

Cần Long Du Giang Nam

Thanh Phong dịch

- [Hồi 01 - Thành Bắc Kinh Hiền Thần Giữ Nước](#)
- [Hồi 02 - Hanh Huê Lâu Quân Gian Bi Giết](#)
- [Hồi 03 - Trừ Yêu Quái Châu Lang Đẳng Vợ](#)
- [Hồi 04 - Bắt Nhơn Sơn mượn thế giải vây](#)
- [Hồi 05 - Lôi Lão Hồ trên đài táng mạng](#)
- [Hồi 06 - Mai Hoa Thung tục tặng thí võ](#)
- [Hồi 07 - Lâm Thắng bắt gian Vương phản gián](#)
- [Hồi 08 - Sư đồ đến Triều Châu báo oán](#)
- [Hồi 09 - Châu Tiên trấn cầm đồ tiêu dung](#)
- [Hồi 10 - Miếu Quan đê , Ngô Xuân múa võ](#)
- [Hồi 11 - Tâm thánh giá, Bá Đạt cứu giá](#)
- [Hồi 12 - Mua lý ngư gian đạp Luân Xương](#)
- [Hồi 13 - Yêu đạo khôn giá Hãi Ba Trang](#)
- [Hồi 14 - Học trò Thiếu Lâm tự lên hạ san](#)
- [Hồi 15 - Ngư Hóa Giao tham tài táng mạng](#)
- [Hồi 16 - Lôi Đại Bàng lay thầy hạ san](#)
- [Hồi 17 - Biệt Đương sơn, Đào Đức báo oán](#)
- [Hồi 18 - Dòng Lưu Dung trọn đời vinh hiển](#)
- [Hồi 19 - Triệu giáo đầu tri cơ biết Chúa](#)
- [Hồi 20 - Tô châu thành, Bach-huê-xà cướp ngục](#)
- [Hồi 21 - Tiếp Thánh giá, Khu Trấn Oai lên chức](#)
- [Hồi 22 - Huỳnh thổ hào ỷ giàu hiếp khó](#)
- [Hồi 23 - Bá Chế Quân , mấy phen kiếm chúa](#)

- [Hồi 24 - Đãi Nguyệt lâu , Phấn Bàng hộ giá](#)
- [Hồi 25 - Dục tú thôn bá điều nghinh hoàng](#)
- [Hồi 26 - Du hoa viên đề tặng giai nhân từ](#)
- [Hồi 27 - Cấp khước tiên phuông, phùng ân đặc xá](#)
- [Hồi 28 - Si tình công tử luyện xuân quang](#)
- [Hồi 29 - Huân ngọc các cường đồ hiệp thế](#)
- [Hồi 30 - Đông Ngưu sơn lão thử tinh tác quái](#)
- [Hồi 31 - Lý Toàn Trung báo thù lập lôi đài](#)

CÀN LONG

HẠ GIANG NAM

Hồi thứ nhất

*Thành Bắc- Kinh, hiền thần giữ nước .
Trần Thại Long, Nhựt Thanh gặp vua .*

Đời nhà Minh từ lúc bị Lý Tự Thành soán nước của vua Thái Tô, Thuận Trị Hoàng Đế đem binh qua mà đánh lấy nước lại cải hiệu là Đại Thanh , đóng đô tại Bắc Kinh , dùng người Mông Cổ cai quản việc quân , đi đánh dẹp từ Bắc chí Nam , tóm thâu thiên hạ , soán ngôi cai trị có chín mươi năm dư , truyền đặng bốn đời vua , truyền đến vua Càn Long lên ngôi , vua này rất nên thông minh , việc văn đã hay , nghề võ lại giỏi , hiểu biết thiên văn , thông hay địa lý , những sách chư tử bá gia đều thạo.

Thừa ầy thiên hạ ở yên , người người vui nghiệp làm ăn , tám phương đến cống , muôn nước tới châu , ngựa thả về núi Nam Sơn , đồ binh khí dẹp vào kho , tu luyện việc văn rất nên có phước , tọa hưởng thanh bình .

Ngày nọ vua Càn Long lâm triều, lúc canh năm đồng hồ điểm ba , bên tả giọng trống Long Phụng , bên hữu đánh chuông Kiển Dương , quan Nội Thị Thái Giám đàn hầu ra trước , cung phi mỹ nữ hầu sau , văn quan võ bá châu hai bên, vua ngự Kim Loan Điện ngồi trên Long Sàng, kể đến quần liêu lớn nhỏ đồng tung hô triều bái , xong rồi , vua truyền chiếu chỉ rằng : " Từ khi trăm thừa nghiệp Thánh Tổ Thần Thông mà nối ngôi báu này , dưới nhờ sức chư khanh, trên nhờ trời ủng hộ , gió thuận mưa hòa , nước mạnh dân an , hưởng nghiệp thái bình , muôn dân hưởng phước , lúc rảnh rang trăm có ngụ một câu

đổi, nếu chư khanh ai đổi được sẽ trọng thưởng ."

Khi ấy các quan đại thần đều tâu : " Xin Bệ hạ ngự phê cho chúng tôi biết ."

Vua liền dạy Nội thị đem văn phòng tứ bửu và giấy kim tương rồi phê câu ấy như vậy :

" Thượng Đế lúc hành binh, trống sấm, cờ mây, đao gió, tên mưa, trời bố trận."

Lúc ấy các quan coi rồi đứng trôn trôn nhìn nhau, không ai đổi đặng.

Vua thấy tình hình bá quan văn võ như vậy thì lấy làm buồn, không đẹp ý, giây phút có một vị đại thần, làm chức Văn Huê Điện Học Sĩ là Trần Hoảng Mưu bước ra vừa muốn tâu ; vua liền hỏi : " Khanh đổi đặng được chăng? "

Trần Hoảng Mưu tâu : " Tôi đã già cả, tài lực siển lệu, đổi sao cho đặng, nhưng mà có một người ở phủ Quảng Châu, huyện Phan Ngang, tên Thành Tu, tài cao học rộng, chắc đổi câu ấy được , xin Bệ hạ cho đổi người ấy đến. Vua hỏi : " Người ấy bây giờ ở đâu? "

Trần Hoảng Mưu tâu : " Ở tại nhà tôi. "

Vua bèn sai Huỳnh Môn Quan đến đòi Phùng Thanh Tu.

Khi ấy Huỳnh Môn Quan lãnh chỉ đến phủ Trần Hoảng Mưu, mở ra đọc , thì Phùng Thành Tu liền lạy tạ xong rồi theo Huỳnh Môn Quan đến Ngọ Môn thẳng vào châu vua, quì lạy mọp dưới bệ vàng, chúc dâng muôn tuổi.

Vua phán hỏi : " Trẫm nghe nhà ngươi tài cao học rộng, thấy cao xa, nên đòi nhà ngươi đến mà đổi cho xứng câu đối của trẫm thì trẫm sẽ trọng thưởng. "

Phùng Thành Tu tâu rằng : " Tôi bậc Tiến Sĩ, học ít, tài thưa, nay Trần Lão Sư tiến cử, e đổi không xứng, một là mang nhục, hai là bị tội với triều đình, vậy xin Bệ hạ thứ tội cho tôi coi thử câu đối ấy. "

Vua bèn lấy câu đối đưa cho Nội thị giao lại cho Phùng Thành Tu xem sơ qua, coi bộ không lo tính chút nào, liền cất viết biên đối rồi trao cho quan Điện Tiền dâng cho vua xem.

Vua thấy chữ viết như phượng múa, rồng bay, chữ hay vô giá, đổi chỉnh vô cùng.

Câu đối như vậy :

" Long Vương đêm đãi yến, đèn sao, đuốc nguyệt, gỏi non, rượu biển, đất làm mâm."

Thiên Tử xem rồi liền vỗ tay cả cười, khen đối rằng : " Thật là khanh tài học che khắp Trung hoa , rất khá mừng." rồi ngó chăm chăm Phùng Thành Tu , thấy mày xanh rất lịch , mắt tốt thêm xinh , áng trang tài mạo , mở miệng thành thơ , rất nên bật thiệp , bèn ban thưởng tại Kim Điện ba ly Ngự tửu và vàng bạc lụa là rồi cho người đưa về phủ Trần Hoảng Mưu , chờ ngày hội thi rồi sẽ ban thưởng nữa .

Khi ấy Phùng Thành Tu rất nên đắc chí và mừng rỡ, cúi đầu lạy tạ ơn vua , rồi trở về Trần phủ .

Khi ban thưởng Phùng Thành Tu rồi , vua phán hỏi các quan đại thần rằng : " Nay trẫm muốn xuống Giang Nam chơi một phen , có khanh nào theo bảo giá đặng chăng? "

Vua hỏi đã ba lần, các quan không ai tâu lại; Thiên tử nổi giận liền nói : " Quả nhơn không cần bọn nguời bảo giá, quả nhơn đi một mình cũng chẳng hại gì."

Bèn dạy lui châu, vua vào đền Nhân Hòa liền ngự bút tả một đạo chỉ cho quan Thái giám là Vinh Lộc mà dạy rằng : " Ta qua Giang-Nam chơi , xem phong cảnh có lâu thì mười năm , bằng mau cũng chừng năm năm sẽ trở về , vậy rạng ngày mai khanh hãy giao chiếu này cho quan Đại Học Sĩ là Trần Hoằng Muru và Lưu Dung ."

Dẫn rồi liền giả dạng thương khách tuốt ra cửa sau Tế Môn mà lên đường .

Qua ngày sau, lúc canh năm , các quan hội châu , thì quan Thái Giám Vinh Lộc liền giao chiếu chỉ của vua cho quan Đại Học Sĩ Trần Hoằng Muru và Lưu Dung , hai ông này bèn giờ chiếu chỉ ra xem , thấy dẫn như vậy :

" Nay ta lia đất Yên-Kinh , dạo chơi Giang Nam, như trẻ thì trong mười năm , mau chừng năm năm thì ta sẽ về , giang san việc lớn này giao cho Trần Hoằng Muru hiệp cùng Lưu Dung cũng như trăm vậy , chớ khá nghịch chỉ , kính thay , kính thay. "

Các quan nghe đọc chiếu chỉ xong rồi chẳng vui , ai nấy đều lui về phủ của mình .

Nói về vua , khi ra khỏi Tế Môn rồi , đi thẳng đến trấn Thại Long thấy đường xá , chợ búa đông đảo vô cùng , thiên hạ dập đầu , lại thấy một cái tửu lâu cao đề hiệu là Ý Nam Lầu để đãi thường sĩ , mười phần đẹp đẽ , lại thấy một cái nữa đề hiệu là Mãn Hán Tửu Lầu , để cho quan khách quý.

Vua liền bước thẳng lên lầu ngòi ngay bàn giữa , tiểu nhị liền đến hỏi : " Chẳng hay quan khách dùng rượu hay là cơm? "

Vua nói : " Tiệm nguời có món gì ngon và rượu quý thì dọn ra cho ta. "

Tiểu nhị lật đặt dọn đồ ăn cao lương mỹ vị và đứng một bên rót rượu ngon cho vua dùng.

Khi ấy vua vừa uống vừa hỏi : " Vậy chớ ở trấn Thại Long này vì có nào mà đông đảo vậy? "

Tiểu nhị thưa rằng : " Đường này thẳng đến Kinh Sư , lại ngày nay sẵn dịp dựng cờ trong hội Tế Thần , nên mới đông đảo đường ấy.

Vậy rạng ngày mai , quan khách đến đó xem chơi. "

Vua gật đầu.

Qua ngày sau , vua ăn lót lòng xong , rồi gửi đồ hành lý của mình cho tiệm giữ , liền dời chân ra đi , thấy chợ búa nguời ta đông như kiến cỏ , phố phường hàng hóa đầy dẫy , buôn bán phồn thịnh , gái trai không chộc gheo lẫn nhau , vua thấy cảnh tượng thái bình , mười phần vui đẹp ; đi đến nửa ngày trời , bụng cũng vừa thấy đói , lại thấy trước mặt có

một tủ lầu đề hiệu là Tụ Thăng Lầu , dọn dẹp rõ ràng , sửa sang rực rỡ , lầu này ba tầng cao chừng vài trượng , lại có đờn ca xướng hát rất vui tai , ngoài cửa lại có bảng đề chữ vàng như vậy : " Bao biện Nam Bắc Mãn Hán tử tịch. " (1) Khi ấy vua bước vào thấy khách ngồi chật hết rồi , vua bèn bước lên từng thứ nhì , thấy khách tuy ít nhưng đồ trần thiết dọn dẹp nghiêm trang hơn từng dưới bội phần , vua bèn lên thẳng đến từng thứ ba , thấy chung những cổ tích , danh nhân , vật báu , đồ xưa rất nên thanh nhã , vua lấy làm đẹp ý bèn lựa một chỗ mà ngồi , tửu nhị liền chạy lại hỏi : " Quan khách xem bảng đây coi muốn dùng món chi đừng tôi sửa soạn. "

Vua nói : " Vậy có món chi ngon người hãy dọn ra cho ta dùng. "

Tửu bảo lật đật đi lấy các món ngon , và rượu tốt dọn ra .

Vua ăn uống lấy làm vừa ý , lại thấy dưới đường , kẻ qua người lại , đủ các sắc dân rất nên đông đảo ; vua lấy làm vui ăn uống cho đến tối , thiên hạ tan thì vua đà say , liền thông thả bước xuống lầu , khi ấy Tửu bảo tính số tiền là tám lượng , sáu chỉ , bốn phân , bèn nói : " Xin quan khách hãy trả tiền rồi hãy đi. "

Vua lật đật thò tay vào túi , không dè túi trống trơn , mới chung hứng , biết mình bỏ quên tiền nơi tiệm ngủ , liền nói với Tiểu nhị rằng : " Nay ta quên đem tiền , vậy để mai sáng sẽ trả đừng chằng ? "

Tửu bảo nói : " Nói như lời quan khách đây , vậy thì mỗi người tới đây ăn uống cho no nê rồi nói bỏ quên tiền , thì tiệm phải dẹp , chớ chịu sao kham , nếu ông không có tiền thì phải để áo lại để thế chân , mai đem tiền sẽ chuộc lại .

Vua nghe liền nổi giận nói : " Như ta đây không thế áo thì mày sẽ làm gì nào ? "

Tửu bảo nói : " Nếu không thế áo thì không được bước ra khỏi cửa , dẫu cho Hoàng Đế đến tiệm này ăn uống không tiền trả cũng phải cởi Long bào thế mới đặng được đi. "

Vua cả giận nạt lên một tiếng như sấm , liền đạp Tửu bảo té xuống , đánh cho một hồi , không ai dám can , người trong tiệm bỏ chạy ra ngoài , thoát có một đứa đồng tử , môi son , răng trắng , mắt tốt mày xanh , đường đường diện mạo , đáng bực nhân tài , lật đật bước lên can .

Vua thấy đồng tử dáng dấp đẹp đẽ liền bớt giận , dùng tay thôi đánh , rồi quay qua hỏi đồng tử : " Vậy chớ mi nhà ở tại đâu , tên họ là chi , có bà con gì với tiệm này chằng ? "

Đồng tử trả lời rằng : " Trong bốn bề đều là anh em , thấy những việc bất bình, không lẽ khoanh tay mà ngồi coi, chớ tôi không phải bà con thân quyến chi với Tửu bảo này.

Tôi thấy đại nhân đây , là người hảo hán, nên phải can gián , xin đại nhân bớt cơn nóng giận , người xưa có nói rằng : Nhơn tình lưu như tiếng , nhật hậu hảo tương kiến (1) nên tôi mới can gián , chớ tôi đây là họ Châu tên Nhựt Thanh , nhà tôi thì ở gần đây , xin mời đại nhân hạ giá đến nhà tôi chơi đặng chằng ? "

Vua thấy người trẻ ấy , tuổi còn nhỏ , mà ăn nói thông minh , đi đứng tề chỉnh, bèn đem chuyện Tửu bảo thuật lại cho tên đồng tử nghe .

Khi ấy đồng tử nói rằng :

- Việc nhỏ mọn xin đại nhân hãy bỏ qua cho.

Nói rồi liền lấy bạc trả thế và dắt tay vua ra khỏi cửa và thưa rằng :

- Chẳng hay đại nhân tên họ là chi , xin vui lòng tỏ cho tôi biết , rồi đi ngay đến nhà tôi đàm đạo chơi.

Vua thấy đồng tử này tánh ý khảng khái , lại có dạ ân cần thì lấy làm ưng ý , bèn đáp rằng :

- Ta họ Cao tên Thiên Tứ , quê ở Bắc-Kinh.

Đang lúc trò chuyện , hai người đã đến nhà của Nhựt Thanh , vua liền hỏi :

- Vậy chớ tiền của nhà ngươi ở đâu mà có , hay của ai cho , mà ngươi dám trả thế mười lạng bạc cho ta , nếu như cha mẹ ngươi hạch hỏi thì nói thế nào cho xong ?

Nhựt Thanh thưa rằng :

- Cha tôi đã qua đời rồi , còn lại một mình mẹ góa con cô mà thôi , xin bác ngồi chơi đây , tôi vào thưa cho mẹ tôi hay .

Nói rồi quày quả vào nhà trong thưa tỵ sự cho người mẹ hay .

Người mẹ tên là Huỳnh thị An Nhơn thấy con mình tuy còn nhỏ tuổi mà tánh ý khảng khái , lại có chí giao kết với đời thì lấy làm vui mừng , liền hỏi con đem trà ngon ra đãi .

Vua bèn nói :

- Người hãy vào thưa là ta muốn kính thăm lịnh tôn mẫu .

Lúc ấy bà Huỳnh thị An Nhơn núp sau tấm bình phong , thấy vua mày tằm mắt phụng , tướng mạo phi thường , lại nghe vua nói mấy lời đó thì chạy ra và đáp rằng :

- Tôi đâu dám chịu lời chúc lành .

Vua bèn hỏi bà mẹ rằng :

- Vậy chớ lịnh lang đây tuổi đặng bao nhiêu , xem bộ người tuần tú , sao không cho đi học , đặng ngày sau có lập thân danh ?

Huỳnh thị An Nhơn thưa rằng :

- Tuổi nó mới đặng mười lăm , cũng có học hành sơ lược , chỉ hiềm có một điều nó hay kết bè kết bạn , học tập nghề võ , không thích đọc sách cho lắm , xin quý nhân rộng tình chỉ biểu và dạy dỗ cho nó , thì tôi rất đội ơn và có phước lớn .

Vua nói :

- Tôi có một việc muốn tỏ , song còn á ngại , không biết ý bà có bằng lòng chăng ?

Nguyên lĩnh lang đây tánh tình khăng khái , thế nào cũng có phước trở về sau , chẳng lẽ để khur khur ở dưới tay người , còn tôi đây là môn hạ của Đại Học Sĩ Lưu Dung , ý tôi muốn xin nó làm con nuôi , sau đó sẽ tuyền kiến cho nó lập thanh danh , chẳng biết ý Phu nhân có bằng lòng chẳng ?

Huỳnh thị nghe nói cả mừng , bèn thưa rằng :

- Như quý nhân đây có lòng cố cập bảo bọc con tôi , thật là phước của nhà tôi , ơn ấy tôi đâu dám quên.

Bèn dạy Châu Nhựt Thanh làm lễ lạy vua và chịu làm con nuôi .

Vua liền cho Nhựt Thanh một hột Trân châu gọi là lễ báii kiến .

Nhựt Thanh lãnh ngọc tạ ơn, rồi giao cho mẹ cất .

Khi ấy Huỳnh thị hỏi vua rằng :

- Chẳng hay quý nhân muốn đi chơi chốn nào đặng con tôi nó theo với .

Vua nói :

- Nay ta muốn qua Giang Nam chơi , như có lĩnh lang đây đi theo thì càng tốt.

Huỳnh thị vâng lời , bèn khiến gia nhân dọn cơm nước xong xuôi , thì Nhựt Thanh sửa soạn đồ hành lý rồi lạy mẹ mà theo vua thẳng đến chỗ ngụ cũ là tiệm Ý Nam Lâu ở đó nghỉ một đêm , rạng ngày ăn uống, tính tiền trả cho tiệm xong rồi , hai cha con khởi trình nhắm Hải Biên Quan mà đi thẳng một đường , ngày đi đêm nghỉ .

Khi đến Hải Biên Quan thì trời còn sớm , vào tiệm Nhơn Hòa mà nghỉ chân .

Tiểu nhị dọn phòng sạch sẽ và sắp đặt đồ hành lý có thứ lớp , rồi đem nước rửa mặt và một bình trà ngon ra cho vua rửa mặt , chải gỡ tử tế .

Vua hỏi Tiểu nhị rằng :

- Vậy chớ ở đây có chỗ nào phong cảnh tốt đặng chơi bời chẳng ?

Tiểu nhị thưa :

- Ở đây cũng có nhiều nơi , nhưng mà cũng tầm thường thôi , chỉ có chỗ Hạnh Huê Lâu của Diệp công tử tên Diệp Khánh Xương lập nên rất đẹp đẽ , trong đó có hoa viên , đài các , cực kỳ hoa lệ , mà lúc nào có công tử ở đó uống rượu thì cấm không cho ai đến , như quan khách đến đó chơi nhằm lúc không có công tử thì rất tốt , chớ công tử ấy thì mỗi ngày đều có ở đó uống rượu trưa mới về phủ .

Bây giờ còn sớm , quan khách đến đó chơi rồi trở về , dùng cơm tối cũng vừa .

Vua hỏi :

- Chủ tiệm tên họ là chi ? Ước gì ta gọi đồ hành lý ở đây để đi chơi đặng chẳng ?

Người ấy trả lời rằng :

- Tôi họ Châu tên Hồng , cậu mợ tôi họ Nghiêm tên Linh , người giàu có , cậu cháu tôi từ thừa nay ở tại đây , xin quan khách cứ việc tự tiện để đồ ở đây để đi chơi rồi trở về , không hề chi phòng ngại .

Vua lại hỏi :

- Vậy chớ đi đường nào để đến đó ?

Chủ tiệm nói :

- Cứ đi theo đường cái phía Đông , rồi qua đường Hải Biên Nhai thấy một cái lầu cao hơn hết ấy là chỗ đó .

Vua cảm ơn rồi cùng Nhựt Thanh bèn đi đến lầu ấy mà chơi .

Từ ấy khơi ra họa lớn , tưởng tánh mạng không còn .

Có một bài thơ đề như vậy :

Khuyên đừng khinh dễ việc nhàn du,

Dấy việc phong ba đến oán thù,

Thiên Từ dầu rằng danh giá trọng.

Gặp cơn khốn đốn phải lao tù !

Khi ấy vua cùng Nhựt Thanh đi đến Hải Biên Nhai quả nhiên có thấy một tòa lầu cao , tường xây bốn phía có trồng bông rực rỡ , trên có bảng vàng đề : " Tân Khánh Từ Lâu " liền bước đến cửa , thấy hai bên bông hoa kiểng vật thật là tao nhã , lại thấy lầu kế bên thiên hạ chật cứng như nêm , ý muốn bước lên , xẩy thấy Từ bảo bước xuống cười và nói : " Khách quan đến trễ , có khách đến chật lầu hết chỗ , xin miễn chấp để bữa khác sẽ đến dùng rượu."

Vua nói :

- Không phải là ta muốn uống rượu , chỉ muốn ngời dắt ta đến Hạnh Huệ Lâu chơi một giây phút ta sẽ đền ơn cho ngời .

Từ bảo ngấm nghĩ một hồi , nhủ thầm rằng :

- Diệp công tử đến chiều tối mới trở lại Hạnh Huệ Lâu , bây giờ cũng còn sớm. Bèn nói với vua rằng :

- Như quan khách đây muốn qua Hạnh Huệ Lâu chơi cho biết , thì nghe tôi đề nghị như vậy , thì tôi mới dám .

Một là , xin đừng phá phách vật chi trong ấy ; hai là phải về cho sớm chớ không được trù trì mà sanh sự khó cho tôi . Vua trả lời rằng :

- Ta sẽ y theo lời người dẫn , không can chi mà phòng sợ .

Khi ấy Tử bảo dẫn vua và Châu Nhựt Thanh đến Hạnh Huệ Lâu , tới nơi liền mở cửa ngõ ra thì có một đường đi thẳng vô đều lót những đá cẩm thạch coi thật rực rỡ , lại có một cái nhà mát , trên gạch có một tấm biển nền đen chữ xanh , đề : " Hạnh Hoa Xuân Võ " bước vòng qua hậu đình (nhà sau) , thấy những cây tùng bá xum xuê ; cỏ hoa thạch mậ, liên tiếp có tòa lầu cao lớn ngó rất nguy nga rực rỡ , có xây non bộ , cảnh vật thật là phi thường , lại ngó xa xa thấy nước biếc trùng trùng , sóng dợn cuộn cuộn , tòa lầu cực kỳ hoa lệ , tinh xảo vô giá , kể đà không xiết , Hạnh Huệ Lâu ở giữa , có cầu phi lộ , liên tiếp đến ba tầng lầu , hai bên lan can đều cẩn chữ Tiêu , chữ Vạn , cao đến nửa lưng chừng trời rất nền mát mẻ , chỗ ấy để chơi theo mùa hạ , nóng nực , và cũng có chỗ khác để chơi theo mùa đông , bước vào lầu , hai bên lan can có để những Tô Tâm Lan trồng trong chậu bông , bước vào trong thấy bốn bên chung những hình Phong Hỏa Tử , biên cẩn đều bằng cây trầm hương , bạch đàn cẩn năm sắc ngọc pha ly và lục bình chung những bông tươi . Các thứ ghế thì bằng cây tử đàn hương , trạm trở rất khéo , và cẩn đá vân thạch , còn chữ trong biển liền , đều là người danh nhân thuở trước viết đồ ngoạn khí , cổ đồng lâu đời trong thế gian ít có .

Vua xem khắp chỗ rồi ngó vô trong lầu thứ ba , thấy có dọn sẵn một tiệc rượu tử tế , bèn hỏi Tử bảo rằng :

- Sao hồi nãy người nói không còn chỗ nào dọn ăn , vậy chớ chỗ này người để dành cho ai , hay là người nói ta không xứng đáng chăng ? Mi phải mau mau lấy rượu đem ra đây cho ta ăn uống thì ta sẽ trọng thưởng .

Tử bảo thất kinh lật đật thưa rằng :

- Tiệc ấy của Công tử đợi đến giờ thân thì người đến dùng , bây giờ ai dám dọn ra cho khách quan dùng , bởi vậy khi nãy tôi có nói với khách quan rằng :

- Chơi trong giây phút rồi phải về , kéo đến đến giờ thân Diệp Công tử đến , ắt tánh mạng tôi không còn mà lại quan khách cũng không tránh khỏi vạ lây nữa .

Vua cả giận liền nạt mà nói rằng :

- Đồ nói bậy , mi sợ Diệp Khánh Xương , chớ ta thì không sợ .

Liền nắm Tử bảo giơ lên như xách con gà giò một thứ , rồi đưa de ra ngoài lan can mà nói rằng :

- Mày chịu y theo lời ta chăng ? Như chịu thì ta dung , bằng không thì ta quăng xuống lầu chết lập tức bây giờ .

Tử bảo sợ chết thất kinh thưa :

- Xin ông tha cho tôi , tôi sẽ vâng lời ông .

Vua liền để Tử bảo xuống mỉm cười và nói :

- Tao tha cho mày rồi đó , vậy phải vâng theo lời tao , dẫn Diệp Khánh Xương đến nói gì

, thì có tao đây , mày đừng sợ .

Khi đó Tử bảo không biết tính thế nào , nên phải đánh liều nhắm mắt tới đâu hay tới đó , bèn đem rượu và đồ ăn dọn ra cho vua và Nhật Thanh dùng .

Đang lúc vua ăn uống , thì Tử bảo lén cho người thông tin cho Diệp Công tử hay .

Vua cũng không hay biết cứ việc ăn uống thỏa thuê .

Nói về Diệp Khánh Xương là con Diệp Thiệu Hồng làm quan Đề Đốc , trấn tại Hải Biên Quan, Diệp Khánh Xương này rất là gian ác, ý thế uy quyền của cha, nên cướp ruộng đất của người, giết vợ con thiên hạ, bắt gái tơ làm thê thiếp khắc bạc trăm họ, hãm hại thương khách, dữ hơn quân cường đạo, nên trong nhà mới giàu sang dường ấy .

Diệp Thiệu Hồng thấy con dữ tợn như vậy lại lấy làm vui đẹp mười phần, mới nghị kế dùng hiệp ý cùng nhau, muôn dân ta thán .

Bởi vậy nên mới có tiền bạc nhiều mà cất cái Hạnh Huệ Lâu ấy , lại hiệp đảng nuôi quân hoang , đặng thiết kế hại người, mỗi ngày đều hiệp bọn tâm phúc bày cáo lữ muông đến đó ăn uống toa rập mưu kế .

Ngày ấy đang ngồi bàn luận cùng nhau , xảy thấy gia đình giữ Hạnh Huệ Lâu chạy về báo rằng :

- Có hai người ở đâu không biết , đến Hạnh Huệ Lâu biểu Tử bảo phải dọn đồ ăn nội tiệc của Công tử sắm sửa cho chúng nó ăn .Tử bảo không chịu dọn , chúng nó đòi đập chết Tử Bảo , bây giờ chúng nó còn đang ngồi ăn uống với nhau tại tiệc , xin Công tử đến đó cho mau đặng trừ chúng nó .

Công tử nổi giận như lửa đốt, tức thì truyền lệnh cho nội gia đình, những quân sát nhân và bọn giáo đầu (1) hơn một trăm, đều cầm binh khí thẳng riết đến Hạnh Huệ Lâu , rồi Công tử truyền lệnh cho quân ấy phân ra bao giữ từng dưới , cửa trước cửa sau , hễ nghe lệnh hô bắt thì bắt , nghe hô giết cứ giết , nếu ai để cho chúng nó chạy thoát khỏi , thì người ấy có tội nặng .

Dặn dò xong gã liền dắt tám tên giáo đầu thẳng tuốt lên trên tầng lầu thứ ba , thấy một người ước chừng bốn mươi tuổi mày tằm , mắt phụng , oai phong lẫm liệt , tướng mạo khôi ngô , lại một đứa trẻ trạc chừng mười ba mười bốn tuổi , mắt tốt , mày xanh , tướng mạo coi tuần tú , đang ngồi ăn uống tại bàn , còn Tử bảo thì đứng hầu một bên coi bộ buồn rầu sợ sệt .

Công tử cả nạt rằng :

- Đồ thất phu , thôn dã ở đâu mà dám tới đây làm oai, bức Tử bảo ép nó dọn tiệc của ta sửa soạn mà ăn trước , chúng bây muốn chết mới động đến ta , chớ không nghe danh ta sao ? Mau nói tên ra đặng ta đưa chúng bây về âm phủ cho rồi . "

Khi đó Tử bảo thấy Công tử thì lật đật quì thưa rằng :

- Tôi không chịu dọn , chúng nó một hai bức biểu tôi phải dọn ra cho chúng nó ăn , bằng

không thì đánh chết , xin Công tử rộng lòng dung thứ .

Nói rồi cúi đầu mọp dưới đất .

Vua thấy công chuyện như vậy bèn vỗ tay cười lớn .

CÀN LONG

HẠ GIANG NAM

Hồi Thứ nhì

*Hạnh Huệ Lâu, quân gian bị giết,
Hải Biên trấn, thần thánh cứu vua .*

Khi vua cùng Châu Nhựt Thanh đương ăn uống tại Hạnh Huệ Lâu , thấy một lũ kéo lên như hùm , có một người đi trước , đầu rắn , mắt chuột , hình dạng khô ốm , tiếng như đồng la bễ , chạy đến buồng lời nói hỗn hào , và thấy Tửu bảo quì mọp kêu là Công tử , thì biết là Diệp Khánh Xương , vua thấy vậy vỗ tay cả cười mà nói :

- Lão gia đây họ Cao tên Thiên Tứ , còn thằng này là con nuôi ta , tên là Châu Nhựt Thanh . Nay ta tình cờ đến lầu này thấy cảnh vật đẹp để lại có tiệc dọn sẵn , thì ta hứng cảnh chơi một chút , như nhà người biết thú vị cùng nhau chơi bởi , thì ta chịu lỗi , rồi bởi thường cho , bằng người buông lời hỗn hào không nghĩ , ắt là lũ bay chết tại đây không còn một đứa , chừng ấy mới biết tay ta .

Diệp Khánh Xương nổi giận , mặt phùng phùng như lửa đốt liền hô :

- Mau bắt cho ta .

Mấy tên giáo đầu cầm binh khí chạy lên như đông , lúc đó vua tay không , bèn vác ghế ngồi đánh lại , sức mạnh vô cùng , mấy tên giáo đầu đều ngã lãn , Diệp Khánh Xương thấy thế cự không nổi , lật đật chạy vấp té , vua chạy lại nắm hai tay đưa lên , ai nấy thấy đều thất kinh , muốn áp lại cứu mà không kịp , vua liền quăng Khánh Xương xuống lầu như quăng trái tú cầu một thứ , rớt xuống giả sơn nát như tương , bọn ấy thấy vậy thất kinh , chạy về báo cho Đề Đốc hay .

Còn mấy tên giáo đầu còn lại đều sợ không dám đánh nữa , lật đật chạy xuống bao giữ các cửa lầu không cho vua ra khỏi .

Lúc ấy vua và Nhựt Thanh hiệp sức bắt trên lầu đánh xuống , mỗi từng đều bị ghé đứng cản trở , ra sức dẹp thì mười phần khí lực đã mệt hết ba , ra gần đến cửa thì thấy quân ngăn cản vô số , vua lượm đặng một cặp song kiếm , còn Nhựt Thanh thì đượ hai cây thước sắt .

Lúc ấy hai người cũng như cọp thêm vậy , ráng hết sức đánh chết có hơn vài mươi người

, bởi lũ nó đông lắm , liều chết áp vây chặt cứng .

Nói về Diệp Thiệu Hồng là Đê Đốc tại Hải Biên Quan đang chơi dõn với hầu thiếp , xảy thấy hai tên quân chạy đến quì khóc mà báo rằng :

- Diệp Công Tử đã bị hai tên cường nhân quăng xuống lầu nhằm giả sơn chết nát như tương .

Diệp Thiệu Hồng nghe báo liền ngã chết giắc nơi ghé giao ý , mấy người hầu thiếp thất kinh , lật đật đem thuốc đổ một hồi mới tỉnh lại , liền hỏi tự sự trước sau , hai tên quân ấy thưa lại đầu đuôi cặn kẽ , và nói :

- Hai tên cường đồ ấy bây giờ còn bị quân ta ráng sức liều chết vây tại đó chưa ra khỏi , xin lão gia đem binh thêm , vây bắt mới đặng .

Khi ấy Diệp Thiệu Hồng lòng như lửa đốt , ruột tợ kim châm , tức thì điểm hết binh mã ngũ đình , tứ lý , bốn thân kéo đến Hạnh Huệ Lâu , và truyền lệnh cho các sắc nhân dân ai bắt đặng sẽ trọng thưởng , rồi Diệp Thiệu Hồng lên trên cao coi đốc sức cho quân sĩ vào bắt , nhưng thấy có mồi cự không lại , còn hai tên hung đồ ấy thì gần vượt ra khỏi , bèn truyền lệnh cho quân sĩ lấy dây giăng mà bắt .

Vua lúc ấy đương đánh , thấy binh kéo thêm đến đông lắm , biết có binh tiếp viện , thì biểu Nhựt Thanh ráng sức đánh chạy ra , rồi Nhựt Thanh bị dây vấp té xuống , vua lật đật chạy lại cứu , cũng bị vướng dây mà té , nhưng mà vua là đầu cổ muôn dân , nên có thần nhân ủng hộ , khi ấy chân long xuất hiện ra muôn đạo kim quang che đỡ trong mình , khí xung thấu đến Linh Tiêu Điện , nhằm lúc Ngọc Đế ra châu đương tra xét việc lành dữ trong nhân gian , xét đến Diệp Thiệu Hồng là quan Đê Đốc tại Hải Biên Quan , nguyên kiếp trước là con khi tu luyện đã ngàn năm , và con chuột ở Thái Hành Sơn tu đã tám trăm năm , hai con ấy có trần trần duyên làm cha con cùng nhau , nên cho đầu thai xuống hạ giới , đặng phò vua ngay thẳng , giúp nước thương dân , ai ngờ hai người đầu thai vào được nhà quan rồi , thì quên lời dặn trước , tàn hại muôn dân , gian tham sàm nịnh , không dữ nào mà chẳng làm , không gian nào khỏi phạm .

Bởi vậy nên Thần Kỳ đã về tâu các việc ấy với Ngọc Đế . Ngày ấy Ngọc Đế tra xét đến chuyện ấy , thì vỗ ghề cả giận , xảy có quan Thủ Điện quì tâu rằng :

- Cha con Diệp Thiệu Hồng dữ tợn đầy đây .

Ngọc Đế bèn truyền lệnh cho bốn xứ Thành Hoàng đem các Vị Thần và Thổ Địa đến bảo hộ đương kim Hoàng Đế . Nguyên Thành Hoàng này khi trước làm quan Thái Thượng , huyện Gia Định, tên là Lục Gia Thơ ; khi mãn số , Ngọc Hoàng thấy chánh trực nên cho nhậm chức Thành Hoàng tại đó , từ khi đáo nhậm đến nay đã hơn một năm , lấy làm giận cha con họ Diệp về việc tham lam , tàn bạo , mà không nỡ trách phạt , cũng tưởng để cho chúng nó cải giữ làm lành cho tiêu trừ quấy trước , té ra chúng nó cũng cứ theo thói dữ làm hoài .

Nay có lệnh Ngọc Đế phán ra , liền truyền cho các thần Thổ Địa cùng văn võ Thần Binh đồng đến Hạnh Huệ Lâu , gặp Diệp Thiệu Hồng đương khiến binh gia vây phủ , Thành Hoàng cả giận giơ tay chỉ ngay bụng của Diệp Thiệu Hồng . Khi ấy Diệp Thiệu Hồng

phát đau bụng la lên một tiếng lớn té nhào xuống đất, những quân thủ hạ bầy muông, lũ cáo thấy vậy, bỏ việc vây bắt vua, liền chạy lại thấy Diệp Thiệu Hồng mặt mày xanh lét, máu trào ra hơn vài chén mà chết. Quân sĩ khiêng về phủ, tướng sĩ không biết cố gì, đều kinh hãi; còn cả thành nhân dân rùng rùng đến coi; kẻ nói:

- Tại tức mình mà chết.

Người thì nói:

- Bị tên người khuất mặt bắn.

Còn mấy tay học hành thông thái lại nói:

- Nay cha con đều chết phi mạng dường ấy, cũng bởi ngày trước làm điều gian ác, nên nay bị âm binh quở trách mà đền oan báo, như vậy mới phỉ lòng mọi người ao ước.

Cùng nhau đàm phán và nghị luận, rồi ai về nhà nấy.

Nói về vua khi bị vấp dây té dưới đất liền lồm cồm đứng dậy chạy lại đỡ Nhựt Thanh lên, thì thấy quân dân đều cuốn dây chạy tán loạn hết, lại nghe rằng:

- Diệp Đô Đốc bị hộc máu mà chết.

Vua nói với Nhựt Thanh rằng:

- Nếu người dữ mà không bị trời hại thì cũng bị quỷ thần giết. Nay tuy đã chết rồi cũng phải xử lục thi (1) thì mới vừa lòng thiên hạ.

Khi đương nói chuyện xảy thấy Nghiêm Linh là người chủ tiệm vua gọi hành lý đó chạy đến mồ hôi ướt đầm áo, thở hổn hển mà nói rằng:

- Tôi nghe người ta đồn nói quan khách bị vậy, tôi sợ có việc chẳng lành, nên chạy đến thăm.

Vua thấy Nghiêm Linh thì cả mừng, rồi vua và Châu Nhựt Thanh cùng Nghiêm Linh đều trở lại chỗ trú ngụ, vua vào phòng lấy giấy hoa tiên thảo một tờ chiếu mà phong lại.

Khi ấy Nhựt Thanh thưa cùng vua rằng:

- Diệp gian thần tuy là chết rồi, xong còn sợ nó là quan lớn của triều đình, nếu chúng nó toa rập chạy tờ cáo về kinh ắt không khỏi tội, xin cha phải tính trước.

Vua nói:

- Con hãy yên lòng, để mặc cha tính, không can gì đâu. Rồi kêu Nghiêm Linh lại dặn nhỏ rằng:

- Phiền nhà ngươi đem tờ này đến kinh thành vào phủ quan Đại Học Sĩ lưu Dung, nói có thánh chỉ thì sẽ có người rước ngươi. Khi ấy ngươi hãy thuật sự tích các việc cho rõ ràng, và biểu phải mau mau y chiếu chỉ, hãy cẩn thận chớ khá tiết lậu mà hư việc của ta.

Lúc ấy Châu Nhựt Thanh và Nghiêm Linh mới biết là vua, thì nửa mừng nửa sợ, rồi

Nghiêm linh quì xuống lạy mà xưng rằng tử tội , vua dạy chớ khá nói lớn , phải đi mau lập tức .

Nghiêm Linh yên lòng , vung chỉ ra đi .

Nói về Lưu Dung đang ngồi trong phủ , xảy có quân vào báo rằng :

-Có người đem thánh chỉ có việc cơ mật .

Liền thất kinh ra rước Nghiêm Linh vào , rồi lập hương án mà đọc chỉ :

-Trẫm xuống Giang nam chơi ; đi vừa đến Hải Biên Quan , ghé chơi tại Hạnh huê Lâu . Gặp thẳng Diệp Khánh Xương nó khi dễ trẫm , bị trẫm đánh chết ; cha nó là Diệp Thiệu Hồng làm Đề Đốc , đem binh vây bắt trẫm , may trời làm cho nó thổ huyết cũng chết luôn . Xét lại bình nhứt cha con chúng nó làm nhiều điều hung ác ; nơn dân tại Hải Biên quan chịu nhiều khổ sở . Lưu Khanh khá nghe chiếu trẫm , dạy quan Cữu Môn Đề Đốc điểm tam quân đến lục thi cha con Diệp thị và bắt tôn tộc Thiệu Hồng y luật chém đầu cho yên lòng dân chúng . Chiếu như có đến Khanh khá vâng lời .

Lưu Dung đọc chiếu xong rồi cả kinh lật đật đem chiếu chỉ đọc cho quan Cữu Môn Đề Đốc là Nhạn Như Lâm nghe , xong liền điểm mười tám tên thị vệ và ba ngàn quân ngự lâm , kéo riết đến Hải Biên Quan ra mắt Thiên tử .

Vua bèn dạy Nhan Như Lâm đem thân cha con Diệp Thiệu Hồng xử lục thi và bắt dòng họ cả thầy đem chém hết .

Lúc hành hình , nơn dân đều vui mừng , rồi cho đòi quan Đề Đốc Sơn Tây là Khiêu văn Thăng về thế tại Hải Biên Quan , còn gia sản của Diệp Thiệu hồng thì giao cho Nhạn Như Lâm giải về kinh sư , rồi ban thưởng cho Châu Nhựt thanh , Nghiêm linh và dạy đem đồ hành lý , rồi vua cùng Châu Nhựt Thanh từ biệt các quan , nhắm Giang nam thẳng đến .

Đi đường nhân lúc mát trời , non xanh nước biếc , cảnh tốt , hoa thơm , nhà cửa đông đảo , nơn dân vui vẻ , cảnh tượng thái bình ; sớm đi , tối nghỉ .

Ngày kia đi đến mé sông lớn , trời vừa tối , bèn vào tiệp ngủ . Rạng ngày , vua và Châu Nhựt Thanh xuống ghe đi , thấy chủ ghe cầm sỏ bắt từ trước mũi góp tiền mỗi người đến sau lái , lại nghe bộ hành dặn chủ ghe phải thành tâm van vái cho bình an . Vua không hiểu có gì , lấy làm lạ , bèn hỏi chuyện chi vậy ?

Có một người kia đáp rằng :

-Quan khách chưa rõ phong tục nơi đây . Nguyên chỗ sông này , cách đây chừng vài dặm có một tòa thạch sơn , miếu Lão Ma Thần rất linh hiển , bất kỳ là quan thiên , thương bộ gì , nếu muốn đi qua sông , thì phải sỏ heo , dê , rượu thịt đến miếu ấy cúng tế vái van thì qua sông mới được bình an , bằng không thì dẫu cho trời thanh biển lặng đi nữa , ghe qua gần đến bờ rồi , cũng khiến cho thiên am địa hôn , nổi cơn giông gió sóng ba đào , làm cho ghe phải chìm , người chết từ thuở nay như vậy đó . Thôi đề lát nữa ghe đến miếu , quan khách phải theo chúng tôi lên đó van vái , rồi đi mới bình an .

Vua cười và nói rằng :

-Bọn người đừng có làm vậy uổng phí tiền , hãy yên lòng thả ghe qua đi , như đến giữa sông Lão Ma Thần có làm chuyện gì , thì ta sẵn có linh phù của dị nhơn truyền dạy đây , chẳng những là sóng gió của Lão ma Thần , dầu cho Tứ Hải long Vương cũng chẳng dám nghịch chỉ ta nữa .

Các người bộ hành nghe đều nói rằng :

-Như quan khách không đủ bạc , để chúng tôi chịu dùm cho hai người cũng đặng , chớ không phải chuyện chơi đâu , chớ chi người làm thì người chịu thì không nói gì , ngặt là hại lấy cho đến hai mươi người dưới ghe thì lấy làm tội nghiệp .

Vua biết mấy người không nghe lời , bèn sanh ra một kế , liền thò tay vô áo lót mồ hôi , lấy ra một hạt Tỳ Thủy Châu (Nguyên áo có năm hạt nút bằng bửu châu , kim mộc , thủy , hỏa , thổ , dầu đao binh nước lửa cũng không làm hại đặng) rồi nói với mấy người bộ hành rằng :

-Nếu không tin , để ta niệm chú rồi phân hai đường nước ra cho mà coi .

Các người nói :

-Vậy thì chúng tôi mới tin cho . Nói rồi đều xúm lại coi .

Vua lấy hạt nút bửu châu , cầm trong tay giả bộ niệm chú , rồi thò tay dưới nước vạch ra một cái , tức thì có một đạo bạch quang xẹt ra xuống đáy nước , nước vệt ra ước chừng vài trượng , mấy người ấy đều khen rằng giỏi . Rồi vua lấy tay lên , thì nước cũng y hườn lại như cũ .

Khi ấy chủ ghe đem tiền bạc đã đóng góp trước đó trả lại cho khách bộ hành . Khi ấy hàng hóa chở xong xuôi rồi liền lui ghe , nước xuôi gió xuôi ghe đi mau như tên , đến miếu Lão Ma Thần thấy trên miếu hương khói mịt mù , tiếng chiêng trống vang tai còn thân trên miếu , đoàn ghe đậu có hơn trăm chiếc , có một chiếc ghe có vua đi là đi thẳng mà thôi , đoàn ghe đậu đó đều chỉ trở nói :

-Chiếc ghe này thật là gan quá không sợ chết .

Lúc ấy trời êm biển lặng , ghe đến giữa sông thành linh phát lên một trận giông , sóng gió nổi ba đào , ghe nhồi lắc , bươm bọc gió hạ xuống không đặng , ghe bị sóng phủ ướt loi ngoi , khách bộ hành thất kinh , hỏi vua họa phù cho mau , ai ai đều nói :

-Ấy là Lão Ma Thần linh hiển đó , nếu chậm trễ ắt lũ ta vào bụng cá , xương tan giòng sông chớ không khỏi .

Vua nghe nói thì nghĩ rằng :

-Thuở trước vua Đường Thái Tông lúc quá hải chinh Đông cũng có Long Vương lại châu , sóng gió nổi ầm ầm như vậy mà ngài viết hai chữ "miễn triều" thì sóng gió đều lặng , nay ta đây cũng tưởng chắc là như vậy , chớ không phải Lão Ma Thần nào . Bèn vẽ hai chữ "miễn triều" giả đồ như thư phù , rồi khiến Nhựt Thanh đem trước mũi ghe thả xuống

dưới nước , trong giây phút quả trời thanh biển tịnh , sóng lặng , gió tan , các thương khách thấy linh nghiệm như vậy , đều cả mừng xúm nhau lạ tạ .

nguyên khi thấy hai chữ của vua xuống , thì Lão Ma Thần không dám làm sóng gió nữa , mới bình tịnh , còn các người bộ hành lại khôi phí tiền vô ích nữa , khi ghe đến bờ , bộ hành lên hết rồi Châu nhựt Thanh mượn một chiếc ghe nhỏ đi cùng vua dọc theo mé biển , thấy nhà cửa nguy nga , dưới sông đủ các thứ ghe tinh xảo , chiếc đua bơi , chiếc buôn bán , chiếc thì thổi tiêu đánh nhạc , chiếc lại xướng ca , nghe liền không dứt , sinh huyền từ khúc , đều thuộc nam âm , phụ nữ nam nhơn , mặc tình gắm nhiễu . Khi ấy đến bến trả tiền ghe rồi , Nhựt Thanh mang đồ hành lý theo vua lên bờ , thấy đường xá , chợ búa sạch sẽ , có nhiều bia đề những tên trung thần , liệt phụ , hiếu tử , nghĩa sĩ để răn đời . Thật là đẹp đẽ , đất Nam kinh xem khôn cùng , bỗng đâu có một người làm lủi đi xóc tới đụng vào bụng vua và đập nhằm giày lấm bết , lật đật cung tay xin lỗi , mặt mày buồn bực , coi bộ có việc đi gấp rút .

Vua cản lại hỏi rằng :

-Người có việc chi can hệ hãy nói cho ta biết .

Người ấy trả lời rằng ;

-Tôi vô tâm lỡ đập nhằm chơn đại nhơn , không phải do tôi dám khi dễ , xin đại nhơn buông tha cho tôi đi lo việc đại sự , cầu cứu mạng , nếu trễ thì phải khôn .

Vua nói :

-Nguyên sự tích làm sao , hãy nói cho ta rõ , họa may ta có thể giúp chút đỉnh gì chăng ?

Người ấy nghe nói cả mừng và nói :

-Tôi nghe tiếng nói và tướng mạo ông không phải tầm thường , xin cho tôi biết cao tánh đại danh , và ở đâu mà đến đây có việc chi ?

Vua rằng :

-Ta họ Cao tên Thiên tứ , ở Bắc kinh , làm quan Quân Cơ Vụ sự trong phủ Lưu Dung , nghe đồn phong cảnh Nam Kinh vui vẻ nên đến chơi , còn người này là con nuôi ta tên Châu Nhựt Thanh . Vậy người có việc chi hãy nói cho ta nghe thử .

Người ấy nghe nói liền vỗ tay cả mừng .

Thiệt là :

Đập giày quan khách nguyên không biết ,

Thác mộng thần nhơn thật chẳng sai.

Người ấy mừng và nói rằng :

-Tôi vung lời anh tôi đi tìm đại hiền , may gặp ở đây , số cháu tôi may khỏi tai nạn , Tôi tên Trần Đăng , còn anh tôi là Trần Thanh , thuở nay ở xứ này cũng có hăng sản chút

đỉnh , đều không có con trai , anh tôi có một đứa con gái tên Trần Tố Xuân tuổi vừa mười sáu , đã hứa gả cho con họ Tiêu , gần đến ngày cưới , rùi bị yêu ma mười phần chắc chết , cả nhà đều kinh hãi , đã có rước một đạo sĩ mà không trừ được , và một ông hòa thượng tụng kinh cũng không giảm , thời may đêm hôm qua anh tôi nằm chiêm bao thấy Kim Giáp thần nhơn dạy rằng :

-Ngày mai hãy đón người ở Bắc Kinh tên là cao Thiên Tứ lão gia và một công tử tên là Châu nhựt Thanh , hai người ấy có phép thần thông trừ yêu quái cứu con người được , nếu thất cơ hội thì con người không còn , nên anh tôi sai tôi đi đón rước , may gặp đây thật là lời thần nhơn mách bảo ứng nghiệm , thật là tam sanh hữu hạnh . Vậy xin hai vị đại hiền lấy lòng lành , rộng ra phép tắc , cứu mạng cháu tôi , thời anh em tôi sẽ đền ơn ba ngàn lượng bạc và một trăm hột minh châu .

CÀN LONG

HẠ GIANG NAM

Hồi Thứ Ba

*Trừ yêu quái , Châu lang dựng vợ
Bị bạc giả , Trương phụ mình.*

Nói về Trần Đăng đem hết các việc thần nhơn mách bảo nói lại cho vua nghe và nói :

- Nay may tôi gặp được quới nhơn , xin quới nhơn lấy lòng từ bi , ra ơn cứu cháu tôi cũng bằng lập năm bảy kiến chùa , chẳng phải là nhờ ơn cứu được sống mà thôi , anh em tôi cũng cảm ơn đức vô cùng nữa .

Nói rồi cứ việc lạy hoài không thôi .

Vua lật đặt đỡ vậy mà nói rằng :

- Không dối chi Trần huynh , vì tôi không học phù phép , thì biết thể nào mà trừ yêu quái cho được . Chớ chi nếu là con người , dầu mình đồng da sắt , mãnh hổ , giao long , võ nghệ bực nào đi nữa , thì ta cũng trừ được . Còn như yêu ma , quỷ mị cùng như máy móc không hình tượng , nó thấy mình còn mình không thấy nó , dầu cho sức mạnh thể nào đi nữa cũng không làm gì được , thôi người hãy đi tìm người khác kéo để lâu mà hư việc .

Trần nhĩ viên ngoại nghe nói nghĩ thầm rằng :

- Vua chối từ không chịu , nên đồ mò hôi ướt áo , hai hàng nước mắt đầm dề , quì mọp dưới đất mà khẩn cầu rằng :

- Nay đã có thần nhơn mách bảo , quới nhơn rõ ràng không sai , còn đi rước ai cho hơn nữa bây giờ , nếu không chịu cứu thì có chết tôi cũng theo nhĩ vị mà thôi .

Nói rồi quì mọp dưới đất mà khóc .

Lúc ấy người đi theo Trần Đăng chạy về báo cho đại viên ngoại là Trần Thanh hay lập tức , Trần Thanh bỗn thân đẩy hai cái kiệu đến đó quì xuống khấn cầu rất nên chí thiết , khi ấy những người đi đường đều xúm lại coi không biết ý gì , còn vua thì tay đỡ hai người ấy dậy , trong lòng thì kiếm điều nói tháo đặng đi cho khỏi ; không dè Châu Nhựt Thanh tánh còn con nít , chưa hiểu việc yêu ma ra thể nào , thấy người cầu lụy lắm như vậy , thì đem lòng thương ma sa nước mắt , và thưa rằng :

- Xin cha hãy rộng lòng cứu giúp kẻ bị nguy hiểm , đến đó xem thử đường bao ,họa may cứu đặng chăng , kéo đề người bị lụy lắm vậy không nở .

Hai người nghe nói lật đật đứng dậy , vui mừng mà nói rằng :

- Lịnh lang đã bằng lòng , xin quới nơn chớ chối từ tội nghiệp .

Hai người bèn phò vua và Nhựt Thanh lên kiệu , rồi vệt người đứng coi ra chạy riết về nhà , tại thính đường làm một cách rất trọng hậu .

Vua nói :

- Thật là ta không biết cách bắt yêu ra thể nào , nhưng mà thấy người có lòng khấn cầu quá , và con ta tại lỡ hứa lời , vậy ta cũng liều mình mà giúp . Như bắt đặng , ấy là phúc đức cho người , bằng không xin chớ chê cười . Vậy chứ bây giờ yêu quái hiện ở tại đâu , đặng ta ra tay coi thử ?

Trần Thanh nói :

-Trời còn sớm nó chưa về , còn con gái tôi ở tại sau vườn bông mẫu đơn , xin đại nơn dùng trà rượu nghĩ ngơi cho khỏe rồi sẽ hay .

Vua nói :

- Vậy thời phải dời lịnh ái đi chỗ khác rồi dọn một tiệc rượu tại Mẫu đơn đình chỗ lịnh ái nằm đó đặng ta uống rượu mà đợi yêu quái đến ta sẽ dùng kế mà bắt .

Trần Thanh thưa rằng :

-Chẳng hay đại hiền muốn dùng vật chi mà bắt yêu , xin nói cho tôi biết đặng lo sắm trước .

Vua nói :

-Hãy sắm một cây thiết côn đặng làm khí giới , và lựa vài mươi người cho mạnh dạn để theo con ta , như có yêu đến thì ở sau gióng chiên đánh trống , đốt pháo , và la lên cho lớn tiếng đặng trợ oai , còn trong nhà bốn phía phải đốt đèn cho sáng , ở ngoài đốt đèn pha ly cho nhiều , phòng khi yêu khí về , có giông lớn thì khỏi bị tắt đèn , vì âm khí thấy dương khí phải sợ , và xông thuốc bùa lên cho kỳ tà yêu , còn người nào nhất thì đừng cho ở đó .

Anh em Trần thị dạy trong nhà sắm sửa đủ đồ , và dọn một tiệc rượu sau vườn rồi hai anh

em ngồi đãi vua và Nhựt Thanh , lúc đó đương giờ mùi , bốn người uống rượu cùng nhau cho đến tối , vua cũng có ý say , bèn dùng cơm tối , rồi tiệc hết , lại dọn ra một tiệc rượu khác , uống rượu chơi cầm chừng , đợi yêu đến . Đương lúc trăng tỏ , sao thưa trời thanh , đêm lặng , bốn người ra dạo cảnh xem trăng , vừa lúc canh ba , xảy thấy phía Đông một lùm mây đen bay đến giữa sân , giây lâu nổi lên một trận cuồng phong , thiên hôn địa ám , cát đá bay dậy , mọi người đều nói :

-Nó đã đến rồi đó , núp lại đằng sau .

Vua ngó lên thấy trên mây xẹt xuống một người đạo gia , ước chừng ba mươi tuổi , mặt trắng , không râu , mặc áo lam bào , đội mũ cân đai , đi giày vân lý , lưng buộc dây tơ , mình đeo gương vấn , tay cầm phát trần , bươn bươn bước đến sân hỏi rằng :

-Ai dám đến đây uống rượu , phá tịnh thất và ngăn trở việc giai kỳ của ta ?

Vua cất tiếng mắng rằng :

-Đồ giả đạo ở xứ nào mà dám đến đây hóa yêu qui ô dâm con gái người , không kiêng phép nước , tự thị chước yêu , cả gan làm quấy , tội chẳng nên tha , nếu nghe lời ta , bỏ tà qui chánh , các lỗi đều thôi , bằng chẳng nghe sẽ có phép ngũ lôi oanh đánh xuống , hườn phục nguyên hình , bỏ vào địa ngục , uống công phu tu luyện lâu năm , nay vì sắc dục , bỏ hết công trình trôi theo giòng nước , chẳng là uống lấm , người khá liệu toan , chớ để ngày sau mà tiếc .

Đạo gia nghe nói cả ré lên một tiếng mà nói rằng :

-Mày thật lớn gan , muốn quản việc ta , tưởng khi mày số chết mới dám đến đây , vốn ta cùng nàng Trần Tố Xuân có phần tước thế nhưn duyên , bởi vậy nó có rước những thầy cao tăng , đạo sĩ thần thông quảng đại còn không làm chi ta nổi , huống gì người tài cán chi dám đến đây chịu chết , người muốn tử thí cùng ta , hãy xưng tên họ đi .

Vua nghe nói nổi nóng khí xung ngực đầu , đạo núi lở sông , nạt lên như sấm mà nói rằng :

-Ta là Cao Thiên Tử nếu không chắc mày ra hai khúc ắt chẳng biết sức ta .

Nói rồi liền hơi thiết côn nhắm ngay đầu đạo gia đánh xuống ; đạo gia rút gương đỡ , đánh được vài hiệp , vua hăng sức dùng hết chỗ hay , thiết côn đánh như tuyết che trùm dưới cây lão thọ cứng cỏi , bốn phía gió không qua , mưa chẳng lọt , hào quang hiện ra chỉ thẳng vào mặt yêu đạo , còn ngoài thì quân la ó , chiêng trống đánh rùm tai , một bên thì Châu Nhựt Thanh đốc thúc thủ hạ đốt pháo và đánh chông hoa đồng vào trong mặt yêu . Yêu đạo dùng đao vấn , gặp phải thiết côn dài , đánh sao cho lại , còn đường thiết côn của vua là thần xuất qui nhập biến hóa vô cùng , yêu đạo đánh không lại , liền chạy , cả kêu rằng :

-Chớ khá theo ta làm chi .

Vua cứ việc theo mãi , các thủ hạ lại rượt theo gấp lấm .

Khi ấy yêu đạo hiện nguyên hình , mình cao dư một trượng , lưng lớn hai vừng , đầu mọc

lông đỏ , mặt xanh có nanh co vút , mắt như lục lạc , mình mọc những vảy , há miệng đỏ lôm , giương vầu ra nhắm mắt vầu xuống . Khi ấy vua thất kinh , tam hồn bay mất , thất phách bay xa , liền nổ lên một tiếng , hiện ra một con rồng vàng năm móng đón trước mặt yêu ; khi ấy yêu biết là thiên tử , bèn hóa ra một trận thanh phong bay mất , để lại một bài thơ .

Nhật Thanh và các người thủ hạ chạy đến lượm đặng dung cho vua , đem về giữa tiệc giờ ra thấy bài thơ như vậy :

Trời đà trước định mối oan ương

Chẳng phải chàng Tiêu nghĩa vấn vương

Thái Bạch Kim Tinh lời dặn bảo

Duyên này khá sánh với Châu lang

Khi ấy anh em viên ngoại nghe vua đọc thơ rồi , liền vỗ tay lên trán mà nói :

-Vậy thì con gái tôi không duyên nợ gì với Tiêu thị , thật là sánh với công tử , nên thân hơn chỉ rõ ràng , chẳng biết lệnh ân công có bằng lòng không ? Như đành thì tôi xin cùng ân công kết nghĩa Châu trần , vậy duyên qua các .

Vua đáp rằng :

-Như vậy rất tốt , nhưng mà lộ đồ lữ thú , không biết lấy chi đặng làm phải .

Rồi thò tay vào trong áo nhỏ lấy ra một hộp minh châu , trao cho Trần viên ngoại để làm lễ sính , Trần Thanh liền lấy rồi đặt bàn giữa trời , lạy tạ Thái Bạch kim Tinh đền ơn chỉ bảo , rồi thỉnh vua và Nhật Thanh vào [phòng yên nghĩ . Khi ấy hai anh em Trần thị vào nhà trong thuật hết các công chuyện cho Viện Quân và Tố Xuân nghe , thì hai mẹ con đều vui mừng , sáng ngày Trần thanh dạy người trong nhà sửa soạn tiệc đám cưới . (Nguyên nàng Tố Xuân này khi trước có hứa gả cho Tiêu thị mà khi bị yêu ma phá hoại , thì viên ngoại có rao nếu ai cứu đặng thì gả làm vợ , họ Tiêu cũng bằng lòng làm vậy , nên nay tính gã không cần phải nói đến Tiêu thị nữa) .

Trần Thanh hỏi :

-Chẳng hay lệnh lang đã đặng bao nhiêu tuổi ?

Vua nói :

-Nhật Thanh mười lăm tuổi .

Còn nàng Tố Xuân mười sáu tuổi , bèn rước thầy coi ngày cưới . Thầy coi đặng ngày mai giờ dần ; ngày ấy cho mời thân tộc dọn một chỗ tân hơn ngọ phòng tại Mẫu đơn đình rất nên hoa mỹ . Vì hai anh em giàu có mà chỉ có một đứa con gái đó thôi , lại mang ơn Nhật Thanh , còn Thái Bạch Kim Tinh thì làm mai , thì chắc ngày sau cũng vinh hiển , nên lấy bạc vàng dọn chỗ riêng cho vợ chồng Tố Xuân tốt vô giá . Đến ngày các thân bằng cố hữu đều đi lễ hạ sanh tiêu . Cổ nhạc động phòng huê chúc , thật là tài tử giai nhân .

Vua và viên ngoại lấy làm đẹp dạ . Ở đó đặng ba ngày , vua bèn nói với anh em Trần thị rằng :

-Ta mắc việc quan ở lâu không đặng , vậy mai này ta sẽ lên đường , rồi ngày sau trở lại .

Có bài thơ rằng :

Trừ yêu nhờ bởi có thần nơn

Lại khiến Châu lang đặng kết thân

Quý quyết nơn sơn đành bị bại

Trình thanh Trương phụ được nhờ ơn

Người lành há dễ làm tay quý

Lòng dữ đâu che được mặt thần

Mới biết xưa nay đều có trả

Đạo trời sau trước cũng đều cân

Rạng ngày vua dạy Nhựt Thanh lạy tạ mà người trong nhà đưa đón đều buồn . Vua cùng Nhựt Thanh ra khỏi xứ hải Thanh , ngày kia trời gần tối đi đến mé biển , thấy cây cối mịt mù , tiếng sóng bủa âm âm , xảy thấy một người đàn bà có chửa , ẵm một đứa nhỏ chừng giáp năm , lại dắt hai đứa nữa chừng năm tuổi đập tay dậm chân kêu trời than khóc rất là thảm thiết , coi bộ muốn nhảy xuống sông tự vận , vua lật đật cản lại , thì người đàn bà ấy mắng vua và nói :

-Ta không phải bà con quen lớn chi với ngươi , lại gái trai chẳng phép lại gần nhau , sao ngươi dám ngăn cản ta một cách vô lễ như vậy?

Vua Càn long đáp rằng :

-Lời tục có nói : Cứu người sống hơn đồng vàng , ta thấy ngươi muốn tự vận , ắt có oan ức chi nên ta mới cản lại , vậy hãy nói hết đầu đuôi cho ta rõ , hoặc may ta cứu đặng , thì mấy đứa nhỏ này cũng khỏi bị hại , sao ngươi lại dám mắng ta ?

Người đàn bà kia nói :

-Việc oan ức tôi kể sao cho xiết , may có vua mới giải đặng , chớ nói cho người nghe cũng không có ích gì.

Vua nói :

-Ta là cao Thiên tứ làm Biện Lý Quân Vụ của quan Tể Tướng Lưu Dung , ngươi hãy nói hết cho ta nghe , có lẽ cứu đặng .

Người đàn bà nghe nói , liền muốn tỏ bày tâm sự của mình , nhưng mà nước mắt tuôn ra như mưa , tức tưởi nói không ra tiếng ; vua an ủi rằng :

-Người hãy bớt khóc , thừng thăng kể hết gốc ngọn cho ta nghe .

Người đàn bà vừa khóc vừa nói :

-Tôi họ Cao vợ của trương Quế Phương ở tại xứ này , nguyên chồng tôi có nghề bán gà , ngày trước Tân Khoa Hàn Lâm là Khu Nhon Sơn ăn đầy tháng cho con , có mua của chồng tôi một tạ gà giá mười lượng bạc , người đem bạc giả mà trả , chồng tôi không ghe , ra việc tranh đấu , người lại xúi gia đình bắt chồng tôi đem đến huyện Kim Thành làm án bạch nhứt hành thích , xử về tội chết , còn đang giam tại khám , rồi lại bắt tôi đem bán cho nhà đi , bởi thế bức như vậy ,nên tôi dất xcon ra liều mình cho tròn trình tiết , xin quan khách đem lòng thương , cứu giúp vợ chồng tôi , ơn ấy muôn kiếp không dám quên .

Vua nghe cả giận nói :

-Nay ta có việc ở lâu không đặng , ta cho người một trăm lượng bạc đây , hãy đem đến nhà Kim nhon Sơn , lấy lời thuận lẽ êm năn nĩ với nó mà chuộc chồng người về.

Hồi 4 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Bắt Nhon Sơn , muợn thế giải vây Giết Tri Phủ , đặng trừ đảng nịnh

Mấy người giáo đầu kéo thăng vào thơ phòng vây bắt vua, vua bèn lấy ghế ngồi vừa đánh và đỡ, đánh một người té xuống, vua giựt đặng cặp đao, đánh giết hơn mười mấy người , nhưng mà cửa đóng chặc, lại gia đình liều mạng vây phủ nên ra không đặng, khi ấy vua nghĩ ai rằng :

- Hồi trước Quan Vân Trường đơn đao phó hội, bắt Lỗ Túc cặp theo mới giải đặng trùng vây , nay ta bắt chước làm theo . Bèn đánh quân gia đình dang ra, vua nhảy tới bắt Khu Nhon Sơn cặp bên tay tả, rồi lấy đao thọc trên đầu .

Lúc ấy Nhon Sơn hồn phách bay mất, cả kêu xin dung tánh mạng.

Vua nạt lớn rằng :

- Đồ cầu loại, như muốn khỏi chết phải biểu gia đình lui ra, và mở cửa đưa ta ra , ta sẽ tha, bằng không thì sẽ giết mày trước rồi kể lủ nó.

Khu Nhon Sơn lật đật kêu gia đình biểu phải lui và mở cửa đưa Cao lão gia ra.

Gia đình đều vung lời mở cửa và không ngăn cản nữa.

Vua chậm chậm từ thơ phòng ra khỏi cửa, muốn tha Nhon Sơn rồi nghĩ lại nếu buông ra thì cả lủ nó theo nữa ắt là khó đi , bèn kéo riết đến huyện Kim Thành.

Khi ấy Nhon Sơn kêu cứu mà gia đình đều không dám lại gần, còn trăm họ muôn dân đều mừng, niệm Phật nói :

- Người ác ngày nay gặp như vậy mới đáng kiếp !

Vua vào đến nha môn, tay đánh trống, miệng kêu rằng :
- Có việc oan ức !

Quan Huyện thẳng đường cho đòi hai người vào hỏi :

- Việc gì oan ức hãy bẩm cho ta biết .

Khu Nhon Sơn bị kéo mệt hết hơi, nói không đặng. Vua liền nói :

- Khu Nhon Sơn đúc bạc giả , ý thế hiếp cô, Trương Quế Phương có bán cho nó một lạng vàng , nó đem bạc giả mà trả, Quế Phương không chịu lấy, nó lại vu cho người là tội bạch nhứt trì đao hành thích, lại đem vợ con người mà bán cho nhà đi . Nên vợ con Quế Phương nhảy xuống sông tự vận. Ta thấy tội nghiệp tiếp cứu hỏi và cho một trăm lạng bạc biếu mẹ Quế Phương là Đỗ thị đem đến nhà nó xin chuộc Quế Phương và huê việc ấy. Ai dè nó là người lang tâm cầu hạnh, lấy bạc thiệt; đổi bạc giả lại. Đỗ thị bèn chạy về kêu trời than khóc, ta thấy vậy cảm lòng không đậu nên mới đến nhà nó lấy lời ngon tiếng ngọt mà nói với nó, nó lại ăn nói vô lễ, đòi mười muôn lạng bạc mới chịu, ta lấy lời phải nói lại cho nó nghe, nó lại xúi hơn ba trăm gia đình đầu cầm binh khí áp lại vây bắt ta, ta túng thế nên phải bắt nó làm thế thoát thân mà đem nó đến đây. Xin quan Huyện lấy việc công bình, vì dân mà trừ hại .

Khu nhon Sơn lúc ấy vừa khóc, vừa bước tới xá quan huyện mà thưa rằng :

- Cao Thiên Tứ này là người cường đạo ở Hải Dương , chiêu tập côn đồ, đến muốn ăn cướp tôi , bị tôi biết trước, sợ tôi nên vu oan cho tôi rằng đúc bạc giả, nó lại bức hại mạng dân, muôn trông huyện đường đại độ, xét lại cho kỹ vì dân lành cứu giúp tôi thật là ơn trọng.

Vua lại đem một trăm lạng bạc giả Nhon Sơn tráo đó, trình giữa án đường xin quan Huyện minh nghiệm, và xin quan Huyện cho người đến xét nhà Nhon Sơn lập tức. Nếu có cáo gian xin chịu phản tội. Tri huyện này tuy là thanh liêm yếu ớt xử việc không rành, khi nghe lại người nói thì cũng biết Khu Nhon Sơn là người hay làm việc phi phép, ý thế hiếp cô ; gian hùng tàn bạo, lại nghe Tri Phủ là anh em thiết nghĩa với Nhon Sơn, còn mình thì !ám quan nhỏ, lại thấy Cao Thiên Tứ là người đường đường , diện mạo lại can đởm, không biết xử lẽ nào, bèn giải hai người đến phủ .

Hồ Tri Phủ lên án đường đòi hai đảng đến hỏi lều láo , không rõ hắc bạch gì hết, rồi tha Nhon Sơn về , vỗ ghế thộp bàn, ra oai quở nạt.

Vua cả giận mắng rằng :

- Đồ cầu quan, đáng lẽ ăn bổng lộc triều đình, phải vì dân giúp nước, lẽ nào trọng án như vậy mà lại thông đồng tác tặc, tàn hại nhon dân, như vậy, đáng xử tội gì, chết trước mặt mà chưa biết, sao lại dám quở ta ?

Hồ tri phủ bị mắng, tam tiêu đều lữa dậy, thất khiêu thầy xung lên, dạy thủ hạ đem ra đánh một trăm, nha dịch vâng lệnh áp lại bắt, vua đánh đầu té tăn ra hơn một trượng, không ai dám vô nữa, Tri phủ lật đật muốn chạy bị Vua một đạp té dưới đất, Tri phủ kêu cứu, vua dùng sức đạp trên lưng một cái mạnh, cữu khiêu đều ra huyết mà chết .

Nha dịch chạy phi báo cho quan Đài Hiếu hay , nguyên quan Đài Hiếu này họ Huỳnh tên Đắc Thắng, tên chữ là Bắc Thần người đất Hà Nam , Trường Sa, em là Huỳnh Hữu Thắng đồng ở một nhà. Khi nghe báo có người đánh chết Tri Phủ tại án đường, lập tức chạy tới cho quan Du Phủ Kim Bình điểm binh ngăn giữ các cửa thành, và sai hết gia dịch đón các nẻo yếu lộ mà bắt.

Có bài thơ rằng :

*Ý thế Nhơn Sơn rất dữ thay
Đáo đầu mới thấy họa ngày nay
Thông đồng tội đến Hồ tri phủ
Chớ trách trời cao với đất dày*

Nói về khi vua đập chết Tri Phủ rồi chạy ra sau công đường lấy được một đại đao, liền trở ra cho án đường chặt Hồ tri phủ ra làm hai khúc, rồi chạy ra khỏi công phủ dựng ít bước thì thấy các nẻo đều có binh vây phủ, bèn ráng hết sức cầm đao chém tới giết hơn mười người , song chém chừng nào thì thấy binh lại kéo đến nhiều chừng nấy, còn cây đao cũng hư . Lúc ấy quan Du Phủ là Hứa Ứng Long đốc suất quân lính hiệp với binh Đài Hiếu lấy dây giăng giựt vua té xuống mà bắt, may vua có áo ngự bửu mặc trong mình !, và có thần linh phù hộ nên không hề gì .

Khi ấy các đạo binh dẫn vua đến phủ Đài Hiếu.

Huỳnh Đắc Thắng thẳng đường dạy quân dắt vua ra trước. Nguyên Đắc Thắng năm trước có ở Kinh sư lâu năm, nên nhìn biết chắc là vua thì thất kinh, không hiểu vì ý gì mà vua đến đây .

Khi ấy vua cười mà hỏi rằng :

- Huỳnh Đắc Thắng ngươi có biết ta chăng ? Đắc Thắng lật đật đem vua ra hậu đường dạy quân lui ra, rồi Đắc Thắng và em là Hữu Thắng mỡ trối rồi thỉnh vua ngồi, quì lạy tung hô và hỏi vua làm sao đến đây , xin vua thứ tội.

Vua nói rằng :

- Ngươi có lòng ngay vì nước, đáng khen, vậy ngươi hãy cẩn mật chớ khá lậu, và phải sắp đặt binh mã cho sẵn đợi chỉ ta đến bắt Khu Nhơn Sơn, chớ khá trái mạng, nay ta có việc xuống chơi Giang Nam.

Hai anh em thay đồ tư phục đưa vua ra khỏi thành mới trở lại.

Khi ấy vua trở lại tiệm ngũ , thuật hết các việc cho Châu Nhựt Thanh nghe, rồi tã một tờ mật chiếu và lấy mười lạng bạc cho chủ tiệm làm lộ phí dạy đem chiếu cho quan Tuần phủ Giang Tô, là họ Trang tên Hữu Cung, người tỉnh Quảng Đông; huyện Phan Ngang, do trạng nguyên xuất thân. Ngày kia quan Tuần phủ ở công phủ xây thấy có mật chiếu đến, liền đặt bàn bưng án giữ ra đọc.

Chiếu rằng :

" Trẫm xuống Giang Nam dạo chơi đi vừa đến Kim Bình, Cao thị là vợ Quế Phương có ghen dẫu năm đứa con quyết nhảy xuống sông mà tự vận, thấy việc thảm thương Trẫm

đà cứu khỏi , cũng bởi Nhơn Sơn đem lòng độc ác, vu cho Trương thị phạm tội hành hung , đã cầm chông tại chốn lao tù, lại bắt vợ bán cho nhà đi, khi ấy Trẫm đến chỗ Nhơn Sơn đem việc giải huê, nó càng hung bạo, khiến lũ gia đình bắt Trẫm mà giết . Kim Bình Tri phủ đồng lõa làm gian, nhờ sức Huỳnh Gia, là quan Đài Hiếu, có dạ trung thân, cứu ta mới khỏi. Chiếu cho Tuần phủ, thừa mạng điếm binh đến bắt Nhơn Sơn, toàn gia chính pháp . Chiếu như có đến người khá vưng lời " .

Trang Hữu Cung đọc chiếu xong rồi, lật đặt điếm năm ngàn quân phi kỵ và quan Trung quân là Vương Bưu, nội tằm kéo đến phủ Kim Bình an dinh hạ trại, cho người báo cho Huỳnh Đắc Thắng hay. Khi ấy Huỳnh Đắc Thắng kéo hết văn võ nội thành đến ra mắt Trang Tuần phủ, rồi hiệp cùng cáo quan đem xe giá đến nghinh liếp thánh giá; ai dè vua đã đi rồi .

Các quan không dám trễ nải, liền đến vây nhà Khu Nhơn Sơn, Nhơn Sơn thấy quan quân đến vây phủ biết là việc bất tường, bèn đay quân côn đồ trong nhà ráng sức gìn giữ. Nguyên Nhơn Sơn làm những việc khuynh làm, nên làm giàu xuất tiền bạc rèn binh khí, súng ống rất nhiều bởi vậy đánh hơn hai ngày mà không làm chi được ; qua ngày thứ ba, quân Trang Tuần phủ thi đánh phía Nam; quan Huỳnh Án Sát đánh phía Bắc , Vương Bưu phía Đông và phủ Kim Bình phía Tây, bốn phía đồng áp đánh , hơn nửa ngày trong nhà Khu Nhơn Sơn đã hết thuốc đạn cự không lại , quan quân bốn phía phá tường ào vô giết ba trăm gia đình dường như xẻ dừa chém chuối , còn khu nhon Sơn và mười mấy tên giáo đầu liều thác đánh riết ra, bị binh Vương Bưu chặn lại đánh một trận bắn chết vài tên , còn bao nhiêu đều bị bắt, rồi kéo thẳng vào nhà bất kỳ là già trẻ bé lớn đều bắt trói lại hết , rồi niêm phong vàng bạc tính hơn hai mươi vạn , đồ quân trang và binh khí không biết ba nhiều mà kể . Còn nhà cửa đều đốt hết. khi ấy Trang Hữu Cung giao cho quan Đề Hình Án Sát Sứ Tư là Huỳnh Đắc Thắng gia quyến của Nhơn Sơn . Từ mười lăm tuổi sắp lên đều bị xử chém ; con gái , đàn bà thê thiếp là nam trăm hai mươi ba người , còn con nít hơn bảy trăm đứa đ□ hết hết .

Trang Hữu Cung cùng các quan ai về dinh nấy còn Trương Quế Phương và mấy người bị hại đều cho về .

Nói về vua ở tại tiệm ngũ nghe Trang Tuần phủ xử án như vậy thì mười phần cả đẹp, và nhớ chuyện nàng Cao thị là vợ Trương Quế Phương trinh tiết đen nổi liềm mình , thế gian ít có , liền thảo một tờ chiếu dạy Châu Nhựt thanh đem cho quan Án Sát Sứ Tư Huỳnh Đắc Thắng đặng lấy mười muôn lượng bạc trong gia sản của Khu Nhơn Sơn mà thưởng nàng Cao thị . Trương Quế Phương từ khi được bạc thưởng đó đến sau , nhà cửa trở nên giàu có , ăn ở hiền từ , ham bố thí , còn năm đứa con khôn lớn đều nên danh , làm quan cả thấy .

Khi Châu Nhựt thanh xong việc trở về liền cùng vua dời qua xứ khác .

Bây giờ nói về tỉnh Quảng Đông , phủ Triệu Khánh , huyện Cao Yếu , làng Hiếu Liêm có một người nhà giàu họ Phương tên Đức , tên chữ là Tế Hanh , vợ là Lý Thị . Lúc còn nhỏ lia quê hương qua thành Nam Kinh , huyện Triều Dương lập tiệm hiệu là Vạn Xương , buôn bán hàng hóa tơ lụa . Buôn bán thật thà , chắc chắn , càng ngày càng thịnh , còn hai

người con , một người tên Hiếu Ngọc , một người tên Mỹ Ngọc , ở lại quê hương đều có gia sản .

Phuong Đức buôn bán có lợi mỗi năm đều mang tiền bạc về quê hương xứ Quảng Đông . Phuong Đức tuổi đã già sáu mươi , trưa ngày kia trời giông mưa lớn , đang hỏi người trong tiệm dọn đồ đạc , xảy thấy một ông già quảy một tạ muối đến xin đụt nhờ , các người trong tiệm thấy muối ướt sợ dơ tiệm , liền đuổi ra đặng đóng cửa .

Phuong Đức thấy người Quảng Đông thì động lòng cổ thổ , nhớ đến quê hương , lại thêm già cả , liền nói :

- Không hề gì ! Cứ để người ta đụt nhờ .

Mấy người làm vung lờ cho vào đụt mưa .

Ông già bước vào làm lễ .

Phuong Đức hỏi :

- Vậy chớ nhơn huynh ở Quảng Đông về Châu , Huyện nào ? Tôi cũng là người Quảng Đông đây .

Ông già cung tay đáp rằng :

- Vậy đại nhơn cũng là người Việt Đông , mà tôi không biết , xin tha lỗi . Tôi họ Miêu , tên Hiền , ở tại Châu Liên Sơn , động Nhập Lý , đến đây đã hơn mười năm . Nguyên có anh em bạn rước đến học côn quyền võ nghệ , dạy đợc vài năm , người ấy mang bệnh mà chết , nên ở lại đây không ai giúp đỡ , còn muốn về thì không có tiền lộ phí . Kế vợ tôi chết , không có con trai , sanh có một gái , tên là Thúy Hoa , tuổi mười sáu , cha con nương nhau bán muối lậu nuôi miệng , may tôi có nghề một ít , nên mấy người tuần phòng không tra xét , ngày nay lại nhờ đại nhơn có lòng rộng rãi cho đụt mưa khỏi phải bị ướt muối có tiền để hộ khẩu , thật là cám ơn rất trọng . Vậy xin hỏi đại nhơn cao tánh đại danh là chi , và ở huyện nào ?

Phuong Đức nói :

- Quê hương tôi tại phủ Thiệu Kinh , làng Hiếu Đê , họ Phuong tên Đức , tên là Tế Hanh , đến đây lập tiệm Vạn Xương này buôn bán đã hơn ba mươi năm nay . Vợ con còn ở tại quê hương , như Miêu nhơn huynh muốn tới lui đây chơi cũng là người đồng hương với nhau , thôi để tôi giúp cho người mười lượng bạc mà buôn bán nghề khác chớ muối là một vật cấm chớ khá làm nữa .

Miêu Hiền mừng rỡ lấy mười lượng bạc tạ ơn và nói rằng :

- Phuong ông thật là sơ tài trọng nghĩa , tích lão lân bần , trong đời ít có . Vậy có mấy vị linh lang ở đây chẳng , xin ra cho tôi biết mặt .

Phuong Đức đáp :

- Tôi có hai đứa con trai : Thằng lớn tên Hiếu Ngọc hai mươi tuổi , thằng nhỏ là Mỹ Ngọc mười sáu tuổi đều có vợ rồi , lại đều buôn bán hàng hóa , như sau Miêu huynh có dịp dạy

bảo chúng nó chút đỉnh còn quòn thì tôi lấy làm cảm ơn .

Miêu Hiền nói :

- Xin vung .

Trời còn mưa, hai người đàm luận cho đến giờ thân , kế trong tiệm sửa soạn dọn cơm tối , Phương Đức mời Miêu Hiền dùng cơm rồi ra về. Từ ấy tới lui như bà con ruột, và nghe lời bỏ nghề buôn muối , nhiều khi thiếu thốn đến mượn , Phương Đức đều giúp.

Ngày kia Hiếu Ngọc và Mỹ Ngọc đến thăm cha , thấy cha mình kính trọng Miêu Hiền thì hai đứa cũng kính kêu bằng bác, Miêu Hiền nhờ cha con Phương Đức nhiều phen nên đem hết võ nghệ học lúc bình sanh truyền cho hai con Phương Đức.

Miêu Hiền thấy Phương Đức tuổi đã sáu mươi bộ còn mạnh mẽ cũng bằng người bốn mươi tuổi, bèn nói chuyện với con gái là Thúy Hoa rằng :

- Nay cha mang ơn Phương ông nhiều phen, nên cha muốn gã con cho người đáng đến ơn.

Thúy Hoa bằng lòng.

Ngày kia Miêu Hiền đến tiệm nói chuyện ấy cho Phương Đức nghe thì Phương Đức nói rằng :

- Tôi nay già cả không muốn làm lỡ thanh xuân của lịnh ái.

Miêu Hiền khóc và nói :

- Một là tôi mang ơn người rất trọng, không biết lấy chi đền bồi , hai là con gái tôi cũng tình nguyện phục thị người , ba là tôi nay già cả phòng khi bất trắc có lẽ nhờ người được, nên tôi sẵn lòng việc ấy xin người bằng lòng, tôi rất có phước.

Phương Đức thấy Miêu Hiền thật tình và có dạ ân cần , bèn nói chuyện lại cho con là Hiếu Ngọc hay.

Hiếu Ngọc thấy cha tuổi lớn không ai phục thị, nay lại có người muốn đưa con làm bé ắt có người nuôi dưỡng cha già, nên theo khuyên lơn cha lo cho xong việc.

Phương Đức thấy con khuyên lơn và Miêu Hiền lại đến cầu khẩn nữa, nên phải gắng gượng ừ theo, rồi chọn ngày tốt , rước Thúy Hoa về thành thân .

Thân bằng cố hữu đều đi lễ hạ , Phương Đức dọn tiệc đãi đấng tử tế .

Việc xong rồi Miêu Hiền ở đó đặng nửa năm kế phát bệnh, biết mình không xong, nên đem hết võ nghệ mấy chỗ bí yếu, và mấy phương thuốc hay để luyện gân cốt, truyền hết cho con gái, rồi chết .

Khi ấy tuổi đã bảy mươi hai .

Phương Đức lo tổng táng xong xuôi và các chạy trần làm đủ . Qua nửa năm sau Thúy Hoa sanh đặng một đứa con trai, đặt tên là Thế Ngọc, đầy tháng anh em đều đến ăn mừng

cho bạn sanh cháu. Còn Miêu thị từ khi ở với chồng đến sau , lấy thân huê trong họ , lấy nghĩa thuận theo chồng, cả nhà đều vui mừng, lại từ khi Thế Ngọc đầy tháng rồi thì Miêu thị lấy sắt ngâm với dấm mà tắm rửa, lại lấy tre tẩm và sắt miềng vỏ trong mình Thế Ngọc cho gân cốt da thịt cứng như sắt đá, đến ba tuổi thì cho đội mũ và đi giày bằng sắt, dạy học nhảy , ban đầu thấp sau lần lần lên cao và tập ban đầu bẻ cây sau đến sắt ; sáu tuổi tập cỡi ngựa, bảy tuổi học quyền, tám tuổi học cầm binh khí, đến mười bốn tuổi thì thập bát ban võ nghệ đều thông, mình mấy gân cốt như sắt , sức mạnh vô cùng tánh nét hung hăng , mỗi ngày chỉ tối cứ ở ngoài đường gây họa , có nhiều người đời ngày ngà, nhưng mà Phương ông thuở nay ăn ở tử tế nên người ta đều vị .

Phương Đức nhiều khi la rầy, mà bởi Miêu thị cung Thế Ngọc quá, nên thường sanh chuyện hoài, Thế Ngọc thấy mẹ cung lại càng ngang dọc, cứ giao du cùng bạn tác , xài tiền bạc như đất cục , ban đầu còn ngang dọc nội xứ mình , sau lần ra đến Giang Nam, người người đều biết mặt.

Phương Đức bắt về treo trên cây đại thọ mà đánh, Thế Ngọc cũng không biết đau, tánh hung hăng không chịu bỏ. Mẹ hay binh vực, Phương Đức nhiều khi dứt bản và hờn giận vợ .

Ngày kia Phương Đức có chuyện muốn qua Càng châu, biểu Thúy Hoa sắm sửa đồ hành lýặng ngày mai khởi trình.

Miêu thị sửa soạn xong xuôi rồi nói cùng Phương Đức rằng :

- Thế Ngọc nó ở nhà không có việc gì, vậy lang quân hãy đem nó theo cho biết chuyện và có mặt lang quân nó không dám hung hăng.

Phương Đức nói :

- Việc đi đường không phải như ở nhà , nếu nó gây họa thì làm sao ngăn cản được.

Miêu thị nói :

- Việc buôn bán làm ăn là phận con trai, hãy đem nó theo, cho nó coi mà bắt chước.

Phương ông nghe nói phải thì bằng lòng cho đi. Qua ngày thứ, cha con đồng qua Càng châu .

Có lời phê rằng :

Người đời chớ khá khoe tài giỏi
Trên thế tự nhiên lắm kẻ hay

Hồi 5 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Lôi Lão Hồ trên đài táng mạng,

Lý Bá Sơn ý giỏi khi người

Nói về Phương Đức cùng Thế Ngọc xuống ghe đi ít ngày đến Cang châu, rồi muốn ghe nhỏ qua Tây Hồ thấy cảnh đẹp, xe ngựa đầy đường, dưới sông thì tủy lục, ghe, tàu lại qua đông đảo, lầu đài đờn ca xướng hát nghe rất thanh thoai, trước sông Tiên Đường trời thanh, nước lặng phong quang u nhã, thật là, đất phồn hoa phú quí; ghé bến, hai cha con lên bờ, thẳng vào cửa Dòng Kim môn, tìm đến Quãng Đông hội quán, đường đi hai bên các sắc như dân đông đảo, phố xá mùi phần huê mỹ, tửu lâu trà quán, khí vị phong hương.

Phương Đức đến tại Hội quán, chủ tiệm là Trần Ngọc Thơ mừng rỡ vì đã lâu năm không gặp, liền rước vào thơ phòng trà rượu vui vẻ, rồi dạy thủ hạ cất đồ hành lý và dọn một cái phòng hạng nhất cho Phương Đức nghỉ.

Trần Ngọc Thơ hỏi rằng :

- Làm sao lâu quá không thấy anh đến chơi, việc buôn bán ra thế nào, tẩu nường và nhị vị hiền điệt mạnh giỏi chẳng? Còn người nhỏ nầy là ai?

Phương Đức đáp rằng :

- Nội nhà đều bình an, bấy lâu nay mắc công việc nhiều nên qua thăm không đặng, còn hài nhi nầy là con của tôi.

Rồi kêu Thế Ngọc lại làm lễ thức phụ.

Ngọc Thơ đáp lễ mà nói rằng :

- Ca ca sanh đặng một vị hiền điệt nữa khá mừng.

Khi ấy Phương Đức thuật chuyện thâm nạp Miêu thị, sanh đặng Thế Ngọc và công việc buôn bán bên tiệm Vạn Xương, rồi hỏi Ngọc Thơ và công việc buôn bán bên này ra thế nào, có mấy vị lịnh lang nữa?

Ngọc Thơ đáp :

- Từ thuở nay có một đũa đó mà thôi, còn việc nhà cũng như thường không chi lạ.

Nói rồi bèn thở ra mà than rằng :

- Khó lắm.

Phương Đức hỏi việc chi?

Ngọc Thơ nói :

- Lúc nầy có một đũa ác còn họ Lô tên Hồng hiệu là Lô Lão Hồ lập một cái lò đài tại Thanh Ba, nó làm đầu tại đài ấy. Thịnh quan phủ có ra yết thị rằng : Cấm không ai đặng đem binh khí lên đài, bằng ai đánh đặng một đấm, thì thưởng hai trăm lượng, xô rớt xuống đài thưởng năm trăm lượng, lại đánh chết không thường mạng, trước đài có sáu mươi người lão tướng thị chiến không cho sanh sự, chung quanh có ba trăm học trò cầm

đao thương gìn giữ, trước đài còn một tấm biển đề : Vô địch đài. Hai bên có hai câu liễn :
Quờn ã Quảng Đông toàn tỉnh ; Khước tích Tô Cang nhị châu (Tay đánh cả tỉnh Quảng Đông , chơn ðạp hai quận Tô, Cang). Từ khi lập đài ấy ðến nay hơn một tháng , hại người quê hương mình không biết bao nhiêu lại không ai ðịch thủ với nó nổi, tuy là lập ðiều lệ làm vậy mà chẳng công bình , ðầu cò ai giỏi đánh nó ðược nữa , cũng chạy không khỏi ðài với ba trăm học trò ðó, vì vậy nên người Tô châu không thêm ðến thí võ , chỉ có người hương lân của ta háo thắng ðến ðó mà chịu chết nhiều lắm.

Phương Đức nghe nói thì than ðài và nói rằng :

- ðời thái bình mà có người vô phép hung bạo như vậy, hay là trời khiến tỉnh Quảng Đông bị hại chẳng ?

Thế Ngọc ðứng một bên nghe các việc thì nổi nóng hai con mắt trợn trắng và nói rằng :

- ðể ngày mai con ra giết Lôi Lão Hồ ðặng trả thù cho những người ðồng hương.

Phương Đức nạt rằng :

- Con nít miệng còn hôi sữa , sao ðám nói chuyện lớn lối, hãy ði vô .

Khi ấy Thế Ngọc tức mình lui ra, về phòng nằm lăn lộn nghĩ không an giấc , sáng ngày thức dậy rửa mặt, thay áo quần ðắt gia ðình là Lý An ra cửa , bị cửa ðóng ði không ðặng vì Phương Đức sợ Thế Ngọc lén ði làm chuyện hại , nên khóa trước.

Thế Ngọc nhẩy ra cửa, ði giày cửu hoàn kiếm, trước ðeo kính của mẹ cho, ðút trong tay áo một cặp thước sắt , hỏi thăm chỗ lối ðài, người chỉ phía Nam, theo một bọn ði trước ðó là những người ði thí võ .

Thế Ngọc cảm ơn rồi theo bọn ấy , ðến cửa thành quả thấy một tòa lối ðài rộng lớn cao chừng một trượng bốn năm thước , có treo biển liễn và có một tờ cáo thị rằng : " Quan Khâm mạng trấn thủ Cang châu các xứ tướng quân, nay có Lôi Hồng là chủ lối ðài này , võ nghệ tinh thông, muốn chọn anh hùng hào kiệt trong bốn phương, có mấy ðiều cấm kê ra sau ðây :

ðiều thứ nhất : Binh ở trong ðinh ngũ không ðặng lên ðài.

ðiều thứ hai : ðạo Nhu, Thích và Tam giáo không ðặng lên ðài.

ðiều thứ ba : Phụ nữ không ðặng lên ðài, vì sợ trai gái lộn lạo làm hư phong hóa .

ðiều thứ bốn : Khi lên ðài thí võ không ðặng cầm binh khí .

ðiều thứ năm : Những người muốn lên ðài phải khai tên họ, niên canh, và quê quán.

Trừ mấy ðiều cấm trên ðây, thì các sắc nhọn ðan ðặng phép lên ðài thí võ, hạn trong một trăm ngày , nếu quá hạn không ðặng tranh ðang , mấy ðiều cáo thị xin khá tuân theo.

Còn bên hữu thì Lôi Hồng có ra một tờ huê hồng như sau ðây :

ðiều thứ nhất : Ai ðánh ðặng một ðấm thì thưởng về trăm lượng bạc.

ðiều thứ nhì : Ai ðạp ðặng một ðạp thì thưởng hai trăm lượng bạc.

ðiều thứ ba : Xô té xuống thưởng năm trăm lượng bạc.

ðiều thứ tư : ðánh chết không thưởng mạng.

Thế Ngọc thấy quả như lời Trần Ngọc Thơ nói, lại thấy trước đài có lập một cái công án, có quan Thị sự ngồi, và có vài mươi binh đinh, còn chung quanh có vài trăm học trò gìn giữ. Người đi coi và buôn bán đông như kiến cỏ.

Thế Ngọc coi rồi đứng đợi hơn nửa ngày mà không thấy chủ đài đến, nghe người ta nói Lôi giáo đầu đi qua Kim Lăng chưa về, thì Thế Ngọc vỗ về một cái nhảy lên đài, đập phá liễn đối và yết thị tan nát hết, học trò và binh giữ đài la nói :

- Thăng nhỏ nào dám cả gan như vậy !

Bèn gióng trống, binh gia cầm dao thương chạy đến áp bắt.

Thế Ngọc không lo lắng chi hết cầm hai cây thước sắt nạt lớn mà nói rằng :

- Ta là Phương Thế Ngọc ở Quảng Đông quyết đến giết Lôi Hồng mà không gặp, ta dung cho nó sống một ngày nữa, như ngày mai nó về hãy đến Hội quán tìm ta.

Nói rồi nhảy xuống đài cầm thước sắt đánh chết năm sáu người học trò, còn bao nhiêu bị thương tích cũng nhiều, nên không ai dám theo .

Thế Ngọc đi đường cũ về Hội quán đi thẳng vào phòng.

Lúc ấy Trần Ngọc Thơ mắc lo công việc buôn bán , còn Phương Đức mắc đi chơi nên không hay .

Nói về Lôi Lão Hồ về thì học trò thuật các việc Phương Thế Ngọc ở tại Quảng Đông hội quán đến phá lôi đài, giết hết sáu người học trò và đánh bị thương tích hơn hai mươi một tên.

Lôi giáo đầu cả giận liền mặc giáp đội khôi, cầm đại đao, nhảy lên ngựa Ô chùy về một lũ môn nhơn cũng đều cầm binh khí, kéo đến vây phủ Quảng Đông hội quán.

Người trong tiệm vào báo cho Ngọc Thơ là chủ tiệm hay .

Ngọc Thơ nghe báo thất kinh hoảng hốt một hồi mới tỉnh, bước ra trước thấy Lôi Lão Hồ cả tiếng mắng nhiếc.

Ngọc Thơ bèn hỏi :

- Vì có gì mi đến vây tiệm ta ?

Lôi Lão Hồ mắng rằng :

- Trần Ngọc Thơ sao ngươi dám cả gan xúi Phương Thế Ngọc đến phá lôi đài, giết hết sáu tên học trò của ta, lại đánh hai mươi một tên bị thương tích. Như vậy thì mi chịu tội gì ? Sao hãy còn chối, phải đem Thế Ngọc ra đây cho mau, và thương mấy mạng chết đó, bằng không thì ta phá tiệm mi không còn một món .

Trần Ngọc Thơ đáp :

- Trong tiệm tôi có tên Thế Ngọc, mà nó là con nít, có đâu dám làm đến việc ấy, nó ở Kim Lăng theo cha đến đây đòi nợ, mới vài bữa rày, nó mới mười bốn tuổi, giỏi gì mà đánh chết ai đặng; xin Giáo đầu chớ nghe lời người ta đến hại tiệm tôi.

Lôi Lão Hồ nói :

- Đồ cầu đầu, đừng nói xuyên ngoa, phải đem Thế Ngọc ra cho mau đặng cho học trò ta nhìn mặt, như không phải thì thôi.

Ngọc Thơ nói :

- Xin Giáo đầu hay lui ra chừng một lần tên, rồi tôi biểu nó ra đặng chẳng?

Lôi Lão Hồ nói :

- Thôi ta cũng tạm nghe theo, không lẽ lữ bấy lên trời cho khỏi đặng. Bèn dạy học trò lui ra mà đợi Thế Ngọc. Khi ấy Ngọc Thơ vào báo cho Phương Đức hay các việc Thế Ngọc làm tác tệ đường ấy, nay Lôi Lão Hồ đến vây Hội quán, bây giờ tính thế nào?

Phương Đức nghe nói sùng sốt, mồ hôi ra ướt áo, cả mắng Thế Ngọc là đồ súc sanh muốn hại cha.

Thế Ngọc quì xuống thưa rằng :

- Đề tôi ra giết Lôi Lão Hồ, xin thúc phụ chớ oán trách cha tôi, hễ đứng đại trọng phụ làm việc chi không để cho liên lụy đến người. Bèn sửa soạn đồ chiến trận, cảm thiết côn dạy mở cửa rồi xông ra, cả kêu mà hỏi người ngồi trên ngựa có phải là Lôi Lão Hồ chẳng?

Giáo đầu nói :

- Phải.

Lại hỏi rằng :

- Mi phải là Phương Thế Ngọc chẳng? Sao mi dám phá lôi đài và giết học trò ta, mi đáng tội chưa?

Thế Ngọc trả lời rằng :

- Ta giết học trò người, thì người hỏi, còn người giết người quê hương ta thì ai thường mạng, ta coi người như người trao gói, không phải bộ giỏi, tài cán chi đến đây mà chịu chết, chớ có khoe khoang, mau giục ngựa đến cho ta giết cho rồi.

Giáo đầu nghe nói mặt phùng phùng như lửa đốt, nạt lớn rằng :

- Đồ tiểu súc sanh chớ có khua miệng, để gia gia lấy đầu cho mà coi. Bèn giục ngựa đến cầm đại đao chém xuống một cái như núi Thái sơn đè trứng.

Thế Ngọc cười mà nói :

- Chém như vậy rất tốt.

Liền cảm thiết côn đỡ, rồi đánh trước đầu ngựa một coi, Lôi giáo đầu cũng đỡ lại, một

đàng đi bộ, một đàng cỡi ngựa đánh nhau từ giờ thìn đến giờ mùi hơn tám mươi hiệp chưa phân hơn thua, Thế Ngọc nhảy ra khỏi vòng kêu một tiếng biểu ngừng lại:

Giáo đầu hỏi :

- Ngừng làm gì ?

Thế Ngọc nói :

- Ở đây đánh thì kinh động quan binh thiên hạ, và trời cũng tối rồi vậy để ngày mai đến tại lôi đài sẽ quyết hơn thua.

Lôi Lão Hồ nói :

- Nói cho chắc ngày mai phải đến.

Thế Ngọc nói :

- Sợ cho người chớ ta không nói dối . Rồi hai đàng ra về.

Thế Ngọc về đến hội quán, Ngọc Thơ thấy Thế Ngọc anh hùng hào kiệt như vậy thì cả mừng, mà nghĩ rằng :

- Chắc sau xứ Quảng Đông cũng nổi danh và sẽ rửa hờn cho thân bằng đảng.

Bèn rót rượu mời uống mà khen ngợi, rồi cho những người anh hùng tráng sĩ trong bốn địa hay , ngày mai tựu tại hội quán đảng đến lôi đài trợ oai .

Rạng ngày Thế Ngọc và một bọn thân lân đều sửa soạn kéo đến lôi đài , thấy thiên hạ coi đảng hơn bữa trước, lại thấy Lôi giáo đầu đứng trên lôi đài mà đợi.

Thế Ngọc để bọn thân lân đứng một bên , rồi nhảy lên lôi đài, thấy Lôi Lão Hồ đầu đội bao cân, mình mặc chiến bào, buộc đôi hồng sô sa đai, chơn đi ban tiêm hài , còn Phương Thế Ngọc đầu đội anh hùng chiến mào, mình mặc áo đàn hoa bốn than, trước ngực kết một cái đai hồng sô cầu, trong đeo kính hộ tâm, chơn đi giày cửu hườn kiếm, lưng buộc dải sô sa đai, đầu tròn, mặc vuông, lưng dài vai rộng, vóc lớn, chơn bước như núi Thái sơn, tuy tướng mạo anh hùng, song còn con nít , bề cao không đầy bốn thước, so với Lôi Lão Hồ thì thấp hơn phân nửa, những người coi thấy Lôi Lão Hồ mình cao tám thước, đầu lớn bằng cái đầu, tay như ống sắt, đều đổ mồ hôi mà thất kinh cho Thế Ngọc, chắc là đánh không lại, chết uống mạng .

Khi Lôi Lão Hồ thấy Thế Ngọc thì nạt rằng :

- Đồ tiểu súc sanh, miệng còn hôi sữa, tóc máu chưa khô , dám cả gan đến đây đối địch cùng ta, đầu ta có đánh chết cũng như tay, nếu muốn nạp mạng, lại mà chịu chết.

Thế Ngọc nói :

- Người tuy cao lớn, sức mạnh bất quá bằng trâu, không đủ cho tiểu gia sợ.

Nói rồi ra một miếng kêu là Đại sư tử diêu đầu, Giáo đầu dùng thế Mảnh hổ cầm dương,

nhắm trên đánh xuống một cái rất mạnh, Thế Ngọc tránh khỏi, bèn dùng một thế Thoát lương hoán trụ đánh xuống, Giáo đầu thất kinh vô hai vé nhảy qua một bên rồi dùng thế Thiết thủ nhứt thiên tự nhắm ngay cổ Thế Ngọc đánh xuống, Thế Ngọc cũng tránh khỏi, hai người đánh nhau hơn hai trăm hiệp, không ai hơn thua, thiên hạ coi dưới đài thấy Thế Ngọc còn con nít mà giỏi dường ấy đều khen.

Lôi giáo đầu cũng khen thầm Thế Ngọc, rồi dùng một thế hay hơn hết kêu là Âm dương đồng khước đạp uên bụng Thế Ngọc bẻ cái hộ tâm kính, té xuống đài. (Đạp thế đó như người khác thì đã tan xương nát thịt).

Còn Thế Ngọc nhờ thuở nhỏ có tâm thuốc, gân cốt cũng như sắt đá, lại có đeo kính hộ tâm nên không hề gì, bèn nhảy lên đài nữa.

Lôi giáo đầu thất kinh, nghĩ rằng :

- Mình đạp một cái sao không chết, mà cũng không thấy thương tích gì, hay là mình đồng da sắt chăng? Lại nghĩ mình đạp như thế thì nặng bằng năm trăm cân mà không hề chi, dẫu có đánh thế gì nữa cũng không dặng, thì thất kinh. Còn Thế Ngọc bận này tay đánh xuống như mưa, đều nhắm chỗ trí mạng của Giáo đầu.

Giáo đầu tuy là võ nghệ tinh thông mặc lòng, song lúc ấy mắc lo sợ, nên tay chơn bện rộn che đỡ không kịp, bị Thế Ngọc đi giày cừu hườn kiếm đạp nhằm bấp về phía tả, máu chảy đầm dề, Thế Ngọc cả mừng đạp bồi hai chơn vô sườn, gân cốt đên gãy.

Lôi giáo đầu la một tiếng lớn té xuống đài mà chết. Những người đi coi đều khen ngợi, còn học trò của Lôi giáo đầu thấy Thế Ngọc giỏi không dám nói chi hết, liền khiêng thầy Lôi giáo đầu về báo cho sư mẫu hay.

Lúc ấy Trần Ngọc Thơ và thân bằng tỉnh Quảng Đông cả mừng trở về.

Thế Ngọc cỡi tuấn mã về đến Hội quán, thấy giữa trung đường mở tiệc bày sẵn sàng đãi đấng hi hạ, các người thân bằng đều khen mừng Phương lão bá có con dặng anh hùng đường ấy, ất nổi tiếng cho tỉnh Quảng Đông, lại trừ dặng tai hại thật là công đức vô cùng, đều bung rượu kính mừng.

Có bài thơ rằng :

Võ nghệ nào ai lại dám khoe
Dầu cho tinh thuộc hãy còn e
Người hay cũng còn người hay khác
Đến bực thánh nhơn há chẳng dè

Nói về vợ Lôi Lão Hồ là Lý Tiểu Hườn thấy trời tối mà chồng chưa về, đang trông đợi xảy thấy học trò khiêng thầy chồng về, nói bị Phương Thế Ngọc đánh chết.

Lý Tiểu Hườn khóc rống té xuống chết giắc, có thuốc cứu mới tỉnh lại, cả mắng rằng :

- Đồ súc sanh, cừu này thề chẳng ở chung trên đời.

Rồi thấy thân chồng máu chảy đầm đề , biết là dấu giày cừu hườn kiếm càng thêm thương xót mà nói :

- Đồ súc sanh lòng độc, lén đem lợi khí hại người , mai ta nguyện giết mày trả thù.

Rồi sắm sửa quan quách tẩm liệm, tống táng xong xuôi, liền sắm sửa chỉnh tề, giấu một cặp phi đao, và đi giày long hổ đình ngoa, kéo lủ môn đệ thủ hạ, bạch kỳ bạch giáp , cầm binh khí đến Quảng Đông Hội quán .

Khi ấy có người chạy báo cho Thế Ngọc hay .

Thế Ngọc vào thưa cùng cha, rồi sửa soạn khôi giáp, đeo hộ tâm kính, tay cầm thiết côn , cỡi ngựa, kéo các anh hùng thân hữu Quảng Đông ra, thấy một người đàn bà chừng hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, mày liễu dựng lên, mặt mày căm giận , mặc đồ tang phục , tuy chẳng đúng tuyệt sắc giai nhân, song cũng là thanh xuân thiếu phụ. Còn Lý Tiêu Hườn thấy Phương Thế Ngọc tuy là diện mạo anh hùng mà hãy còn con nít thì lấy làm lạ, có lẽ nào trượng phu ta đánh không lại, chắc nó đi giày cừu hườn kiếm nên mới hại chồng ta chết, lại nghĩ rằng :

- Nó bị miêng Âm dương đồng tử khước đạp xuống đài mà không bẻ chi, ắt là đồng đạo với mình, chắc thuở nhỏ nó có tẩm thuốc luyện gân cốt rồi , nên không dễ giết bèn hỏi :
- Ngươi có phải là Phương Thế Ngọc chăng ?

Thế Ngọc đáp :

- Phải.

Rồi hỏi :

- Ngươi tên họ chi, đàn bà sao không giữ phận khuê môn, đến đây làm gì ?

Tiểu Hườn mắng rằng :

-Đồ tiểu súc sanh, hãy ngoáy tai mà nghe, ta họ Lý tên Tiểu Hườn vợ Lôi giáo đầu, vì mày giết chồng ta, nay ta đến giết mày mà báo cừu .

Nói rồi liền hươi Tú long đao chém xuống, Thế Ngọc giơ thiết côn ra đỡ nói :

- Khoan động thủ, để ta nói hết rồi sẽ đánh không muộn gì.

Tiểu Hườn nói :

- Việc chi hãy nói cho mau ta nghe thử .

Thế Ngọc rằng :

- Ngươi là vợ Lôi giáo đầu đến báo cừu sao ? Chồng ngươi lập lòi đài này mà thí võ, trong lời rao ai chết nấy chịu, lại từ ngày lập đến nay trong hương lân ta chết biết là bao nhiêu, đến nay chồng ngươi bị ta mà chết, cũng tại nơi trời, lẽ không hờn mới phải, vậy chớ người tỉnh ta chết đó thì làm sao ? Lời cổ ngữ có nói rằng : Oan gia nghi giải bất nghi kết. Lại có câu rằng : Tiên lễ nhi hậu binh . Nay ta lấy lời phải nói cho ngươi nghe, chớ như chồng ngươi là anh hùng cái thế, còn chưa khỏi tay ta, huống chi là ngươi, chớ cha ta

thường dạy ở đời phải tồn tâm trung hiếu, không nên hung hăng, ta cực chẳng đã mới giết chồng ngươi, không lẽ giết ngươi nữa, vậy ngươi phải suy đi xét lại mới đặng.

Tiểu Hồn nghe nói càng thêm giận lắm, mắng rằng :

- Đồ súc sanh tự thị khoe tài , mắt ngó không ai , trượng phu ta lập lôi đài này, trong điều lệ cấm không đem binh khí mà ngươi lại đi giày cừu hườn kiếm , mà hại trượng phu ta , nay lại kiếm lời khôn, tiếng khéo mà đổ hoặc ta.

Bèn hươi đao lại chém.

Thế Ngọc cản lại rằng :

- Ngày nay trời đã gần tối , để mai sẽ đến lôi đài tĩ thí .

Tiểu Hồn đáp :

- Vậy ta dung cho mi sống một đêm nữa, ngày mai sẽ giết. Rồi quay ngựa trở về .

Rạng ngày hai đảng đều kéo những kẻ hộ tòng đến lôi đài .

Tiểu Hồn thấy Thế Ngọc thì muốn nuốt sống cho đặng mới lại gan.

Thế Ngọc cũng không dám khinh dễ , hai đảng đều ra quờn thế , một bên như chim đại bàng xòe cánh, một đảng tự quái mắng khoe mình, trước ra miếng Kim kê độc lập, sau diễn tài Dur tư diêu thân. Long tranh hổ đấu một trường ngự hải kinh thân, trăm trận khó phân thắng bại, bởi hai đảng thuở nhỏ đều có tẩm thuốc luyện gân cốt, cho nên đánh đến hai trăm hiệp chưa phân hơn thua. Tiểu Hồn sợ Thế Ngọc đánh trước bèn giở chơn có đi giày long hổ đỉnh ngoa dùng thế Song phi hườn long khước đạp trước ngực Thế Ngọc bẻ nát hộ tâm kính, nhắm bụng máu chảy đầm dề té xuống đài, may nhờ có hộ tâm kính che nên không chết, mấy người tương thân xúm khiêng về Hội quán, chết đi sống lại đôi ba lần, hộc máu ra hoài, bệnh coi ngặt nghèo .

Phung ông lúc ấy tâm thần rối loạn, cửu nhi thất thần .

Trần Ngọc Thơ lật đặt rước thầy điều trị, mà không thấy giảm .

Phung ông nói :

- Phải kêu mẹ nó đến mới cứu đặng .

Bèn sai gia đình là Lý An đem thơ về rước Miêu thị.

Khi Miêu thị được thơ và nghe Lý An nói các công việc thì thất kinh, liền xé thơ ra coi rồi nói với Lý An rằng :

- Con ta đã có tẩm thuốc luyện gân cốt từ nhỏ đến lớn, nay ta qua cho thuốc ắt là phải lành. Bèn sửa soạn đồ hành lý và thuốc men giao cho Lý An rồi nài nịt cầm hoa thương lên ngựa đi cùng Lý An, ít ngày đến Cang châu , vào Hội quán , làm lễ Phung ông và thân bằng cố hữu , đi vào xem bệnh Thế Ngọc, bèn lấy thuốc ngoài thoa, trông uống thất là thần hiệu, trong một giây lát liền mạnh, Thế Ngọc tỉnh lại , mở mắt thấy mẹ , liền khóc mà nói :

- Mẹ làm sao mà báo cừ cho con .

Miêu thị nói :

- Con hãy yên lòng để mặc mẹ báo cừ cho .

Bèn sai người đến hẹn với Tiểu Hườn ngày mai tựu tại lôi đài thí võ .

Phương ông ngăn cản không đặng, kể một lát người đi về nói Tiểu Hườn y lời, ngày mai sẽ tựu tại lôi đài thí võ .

Rạng ngày hai mẹ con sửa soạn đồ chiến trận, trước ngực đeo hộ tâm kính , chon đi giày tiểu kiếm ngoa, cầm thương lên ngựa, kéo những người hộ tòng theo, đến lôi đài thấy đã có Lý Tiểu Hườn đứng đợi, Miêu Thúy Hoa dạy các thân hữu ở dưới đài phòng khi ứng tiếp . Rồi nhảy lên đài , thấy Tiểu Hườn mình mặc đồ trắng, chon đi giày tiểu thiết đinh, bèn hỏi :

- Nàng có phải là Lý Tiểu Hườn chăng ? Bởi chồng nàng làm dữ , nên chết bỏ mình, nàng lại tự thị ý tài đến báo cừ, muốn giết con ta, may ta cứu đặng không thì đã chết tại tay nàng rồi, nay ta đến đây nàng có miếng Song phi hườn long kước thì hãy dùng thử coi.

Lý Tiểu Hườn nghe biết là mẹ Thế Ngọc, bèn nạt mà nói rằng :

- Đồ ác phụ xúi con làm dữ , lén dùng đồ ám khí mà hại chồng ta, dẫu đánh con mi chết , đặng trả thù chồng, ấy là lẽ thường, nay mày lại muốn đến chết thế sao ? Chớ ta tưởng mi đến thì có đường , chớ về không ngõ.

Nói rồi xem lại thì Thúy Hoa niên kỷ cũng một trang với mình, sửa soạn mười phần tề chỉnh, lại thế nhảy lên đài cũng là một điệu với mình.

Khi ấy Thúy Hoa cả nạt một tiếng rồi lập ra một thế Mãnh hổ cầm dương đánh tới.

Tiểu Hườn dùng phép Song long quá hải mà giải, hai đàng đánh với nhau cũng như :

Rồng giành cạp chụp trên non lớn
Ngọc lợi kinh đua giữa biển Đông

Đánh dư hai trăm hiệp , kể trời tối, đều kéo nhau về nghỉ , đánh luôn ba ngày , không ai hơn thua. Khi ấy có học trò lớn của Bạch Mi đạo nhơn là Lý Hùng tên ngoài là Bá Sơn xuống thăm rỏ là Lôi Lão Hồ .

Tiểu Hườn rước vào khóc mà thuật hết các việc, Bá Sơn cả giận tức thì đến Quảng Đông Hội quán biểu Thúy Hoa lên đài thí võ.

Thúy Hoa thấy sư bá đến, thì ra trước chịu tội mà nói rằng :

- Vì con tôi không biết mà giết lệnh tế , muôn trông ơn sư bá rộng lòng dung thứ.

Bá Sơn không nghe, biểu Thế Ngọc phải lên đài thí võ đặng quyết hơn thua.

Thúy Hoa năn nỉ không đặng, thì kỳ nửa tháng cho bệnh Thế Ngọc lành rồi sẽ ra đấu võ.

Ba Sơn chịu ra về.

Khi ấy Thúy Hoa nghĩ con mình không phải là địch thủ với sư bá, vậy phải đến chùa Thiếu Lâm cầu sư bá là Chí Thiện thiên sư đến giải nguy mới đặng, bèn nói với Phương ông hay rồi sắm sửa đồ hành lý, cặp hai cặp song tiên mà đi.

Nguyên Thúy Hoa thuở nhỏ có theo cha đi buôn bán, xứ nào cũng biết, nên đi riết ít ngày đến Phước Kiến chùa Thiếu Lâm, học trò tiếp rước biết là Thúy Hoa, mới hỏi thăm sư thúc sao đã lâu không thấy, nay người đến có việc chi?

Thúy Hoa nói:

- Phụ thân tôi đã qua đời rồi. Nay Lý Bá Sơn tự thị khi dễ nên tôi đến cầu nhị sư bá cứu giải việc ấy. Rồi thưa hết các việc đầu đuôi cho mấy người ấy nghe.

Sư thúc đáp rằng:

- Sư phụ vẫn du các xứ không biết bữa nào về, vậy người đến Vân Nam, núi Bạch Hạc cầu Ngũ Mai đại sư bá, người có lòng từ thiện, lại dễ nói, cầu xuống giải cứu chắc đặng.

Thúy Hoa nghe nói cả mừng, liền tạ ơn rồi lên ngựa, nhắm hướng qua Bạch Hạc sơn mà đến.

Hồi 6 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Mai Hoa Thung, tục tặng thí võ Tây thiên tự, sư đệ gặp nhau

Khi Miêu Thúy Hoa đi ít ngày đến núi Bạch Hạc, vào am thấy Ngũ Mai sư bá, liền cúi lạy.

Ngũ Mai đỡ dậy hỏi:

- Người đến có việc chi chăng?

Thúy Hoa bèn thuật hết các việc Lô Lão Hồ lập lời đài thí võ, rồi Lý Hùng báo cừu làm sao nói hết cho Ngũ Mai nghe, rồi lạy mà khóc xin đại sư bá đem lòng từ huệ xuống cứu con tôi thì ơn ấy kết cỏ ngậm vành.

Ngũ Mai rằng:

- Từ ta xuất gia về núi tu luyện đến nay, đã lâu võ nghệ quên hết, e đánh không lại Lý Bá Sơn, nay có Chí Thiện nhị sư bá ở tại Việt Thành, chùa Tích Quang hiệu, rước xuống giải cứu mới xong.

Thúy Hoa nghe nói hai hàng lụy nhỏ rờn rờn mùi phần sâu nào, lạy lục khẩn cầu. Ngũ Mai thấy vậy thì chịu xuống giúp, Thúy Hoa cả mừng.

Khi ấy Ngũ Mai dẫn học trò giữ gìn sơn động ta đi ít bữa sẽ về , rồi soạn đồ hành lý tay cầm thiên trọng cỡi lừa ra đi.

Thúy Hoa cũng lên ngựa theo Ngũ Mai trở về, nửa tháng về đến Quảng Đông hội quán, Phương ông và Thế Ngọc đã thiết mạnh, Thúy Hoa mười phần vui vẻ liền sai người đến nói cho Lý Bá Sơn hay, ngày mai đến lôi đài thí võ.

Có bài thơ rằng :

Tự thị sanh ra chuyện bất hòa
Bá Sơn bày lập trận mai hoa
Ý tài không tưởng lời khuyên dạy
Đến nỗi thân mình phải hóa ma

Rạng ngày Thúy Hoa hầu cho Ngũ Mai sửa soạn rồi dạy Thế Ngọc cầm thiên trọng theo hầu Đại sư công . Còn Thúy Hoa và bọn hương thôn đều đội khôi, mặc giáp rở ràng oai phuông lẫm liệt, kéo đến lôi đài , phân ra hàng ngũ .

Khi ấy Ngũ Mai xuống lừa rồi dùng một thế Kim Cô Độc Lập hai tay soè ra , một chơn đứng xuống vùng bay lên đài , thiên hạ coi đều khen ngợi.

Khi ấy Lý Bá Sơn ở trên đài có ý đợi Thế Ngọc lên đặng đánh báo cừu cho Lôi Hồng , xảy thấy dưới đài nhảy lên một người đạo nhơn già ước tám chín mươi tuổi tóc bạc, bộ mặt coi còn nhỏ , mình cao hơn bảy thước, hông tròn, lưng lớn, đầu như cái đầu, cổ tay tròn như ống tre, vốn là con ông Huỳnh Hoa từ thuở nhỏ tu luyện có công, cho nên tinh thần mạnh mẽ hơn kẻ thiếu niên, Bá Sơn nhìn biết là Ngũ Mai ở núi Bạch Hạc, học trò lớn của Hồng Mi đạo nhơn , tài nghệ giỏi lắm , không phải tầm thường, bèn cung tay chào rằng :

- Không dè Sư huynh đến chẳng kịp rước , xin tha tội, xin hỏi chẳng hay Sư huynh đến đây có việc chi chẳng ? Chớ không lẽ đến mà thí võ cùng em. Xin Sư huynh nói cho em rõ ?

Ngũ Mai đáp lễ lại và nói rằng :

- Hiền đệ, nay ta đến đây không phải có việc chi khác, vì ta muốn khuyên giải một chuyện chẳng biết hiền đệ có nạp dung chẳng ?

Lý Hùng đáp rằng :

- Nếu Sư huynh nói phải lẽ thì sao tôi lại không nghe , bằng chẳng phải thì tôi cũng không theo.

Ngũ Mai nói :

- Từ khi ta xuất gia đến nay , một mảy thế tình tranh đấu, đều không đem vào lòng, há đến đây mà thí võ làm chi. Nhơn ta vân du đến Cang châu, nghe lệnh tế của hiền đệ lập lôi đài mà hại sanh linh không biết là bao nhiêu là kẻ, ấy là vô phép lắm, rủi bị tay Phương Thế Ngọc là con nít mà chết . Ấy là trời khiến đường ấy cho khỏi hại sanh linh

nơi xứ này, rồi Thế Ngọc lại bị lịnh ái mà chết , may cứu khỏi thì giận ấy cũng đã vừa, nay xin hiền đệ vì ta mà dung việc ấy , đặng ta biểu mẹ con chịu lỗi , và cha nó là Phương Đức phải phạt một ngàn lượng bạc, đặng hai đảng huề nhau, chẳng biết hiền đệ có nghe chẳng ?

Lý Bá Sơn nghe nói hai con mắt trợn lên , chơn mày đều dựng mà nói rằng :

- Su huynh nói như thế thì rể ta bị oan ức này chừng nào rửa đặng , chớ chỉ lúc thí võ mà nó đừng đi giày cừu hườn kiếm , lén hại rể ta thì ta thôi , chớ nó lén đem gươm đao mà hại như vậy, biểu ta thôi sao đặng . Nếu Su huynh ý tài muốn bảo hộ cho nó đánh với tôi thì tôi cũng đánh với .

Ngũ Mai thấy khuyên giải không đặng , thì nói rằng :

- Nay ta đã xuất gia lấy chữ từ bi làm trước , mà khuyên người không đặng, bắt đắc dĩ nên phải đánh, như rũi có việc chi chớ khá trách ta.

Lý Hùng cả giận, nạt rằng :

- Lão sư đừng nói phách.

Bèn ra miếng Suy sơn chường , nhắm đầu Ngũ Mai đánh xuống .

Ngũ Mai không lo sợ chút nào, miệng niệm Nam mô a di đà phật , tay tả thì gạt trừ miếng ấy , còn tay hữu ra thế Tạ mã quờn đánh ngay sườn Bá Sơn , hai người cứ ra miếng thế cùng nhau như rồng đánh cạp nhầy , thật là kỳ phùng địch thủ , tướng ngộ lương tài , một bên như nghinh phong mãnh hổ , một đảng như hí thủy giao long , đánh hơn hai trăm hiệp trời tối mà chưa ai hơn thua .

Lý Bá Sơn nói :

- Hãy đợi ta trong ba ngày, đặng lập một cuộc Mai Hoa Thung rồi sẽ tỷ thí với nhau đặng chẳng ?

Ngũ Mai nói :

- Thôi ta cũng dung cho người sống ba ngày nữa rồi đến Mai Hoa Thung sẽ giết.

Hai đảng kéo nhau ra về.

Lý Bá Sơn về sắm sửa chọn một chỗ đất tốt , chiếu theo phương hướng lập cuộc Mai Hoa Thung như vậy :

Mai Hoa Thung chia ra một trăm tám cuộc, mỗi cuộc làm năm cây, trong mỗi cây bốn phía có bốn cây hình như bông mai , người thí võ phải đạp chơn lên đó , bước tới bước lui cho có phép tắc , tay chơn cho liên nhau nếu sai một mảy thì tánh mạng không còn . Ấy là côn quờn kỳ nghệ, phép bí truyền thứ nhất ; trận lập xong xuôi , đợi đến kỳ đặng dẫn Ngũ Mai lên đó mà giết.

Khi Ngũ Mai về đến Hội quán thì Thế Ngọc ra rước và hỏi cuộc Mai Hoa ra thế nào, xin công sư chỉ bảo.

Ngũ Mai cắt nghĩa rõ ràng cuộc Mai Hoa, thì mấy người trong Hội quán đều le lưỡi .

Thúy Hoa nói :

- Cuộc ấy cha tôi có để bản đồ lại, mà tôi chưa học được, nếu ngày nay mà không có Sư bá đến ắt mẹ con tôi không khỏi chết !

Ngũ Mai nói :

- Các người đừng lo, ta đã tính trước rồi, nay Bá Sơn nó tự thị không chịu huê thì chớ , mà nó lại muốn hại ta, thì sau nó đừng oán trách rằng ta không dung tình. Bởi ta tưởng tình Sư thúc là Bạch Mi đạo nhơn , nên ta dung cho khỏi chết mà thương người đồng đạo , nên khi thí võ ta nhường nó hết ba bốn phần , mà nó không biết phải quấy, lại trở muốn hại ta, thôi để khi đến Mai Hoa Thung ta sẽ ra tay đưa nó về địa phủ .

Các người nghe nói đều vui mừng hơn hờ. Còn chủ tiệm là Trần Ngọc Thơ mỗi ngày đều dọn tiệc chay mà đãi đãi Ngũ Mai một cách khiêm nhượng.

Lúc rảnh Ngũ Mai đem hết các thế hay mà dạy Phương Thế Ngọc .

Thế Ngọc có tánh thông minh nên hiểu hết , qua ngày thứ hai, Lý Hùng cho người đến hẹn cùng Ngũ Mai rằng :

- Rạng ngày đến Mai Hoa Thung thí võ.

Đến kỳ Ngũ Mai và nội bọn đều sắm sửa kéo đến lôi đài .

Ngũ Mai kêu Lý Hùng nói rằng :

- Người ý tài không kể đến ai nên mới lập trận Mai hoa này mà khi ta , là đạo lý gì vậy , hèn chi rể người cũng bởi người dạy mới ra thế ấy, nay người lại không nghe lời phải , chẳng may có điều gì , thì uổng công sư phụ là Bạch Mi đạo nhơn dạy bảo , cũng trông cho người rõ ràng môn giáo, để tiếng đời sau , chớ có dè người ngày nay làm ra có sự như vậy đâu. Vậy người hãy suy đi xét lại kéo để sau ăn năn thì sự đã rồi .

Lý Bá Sơn nghe mấy lời thì không biết tính lẽ nào, phải gắng gượng nạt rằng :

- Ta không thềm nói miệng tày với người, có giỏi thì lên Mai Hoa Thung thí võ cùng ta cho biết thư hùng.

Ngũ Mai nói :

- Người hãy lên trước đi rồi ta theo sau.

Lý Hùng liền cởi áo nhảy lên Mai hoa thung , các người đứng coi, thấy Lý Hùng tuổi ước sáu mươi dư , râu bạc, mình cao tám thước năm , sức mạnh ngàn cân, oai phong sát khí , ráng sức bình sanh ra quờn phân thế , tỷ như cộp dử trên non , rỗng giỡn dưới nước , tới lui đều có phép tắc , đi hết tám mươi một đường quờn rồi nhảy xuống biểu :

- Ngũ Mai nhảy lên đi cho ta xem .

Ngũ Mai bèn cởi áo mang giày da nhĩ nhảy lên Mai Hoa Thung ráng sức bình sanh đi một

trăm tám đường quờn , tới lui , qua lại , tả hữu , trước sau , nhảy lên tạ xuống như bay , oai phong lẫm lẫm , nhuệ khí đàng đàng, tợ giao long hí thủy, xà mãng phiên thân , những người coi đều vỗ tay khen ngợi , rồi Ngũ Mai bước xuống khí lực như thường , thân sắc chẳng đổi , Lý Hùng thấy vậy thất kinh không dè ngũ Mai dùng phép ấy còn hay hơn mình bội phần , nhưng việc đã lỡ rồi , không biết tính làm sao , bèn kêu con dặn nhỏ rằng :

- Phải cầm cái thư hùng tiên lên đánh Ngũ Mai một cái đặng giúp sức cho ta.

Tiểu Hườn vung lời.

Khi ấy Lý Hùng hỏi Ngũ Mai rằng :

- Vậy ngươi dám lên trận đặng quyết đua tranh cùng ta chẳng ?

Khi Ngũ Mai thấy Lý Hùng nói nhỏ với con nó thì đem lòng nghi , bèn kêu mẹ con Thế Ngọc dặn rằng :

- Ta thấy cha con Lý Hùng nó nói nhỏ với nhau ắt là có việc lén lút chi đây chớ không không , vậy mẹ con bây phải giữ gìn mới đặng.

Mẹ con Thế Ngọc vung lời.

Ngũ Mai dặn dò xong rồi , liền kêu Lý Hùng lên trận .

Lý Hùng lên trận ra thế Sư Tử Diêu Đầu, Ngũ Mai dùng miếng Đại Hỏa Thiêu Thiên trờ lại , hai đàng áp chiến cùng nhau như giông như gió, đá chạy, cát bay, đánh đến một trăm hiệp Lý Hùng sức đuối , chịu không nổi, còn Ngũ Mai không dung tình nữa, cứ chỗ trí mạng mà đánh.

Tiểu Hườn thấy cha sút thế, bèn cầm Thư Hùng tiên nhắm Ngũ Mai đánh xuống, bị Thế Ngọc cầm thiết xích đỡ rồi đánh lại, Tiểu Hườn lật đật đỡ, thấy người thù càng thêm giận, rằng sức mà đánh , không tính chuyện khác đặng .

Lý Bá Sơn thấy con mắc đánh với Thế Ngọc, không giúp đỡ mình đặng , còn mình thì sức cự không nổi nữa , rúi sa xuống trận, bị Ngũ Mai đánh trên cổ một cái, hỏi ôi ! Thương thay !

Có bài thơ rằng :

Bày cuộc Mai Hoa lập trận đồ
Khéo lo xảo kế uổng mưu mô.
Chẳng nghe bạn tác lời khuyên giải
Há trách rằng sao huyết nhiễm ô.

Nói về Tiểu Hườn thấy cha chết lòng như dao cắt , ruột tợ kim châm , bèn bỏ Thế Ngọc mà đánh với Ngũ Mai, lúc ấy Ngũ Mai tay không , nhờ Thúy Hoa ngăn cự, Ngũ Mai liền

kêu Thế Ngọc biểu đem thiên trượng lại rồi nạt Thúy Hoa lui ra, rồi nói với Tiểu Hườn rằng :

- Mi không hiểu cơ quan gì hết , còn dám hành hung mà chịu chết sao ?

Tiểu Hườn không thèm nói lại, cứ việc giở song tiên nhắm đầu Ngũ Mai đánh xuống, Ngũ Mai cả giận, đánh được ba mươi hiệp, Tiểu Hườn cũng bị một cây thiên trượng mà chết.

Có bài thơ khen Lý Tiểu Hườn như vậy .

Tiết hiếu khen cho Lý Tiểu Hườn
Cũng vì cừu hận thất cơ quan
Phải chi trước biết lời can gián
Đâu nổi tên đề chốn qui quan

Khi ấy các học trò của Tiểu Hườn thấy vậy đều chạy hết.

Ngũ Mai kêu lại nói rằng :

- Lũ bây chớ khá kinh tâm , vì ta đã khuyên giải mà không dặng nên mới đến nỗi này , còn lũ bây không can gì , hãy đem thầy về chôn cất rồi phá lòi đài đi .

Nói rồi đều kéo nhau về Hội quán hỏi lại thì Lôi Hồng còn một đứa con trai tên Đại Bằng mười tuổi cho học võ nghệ với Phùng Đạo Đức tại Võ Dương sơn , thì Ngũ Mai đem lòng thương xót , giết cha con đó là bất đắc dĩ mà thôi.

Rồi Ngũ Mai sửa soạn đồ hành trang trở về núi, vợ chồng Miêu Thúy Hoa cảm không dặng. Khi ấy Trần Ngọc Thơ đem ba trăm lượng bạc tạ ơn, Ngũ Mai không chịu lấy.

Trần Ngọc Thơ năn nỉ nói rằng :

- Tôi thành tâm kính về hương khói cho Phật, xin Sư bá nhận tình.

Ngũ Mai chối từ không dặng nên phải nhận , rồi dặn dò Thế Ngọc phải ráng tập luyện những miếng dạy bảo ngày trước đó, dặng sau ra giúp mở nước nhà mà lập công danh quý hiển. Dặn rồi từ biệt ra đi Thúy Hoa và Thế Ngọc đưa ra, khóc mà trở về.

Khi ấy Phương Đức sắm sửa đồ hành lý trở về tiệm Vạn Xương xét sổ sách, thâu bạc tiền giao cho người coi tiệm, rồi đồng kéo nhau về quê quán .

Đi ít ngày đến chỗ , Hiếu Ngọc và Mỹ Ngọc ra tiếp rước .

Thúy Hoa đem Thế Ngọc vào ra mắt chủ mẫu và hai chị dâu , một nhà sum hiệp đoàn viên, bày yến tiệc vui mừng hỉ hạ. Khi ấy Phương Đức và Thúy Hoa tính đem ba đứa con đến tỉnh thành cầu Chí Thiện thiền sư dạy học võ nghệ , bèn vào cho vợ lớn hay, rồi kéo nhau ra đi, đến tỉnh thành vào quán an nghỉ.

Ba anh em Hiếu Ngọc vung lời cha mẹ, đến chùa Quang Hiếu tự vào hỏi thăm thiền sư thì người trong chùa nói :

- Ngài đã qua chùa Tây Thiên tự dạy học.

Ba anh em bèn ra khỏi Tây môn đến phố thứ sáu , xảy thấy một người học trò chừng hai mươi mốt, hai mươi hai tuổi, mày xanh, mắt đẹp, mặt trắng môi son, đáng bực anh tài, khôi ngô tuấn tú , bị một lũ cường nơn áp đánh, kêu la mà không ai cứu, hai bên phố cứ việc lo buôn bán .

Thế Ngọc hỏi thăm người đi đường mới biết lũ ấy là quân Cơ phòng, còn người bị đánh đó là Hồ Huệ Càng, hai bên phố sợ lũ Cơ phòng lắm, nên không ai dám cứu hết.

Ba anh em đều giận nói :

- Đòi thái bình không phải ly loạn gì, mà để cho nó đánh người ta chết sao ?

Khi ấy Thế Ngọc bước vào hai tay khoát một cái, lũ ấy đứng không vững té lăn ra hơn mười mấy đũa. Còn người bị đánh thì gần chết.

Thế Ngọc lật đật đỡ dậy bụng muốn cứu người, không phải muốn sanh sự , ai ngờ lũ Cơ phòng thấy ba người xô lũ nó té lăn, rồi lại cứu người cừu nơn , thì cả giận bèn cầm binh khí áp lại vây đánh ba anh em Thế Ngọc.

Khi ấy Thế Ngọc và hai anh đánh một hồi đều ngã lăn, lớp thì lúi chạy, lớp lại bị thương cũng như gió dữ thổi cây khô, không chỗ chống chỏi, may có Hiếu Ngọc là người hay cẩn thận can không cho chém giết, nếu không thì Thế Ngọc giết biết số đâu mà ể .

Việc xong rồi, Thế Ngọc thấy Hồ Huệ Càng bị thương nặng lắm, bèn công đến chùa Tây Thiên tự, vào ra mắt Chí Thiện thiền sư, rồi trình thơ của mẹ là Miêu thị, thơ ấy một là kính thăm ; hai là xin dạy ba đứa con học, rồi thuật các việc Thế Ngọc đánh chết Lô Lão Hồ cho huê thượng nghe, Chí Thiện cả mắng, hỏi Thế Ngọc rằng :

- Người công ai đó ?

Thế Ngọc thưa rằng :

- Đệ tử đi vừa đến phố thứ sáu , thấy một lũ Cơ phòng vây đánh người này nặng lắm, mà không ai cứu , nên anh em tôi dám cứu đem đến đây cầu xin Sư phụ cho thuốc cứu tánh mạng người .

Chí Thiện khen rằng :

- Anh em người biết điều phải mà làm thì phải lắm.

Rồi Chí Thiện đem hồ lô ra lấy hườn hòn đơn, và bò cốt sanh cơ chỉ thống tán , cho trong uống ngoài thoa, giây lâu liền hết ; người ấy mở mắt ra, miệng mửa ra một cục ứ huyết mới tỉnh lại, rồi lay tạ ơn sư phụ cho thuốc và ba anh em cứu mạng.

Chí Thiện hỏi :

- Người tên họ chi, ở đâu, vì cơ nào mà bị người ta đánh ?

Người ấy thưa rằng :

- Tôi họ Hồ tên Huệ Càng , ở Tôn Hội hà đường, hai mươi hai tuổi, mẹ tôi họ Đỗ, vợ tôi

họ Hà , con tôi tên là Á Đức , khi trước cha tôi là Hồ Thành đến chỗ Cơ phòng buôn bán, bị bọn ấy khi dễ làm nhiều điều xi nhục, lũ nó đông lắm, nên cha tôi sợ sanh sự, đem tôi ở chỗ khác , tháng trước tôi về thăm mới hay cha tôi bị lũ nó đánh chết, tôi tính đến tỉnh mình oan , không dè đến đó bị lũ nó đánh , may nhờ có ân nhân đây cứu khỏi.

Các người nghe nói đều bất bình.

Thế Ngọc nói :

- Hồ huynh đến tỉnh thừa không đăng đầu, thời để ở đây học võ nghệ với Sư phụ cho giỏi rồi sẽ về trừ lũ nó , ắt không dám làm dữ nữa, chớ bây giờ đến quan chắc quan cũng bình vực chúng nó nữa chớ không ích gì.

Các người nghe Thế Ngọc nói đều khen phải.

Hồ Huệ Càng nói:

- Tôi nghèo hèn yếu đuối, biết Sư phụ có lấy lòng từ bi mà dung nạp không ?

Chí Thiện nói :

- Ta đã xuất gia lấy lòng từ bi làm trước, thường dạy học trò hoặc là cho thuốc, thì là một thế, không luận giàu nghèo, chẳng kỹ tiền bạc, nếu người muốn học thì ta hết lòng dạy bảo, nhưng mà học với ta thì phải ăn ở cho hiền lương, đừng ý sức côn quòn mà sanh sự, cứu người được phép, bằng hại không nên, như y theo mấy lời ta dặn, thì học với ta mới đăng. Các người đều thừa rằng :

- Chúng tôi xin vâng lời thầy dặn, không dám cãi lịnh .

Khi ấy Hồ Huệ Càng ráng ngồi dậy đến trước mặt Thiên Sư quì lạy mà thưa rằng :

- Xin tôn sư cho tôi cùng anh em Thế Ngọc kết bằng hữu , sống thác có nhau, hoạn nạn tương cứu.

Nguyên Chí Thiện lập trường dạy võ, trước đã đăng sáu người, nay thêm bốn nữa là mười, thì biểu mỗi người phải biên tên họ, rồi sắm sửa hương đăng trà quả , đến trước bàn thờ Quan Đế thánh quân vái lạy kết làm anh em xương thịt, như ngày sau ai phụ nghĩa thì thần minh châu chiếu giám.

Tên mười người ấy kể ra sau đây :

Lý Cẩm Lương, Tạ Á Phước, Lương Á Tông, Liễu Á Thắng , Hồng Hy Quan, Đồng Thiên Cân, Phương Hiếu Ngọc, Phương Mỹ Ngọc, Phương Thế Ngọc và Hồ Huệ Càng. Mười người cầu nguyện xong xuôi đều vui mừng hạ hạ.

Từ ấy Chí Thiện thiên sư hết lòng, tài học bao nhiêu đều đem dạy hết mấy người ấy, đăng nửa năm , Thiên sư nói cùng học trò rằng :

- Đã hơn một năm rồi ta không đến chùa Thiếu Lâm, lòng không yên, ta muốn qua đó tính toán công chuyện rồi sẽ về dạy bảo, nhưng mà lũ bây học chưa đăng tinh , sợ ta đi lâu ngày, thì công phu bày giải đãi , tính như vậy thì vẹn toàn : Nguyên ta có một người học trò họ Huỳnh tên Khôn nghề học không thua gì ta, nay ở ghe Huỳnh An Tường muối cá , vậy để ta gởi thơ kêu va đến thế cho ta, thì ta mới yên , chừng ta tính xong công việc

chùa rồi sẽ trở về dạy bảo , các người bằng lòng chăng ?

Các học trò thưa :

- Xin vâng lời , dầu có Sư huynh đến dạy, chúng tôi cũng xin Sư phụ trở về cho sớm mới yên lòng chúng tôi trông đợi .

Thiên sư thấy học trò bằng lòng, bèn viết thơ gửi qua Triều châu rước Huỳnh Khôn về rồi sẽ đi .

Nguyên có thơ này mới diễn ra việc gian phu, dâm phụ, cùng các việc lạ nữa .

Hồi 7 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Lâm Thăng bắt gian, vương phản gián, Huỳnh Khôn oan ức, gặp tôn sư

Nguyên Huỳnh Khôn tên chữ là Tịnh Ba, người phủ Triều châu, huyện Ác Dương, thuở nhỏ giàu có không muốn văn chương , lòng ham võ nghệ, nên đến chùa Thiệu làm tại tỉnh Phước Kiến, châu Tuyên châu, học nghề võ với Chí Thiện thiên sư, tập luyện tinh thông, không ai bì kịp , Chí Thiện thiên sư đem lòng thương cho làm đầu giọc học trò. Huỳnh Khôn lại có dạy một người tên là Lâm Thăng. Đến việc võ nghệ của thầy trò Lâm Thăng thật là thủ đoạn cao cường, tay trừ lão hổ , chân đạp giao long. Tánh của Huỳnh Khôn thì hay phóng đảng, giao kết anh em, gia tài cha mẹ để lại xài trong vài năm hết sạch , vợ là họ Cam, em gái là Huỳnh Ngọc Lan. Lúc ấy Huỳnh Khôn tuổi đang ba mươi hai chưa có con , thời vận truân chuyên, làm ăn hao tổn, gia đạo suy vi , vợ nhà dứt bản , nhờ Ngọc Lan khuyên giải nên vợ chồng mới thuận hòa với nhau, nhưng Huỳnh Khôn rầu buồn việc gia đạo lắm , mới đến giúp việc tại ghe muối cá của Huỳnh An Tường cho khuây lãng việc nhà , từ khi Huỳnh Khôn đi khỏi, ở nhà vợ và em cứ việc soi gương đánh sập, đòi phần cài đầu, trau tria nhan sắc , đến mấy chỗ án đường chơi giỡn , mỗi ngày đều đứng trước cửa, so nhan , sóng sắc , đánh quần sửa áo , giỡn hót cùng nhau không sợ xấu hổ .

Ngày kia có võ giải nguon mới thi đậu , tên là Mã Xuyên Quần đi ngang qua cửa ngõ thấy phải lòng.

Ấy là :

Gian phu dâm phụ xưa nay thế
Ong bướm hoa thơm thấy phải ưa

Khi ấy thói dâm dấy động , lòng dục liền sanh , lại thường thấy hai nàng ấy đến chùa Nga Mi chơi bời cùng hai cô vải họ Trương và họ Lý , thì nghĩ thầm :

- Hai cô vải ấy là người quen biết , vậy đến đó tính mưu kế ắt đặng .

Liên đến chùa , hai cô vải là Trương Tịnh Diên và Lý Tịnh Diêu bước ra cửa đón rước mà cười nói rằng :

- Ngày nay nhờ gió lớn đưa Giải nguơn đến đây , chẳng biết có việc chi chẳng ?

Mã Giải nguơn đáp rằng :

- Ta đến đây trước là thăm chơi , sau cũng có việc tư một tí , chẳng biết nhị vị ni cô có ráng giúp ta đặng chẳng ?

Tịnh Diên đứng trà rồi nói rằng :

- Chùa này nhờ ơn đức đại đàn việt có lòng thiện nguyện công đức rất nhiều , lũ tôi cảm ơn vô cùng , lại cho đến việc nhỏ mọn cũng nhờ có sức quới nhơn giúp đỡ , nay dầu quan nhơn có dùng việc chi khó nhọc cho đến thân phò thân đạo hòa đi nữa thì lũ tôi cũng chẳng dám từ nan .

Rồi Tịnh Diên mỉm cười hỏi rằng :

- Hay là ngài thấy con nhà ai rồi lừa lặc nó lừng lên , nên đến khiến lũ ta chuyện ấy chẳng ?

Mã Xuyên Quần vỗ tay cười nói rằng :

- Việc tâm sự ta đã biết rồi , vậy chớ hai người con gái hay đến chùa này đó là chi của Huỳnh Khôn ?

Hai cô vải le lưỡi nói rằng :

- Tưởng con ai thì khó , chớ hai người này vốn là tánh tình hoa nguyệt , trên bệc lòng dàu , lòng thích gió trăng gieo đào thả lý , nói thì rất dễ , nhưng mà thầy trò Huỳnh giáo đầu rất nên lợi hại , sợ tính không đặng .

Mã Giải nguơn nói :

- Như nói giúp cho người nào khác thì khó, chớ như ta không hề gì đâu .

Nhị vị ni cô nói rằng :

- Người ước hai mươi lăm, hai mươi sáu tuổi, mặt mặt trứng ngỗng, mắt hạnh, má đào , mập mà trắng , không cao không thấp, đó là vợ của Huỳnh Khôn họ Cam ; còn người lối chừng mười lăm, mười sáu tuổi đó , trắng hột dưa , mày tầm mắt phụng, miệng nhỏ môi son , vóc như dương liễu , ấy là em của Huỳnh Khôn, tên là Huỳnh Ngọc Lan ; hai người ấy thật kinh bố, quân xoa, phong lưu phẩm cách, lại cùng bọn ta ý hiệp tâm đầu , khi rảnh việc thường đến am giảng luận. Như Giải nguơn hiệp ý thì nàng Huỳnh Ngọc Lan cũng chưa có chỗ nào, ta nói giùm cho quới nhơn cưới làm vợ bé chắc đặng. Vì Huỳnh giáo đầu trong nhà lúc này cũng eo hẹp, nếu chi nhiều tiền có lẽ xong, còn thể diện của Giải nguơn như thế thì chắc đặng, còn Cam thị thì sợ ngày sau thầy trò Huỳnh giáo đầu hay đặng thì chắc chết, vậy Giải nguơn tính lẽ nào ? (Nguyên Mã Xuyên Quần là một người rất háo sắc, tham dâm, hay muốn con gái mới lớn lên mà gặt lúa sớm, như người nào khoái ý cho lắm, cũng chừng nửa tháng, có cao tay thì một tháng mà thôi, thường hay ý

thế, hãm hiếp chẳng biết là bao nhiêu con gái nhà lương dân, nên chuyện này phải hai nàng ấy là con nhà nào khác thì đã dám hiếp rồi, ngặt là nhằm nhà thầy trò Huỳnh Khôn nên phải chờ dịp Huỳnh Khôn đi vắng, lén biểu người dụ dỗ đặng tạm dùng một lúc mà thôi, chớ không muốn cưới).

Nay thấy hai người ni cô chối từ liền lật đật thò tay về túi lấy ra ba chục lượng bạc để trên ghế rồi nói :

- Xin nhị vị ni cô lấy bạc này dùng việc chay giới trong chùa và tụng kinh niệm Phật, chừng công việc xong rồi ta sẽ trọng thưởng ; còn thầy trò Huỳnh giáo đầu thật là dữ, nhưng lúc này Huỳnh Khôn đã theo giúp việc muối cá ngoài biển chưa về kịp. Còn Lâm Thắng thì ta sẽ cho người giả rước nó đi dạy nghề võ mà cầm giữ nó không cho về, thì dầu việc lớn bằng trời cũng không hay, từ thuở nay hai người cũng biết ý ta, miễn cho thích chí trong nửa tháng cùng một tháng mà thôi, dầu sau thầy trò nó có về cũng không bằng có chi mà nói ta đặng ; hai vị nghĩ như thế đặng chăng ?

Hai vị ni cô thấy bạc đã đến tay không lẽ bỏ, lại nghe Giải nguon tính kế như thế đó, thì quên thầy trò Huỳnh Khôn là lợi hại liền trả lời rằng :

- Việc nhỏ mọn như vậy mà Giải nguon tốn hao như thế thì lũ tôi đâu dám lãnh .

Mã Xuyên Quần nói:

- Ấy là lễ mọn cho biết lòng thành ta, như ngày sau nên việc sẽ còn thưởng thêm nữa . Hai vị ni cô giả bộ chối từ thò tay lấy bạc cất rồi nói :

- Việc này không nên trễ, vậy rạng ngày mai Giải nguon sẽ đến trốn trong buồng, đợi bọn ta dọn một tiệc chay đãi hai chị em và uống rượu say, lúc nữa chừng rồi Giải nguon cứ làm như vậy...như vậy thì ắt đặng tiệc .

Mã Xuyên Quần cả mừng bèn từ biệt ra về .

Rạng ngày hai vị ni cô sửa soạn dọn mở tiệc chay rất trọng hậu, tại nơi liêu vắng vẻ . Kế thấy Xuyên Quần vào thi lễ rồi ngồi . (Nguyên Mã Xuyên Quần là người tướng mạo khôi ngô, ngày nay lại mặc những đồ gấm nhiều, tuy là lịch sự không bì đặng Phan An, Tống Ngọc, chớ cũng hơn kẻ thâm hương trộm ngọc) .

Khi ấy Xuyên Quần lấy ra năm lượng bạc trao cho hai vị ni cô làm số phí dọn tiệc chay ấy, thì hai vị tạ ơn lấy cất .

Ba người dùng cơm nước xong rồi, Xuyên Quần vào liêu trong an nghỉ .

Khi ấy Trương Tịnh Diên biểu Lý Tịnh Diêu đến nhà Huỳnh Khôn thỉnh hai nàng.

Khi Lý ni cô vừa đến, thì Cam thị và Ngọc Lan rước vào cười mà nói :

- Mấy ngày rày không thấy sư phụ và Trương sư phụ đến chơi thì chị em tôi chắc là trong chùa mắc việc vụ lan thắng hội, kẻ phụ cúng nhiều nên không rảnh .

Lý ni cô đáp :

- Quả như lời không sai, nay mới vừa rảnh, nên vung lời sư huynh đến thỉnh hai cô đến chùa chơi, xin chớ từ chối .

Hai chị em nghe nói cả mắng ; bèn vào phòng sửa soạn áo quần rồi đóng cửa lại đi với Lý Tịnh Diêu, đến chùa Trương Tịnh Diên rước vào phân ngôi chủ khách mời ngồi , rồi nhị vị nói :

- Nay nhân cuộc làm chay nhờ ơn Phật tổ các thí chủ đều thiện tâm hoan hỷ, còn dư tiền bạc, nên làm lễ này tạ trai đàn viên mãn, mới thỉnh nhị vị cô nương đến dùng một tiệc cơm chay mà hỷ hạ .

Cam thị bèn lấy hương trà hai tay dung trước mặt ni cô và thưa rằng :

- Xin Sư phụ đem tôi vô đến Phật đường đặng khấn cầu thân thể bình an, thất gia khương kiện.

Nhị vị ni cô liền nói :

- Đại nương đa có lòng thành cúng Phật ta phải lãnh cầu khấn thể cho, xin Phật Bồ tát phò hộ đặng bình an vô sự, sớm để con trai và đại quan nhơn ở ngoài biển cũng đặng mạnh.

Khi trà nước xong xuôi rồi thỉnh vào trong, thấy việc chay dọn tử tế thì hai chị em Cam thị bèn hỏi :

- Vì cơ nào dọn tiệc này trọng thể lắm vậy ?

Nhị vị sư cô nói :

- Ấy là cuộc cúng ta Phật, đều là của thí chủ cúng còn dư lại , chớ không phải xuất tiền mua đâu, mà hai cô nương phòng ngại .

Hai người tin thật, bên phân ngôi chủ khách ngồi lại ăn uống, bày nói những chuyện phong lưu tài sắc, khi uống gần say thì hai ni cô kiểm lời gheo rằng :

- Hai bà con tôi đây thuở còn nhỏ cũng là ham phong hoa tuyết nguyệt, phong lưu khoái huợt vô cùng, cũng vì mẹ không hay bắt lỗi phải, chồng lại chẳng dung, rầy la câu thúc, lên lữ ta nữa chùng xuất gia đầu Phật, ở đây đã hơn hai mươi năm, bảy giờ gặp cuộc rượu thì ngủi ngủi nhớ lại việc chơi bời khi trước ; thí như cô em đây chưa nếm đến mùi đời thì chẳng nói làm chi , chớ như đại nương này còn đang lúc xuân thời, quan nhơn lại đi vắng, thoảng như gặp lúc trăng thanh gió mát có lẽ cũng xúc cảnh sanh tình lòng vui phải hứng, sao không tính một chuyện để tạm dùng cho vui đờ lúc giải buồn .

Nguyên Cam thị này tánh hạnh tà dâm, lại rượu đà xoàng xoàng, nghe chuyện ấy, lấy làm tri kỷ lòng dục lừng lên, liền thờ dài một tiếng nói rằng :

- Ôi, ta mắc oan gia nghiệp báo, vô duyên , bạc phận, từ thuở nay chồng ta không đếm gì đến ta , dầu lúc ở nhà cũng như đi khỏi, ở cùng nhau như người thù oán , nhờ có cô nương đây, tánh tình rất hiệp, phân giải mới bớt phiền muộn.

Khi ấy ni cô nói :

- Nếu đại quan nhơn vô tình như thế thì thiếu chi kẻ hữu tình , vậy thì hay kiếm một chỗ chơi cho thích chí, để khỏi uống lúc thanh xuân , lại kiếm đặng tiền bạc để dành khi già

yếu rồi tọa hưởng thanh nhàn, như bọn ta đây tuổi tác đã lớn rồi, nhan sắc suy bại, lại là người xuất gia thì không nói làm chi, chớ như nhị cô nương là người bóng sắc đến thế, nữ nào lại chịu gả nghĩa với người vô tình, ta thấy vậy nên không ngại mới nói, chẳng biết ý đại nương thế nào? Theo ý ta tưởng, đại nương có lẽ Phật phò hộ sao cũng gặp người này đây không phải vô tình vô nghĩa như trước đâu.

Cam thị nghe nói nhằm tâm, khoái ý, lại rượu đà phùng mặt, thì đáp rằng:

- Ta vẫn có bụng đó đã lâu, nhưng chưa gặp người phải, nên ráng ôm lòng sầu mà chịu vậy. Khi ấy Mã Xuyên Quần núp tại phòng ngoài nghe các chuyện đã rõ ràng liền chạy vào kêu nhị vị ni cô mà hỏi:

- Tiệc dọn tử tế như vậy sao lại không mời ta?

Nói rồi ngồi a vào.

Chị em Cam thị lật đật chạy tránh, hai ni cô kéo lại nói:

- Không hề chi phòng ngại, người này là Tân khoa Giải nguon tên là Mã Xuyên Quần đại thí chủ chùa này đó.

Rồi kiếm lời bồi dối rằng:

- Giải nguon thật là về tình thì thôi, không hay đến chùa cho thường, ngày nay đến đây hay là có việc dạy ta tụng kinh siêu độ làm việc ấy chẳng?

Mã Xuyên Quần hội ý, liền lau nước mắt làm bộ thương xót rằng:

- Từ khi vợ tôi qua đến cho đến nay, việc chi đều lậu, khiến cho tâm thần hoảng hốt, hồn phách đảo điên, năm canh giọt lụy chẳng ngừng, sáu khắc lòng sầu chẳng ngớt; cầu siêu độ đã đủ tuần chay rồi, mà không đêm nào nó cho tôi nằm chiêm bao thấy mặt một chút. Mai đây đến tuần giáp năm, thỉnh sư phụ xi giúp ta một cuộc nữa, cho phi tình sở nguyện, không dè có khách ở đây, xin dung thứ lỗi.

Nhị vị ni cô giả đờ khen ngợi:

- Giải nguon thiệt là người tình sâu nghĩa nặng, ấy nương tử thật là có phước, lấy Giải nguon mới đáng làm vậy, chớ tôi thường thấy vợ nhà giàu chẳng thiếu chi, không có chỗ nào chịu tổn mà có lòng như thế.

Mã Xuyên Quần nói:

- Việc khó nhọc cùng là tổn hao chẳng kể làm chi, miễn là cho phi lòng ta thương tưởng thì thôi. Thật là từ khi vợ ta nhuốm bệnh cho đến nay, đã tổn hơn ngàn ngoài lượng bạc rồi; còn thuở trước thì không tính tới, té ra nhọc mà không công, nên lấy làm phiền rầu về cùng.

Liền giả đờ lấy khăn lau nước mắt và hỏi rằng:

- Hai cô đây là người ở đâu?

Ni cô nói:

- Người này là vợ Huỳnh giáo đầu, tên Cam thị còn cô đây là em, tên Ngọc Lan , nay ta thỉnh đến ăn chạy chơi, không dè là có duyên cùng Giải nguon nên mới gặp nhau . Vậy bây giờ có một mình hai chị em đó chứ không ai, xin đồng ngồi tiệc cho vui .

Mã giải nguon không ngại cũng ăn uống chơi vui vẻ . Chị em Cam thị nghe Giải nguon nói các lời thì tưởng thiệt là người thương hoa tiếc ngọc , lại thấy mạo tướng đường đường thì phải lòng, ngoài miệng làm bộ từ chối, mà cứ việc ngồi đó hoài không chịu đi .

Ni cô biết ý hai chị em đã bằng lòng, thì lật đật đem thêm rượu rồi giả dờ có bước trái ra ngoài để ba người trò chuyện (Việc ấy chẳng cần nói nữa).

Từ đó đến sau nghĩa oan ương tình như giao tất, Giải nguon thường đến nhà Huỳnh Khôn, sớm mời đi tối về .

Qua đến tiết Đông chí , một ngày kia Lâm Thắng đến thăm thầy là Huỳnh Khôn , thoát thấy gian phu, dâm phụ đang ăn uống trong tiệc thì cả giận , đập đổ bàn ghế .

Giải nguon thất kinh bỏ chạy, Lâm Thắng rượt theo bắt, chị em Cam thị cũng thất kinh liều mình chạy theo cản lại .

Mả xuyên Quần nhờ cản chạy mới khỏi .

Lâm Thắng tài giỏi mặc dầu cũng là đạo học trò, bị Cam thị cản, không dám vô lễ thì giận nói rằng :

- Chuyện này để thầy ta về sẽ thưa lại .

Nói rồi bỏ ra đi .

Khi ấy Cam thị thất kinh nói với Ngọc Lan rằng :

- Không xong rồi, tuy là nó bắt không đặng Giải nguon mặc lòng, chứ nữa anh mày về nó học lại ắt tánh mạng chị em ta chẳng còn, ấy giờ liệu tính thế nào ?

Ngọc Lan rằng :

- Vậy chị em ta hãy đến chùa cùng nhị vị sư phụ tính mưu kế, họa may có chước chi thoát thân.

Hai người liền chạy đến chùa Nga Mi thuật hết công việc cho nhị vị ni cô hay .

Hai cô vải nghe nói le lưỡi nói rằng :

- Nếu việc này truy nguyên ra thì bọn ta cũng không khỏi chết.

Khi ấy ni cô chậu mày liền sanh ra một kế, rồi cười nói rằng :

- Vậy thì khi đợi quan nhơn về, người phao phản rằng : Lâm Thắng lúc đông chí uống rượu say đến nỗi muốn cưỡng dâm hai chị em, ắt Huỳnh giáo đầu làm sao cũng giận giết Lâm Thắng, dầu có chối cãi cũng không đặng, tính như vậy đặng chẳng !

Hai chị em Cam thị nghe cả mừng nói rằng :

- Thật là diệu kế .

Rồi lật đật trở về nhà đợi Huỳnh Khôn về sẽ tính.

Nói về Huỳnh giáo đầu ở giúp việc muối cá với Huỳnh An Tường cũng bình an vô sự, làm lúc mần mẩn các thuyền chủ đều về, năm ấy đặng mùa, các ghe đều có tài lợi nhiều .

Huỳnh Khôn lãnh bạc công và phần hoa hồng đặng sáu trăm đồng tuy là không phải lợi nhiều, chớ cũng đặng yên lòng, khi ghe về đến bến, bạn bè về hết. Huỳnh Khôn cũng về, đến nhà cất tiền bạc xong rồi vừa ngồi xuống, Cam thị và Ngọc Lan đều nhào lăn ra kêu khóc rằng :

- Lâm Thắng là đứa đại bất nghĩa, ngày trước nó già say đến chọc gheo muốn cưỡng dâm chị em tôi, chớ chi quan nhơn về trước chừng ba bữa thì khỏi chuyện chi, lúc ấy nó thấy chị em tôi không chịu, nó lại lấy mấy lạng bạc dạy quờn bên Mã gia mà dụ dỗ chị em tôi, nó kiếm điều ngon ngọt năn nỉ cũng không đặng, nó lại nộ rằng : Nếu chị em tôi không thuận để nó đợi quan nhơn về đây nó học láo rằng : Chị em tôi đem trai về nhà đâm loạn, thì lũ tôi chắc chết, nói rồi lại muốn a lại ôm đũa , chị em tôi cứng cỏi nên không làm chi đặng chớ chi đàn bà nào khác thì không khỏi bị nó làm xấu rồi .

Huỳnh Khôn nghe liền nổi giận mắng rằng :

- Lâm Thắng thật là vong ơn bội nghĩa dám chọc gheo sư mẫu, tội đáng muôn thác, nếu ta giết nó không đặng thê chẳng làm người .

Kê tới dùng cơm. nước rồi vào phòng an nghỉ, Cam thị nằm một bên làm bộ khóc và kiếm điều độc ác mà nói thêm .

có bài thơ rằng :

Thanh trước xà nhi khẩu
Huỳnh phong vị tự châm
Lưỡng bang vô tối kỵ
Tối độc phụ nhơn tâm

Dịch nôm :

Nọc rắn tre xanh chạm
Dùi ong chích đến ta
Hai thứ chưa mấy độc
Rất độc bụng đàn bà

Huỳnh Khôn trong lòng bút rút lặn qua trở lại nghĩ không an, đợi gần sáng giấu một cây dao trong lưng rồi kêu Cam thị mở cửa, đặng đi giết Lâm Thắng.

Cam thị thấy chồng mắc kế thì lấy làm mừng rỡ, để đợi coi việc ra thế nào .

Khi Huỳnh Khôn ra khỏi nhà, thẳng theo đường lớn đến Trạng ngưng đình, là chỗ Lâm Thắng làm quán tại đó dạy học kiếm tiền độ nhật.

Khi ấy Lâm Thắng ở trong quán ngó ra thấy thầy đến thì lật đật chạy ra chào hỏi, không dè Huỳnh Khôn thấy mặt Lâm Thắng thì như lửa chế dầu thêm, liền rút đao nhắm ngay đầu Lâm Thắng chém xuống mắng rặng ;

- Đồ súc sanh, mày đà nên việc gì chưa ?

Lâm Thắng thất kinh, may là có biết nghề chút đỉnh mới tránh khỏi, rồi ! lật đật kêu sư phụ nói rằng :

- Xin chớ nóng giận, có việc chi hãy nói cho tôi rõ .

Huỳnh Khôn cứ việc làm thình, cầm đao cứ chỗ trí mạng chém hoài, lại đang lúc còn sớm nên không có ai can gián.

Lâm Thắng túng không biết làm sao, vừa đỡ vừa chạy đến Hạng khẩu giựt đặng một cây cột quán mà đỡ .

Huỳnh Khôn chém một cái mạnh, đao lút vô cột hơn năm sáu tấc, Lâm Thắng quăng cột chạy như bay .

Huỳnh Khôn rút gươm ra đặng thì Lâm Thắng đã chạy xa rồi, theo không kịp.

Khi ấy Lâm Thắng nghĩ rằng :

- Thầy mình giận như vậy, ắt cũng có duyên cớ gì đây, lúc này đang nóng giận hỏi không được, thôi để lánh đi trong ít bữa rồi sẽ trở về phân lại .

Liền đi luôn qua Quảng Đông chớ không dám trở về nhà thưa cho mẹ hay .

Có bài thơ rằng :

Hoạn họa vì chưng cương xuất đầu
Mới sanh ra đến chuyện buồn rầu
Ví bằng phản gián mình thông trước
Nào đến gây nên việc tử tù

Đây nói về Huỳnh Khôn theo giết không đặng Lâm Thắng thì lấy làm giận lắm, trở về thuật hết các chuyện cho vợ và em nghe .

Cam thị và Ngọc Lan nói :

- Thôi, từ nay về sau có gặp nó đâu thì giết phứt cho rồi kéo để vậy xấu hổ lắm .

Huỳnh Khôn nói :

- Lẽ phải như vậy chớ dễ bỏ qua đâu .

Nói về Cam thị lòng muốn giết Lâm Thắng nên ráng làm bộ thương yêu chồng, nay lại nhớ về tình nhờn, còn chồng thì ở nhà hoài nên lấy làm giận lắm, liền lên qua chùa cùng

hai cô vải và Mã Xuyên Quần mà nghị luận .

Mã Xuyên Quần nói :

- Như hai chị em muốn làm vợ chồng với ta cho lâu dài , thì phải đến huyện Hải Dương cáo cho Huỳnh Khôn rằng : Trọn một năm nay nó giả bộ đi giúp việc muối cá cho người ta mà làm cố , chớ thật là nó giao kết với quân đại đạo ở Hải Dương , rồi nó lại dặn các ghe muối cá rằng : Như có ai hỏi thì nói nó có giúp việc tại ghe , bằng không thì nó sẽ hiệp cùng quân cường đạo đặng ăn cướp các ghe ấy , bây giờ nó đang làm đầu mục phân tán cho quân cường đạo , nếu quan có hay mà bắt thì nó thông tin cho quân cường đạo hay , chị em người thường can gián mà nó không chịu nghe , hóa ra cừu hận , nên sợ sau có phát giác ra điều chio ắt bị liên can , nên đến các trước , còn ta đến huyện quan cáo trước . tính như thế thì bọn ta mới ở với nhau lâu dài được .

Chị em Cam thị nghe nói thì vui mừng , y theo lời ấy , rồi xin làm đơn giùm , ba người hẹn nhau đến quan không cáo .

Nói về Tri huyện thấy tờ cáo tội chứa gian án nặng không dám trì hoãn , lập tức sai quân đi bắt Huỳnh Khôn đến đặng thẩm án .

Khi ấy quân Khâm Sai là Sâm An và Kỳ Tường thưa rằng :

- Huỳnh Khôn là tay võ nghệ cao cường , sức mạnh đánh muôn người , thầy đều biết danh , xin lão gia hãy hoãn cho chúng tôi ít ngày sẽ dùng kế bắt mới đặng .

Quan Huyện gật đầu nói rằng :

- Hôm qua Giải nguon Mã Xuyên Quần có đến cáo nó ăn cướp tiệm cầm đồ , và nó là người võ nghệ cao cường oa trừ trộm cướp làm nhiều điều hại trong xứ , vậy lũ bây phải cho cẩn thận , ta hạn cho năm ngày phải bắt cho đặng đem nạp sẽ trọng thưởng , nếu để thoát khỏi thì lũ bây có tội .

Khâm sai lãnh tờ tập nả , rồi trở về sai phòng dặn mấy người nha dịch qua ngày mai giả kế đi thỉnh Huỳnh Khôn đến dạy võ .

Nguyên Huỳnh Khôn thường hay đến dinh ngủ dạy võ nghệ , nay có quân rước liền đến , chẳng dè nha dịch đãi rượu bõ mộng hãn được vào liền say , rồi lấy dây trói tay chơn lại và đóng gông , bắt giải đến án đường .

Huỳnh Khôn vừa tỉnh say mới hay mắc mưu thì nghĩ rằng :

- Mình không làm điều gì gian ác sao đến nỗi này .

Hỏi lại mới biết là vợ và em mình ra đầu cáo , lại Mã Giải nguon cũng vu cáo cho mình ăn cướp tiệm cầm đồ nữa , nên quan Huyện mới sai bắt đến mà tra .

Khi ấy mới nghĩ lại Lâm Thắng mắc gian kế của nó , liền hối hận không kịp , rồi than dài một tiếng rằng :

- Không dè ngày nay mà ta bị tay đàn bà như vậy.

Kể quan Huyện ra khách dạy dẫn vào rồi hỏi rằng :

- Người có phải là Huỳnh Khôn chăng ?
Huỳnh Khôn thưa :

- Phải.

Quan Huyện nổi giận mắng rằng :

- Sao người dám oa trữ quân đại đạo Hải Dương, ăn cắp ghe thuyền và cướp phá tiệm cầm đồ, đã đáng tội chưa ?

Huỳnh Khôn cúi đầu thưa rằng :

- Tôi thường năm ở giúp việc muối cá cho Huỳnh An Tường chớ không ở ghe nào , mỗi tháng bạc công hai đồng và chia tiền huê hồng, tôi làm như vậy đã nhiều năm, nếu như có chuyện ấy chủ ghe vào dám chứa tôi, nhân lúc này Huỳnh An Tường thôi muối cá, nên tôi mới về vài ngày nay, còn việc đánh tiệm cầm đồ thì lúc ấy có tôi ở nhà đâu, mà làm việc đó, xin đại lão gia thăm xét, nguyên tôi thường ở ngoài Hải Dương ít khi ở nhà, nên vợ và em tôi tư thông với Mã Xuyên Quân, rồi chúng nó bày mưu niết tạo ra tội trọng này đầu cáo mà hại tôi, xin nhờ đại lão gia cho đòi Huỳnh An Tường hỏi thì biết .

Quan huyện vỗ ghế nói :

- Nếu không dùng phép dữ mà tra thì người không chịu khai .

Bèn dạy tả hữu lấy thứ đại bàng hạng nhứt đánh tra.

Nguyên Huỳnh Khôn thuở nhỏ có tẩm thuốc luyện gân cốt, nên không hề gì.

Quan Huyện thấy vậy không biết tính làm sao, liền dạy đọc hai tờ cung trạng cho Huỳnh Khôn nghe, nói rằng :

- Bởi cung trạng của vợ và em người đầu cáo như thế không lẽ tha đặng, nếu người chịu cũng chết , bằng không chịu cũng chết, vậy người hay nghĩ đi nghĩ lại chịu phứt cho rồi, nếu không thì ta sẽ dùng hình độc hơn nữa mà tra.
Huỳnh Khôn cúi đầu nghĩ lại , đồ tham quan như vậy chắt là không dung mạng mình, chi bằng chịu đỡ , cho khỏi hình tra, rồi đáp rằng :

- Những việc ăn cướp thật tôi không biết đến, nay bị hình tra, nên phải chịu đỡ .

Tri huyện cả mừng , liền lấy cung chiêu rồi giam lại, đợi chạy tờ phúc cơ quan trên rồi sẽ xử . Khi lũ gian phu dâm phụ nghe đặng tin ấy đều cả mừng.

Nói về chuyện Lâm Thắng đi, thiếu tiền phí lộ, nên đến đâu đều phải dạy võ mà độ nhứt, khi đến tỉnh thành thì nghe đồn tại Tây môn nơi chùa Tây thiên có khai trường võ, bèn vào đó thử côn quờn chơi , các người coi đều rộ lên khen ngợi, đồn đến trường võ, liền ra thỉnh vào uống trà . Xảy có Chí Thiện thiền sư nhìn biết là học trò của học trò mình , bèn hỏi :

- Nhon việc chi mà người đến đây ?

Lâm Thắng liền quì xuống thuật hết các việc đầu đuôi của sư phụ cho sư tổ rõ , thì Chí Thiện cùng các học trò đều nói : :

- Ấy là dâm phụ nó thêu dệt ra chuyện đó chắc .

Rồi Chí Thiện vội vàng tãi một phong thơ giao cho Lâm Thắng về kêu Huỳnh Khôn đến cho người biểu, nếu chậm trễ ắt không khỏi bị tay dâm phụ hại .

Lâm Thắng liền lạy từ biệt ra về , đến Triều châu vào thăm mẹ, mới hay là thầy mình đã bị hại, còn giam nơi tử lao , lấy làm thương xót, bèn lật đật đem bạc và thơ của sư tổ đến tử lao, lo lót với chủ ngục mà vào, thấy thầy liền ôm khóc một hồi rồi trao thơ .

Huỳnh Khôn xem thơ rồi, dạy Lâm Thắng đến tỉnh thành đăng cầu sư tổ đến cứu .

Khi ấy Lâm Thắng thuật hết câu chuyện đầu đuôi rồi lấy bạc còn dư để lại cho thầy dùng, liền quày quả ra đi cầu sư tổ đến cứu .

Thiệt là :

Thê mũi quyết đem lòng hãm hại
Thầy trò may cũng đăng bình an

Hồi 8 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Sư đồ đến Triều châu báo oán Bạch xà lại Kim sơn cầu phong

Nói về Lâm Thắng biệt thầy ra khỏi lao, về thưa cho mẹ hay , rồi lập tức ra đi , hai ngày mới đến tỉnh thành , vào chùa Tây thiên, thấy Chí thiện thiền sư, liền quì lạy rồi nhào lặn dưới đất mà khóc, Chí Thiện đỡ vạy hỏi ra mới biết là Huỳnh khôn bị hại còn giam nơi tử khám thì lấy

làm thương xót khôn cùng, rồi dắt Phương Thế Ngọc, Hồ Huệ Càng và Lâm Thắng, thẳng qua Triều châu .

Nguyên có học trò của Chí Thiện chỉ có Hồ Huệ Càng biết việc và thảo thuận với thầy còn Phương Thế Ngọc thì nhờ có tấm gân cốt, tập luyện tay chân nhuần nhuyễn , tánh ý thông minh nên Chí Thiện thương hơn đã truyền dạy các môn mâu nhiệm , nên lúc này đem theo, còn Lâm Thắng thì dắt đường. Bốn thầy trò đi đến Triều châu trời vừa tối, vào nhà Lâm Thắng làm lễ ra mắt lão mẫu rồi dùng cơm tối, nghĩ đó một đêm, qua ngày thứ Lâm Thắng dắt mấy thầy trò đến ngục huyện Hải Dương dò các nẻo cho biết rồi trở về.

Khi ấy Chí Thiện dạy Lâm Thắng cuối giờ ngọ vào ngục cho Huỳnh Khôn hay trước , và

đem theo mười lượng bạc mua đồ ăn dọn một tiệc đãi quân coi khám cho say, đặng dễ tính công việc. Qua giờ thân Lâm Thắng vào khám cho thầy hay trước, rồi trở ra nói với quân coi khám rằng :

- Thầy tôi cảm ơn anh em có lòng tử tế, nên dạy tôi đem mười lượng bạc, mua đồ dọn tiệc đãi anh em ăn cho hỉ hạ.

Các người coi lao nói :

- Như Lâm huynh vậy thật là tử tế, thầy mắc nạn học trò lo lắng như thế thật là ít có . Đang khi ăn uống thì Lâm Thắng lấy lòng nung đỡ khuyên mời, lúc gần say lại bỏ mông hăn dưng vào nên các quân coi khám đều say mê, đến canh hai Chí Thiện leo nóc nhà nhảy xuống bẻ gông và xiềng tay chân cho Huỳnh Khôn rồi đồng nhảy lên nóc nhà lẹ như vượn, nhẹ nhàng không ai hay , còn Lâm Thắng về đem mẹ đi ở chỗ khác.

Khi ấy năm người ra khỏi thành nhắm đại lộ thẳng về tỉnh thành.

Rạng ngày quân coi khám tỉnh say mới hay Huỳnh Khôn đã trốn rồi, thất kinh chạy báo quan huyện hay.

Quan Huyện quở trách, liền cho tờ tập nả bốn phía, lại tra ra mới biết là Lâm Thắng đầu mưu việc ấy , bèn niêm phong nhà cửa Lâm Thắng lại, và cũng tư tờ cho các Châu Huyện tìm bắt nghiêm ngặt , nhưng mà lúc đó mồng một tháng giêng nhằm ngày Tết nên có rộng dễ một chút .

Nói về năm người về đến Tây Thiên tự nhằm ngày mồng chín tháng giêng trong chùa đều ra mừng rỡ .

Huỳnh Khôn vào lạy tạ ơn thầy cứu mạng rồi làm lễ các đồ đệ.

Khi ấy Lâm Thắng nói :

- Lũ gian phu dâm phụ ấy rất nên đại ác, phải tính báo cừu mới đặng.

Huỳnh Khôn thưa cùng Chí Thiện rằng :

- Xin thầy vì đệ tử ra ơn báo cừu giùm , kéo tôi mắc tờ tập nả nghiêm ngặt, không dám về. Chí Thiện nói :

- Ta cũng bằng lòng đi giùm cho ngươi một phen nữa, nhưng mà phải đình lại trong vài ngày nữa cho nguôi bớt việc tra xét rồi sẽ đi cũng không muộn gì, vậy thì ngươi ở lại đây dạy học trò thế cho ta . (Nhơn Huỳnh Khôn cũng là giáo đầu nên việc võ nghệ sánh với Chí Thiện thì bằng nhau, lại sức lực mạnh hơn, nên các học trò đều bằng lòng).

Ngày tháng như thoi đưa, lật bật đã đến mồng một tháng hai , Chí Thiện sửa soạn hành lý, dắt Thế Ngọc và Lâm Thắng ra đi, nhằm lúc trọng xuân trời mưa dầm dề , đường đi bất tiện, bèn quá giang ghe Lão Long nhắm đường Kỳ Lãnh thẳng đến Long Xuyên , qua khỏi bãi sông , đi hơn nửa tháng mới đến Triều châu , thầy trò lên bờ đi đến núi Trưước Chi, chùa Thanh Trưước. Nguyên chùa này cũng là chùa Thiếu Lâm chia ra, chủ trì tên là Ngô Không huê hượng , khi ấy có tiểu sai vào báo , các đồ đệ ra rước Chí Thiện vào làm

lễ rồi , Ngô Không hỏi :

- Sư huynh ở đâu vân du đến đây , còn hai người này có phải là học trò chẳng ? Tôi có nghe rằng : Huỳnh Khôn bị vu cáo về tội chứa ăn cướp, ngày mồng một tháng giêng đã trốn rồi , nên Huyện quan có tư tở tra bắt phải chẳng ?

Chí Thiện gật đầu , nói nhỏ các chuyện cho Ngô Không hay.

Ngô Không cả mừng nói :

- Mã Xuyên Quần là đồ cầu đầu đáng ghét , năm trước nó mong lòng giựt ruộng chùa này , may nhờ có quan Thái thú là người thanh liêm có quen với tôi nên bỏ qua việc ấy , như sư huynh muốn giết nó thì phải cẩn thận mới đặng .

Chí Thiện gật đầu rồi qua ngày sau đi cùng Lâm Thắng đến nhà Mã Xuyên Quần và Huỳnh Khôn mà dò đường sau trước cho thuộc , rồi trở về chùa cơm nước xong xuôi , bèn dắt Thế Ngọc và Lâm Thắng đến nhà Huỳnh Khôn trước rồi ba người nhẩy tường đập vách vào thì nhằm lúc canh ba , không có Mã Xuyên Quần ở đó , Cam thị và Ngọc Lan đang ngủ nghe thất kinh lật đật dậy thì Thế Ngọc và Lâm Thắng đã giơ đao ngay đây , hai nàng hồn vía bay mất , cầu xin dung mạng .

Lâm Thắng nạt , nói rằng :

- Nếu bây nói lớn tao giết lập tức .

Bèn kéo thẳng ra trước , Chí Thiện hỏi rằng :

- Vậy chớ ai biểu hai đứa bây vu cáo cho Huỳnh Khôn độc thủ , vậy chớ ban đầu ai dụ dỗ bây với Mã Xuyên Quần hòa gian cùng nhau , phải khai cho thật .

Chị em Cam thị thấy có Lâm Thắng thì không dám giầu , bèn kể hết đầu đuôi gốc ngọn hai cô vãi là họ Trương và họ Lý dụ dỗ và Mã Xuyên Quần xúi vu cáo cho Huỳnh Khôn các chuyện , rồi cúi lạy xin dung mạng .

Lâm Thắng mắng rằng :

- Ta với bây không phải là thù oán chi , còn bây với thầy ta lá nghĩa lè đầu lại ra độc oán đường ấy , vậy thì gan dạ bây ra thế nào ?

Nói rồi cùng Thế Ngọc kéo hai nàng ra lát thịt , phân thân , rồi cùng lấy hết vàng bạc lặn vào lưng , lại lấy máu viết lên tường bốn câu thơ như vậy :

Dâm phụ dạ mong độc dữ thay

Nên ta lát thịt trả thù này

Huyện quan có hỏi ra người giết

Lâm Thắng , Huỳnh Khôn chẳng phải ai

Việc xong ba người nhẩy lên tường thẳng đến nhà Mã Xuyên Quần , vừa đến cửa , bị chó sủa vô không đặng , Lâm Thắng bèn lấy bánh có trộn tóc , quăng cho chó ăn không sủa

nữa , rồi nhảy lên nóc nhà nhắm ngay nhà thính mà xuống , xảy gặp quân tuần canh , vừa muốn la lên , Thế Ngọc cầm dao giơ ngay mặt , nói rằng :

- Nếu mây la thì ta giết . , vậy chớ bây giờ Mã Xuyên Quần ở tại đâu ?

Quân canh thưa rằng :

- Chủ tôi đang ở tại Mẫu đơn đình ăn uống vui chơi cùng các ái thiếp .

Thế Ngọc hỏi :

- Mẫu đơn đình chỗ nào ?

Quân canh thưa :

- Ở sau vườn bông đi khỏi nhà thính này thì thấy cửa ngõ là chỗ đó , xin hảo hớn dung mạng tôi .

Thế Ngọc liền bảo nó dắt đi chỉ , đến cửa ngõ liền chém bõ đó , ba người thẳng ra sau vườn , thấy có một tòa bát giác đình , đèn đuốc sáng rực rỡ , nghe tiếng cười giòn chẳng dứt , liền phá cửa vào gặp một đũa a hườn liền giết rồi chạy thẳng đến , thấy Mã Xuyên Quần cùng hai người ái thiếp đều lòa thề cùng nhau , dâm lạc rất nên xấu hổ .

Mã Xuyên Quần lúc ấy đà xoàng xoàng , ngó thấy ba người cầm đao thương thì thất kinh , lật đật lấy ghế ngồi mà đỡ , còn hai người ái thiếp vừa la động vài tiếng , kể bị Thế Ngọc và Lâm Thắng chém chết . Còn Chí Thiện thì nhảy lại chém Mã Xuyên Quần , chớ chỉ Mã Xuyên Quần không say và có binh khí gì thì còn đỡ gạt đặng một ít hiệp , ngặt không có mà lại bị ba người hiệp lực chém , nên sao cự cho lại , bèn kêu hai tiếng :

- Cứu mạng .

Rồi bị ba người áp chém , bầm như tương , ba người lấy vàng bạc chạy ra , kể có hơn vài trăm gia đình hô lên áp vây phủ .

Khi ấy Chí Thiện thấy có binh vây , liệu ra lén không đặng , liền lật lưng lấy diêm sanh và những đồ dẫn hỏa mà đốt cái đình tử , ngọn lửa phát lên rần rần , rồi ba thầy trò áp đánh quân gia trang , giết hơn mười người , còn bị thương tích cũng hơn vài mươi , quân gia thấy thế dữ tợn đều vỡ tan không dám vây nữa , ba thầy trò mới ra khỏi chạy về Thanh Trước tự , thay đổi quần áo vậy máu , rồi lấy đồ hành lý từ biệt Ngô Không huê thượng xuống ghe mà về tỉnh thành .

Sáng ra làng xóm đều tiếp cứu , thì ba thầy trò đã đi mất rồi , còn người trong nhà thì lo chữa lửa và lượm mấy thầy bị giết , thì thầy Mã Xuyên Quần và hai người cơ thiếp cháy ra tro , kể đi báo quan đến khán nghiệm .

Ngày ấy quan Huyện Hải Dương đặng tờ cáo rằng :

- Cả nhà Huỳnh Khôn đều bị giết .

Đang đi tra xét , thấy trên vách tường có đề một bài thơ , liền sao lục vào án , kể đặng tờ cáo nhà hay , rồi tư tờ và đồ hình rao khắp bốn phương , ai bắt đặng Huỳnh Khôn và Lâm

Thắng thì sẽ trọng thưởng , việc ấy còn lưu lại đó .

Đây nói về ba thầy trò qua cuối tháng hai mới về đến Tây Thiên tự, rồi thuật hết các việc đó lại .

Khi ấy Huỳnh Khôn mới biết là hai mũ vải mưu sự , thì lấy làm giận , rồi lay tạ ơn Chí Thiện và hai vị sư đệ . Khi ấy Chí Thiện đem những vàng bạc đã lấy của gian phu dâm phụ giao cho Huỳnh Khôn thì Huỳnh Khôn không chịu lãnh .

Chí Thiện nói :

- Ta thấy nhà ngươi nữa chừng thất ngẫu nên mới lấy đem về cho ngươi , chớ ta là người tu hành nhận những đồ đó làm gì, thuở nay ngươi theo ta đã lâu , vậy ngươi không biết lòng ta ra thế nào sao ?

Các đồ đệ cũng tiếp khuyên giải nói :

- Như sư huynh không chịu lấy thì mịch lòng thầy mà lại ra sự bất nghĩa .

Huỳnh Khôn chối từ không đành phải lấy cất, rồi thưa rằng :

- Đồ đệ còn một chút việc nữa chưa yên lòng, xin thầy ra ơn ráng giúp .

Chí Thiện nói :

- Việc chi con nói ra , điệu thầy cũng như cha con , cần gì phải dùng theo tình khách làm chi .

Huỳnh Khôn thưa :

- Hai mũ vải ở Nga Mi tự thật là độc ác, hại hai thầy trò tôi cho đến gia tán nhơn ly , thiếu chút nữa thì tánh mạng không còn, nhờ có thầy cứu mới khỏi, nay khó dung chúng nó đành, vậy xin thầy nhân tiện về Thiếu lâm tự, đến đó giết chúng nó luôn thể .

Chí Thiện nói :

- Trương Tịnh Diên và Lý Tịnh Điều là hai đứa cầu đầu làm cho nhơn nhuốc đạo ta, phá hư Phật pháp lúc ấy cũng muốn giết luôn cho rồi, đành trừ hại cho con gái đờn bà xứ ấy, ngặt việc kia người ta đang tìm kiếm nghiêm nhặt nên mới trở về, nay lòng đồ đệ không yên, vậy ta phải đi giùm cho một lần nữa, không ngại chi, chỉ lo việc thầy trò ngươi, quan quân truyền lệnh tầm nã nghiêm nhặt lắm, mà chỗ này đây thì cách đó không xa, vậy phải sửa soạn về Phước Kiến ở tại Thiếu Lâm tự trốn mới đành . Còn phần các học trò thì chưa học đặng phép mộc nhơn, mộc mã, vậy để ta dắt hết qua Triều châu, tính công việc ấy xong rồi, sẽ trở về Thiếu Lâm tự.

Các đệ tử nghe nói đều nguyện đi theo .

Khi ấy Huỳnh Khôn và Lâm Thắng sửa soạn qua ngày hai mươi tám tháng hai từ tạ thầy và các học trò lên đường.

Đến mồng một tháng ba này , Chí Thiện cả thầy là mười một người , sửa sang hành lý xuống ghe Lão Long mà đi, trọn mười ba ngày mới đến Triều châu vào chùa Thanh

Trước.

Ngộ không huê thượng ra tiếp rước, rồi nghĩ thầm rằng :

- Chí Thiện lúc này dắt học trò theo nhiều , không biết có việc chi nha đây .

Bèn hỏi rằng :

- Sư huynh về chưa đặng bao lâu, lại đem các vị sư điệt theo có việc chi chăng ?

Chí Thiện đáp rằng :

- Ta muốn đem chúng nó về Thiếu lâm tự đặng học tập phép mộc nhơn , mộc mã , sẵn dịp ghé đây đặng tính việc khác nữa, trong vài ngày sẽ đi .

Bèn kể tai nói nhỏ , Ngộ Không nghe trong lòng có ý phiến, không biết làm sao, rồi dạy đồ đệ dọn cơm tối đãi đặng.

Qua giờ thân Chí Thiện dẫn các học trò đứng ra đường chơi , rồi dắt Thế Ngọc đến Nga Mi am dò đường, thấy cửa am thấp, rồi trở về chùa thay áo quần đen, buộc dây tơ, đi giày da nhỉ thẳng đến am , lúc ấy trời mưa lâm râm , trăng lu phải lúc làm đặng, thầy trò vào thành, đêm ấy trong thành có bày cuộc hát bóng, lại có nhiều chỗ hát theo bốn địa và kinh ký. Tô châu rất nên vui , thầy trò mặc đồ đen nên coi bất tiện . Đến canh ha hai thấy trò nhảy lên nóc chùa ở đó rình nghe, hai cô vải nói chuyện với nhau rằng :

-Việc Huỳnh Khôn may không ai biết ta hôn dụ, nếu biết thì lữ ta đã làm quỷ không đầu rồi. Người kia lại nói :

- Cũng bởi bọn ta thường ngày thành tâm khẩn cầu, nên nhờ ơn Bồ tát phò hộ mới khỏi, mà cũng chưa chắc, tưởng lại hai đứa mình từ vào cửa phật đến nay, trừ ra cầm dao cắt cổ chúng thì không có , chớ còn những việc dâm đạo tà gian, mưu tài hại mạng không biết là bao nhiêu mà kể , nên mới tích trữ vàng bạc ngày nay được chừng ấy ; ví lẽ trời báo ứng rõ ràng thì không lấy làm tin.

Lại nghe người kia nói :

- Ủ , nói như vậy nhằm lắm , chớ mỗi việc cư giữ lương tâm theo lẽ trời, thì cơm chẳng ăn làm chi nghĩ cho kỹ , tu nhơn tích đức già đời cũng chết, hung hăng tàn bạo tận số cũng không còn , miễn là vật chi hể làm cho kín đáo thời thôi . Vì hai mục vải này rất nên độc ác mới buông lời nói làm vậy.

Khi ấy thầy trò Chí Thiện trên nóc chùa nghe hết các chuyện thì nghĩ thầm rằng :

- Thật là quân đại ác, dẫu ngày nay không giết nó thì nó còn hại nhiều người khác nữa .

Kể hai mục vải tắt đèn đi ngủ .

Chí thiện bèn nhảy xuống chém một đũa một đao , lại mổ gan ruột ra, rồi tuốt vào buồng thấy cửa bất nghĩa hơn ba ngàn lượng vàng, thì tính dùng của ấy giúp cho những kẻ nghèo, liền lấy trao lên cho Thế Ngọc rồi nhảy lên, đang lúc tối trời, ngó xa xa thấy một người đi như vượn nhảy, rắn thông, rất nên nhanh lẹ, không nghe động dạng.

Nguyên Chí Thiện có một cặp kiếng coi mắt để coi ban đêm nên thấy rõ ràng, thì biết là người đồng đạo bèn biểu Thế Ngọc đứng đó chờ, rồi nhảy tuốt theo. Thấy người ấy nhảy xuống vào tại nha huyện Hải Dương, giãy lâu lại nhảy lên nóc nhà chạy về phòng Đạo thượng Huệ triều, lại thấy một người đòn bà ra tiếp rước rồi người ấy thò tay vào túi lấy ra một cái ấn đồng trao cho người đòn bà đem cất.

Chí Thiện lấy làm lạ, bèn trở về chỗ cũ nói các việc lại với Thế Ngọc, rồi hai thầy trò nhảy thành về chùa thì đã nửa canh năm.

Rạng ngày Chí Thiện nói với mấy người trong chùa rằng :

- Nay ta muốn lập tức khởi trình, ngặt hồi hôm thấy một việc rất lạ, nên ta phải nán lại vài bữa nữa coi việc ra thế nào, rồi sẽ đi cũng không muộn . (Việc này sau sẽ tiếp).

Thơ rằng :

Ba bận Triều châu trả oán thù
Giết yên gian phụ với dâm phu
Chỉ vì trộm ấn nên kỳ sự
Mới đặng cùng nhau khởi tội tù

Nói về quan huyện Hải Dương tên là Thạch Kỳ, nguyên đêm trước vào lúc canh ba bị mất ấn, thì thấy kinh hồn vía, không biết vì cơ nào, rón rục tìm kiếm không đặng. Kế có người đến báo rằng :

- Hai mụ vãi ở Nga Mi am bị người ta giết và lấy hết vàng bạc . Bởi Thạch Tri huyện mắc rầu việc mình, nên đi tra xét không đặng bèn sai Lại Mục là Hà Phúc Trình đi khám nghiệm . Khi ấy quan Huyện lo lắng vô cùng, mới nghĩ lại Tri phủ là Vương Đình Hòe, cũng là người địa phương, ở cùng nhau rất hậu, vậy đến đó lo tính coi có kẻ chi bảo toàn đặng chăng, liền lên kiệu thẳng đến nha môn vào thi lễ rồi thưa hết công việc ấy.

Vương thái thú nghe nói kinh tâm, bèn nói :

- Việc này phải lén thăm dò không nên tiết lậu, nếu quan trên hay đặng ắt là khó lắm, vậy phải trở về cáo bệnh, như trong huyện có làm việc chi mà có ấn tín thì ta sẽ làm thế cho, còn việc ấy phải lén dò như ra mối thì chịu chuộc nhiều tiền một chút, đợi trong mười ngày nữa sẽ hay .

Quan Huyện lạy tạ rồi trở về nhà.

Bây nói về chuyện Khâm sai án sát sứ quân binh bị tại Huệ triều tên là Lại Đại Bàng. gốc đầu mục quân hải tặc, thuở nhỏ có học với đạo sĩ tại Võ Dương sơn là Phùng Đạo Đức, nên võ nghệ cao cường, nay thấy chỗ Huệ triều là nơi giàu có mới lo với quan trên đến đó trấn nhậm đặng thân góp của dân nuôi quân trộm cướp .

Nguyên Vương thái thú là người hay thương dân như con, còn Thạch tri huyện tuy không phải quan thanh liêm cho lắm chớ cũng một người hay giữ phép, nên đem lòng giận mà ăn trộm ấn cho bỏ ghét, tại Tri phủ cũng một bụng với Tri huyện nên không báo cho quan trên hay việc mất ấn ấy, thì giận mà ăn trộm luôn ấn của Tri phủ nữa. (Nguyên

Tri phủ thấy quan Huyện bị mất ấn, thì lấy ấn của mình cột vào lưng, không dám rời ra , ai ngờ quân của Lại Đại Bằng có nghề giỏi lắm , đợi Tri phủ ngủ, lén vô cắt lưng mà lấy, khi ấy Huyện , Phủ đều mất ấn hết , lấy làm lo rầu vô cùng).

Nói về Chí Thiện thiên sư có lòng đi do thám thì biết Huyện, Phủ đều bị mất ấn, bèn đến huyện đường, biểu sai nha và thừa rằng :

- Có Chí Thiện thiên sư ở Thiếu Lâm tự đến xin ra mặt lão gia.

Lúc ấy Thạch tri huyện đang lo rầu , nghe sai nha vào thưa có Huệ thượng đến, thì nghĩ có việc chi đây, trong lòng cả mừng, liền dạy mở cửa giữa, mặc áo đội mào, bôn thân ra rước vào đại tràng, thấy Huệ thượng đầu tròn, trán cao, mặt vuông, tác lớn mười phần chắc chắn , tuy đã hơn tám chục tuổi , mà hai con mắt như đồng linh, oai phong lẫm lẫm, tướng mạo đường đường , biết là người phi thường, liền bước tới cung tay xá mà nói :

- Tôi không dè Phật gia đến, tiếp rước chậm trễ xin tha lỗi.

Chí Thiện cười nói :

- Tôi nghe Sứ quân và Thái Thú bị người ám hại nên đến giải cứu, nhưng chỗ này không lẽ nói .

Bèn nắm tay Thạch Kỳ dắt vào hậu thính, phân ngôi chủ khách mời ngồi, kẻ quân thủ hạ dung trà uống rồi , Chí Thiện biểu đuổi quân hầu lui ra đặng nói chuyện.

Quan Huyện dạy từng nhơn lui ra .

Chí Thiện nói :

- Từ khi Huỳnh Khôn bị vu cáo cầm tại ngục thì ta đã ba phen đến Triều châu cứu đồ đệ, và giết gian phu, dâm phụ cùng hai đứa tặc ni tại Nga Mi am, thấy Lại Đại Bằng ăn trộm ấn đem về tại nhà, nay đến nói cho Sứ quân và Thái Thú hay, đặng đến bắt nó lấy ấn đem về đái công chuộc tội trước đặng chăng ?

Thạch Kỳ thất kinh mà nói :

- Nguyên Lại Đạo Thai là người đại đạo Hải Dương có công nên được thăng thọ bực ấy , lại ngày trước có đến mượn tiền lương trong kho, ta không chịu cho, nên thiết kế mà hại ta như thế. Nay nhờ Thiên sư nói mới hay, bằng không thì Thái Thú và tôi ắt tánh mạng không còn , còn việc Huỳnh Khôn thật tôi không rõ , mới bị can khúc làm vậy, Mã Xuyên Quân, Cam thị , Ngọc Lan và hai mụ vải thật quân độc ác chết đã đáng số, chớ Thiên sư có tội chi phòng ngại, vậy để tôi bầm cùng quan Thái Thú, đặng hủy án ấy.

Chỉ lo việc Lại Đạo Thai là bực thượng ti, nay không bằng có chi, làm sao dám đến nhà ?

Chí Thiện nói :

- Vậy để lão tăng này đến ra mắt quan Thái Thú định một phép bắt đặng bắt nó đến đây tra xét .

Quan Huyện nói :

- Vậy thì Thiền sư và tôi đến đó toan liệu .

Bèn cùng Chí Thiện đi đến phủ.

Quan Thái Thú lật đật rước vào làm lễ mời ngồi rồi Thạch Kỳ thuật hết các việc thiền sư giết quân gian phu dâm phụ và việc Lôị Đạo Thai ăn trộm ấn cho Tri phủ rõ, và nói :

- Tôi đã hứa lờ với thiền sư rằng để tôi bẩm cùng ngài đặng xin hủy án sát nhơn ấy, Thiền sư

lại nói : Để đến cho giáp mặt ngài , đặng tính kế bắt Lại Đạo Thai .

Tri phủ bèn bước đến xưng tạ xin Thiền sư bày kế .

Chí Thiện nói :

- Thái thú cũng rõ biết Lại Đại Bằng là người không tử tế thì ắt có nuôi quân phỉ đồ đạo tặc , nên thường nghe những nhà giàu bị trộm cướp hoại, mà tra xét không ra , còn Thái Thú và sứ quân mỗi lần đều có tư tờ cho nhơn dân ai bắt đặng kẻ gian thì sẽ trọng thưởng mà cũng không thấy ai bắt đặng món đồ tang nào, ấy có phải là tại nó yêm ẩm chăng ? Vậy để thầy trò tôi chia ra bốn phía rình nhà nó ít đêm, hễ gặp đem đồ tang về thì bắt đến phủ đường tra xét thì rõ chiếc ấn tích nó để chỗ nào, khi ấy sẽ bẩm với đại hiến hội đồng đến nhà nó xét thì chắc làm sao cũng đặng , Phủ , Huyện gặt đầu nói rằng :

- Thật là diệu kế, vậy chớ khá trễ, xin phiền Lão thiền sư nội đêm nay cùng mấy vị cao đồ ráng tính chuyện ấy cho xong, ắt đặng trọng thưởng .

Chí Thiện từ tạ trở về Thanh Trước tự nói chuyện lại với các học trò, rồi sai Thế Ngọc núp phía

Đông, Hồ Huệ Càng phía Tây, Lâm Thắng phía Bắc , còn mình thì phía Nam, bốn người đều có đem khí giới, dặn rằng :

- Hễ thấy ăn trộm ra thì để cho nó đi rồi nom theo sau, chớ nó lấy đặng đồ tang đem về sẽ bắt giải đến phủ.

Ba đồ đệ vâng lệnh chia nhau núp các hướng đó quả thiệt đêm ấy bắt được hơn mười tên ăn trộm , liền giải đến nha Phủ, huyện hội đồng tra hỏi, mới biết chỗ nó giấu ấn quan và tài vật, bèn lập tức sai người đến tỉnh báo cho quan trên hay, rồi nhóm các gia dịch đến nhà Lại Đại Bằng, xét bắt thêm đặng mấy tên ăn trộm nữa, và hai cái ấn đó.

Khi ấy Vương tri phủ liền giao việc trong phủ tại cho Thạch tri huyện làm thế, rồi hiệp cùng thầy trò Chí Thiện đến bắt Lại Đạo Thai giải chung với lũ ăn trộm và đồ tang đến tỉnh, liền nơi vào bẩm cho quan trên hay.

Quan trên thất kinh liền hội tam pháp công đồng lại mà tra xét, việc qua như vậy , làm sớ tâu

vua và điệu Lại Đạo Thai về kinh trị tội.

Việc xong rồi , Tri phủ cùng thầy trò Chí Thiện trở về Triều châu, thì phủ huyện đền ơn,

thầy trò Chí Thiên từ chối không chịu rồi từ tạ trở về Thanh Trước tự, từ biệt Ngô Không huê thượng đặng trở về Thiếu Lâm tự tại Phước Kiến.

Đây nói về Thanh thiên tử cũng Châu Nhựt Thanh đi đến Kim Lăng, chỗ đó là gia quán của Nhựt Thanh .

Nguyên khi trước mẹ Nhựt Thanh cho Nhựt Thanh theo làm con nuôi Cao Khánh Nhơn thì bà ấy trở lại Kim Lăng mà ở .

Đến nay Nhựt Thanh vào lạy mừng mẹ và hỏi thăm việc nhà xong rồi, vua cũng lấy lễ mà thăm viếng, rồi vào thơ phòng an nghỉ.

Khi ấy Nhựt Thanh thuật hết các việc đi đường và đã cưới vợ rồi cho mẹ hay, thì mẹ mừng

rỡ , qua ngày thứ Nhựt Thanh sửa soạn dọn cơm ăn uống xong rồi , đồng ra ngoạn kiển, xuống ghe nhỏ đến trước núi , bên mé sông có một cái chùa tên là Kim Sơn, rất nên đẹp đẽ , rồi đến trước đài Ngọc Thơ thấy đoàn ghe buôn qua lại hơn hai ngàn chiếc, xa xem sắc nước màu trời tốt tươi như vẽ, thật là cảnh chùa này mười phần xinh lịch, khi ấy vua hoan hi bèn lấy viết đề bài thơ như vậy :

Sông lồng bóng nước mấy ngàn thu
Mây úp non cao nước chảy trôi
Muôn dặm Trường giang in ngọc đá
Một vùng minh nguyệt chói kim cầu
Xa hơn Tây, Bắc ba ngàn cõi
Thế tước Giang Nam mấy chục châu
Tươi tốt khôn cùng là thắng cảnh
Duyên trời có phận mới lên chơi.

Vua làm thơ rồi vào chùa, thấy trước cửa có làm hai tướng đứng hai bên, trong cửa có bốn vị Tứ đại thiên vương, trong chỗ đại hùng bửu điện, sơn vẽ rõ ràng, tại Tây du lang có mười tám vị La hán thếp vàng, quét tước dọn dẹp sạch sẽ. Chủ trì là Đạt Cơ lão hòa thượng, kéo một bọn chúng tăng ra làm lễ rước vào phương trượng mời trà nước xong xuôi, rồi bày dọn tiệc chay thiết đãi.

Thanh thiên tử lấy ra hai mươi lượng bạc mà cúng chùa, rồi ngồi đàm đạo chơi một hồi, vua thấy trời còn sớm, bèn dẫn Nhựt Thanh ra phía trước đạo theo chơn núi giải muộn.

Khi đi gần đến một cái tháp, xảy nghe gió thổi ào ào, khói bay mù mịt, trong khói ấy lại hiện ra một con rắn trắng rất lớn, mình dài hơn năm trượng, đầu to hơn thúng, miệng há đỏ lòm, giương nanh múa vuốt bay đến .

Nhựt Thanh thấy vậy cả kinh chết giắc, còn vua thì lúc ấy cũng thất kinh, lật đật rút cây Long Tuyền kiếm, chăm chỉ ngó con quái ấy, thì thấy nó mọp sát đất, cất đầu gật lên gật xuống không thôi, dường như ra mắt bái yết vua. Khi ấy vua tỉnh ngộ, thầm nghĩ rằng :

- Chắc là con quái này đến cầu phong chi đây ? Bèn cất tiếng hét lớn lên mà nói :

- Như muốn cho trẫm sắc phong thì hãy hiện nguyên hình đi .

Con quái ấy liền hiện ra một đạo cô , quì dưới đất cúi đầu cầu phong.
Vua bèn phong cho làm Chúa lô phong tháp, lại tặng tên họ là Bạch thị phu nhân,
chưởng quản Kim sơn tự mà thọ hưởng muôn dân tế tự. Khi ấy Bạch thị phu nhân tạ ơn
rồi đứng dậy hóa luồng gió bay đi, xảy có hai vị tiên đồng đánh nhạc làm lễ mừng nghinh
tiếp về chùa ngụ làm thân.

Lúc ấy Nhựt Thanh vừa tỉnh dậy mở mắt ra thì không thấy yêu xà liền hỏi vua mới rõ là
yêu đến cầu phong.

Lúc ấy trời đã chiều liền dắt nhau về chùa thì Hòa thượng ra tiếp vào đái cơm chay tại
hậu liêu, vua nghĩ đó đến canh ba xảy có một luồng gió thổi ào đến , vua tỉnh giấc dậy
ngó ra thấy một con cọp đen , trương nha trảo đến quì trước mặt làm cho vua cả kinh

Bạch xà đã chịu ơn vua tặng
Hắc hổ đến nhờ sắc đế phong

Nói về vua ở hậu liêu thức giấc vừa muốn tiêu , xảy thấy một con cọp đen quì mọp dưới
đất cúi đầu, dường thể bái yết vua mà cầu phong.

Vua liền lấy tay chỉ cọp mà phán rằng :

- Ta phong cho ngươi là Trần sơn hắc hổ tướng quân, hưởng muôn dân cúng quải. Hắc hổ
liền gặt đầu tạ ơn vua mà đi.

Khi ấy vua đi tiêu rồi trở vào nghỉ đến sáng, dậy tắm rửa thay đổi quần áo tinh khiết rồi
bước đến Hùng bửu điện bái yết phật Như Lai, tặng chúng kẻ đánh trống, người gióng
chuông rất nên nghiêm chỉnh .

Khi ấy vua bái yết rồi trở vào phương trượng lót lưng một bữa cơm chay , rồi cùng Nhựt
Thanh từ biệt Hòa thượng mà lên đường.

Lúc đi đường nghe thiên hạ nói :

- Chốn Anh võ viên rất nên vui vẻ .

Khi ấy Nhựt Thanh mới thuật chuyện lại cho vua nghe : Nguyên chỗ ấy của Diệp Hoàng
Cơ là em Diệp bình hộ lập ra để chứa cờ bạc, ý thế anh lại có nuôi thầy nghề võ vô số,
hiếp đáp người lương thiện, dẫu có kiện thưa cũng không làm chi xuê .Quan viên lớn nhỏ
thầy đều không dám nói thốt đến va, bất luận là ai hễ vào sòng cờ bạc đánh trúng không
chung , bằng thua thì ních trót, còn ai muốn đánh mà không bạc, thì làm giấy thể gia viên
điền sản, hoặc của cha mẹ hoặc của chú bác hay là anh em cũng dâng, liền trao bạc cho
mà đánh, ra sòng rồi đi đâu mặc ý, nó cứ nhân lộc họ hàng mà đòi thì phải trả lập tức,
cũng bởi ý quyền anh nó hiếp chúng như thế, nó tom góp những của phi nghĩa như vậy
nên mới ra cự phú, có tiền bạc xây cất ra một tòa huê viên mười phần huê mỹ , nay sản
hai cha con ta cũng nên đến đó coi chơi cho biết.

Hồi 9 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Châu Tiên trấn , cầm đồ tiêu dụng Mắc nạn to đồng sĩ giải nguy

Vua nói :

- Nếu quả vậy thì hơn quân ăn cướp . Vậy ta hãy đến đó xem thử ra thế nào rồi sẽ giết phút nó đi mà trừ đại hại trong xứ này. Tính rồi liền dời gót đến đó, thấy Anh Võ viên cơ xảo cất khéo lạ lùng, thiên hạ đông đảo, thẳng vào vườn thấy những tồng bá sum suê rất nên thanh mật, kiển vật phô trương, bông thơm nức mùi, chim nói líu là, rất nên khoát ý, ngó thẳng tới có một tòa lầu cao lớn , phía trước lầu có một cái khe nước trong leo lẻo , lại có bắc cầu bằng đá, qua khỏi cầu có vòng quanh lộn, tón khác hình rồng, bốn phía đều xây non bộ, mỗi chặng lại có cất hậu đình nghĩ mát, đi lần đến chỗ hót me, (vì vua muốn coi việc cờ bạc ra thế nào) liền chăm chỉ tại sòng me , không muốn đi chơi chỗ khác, khi ấy có người tại sòng me bung nước trà lại chào mừng mời uống, và hỏi :

- Chẳng hay nhị vị khách quan đến đây đánh me chơi chăng ?

Vua gạt đầu nói :

- Phải, để thông thả coi đã.

Khi hái hót được hai chén thấy đánh ăn thua nho nhỏ tưởng việc cũng tầm thường, qua chén thứ ba vua cười đôi kim xuyên người cầm chén thấy đặt lớn không dây giờ bèn chỗ người mời Diệp Hoảng Cơ .

Diệp Hoảng Cơ đến thấy vua lạ mặt mà đánh lớn làm vậy thì nghĩ thầm trong bụng rằng :

- Như ăn thì vừa, còn trúng thì không chung, sợ gì mà không dám giờ .

Liên nháy biểu tên canh chén khui đi, chằng ngờ khui ra tiền yêu , trúng của vua đặt, trừ xâu rồi còn phải chung 418 lượng 5 chỉ .

Khi ấy Diệp Hoảng Cơ bước mà nói rằng :

- Số là khách quan không rõ điều lệ trong tiệm này nư vậy : Như đánh nhỏ ăn thua mỗi chén mỗi chung, còn đánh đánh lớn thế này thì phải đánh luôn ba chén rồi sẽ tính chung một lần. Vua nghe nói cả giận mắng rằng :

- Mi nói bậy, đánh lớn nhỏ là tại ý ta, dám khui chén thì dám ăn chung, phải đem bạc tính chung cho mau, nếu để lâu ắt khó dễ cho mi.

Diệp Hoảng Cơ nói :

- Nghe không mặc ý mi , rồi đây mi sẽ biết.

Liên kêu lớn rằng :

- Kẻ tả hữu đâu ra đây cho ta biểu .

Một lũ côn đồ xóc ra, lúc ấy mấy người đánh me thấy việc bất tường, liền lật đật chen nhau ra cho khỏi chỗ hung hiểm.

Khi ấy Nhựt Thanh thấy việc dữ như vậy thì lộn theo người ta ra ngoài đặng lo mưu giải cứu. Vua thấy Nhựt Thanh ra rồi, bèn chuyển thần lực rút cặp roi ra, kêu Diệp Hoảng Cơ nói :

- Nhà ngươi tội ác đầy đây, nên khiến ngày nay gặp ta đến đây giết ngươi mà trừ hại trong xứ này.

Nói rồi múa cặp roi xóc tới đánh Diệp Hoảng Cơ, chẳng dè lũ côn đồ áp lại ngăn đỡ xúm đánh với vua một cách dữ tợn, thì ấy Diệp Hoảng Cơ truyền lệnh ai bắt được vua sẽ trọng thưởng , song vua mạnh lắm, lũ côn đồ chống trả chẳng lại, kẻ bẻ đầu, người gãy tay, và chết hết vài tên .

Diệp Hoảng Cơ thấy vậy liền cho kêu mấy người thầy nghề võ áp ra cự với vua.

Vua đánh với chúng nó đến mặt trời chen lặn, tay chơn đà bãi hoải, một mình khó nổi cự đặng thế đà nguy cấp, đang lúc ấy bỗng cảnh Thần hoàng thấy thánh giá lâm nguy thì thất kinh , lật đật đi kiếm người đi cứu giá , vừa may gặp Đường Hoán đang nằm ngủ lại Bá Huê đình thượng liền kêu dậy mách bảo đi cứu giá.

Đường Hoán thức dậy nghe tiếng la chém giết vang tai, liền xách khí giới chạy đến chỗ ấy, thấy một bọn học trò của mình đang vây một người ước chừng ba mươi tuổi , tướng mạo khôi ngô , tư dung lẫm lẫm, bộ đà đuối sức, lo đỡ gạt mà thôi, không thể đánh lại, thì Đường Hoán kiếm chước mà cứu, bèn la lớn lên rằng :

- Bọn ngươi hãy lui ra để ta vào bắt sống tên hung phạm ấy cho.

Bọn giáo đầu nghe thì cả mảng lui ra để cho Đường Hoán ra tay.

Khi ấy Đường Hoán xóc vào đánh so với vua chừng ba bốn hiệp, rồi liếc mắt thấy bọn giáo đầu đứng xa , bèn nói nhỏ với vua rằng :

- Hào hớn hãy theo ta.

Vua liền hội ý biết người ấy có ý trợ lực cho mình, liền tuốt theo Đường Hoán.

Lúc ấy Đường Hoán giả lấy một cây phi phiêu huơ trước mặt làm như tuồng trá bại dụ vua đến chỗ vắng mà giết vậy , bọn giáo đầu ngỡ là thiệt mừng thầm nên không cần theo tiếp ứng , khi ra đến huê viên thì Đường Hoán nhảy thót lên tường rồi mở dây lung ra thông xuống, chẳng dè tường cao dây vẫn, bên nói với vua rằng :

- Hào hớn hãy mở dây trong mình ra nối với dây tôi, rồi trèo lên giả sơn nắm dây cho chắc đặng tôi kéo lên tường đào nạn.

Vua làm y theo, rồi Đường Hoán ráng sức kéo vua lên , nói với vua rằng :

- Phía bên kia tường thì thuộc về huê viên của quan thượng thư tên là Trần Kim Bảng là

người
quen , vậy chắc xuống đó thì vô hại.

Đường Hoán liền thông vua xuống đó rồi cũng nhảy theo lệ như nhiếp .

Khi ấy vua tạ ơn rồi hỏi tên họ quê quán.
Đường Hoán lật đật cúi đầu quì mọp xuống đất tâu rằng :

- Kẻ hạ thần không hay đến cứu Bệ hạ chậm trễ, xin thứ tội, tôi là Đường Hoán ở tỉnh Phước Kiến, tạp học trò võ nghệ tại Thiếu Lâm tự, nay ở với Diệp Hoảng Cơ làm chức Tổng giáo đầu , may nhờ Thần hoàng mách bảo, đến cứu được Bệ hạ vẹn về mình rông.

Vua cả mừng nói :

- Nhà ngươi vốn là ơn của tìam. có tội chi mà ngại, hãy đứng dậy cho trẫm phân trần.

Vua bèn lấy một vật tên là Cửu long hớn ngọc ban cho Đường Hoán và dặn rằng :

- Như ngày sau trẫm hồi trào rồi thì ái khanh hãy đem vật báu này trình với Lưu Dung quân cơ thì người sẽ đem ái khanh đến ra mắt trẫm, rồi trẫm sẽ gia phong quân tước .

Khi Đường Hoán chịu ban thưởng và nghe các lời vua dặn dò , liền tạ ơn vua mà tâu rằng :

- Phía trước đây có một cái phòng ốc, vậy xin Bệ hạ đến đó tạm nghỉ, xin cho kẻ hạ thần lui gót.

Nói rồi liền nhảy lên tường lệ như chim bay, không hề khua động .
Vua mừng khen không xiết.

Lúc ấy trời đã tối, trăng mờ, sao lu, khiến lòng vua ái ngại khó bề lui lối, nghi vì Trần Kim Bảng, tuy là tôi của mình mà lúc này đang ở tại trào làm chức Lễ Bộ thượng thư, có một mình vợ con nó ở nhà, nay ta đương lúc nguy cấp làm vậy, chẳng biết nó có khứng cho ta ở ngụ nhà nó đêm nay chăng ?
Đang bàn luận một mình, bỗng thấy đèn ở xa xa đi chăm chỉ đến chỗ vua, lại nghe có tiếng đàn bà nói với nhau.

Khi đến đi gần tới, vua lật đật núp theo hòn non bộ mà ẩn mình, thì nghe có a hườn nói :

- Đây là vườn Tây quế huê thọ, sao không thấy bóng dạng người , tưởng không lẽ có Hoàng đế lâm nạn đến chốn lấy mà chúng ta phòng đi cứu giá , chắc là Bồ tát báo mộng không thiệt, vậy thì tôi với cô về đóng cửa nghỉ cho sớm, kéo để bà ở nhà mặc đồ triều phục hầu đợi một lòng.

Rồi lại nghe một người con gái mắng con a hườn rằng :

- Can chi mi mà mi lòng cất nghĩa chớ có nói bậy mà mang tai, hãy đi tìm cho kỹ lưỡng.

A hườn vung lời cầm đèn đi rọi một vòng nữa.

Khi ấy vua núp trong hòn non bộ nghe hai người cãi lầy với nhau, thì có bụng mừng, bèn bước ra nói :

- Trẫm ở đây, sao ái khanh biết, đến mà tiếp giá .

Tiểu thơ lấy vạt áo che mặt râu rắng :

- Như ngài quả là đương kim Thiên tử, xin cho tôi biết dấu tích mời dám tin !

Vua liền thò tay trong lưng lấy cái ấn cửu long trao cho con tỳ tất đưa lại cho Tiểu thơ xem. Khi ấy Tiểu thơ đưa gần đèn thì thấy có làm chữ : "Thọ mạng ư Thiên ký thọ vĩnh xương " .

Tiểu thơ xem đà quyết , liền lật đật quì tâu :

- Kẻ hạ thần đến cứu giá chậm trễ tội đánh muôn thác.

Vua đỡ mà nói :

- Khanh là người ân của trẫm , nào có tội chi phòng sợ.

Tiểu thơ liền đứng dậy khiến a hườn xách đèn đi trước dẫn đường, vua và Tiểu thơ đi sau, khi gần đến phủ, Tiểu thơ xin vua đứng chờ một chút đặng vào thưa cho mẹ hay mà nghinh tiếp , liền vào thưa cho mẹ hay :

- Thánh giá đã đến xin mẹ ra rước cho mau, Đổ thị phu nhơn cả mừng, lật đật ra nghinh thánh giá vào. Vua lên ngồi trên thượng tòa, còn hai mẹ con quì triều bái mọp dưới đất, vua miễn lễ cho hai mẹ con đứng hầu hai bên, lúc ấy trong phủ đèn đuốc sáng trưng ; vua xem Tiểu thơ diện mạo đoan trang, hình dung yếu điệu, thật là sắc nước hương trời , đẹp xin vô giá , vua rất mừng thầm, rồi sang hỏi :

- Phu nhơn vì sao biết trẫm lâm nạn , hay là mộng ứng chi nên mới tiên tri thế ấy ?

Phu nhơn tâu rằng :

- Có Quan Âm mách bảo, và dặn dò cận kề về sự lhuơng duyên con gái tôi tên là Ngọc Phi , ứng hiệp cùng Bộ hạ, đêm nay thì thành giai ngẫu, nay mẹ con tôi tiếp được thánh giá về đây cũng nhờ sức Phật Trời mách bảo.

Vua nghe rất mừng và cảm tạ ơn Bồ tát chỉ dẫn, ấy cũng là tại thiên duyên túc hiệp xui khiến sum vầy tơ tóc.

Phu nhơn tâu :

- Chẳng hay duyên cớ nào thánh giá lâm đại nạn đường ấy, xin Bộ hạ chỉ dụ cho kẻ hạ thần rõ.

Vua nói :

- Trẫm nhơn xuống Giang Nam, đi với con nuôi trẫm là Nhựt Thanh, đặng du ngoạn, khi đến Anh Võ viên thì ghé đó nhân du đánh me chơi , trẫm thắng, chẳng dè bị Diệp Hoảng Cơ ý thế thị cường không chịu chung, nên trẫm giận muốn giết nó ai ngờ kẻ thù hạ của nó rất đông, trẫm một mình đánh không lại tưởng đã sây tay may nhờ Đường Hoán giải cứu khỏi mới đến chốn này, lại gặp Tiểu thơ nghinh tiếp. Nay thần thánh làm mai trẫm há phụ

tình lập nghĩa sao đành, vậy trẫm phong Ngọc Phụng chức Tây cung , chờ ngày sau hồi trào sẽ rước .

Đêm ấy vua cùng Ngọc Phụng huê chúc thành hôn, vua lại truyền rằng :

- Những tôi gia dịch trong Trần phủ này ai truyền ngôn lọt thẩu ra ngoài, thì trẫm sẽ trị tội chẳng dung , vì trẫm e là Diệp Hoảng Cơ ám hại, hai là các quan biết được khó nổi ngoạn du.

Phu nhơn tâu rằng :

- Xin Bệ hạ chớ lo theo ý tôi tưởng thì Diệp Hoảng Cơ chừng lễ đám đến đây tra xét , song tôi lo cho Nhựt Thanh ái ngại về sự Bệ hạ thôi. Vậy để tôi sai kẻ tâm phúc đi tìm thông tin cho Nhựt Thanh hay cho bớt sự buồn rầu.

Liên sai gia nhơn đi lập tức.

Nói về Nhựt Thanh Ngày ấy lớn đặng ra ngoài, thám nghe song bật tin tức, không biết việc hiền dữ thế nào, bèn tuốt về nhà thưa cho mẹ hay đặng lo mưu giải cứu.

Khi đang lo tính cùng mẹ, xảy được tin vua thì rất mừng .

Còn Diệp Hoảng Cơ khi thay Đường Hoán dẫn dụ tên lạ mặt đến chỗ vắng mà giết thì trong lòng mừng rỡ vô cùng, bèn khiến gia đình đóng các cửa sau lên viện lại rồi có ý ngòai chờ báo tin, chẳng dè chờ một ngày một khuya trong lòng phát nghi, liền khiến kẻ thủ hạ đốt đèn đi tìm kiếm nội vườn không thấy , thì biết là Đường Hoán cứu người ấy, bèn nổi giận trở về phủ dạy chôn cất mấy thầy chết rồi sai người đi báo với Phũ, Huyện rằng :
- Đường Hoán ăn trộm châu báu đi trốn, xin đóng các cửa thành đặng tra xét.

Khi ấy Phũ, Huyện tuân lời, truyền đóng bít các cửa thành, làm cho kẻ thương mãi ra vô bất tiện, lại náo động cả thành Giang Nam, vì hỏi kẻ thủ hạ của Hoảng Cơ ý thế mượn hơi cọp nhất nài, nên hà hiếp tra xét , đánh đập dân tình rất nên khổ khốc, còn việc bán buôn bất tiện. Khi ấy gia nhơn của Trần phủ thấy vậy về báo lại cho Phu nhơn hay .
Phu nhơn nổi giận mắng rằng :

- Thật lũ ấy là quân loạn thần, dám to gan làm cho náo động lê dân.

Bèn sai người đi cho Phũ, Huyện hay , phải mở cửa thành cho dân sự bán buôn, bằng cường bức náo động lê dân sanh biến, thì ta sẽ chạy tở về Kinh báo bẩm cho Tướng phủ hay rồi phúc tâu với Hoàng thượng gia tội, thì chừng ấy chớ khá trách ta sao không nói trước.

Khi ấy Phũ, huyện nghe thất kinh liền cho Hoảng Cơ hay rồi mở cửa thành cho dân sự an cư buôn bán trong thành như xưa.

Đây nói về sự vua ở tại Trần phủ gá duyên cùng Ngọc Phụng phong cho chức Tây cung nương nương (Đến sau bà này sanh ra Thế tử nối ngôi, đặt hiệu là Gia Khánh hoàng đế.)

Khi vua hiệp cần được ba ngày rồi, tính đi du ngoạn , nên ước định trước cho mẹ con Phu nhon hay và nói :

- Sau trăm hồi trào rồi, sẽ cho quan đến nghinh tiếp .

Hai mẹ con rơi lụy , chẳng dám ngăn trở.

Khi ấy vua từ biệt đi thẳng đến nhà Nhựt Thanh rồi sắm sửa hành lý hai cha con thẳng qua Hà Nam về tỉnh Châu Tiên trấn, vì đã nghe đồn tỉnh này thiên hạ đông đảo, phố xá kinh dinh rất nên thanh lịch, tốt hơn mấy tỉnh kia. Đi hơn bảy ngày mới đến, thật là thiên hạ bán buôn đông đảo, phố xá nguy nga rất nên xinh lịch. Nguyên xứ này thiên hạ gồm đến ở buôn bán, lại thuộc về địa đầu, nên món ngon vật lạ không thiếu chi, tài tử giai nhon khiông kể xiết, tuy là không bằng xứ Nam kinh phú hậu mặc dầu, đường sá rộng lớn xe ngựa rần rần, ngày như đêm chen chơn không lợt ; còn thanh lâu nhà xéc, tiệm tiên lầu ngó càng chói mắt, vua xem không nhàm, rồi ghé tiệm tiên lầu ăn lót lòng đặng đi chơi nữa , khi ăn rồi thò tay vào túi lấy tiền trả chẳng dè tiền bỏ quên tại nhà Nhựt Thanh, không biết làm sao, bèn cởi áo lá mặc trong mình có năm hạt ngọc báu, khiến Nhựt Thanh đem đến tiệm cầm đồ cầm đỡ một trăm lượng bạc, đặng chi đặng trong vài ngày, sau trở về Nam kinh sẽ lấy tiền chuộc lại , Nhựt Thanh vung lệnh đem áo đến tiệm cầm đồ hiệu là Thành An đường, tiệm này có một người tài phú, họ Trương tên Kế Đức ào thông bửu vật xem biết trọng khinh , nên khi Nhựt Thanh đưa cái áo về thế, thì tên tài phú coi hàng giẻ đã cũ giá không đáng, song năm cái nút áo giá đáng liền thành, liền chịu cầm một trăm lượng bạc, rồi biên giấy, giao bạc và giấy cầm cho Nhựt Thanh đem về.

Khi ấy mấy người làm công trong tiệm lấy làm lạ chẳng biết áo ấy cách gì mà tài phú cầm nhiều tiền như vậy, hay là tài phú bữa nay điên khùng gì hay sao ?

Bèn thuật công chuyện ấy cho ông chủ tiệm bay. Khi ấy chủ tiệm làm áo coi thì thật là áo cũ mới hỏi tên tài phú rằng :

- Sao ngươi dám đem tiền của ta mà hủy hoại cho người mà thâu cái áo cũ như vậy, dẫu cho áo này còn mới đi nữa thì giá đáng cũng chừng một lượng bạc là nhiều , còn như có muốn cầm thì chừng một lượng tám chỉ thì phải, chớ lẽ nào cầm đến một trăm lượng làm vậy, một là ngươi muốn phá của ta , nên làm chuyện hồ đồ đường ấy , hai là ngươi muốn làm mưu chuyện của ấy mà xài.

Tên tài phú cười đáp rằng :

- Của ấy cầm một trăm lượng có nhiều gì, dẫu có cầm một ngàn lượng cũng không bỏ.

Chủ tiệm nghe cả giận mắng rằng :

- Trong thế ngươi điên hay sao ? Ngươi tưởng áo ấy quý dường nào mà đắc ý như vậy ?

Tên tài phú nói :

- Như ông muốn biết áo ấy ra thế nào thì ông hãy cho mời các ông chủ tiệm cầm đồ đến đây thị chứng rồi tôi sẽ chỉ sự báu áo của ấy cho biết, chừng ấy ông mới biết tôi nhẫn lực thúc phá vật báu, như áo ấy quý thì xin ông mỗi năm phải thêm tiền ông cho tôi năm lượng và thưởng hiện một trăm lượng về sự nhẫn lực của tôi , còn như vật ấy không ra gì

thì tôi chịu thường y giá và ở làm công không một năm, ông chịu cùng chăng ?

Người chủ tiệm nói :

- Chịu , ta sẽ y lời người giao kết đó .

Bèn cho người mời mấy người chủ tiệm cầm đồ đến thị chứng .

Khi các chủ tiệm đến trà nước xong xuôi, chủ tiệm cầm áo coi rồi hỏi tên tài phú :

- Vậy chớ áo này lấy chi làm bằng mà biết là quý và trọng giá dường ấy ?

Tên tài phú trả lời rằng :

- Không cần gì phải hỏi , để tôi thí nghiệm thì biết .

Liền đem ra mười ngọn dao, một lò lửa, một bồn nước rồi đứng cắt nghĩa rằng :

- Áo này quý tại năm cái nút, nguyên là năm hạt ngọc ở bên Tây Liêu, đời nhà Tống, sai Địch Thanh qua bình Liêu, mới thu được một cây trân châu kỳ thì trong cây cờ ấy có năm hạt ngọc , một hạt tị thủy , một hạt tị hỏa, một hạt tị phong, một hạt tị trần và một hạt tị khí giải. Vậy để tôi thí nghiệm cho các ông coi. Bèn để áo ấy trên bàn, biểu mười người cầm mười cái dao mà chặc mỗi tay mà áo ấy không đứt chút uào, các người coi đều thất kinh. Rồi đem ra một lò lửa bỏ áo vô quạt cháy hừng hừng bỏ áo vô mà đốt , một hồi lâu cũng không cháy, còn lửa thì tắt hết, cả thầy đều lấy làm lạ, lại lấy áo ấy nhận vào bồn nước thì nước vệt chảy tràn ra . Khi thí nghiệm rồi ai nấy đều khen người tài phú là người có nhãn lực, còn ông chủ tiệm cả mừng, rồi bồi thường y theo lời đã giao kết. Khi ấy tên tài phú sanh tâm lập kế biểu ông chủ tiệm đổi năm cái nút ấy , để làm cửa, rồi đem năm hạt nút giả tra vào áo ấy.

Nói về khi vua quyền biến cầm áo lấy tiền trả cho tiên lều và tiêu dụng , nên phải ở nán tại tiệm ngủ ít ngày đợi chờ Nhựt Thanh về Giang Nam lấy bạc đem lại chuộc .

Khi Nhựt thanh phụng mạng ra đi, tính khứ hồi là mười bữa .

Vua khiến Nhựt Thanh đem bạc đi chuộc thì tiệm tính lời một tháng , giá bạc lời là một lượng năm chỉ.

Khi Nhựt Thanh đem áo vào cho vua thì vua chăm chỉ xem năm hạt nút, biết là đồ giả , trong lòng cả giận bèn dẫn Nhựt Thanh tới tiệm Thành An đường mà đòi bấu ấy lại, chủ tiệm và tài phú chối từ không chịu có làm điều gian trá .

Vua thấy lũ ấy khăng khăng chặc lòng không chịu trả thì vua và Nhựt Thanh cả giận nhảy đến bắt tên chủ tiệm và tài phú rút bấu kiếm ra chặn ngang bản họng chúng nó và mắng rằng :

- Quân bây là đồ chó , tham lam của người tội dư muôn thác, như bọn người muốn sống hãy đem trả bấu ấy cho ta, thì ta sẽ tha. Còn mấy người làm công trong tiệm không dám ra binh cự, là sợ nếu binh thì chủ tiệm và tài phú ắt chết nên đứng xa mà ngó.

Khi ấy chủ tiệm trách móc tài phú rằng :

- Cũng tại người sanh sự nên mới dấy ra họa này.

Rồi nói với vua :

- Xin ông tha, tôi sẽ hườn cựu vật lại cho ông.

Nói rồi sai hai người đi lấy năm hột nút áo đem ra trả cho vua ; vua nhìn thiết của mình liền bỏ vào túi rồi cười mà nói :

- Nay ta lấy đức mà tha cho bọn này.

Nói rồi tức thì vua và Nhựt Thanh xách tóc bọn đó quăng ra và đá một đũa một đá té lăn cù dưới đất, rồi cha con vua dắt nhau ra đi.

Khi ấy tên tài phú giận lắm lồm cồm chỗi dậy trèo lên lầu vọng canh xáng mã la tri hô rằng :

- Có ăn cướp đến cướp tiệm, hãy ra tay bắt chúng nó .

Nguyên có điều lệ cho mỗi tiệm, hễ khi nào bị hung hiểm thì xáng mã la ra hiệu lệnh, đặng các phố xá hay mà tiếp cứu nhau , nên khi vua và Nhựt Thanh ra khỏi tiệm rồi, nghe sau lưng có tiếng mã la đánh om sòm thì ngó lại thấy các tiệm và quan binh rũ nhau truy tróc tiếp cứu .

Vua biết họa to, hèn xông tới trước mà chạy, còn hai bên phố xá cửa đóng bít bùng, kẻ đi đường đông nút phía trước khó nổi bốn ba , sau lưng thì Trương Kế Đức là tài phú tiệm thành An Dương dẫn bè bạn, cầm những đồ binh khí rượt theo.

Lúc đó vua nổi xung, rút gươm báu đánh tới , bạc mạng cho Trương Kế Đức vừa trốn xông tới bị vua mới đao đứt làm hai khúc , quan binh thấy vậy liền áp tới vây phủ.

Nguyên xứ Châu Tiên trấn này là chỗ khẩn yếu địa đầu nên quan binh đông lắm, áp đến bốn phía phủ vây, mũi kim chen chằng lợt , rồi hỗn chiến với hai cha con vua đánh hơn nửa ngày mà ra không khỏi , thế đà nguy cấp , Thổ địa , Thần hoàng thất kinh, liền chạy đi kiếm người bảo giá , dòm thấy trên vọng lầu canh có Quan Tới Bình đương nằm ngủ, người này là một tên võ tướng, võ nghệ siêu quần. sức mạnh ngàn cân, vì thời vận vị đạt nên nương ngụ chốn này, nay vận đà đến nên khiến cho thần mách bảo ra cứu giá. Khi ấy thần nhơn cho nằm chiêm bao , dặn dò hãy dậy đi giải nạn cho vua, thì Tới Bình lồm cồm chỗi dậy đứng ngó mông, xáy nghe chiêng trống vang dậy, tiếng la hét dường như sấm dậy, bèn dòm theo lỗ song cửa sổ , thấy có hai người đang bị quan binh vây khốn, thế đà nguy cấp, lại thấy trên đầu người ấy có chiếu hào quang sáng rực , thì nghĩ thầm :

- Chục người này là thiên tử lâm nạn, nên thần nhơn mách bảo cho ta đến để cứu giá mà lập công. Liền lạy tạ ơn thánh thần rồi cầm thiết côn nhảy đại xuống lầu, xông vào trận hươi như điện xiếc quan binh ngã lẫn, (Nguyên cây còn ấy nặng hơn tám chục cân , nên trúng nhằm ai la người ấy cũng chết binh tướng thấy Tới Bình rất mạnh, nên phải tránh cho về vào.

Khi Tới Bình đánh giết đến trước mặt vua, liền quì xuống tâu rằng :

- Kẻ hạ thân cứu giá chậm trễ , tội đáng muôn thác, xin Bệ hạ theo tôi đánh giết, phá vây mà ra.

Vua cả mừng nói :

- Vậy ân huynh mau hiệp với trẫm đánh đồn ra.

Lúc ấy Tới Bình khai tiền lộ gặp quan bốn trấn làm chức Hiệp Thái tên Mã lão gia đánh cùng Tới Bình hơn mười hiệp, liền bị Tới Bình một cơn nhào xuống ngựa, quân mắc áp vào cứu không rượt theo Tới Bình.

Khi ấy vua ngó lại kêu Tới Bình biểu vào tròng vây cứu giùm con mình.

Tới Bình liền trở vào chỗ chiến trường, quân sĩ thấy Tới Bình mạnh bạo thì không dám ngăn đón , nên cứuặng Nhựt Thanh, rồi hai người chuyển thân lực đánh ra khỏi vây.

Khi vua thấy Tới Bình sức mạnh dường ấy thì hỏi tên họ. Tới Bình bày tỏ tên họ và thuật chuyện thần nhơn mách bảo mới biết đến mà cứu giá, kể ba người tuốt về tiệm ngũ lấy đồ hành lý đi ước đặng mười dặm đường, kể trời tối ba người ghé tiệm ăn cơm, rồi vua viết một đạo chỉ giao cho Tới Bình đem về kinh trình cho Lưu Dung, đặng phong cho Tới Bình làm chức Đề đốc và thưởng tiền bạc đặng làm phí lộ.

Tới Bình liền tạ ơn vua rồi thẳng tuốt về kinh.

Còn vua và Nhựt Thanh thì thẳng qua Trấn Giang mà chơi.

ấy là :

Chúa tôi gặp gỡ nên tri kỷ,
Phụ tửu ngao du rất khoái tâm.

Hồi 10 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Miếu Quan đế , Ngô Xuân diễn võ Chùa Thạch Liên, Huệ thượng dâm ô

Vua có ý qua Trấn Giang du ngoạn nên noi theo đại lộ thẳng đến, đi đặng nửa ngày, hỏi thăm kẻ thổ nhơn thì thổ nhơn nói :

- Phía trước đây là Lâm thành, còn phía đằng kia là Trấn Giang, như muốn qua Trấn Giang thì noi theo đường cũ trở lại mới nhảm.

Khi ấy vua và Nhựt Thanh mới hay mình đi lạc thì nói :

- Vậy thì thẳng đến Lâm thành chơi một chuyến cho biết, rồi sẽ trở lại Trấn Giang.

Khi tính rồi liền thẳng đến Lâm thành. (Nguyên xứ này còn thuộc về Trung châu, ai muốn đến Nam kinh cũng phải noi theo đường này mà đi, nên xe ngựa , kiệu, võng qua

lại đầy đường, tuy không bằng Châu Tiên trấn, song cũng hơn mấy xứ kia).

Đọc dàng phong cảnh đẹp xinh, ngày đi đêm nghỉ, hai ngày mới tới Lâm thành, thấy đường sá rất nhiều, chợ buôn đông đảo, phố phường tề chỉnh, khi trời vừa tối vua và Nhựt Thanh vào tiệm nghỉ.

Rạng ngày thức dậy rửa mặt, chải gỡ thay quần áo, rồi hỏi thăm chủ tiệm các nẻo đường đặng đi chơi, chủ tiệm chỉ vẽ đàn rành, vua và Nhựt Thanh dòi gót ra đi.

Đây nói về Đương Thọ Xuân, người tỉnh Phước Kiến, làm chức Lương Quảng Tổng đốc, khi trước thi đậu Lương bảng tân sĩ, làm quan thanh liêm, cẩn thận thương dân như con, danh thơm đồn dậy đế đô, người đều kính phục, quan đại thần này có một người em ruột tên là Ngô Xuân, không ham học thi thơ, bỏ văn chuyên lo nghề võ, tánh hay kết bạn cùng anh hùng hào kiệt bốn phương, lại học được thập bát ban võ nghệ, mỗi món đều thông, còn việc mạnh thì ít kẻ bị kịp, tánh ham cờ bạc không lo việc làm ăn, xài phí lớn, làm tiêu điều sự nghiệp, bị anh quở trách, nên lánh mình lưu lạc nổi trôi xứ người, không nghề làm ăn nên phải mãi võ kiếm tiền chi độ.

Ngày kia đi đến Lâm thành nhằm tiết khí ôn bòa, thì Ngô Xuân tự lại một bọn mãi võ, lộng quyền trước miếu Quan Vô đặng câu những người coi tư trợ ít nhiều. Thiệt là tội nghiệp cho Ngô Xuân là con nhà quan xuất thân trôi nổi giang hồ không hiểu thói tục xứ người, nên không đến ra mắt kẻ hào kiệt trong xứ này. Vì vậy, nên lên khi Ngô Xuân mãi võ lộng quyền, thiên hạ coi thì đông, mà không ai tư trợ ít nhiều gì, là bởi xứ này có một người xưng là Tiểu bá vương tên là Đoàn Đức, tánh tình hung bạo tật đổ người hiền; thấy Ngô Xuân đến xứ mình mãi võ tự thị tài năng không thèm đếm xỉa gì đến va, nên xúi mấy người coi đưng cho tiền, những người đưng coi đều sợ oai thế Đoàn Đức nên không ai dám cho hết, coi thì biết khen hay, mà tiền thì không lợi.

Khi Ngô Xuân ráng sức bình sanh lộng quyền thí võ mà không ai cho tiền, nên ngừng lại thưa rằng :

- Nay tôi tình cờ đến đây trong quới cảnh này, mãi võ đặng xin các ông tư trợ ít nhiều chi độ hồ khẩu, xem ra các ông chẳng có ông nào hảo tâm thương kẻ thất thời, hay là các ông chê võ nghệ tôi sơ lược không ra gì, nên các ông không khứng ban thưởng chẳng? Vậy có ông vào giới ra thử võ cùng tôi ít hiệp đặng tôi học thêm.

Khi ấy Đoàn Đức hét lớn lên mà nói :

- Người ở đâu đến xứ này mãi võ lộng quyền rất nên vô lễ, một là chẳng biết thói tục xứ người, hai là chẳng đến cầu thân ra mắt với ta, nổi không tiền xài, rất nên đáng kiếp, nay người muốn thử quyền với ta ắt tính mạng người không còn.

Khi Ngô Xuân nghe h.ùl hl lìn lừ rằng :

- Vì tôi là người ở tha hương đến, nên không hiểu thói tục, chẳng hay nhưn huynh tên họ chi, xin nói cho tôi biết đặng xin lỗi.

Đoàn Đức nạt rằng :

- Trong cả và thiên hạ, ai không biết danh. Ta là Tiểu Bá vương tên là Đoàn Đức, tại

người tự phụ tài năng, khi trong bồn trần này vô nhơn , nay gặp ta đây , ta đánh người cho hư thân mang xấu cho bỏ ghét .

Nói rồi dùng huê quờn đánh tới một cách dữ tợn . (Nguyên Đoàn Đức là một tay du côn đệ nhất trong xứ này, hai tay sức mạnh cất nổi trăm cân , nên ai mà bị va xuống một quờn thì không khi nào dậy nổi, khi Ngô Xuân thấy Đoàn Đức huơ quờn đánh tới một cách dữ tợn , Ngô Xuân cũng không nao động chút nào, liền né tránh qua một bên, lấy trái gĩa ra gạt đỡ huê huờn , rồi chơn trái đá nghịch vào hông Đoàn Đức .

Đoàn Đức đau quá văng ra xa vài thước, và té lăn xuống đất, Đoàn Đức mắc cỡ gượng gạo chỗi dậy, liều mạng xông vào đánh một lần nữa .

Đang lúc ấy vua và Nhựt Thanh đang đứng lộn trong đám đông coi Ngô Xuân múa quờn mãi võ , thấy tài cao hơn chúng , tướng mạo khôi ngô, oai phong lẫm lẫm, tiếng nói tự chuông ngân , ăn nói lễ nghĩa, khi diễn quờn gần nửa ngày mà không ai cho tiền, vua thấy vậy thâm thương vừa muốn hỏi tên họ cho biết đặt tặng tiền lộ phí, làm ơn đặt phòng ngày sau ra giúp nước cho mình , chẳng dè thấy Đoàn Đức làm điều vô lễ , tạt đố hiền năng.

Khi ấy vua và Nhựt Thanh bước ra ngăn cản hai người rồi hỏi Ngô Xuân danh tánh là chi, xứ ở tại đâu đặt cho hai mươi lượng bạc làm phí lộ, còn Nhựt Thanh thì khuyên giải Đoàn Đức rằng :

- Thiện hạ trong bốn biển thầy đều là anh em, phải quấy lấy tiếng nói cũng đủ, cần gì phải xâu xé cùng nhau mất điều hòa thuận , xin tương tình tôi, chớ hờn giận nhau nữa.

Khi ấy Đoàn Đức bớt giận , song thấy có một người lạ mặt cho Ngô Xuân hai mươi lượng bạc thì cả giận trợn mắt nói :

- Trong xứ Lâm thành này thầy đều sợ ta , duy có bọn bây tặng tiền cho nhau, làm thất thể diện ta , vậy bọn bây hãy coi ta.

Rồi vụt chạy mất.

Khi nói đó vua nghe cũng nổi giận, song nhẫn nhục dần bớt tánh ý, vì vua hay làm náo động, bị sự hung hiểm đã năm ba phen, nên cười bỏ qua không thèm đem vào tai, rồi dắt Nhựt Thanh và Ngô Xuân vào tiệm cao lâu ăn uống đàm đạo chí khí người anh hùng , vua hỏi :

- Sao chẳng đi đầu quan ra giúp nước đặt lập công danh, để chi trôi nổi xứ người mà chịu điều cay đắng lắm vậy, khá tiếc, xin tráng sĩ hãy tỏ phân cho ta biết.

Ngô Xuân than thở trả lời rằng :

- Nguyên tôi là người ở Chiết giang, dòng dõi trâm anh, tên Ngô Xuân, em ruột của Thọ Xuân, đang làm chức Lương Quảng thống đốc , khi tôi còn nhỏ chẳng ham học văn, chuyên lo nghề võ, tánh ưa giao hết với anh hùng, xài phí hết gia tài, mới học được võ nghệ tinh thông , thấy việc bất bình không chịu, ghét bậy ưa ngay nên sanh ra nhiều điều tai họa , bị anh quở trách nên phải đổi tên họ, trôi nổi xứ người mãi võ kiếm ăn, nay hai ông hỏi, tôi phải trần tình, vậy chẳng biết hai ông cao danh quý tánh là chi, đến xứ này có việc gì, xin tỏ cho tôi biết.

Vua nghe Ngô Xuân nói thì cả mừng , bèn nói thiệt các việc cho Ngô Xuân hay, và dặn chớ nên trương thịnh lộ sự .

Ngô Xuân nghe vua nói thiệt với mình thì cả mừng và thất kinh, liền quì mọp dưới đất tâu rằng :

- Kẻ hạ thần có mắt không người, xin Bệ hạ tha tội .

Vua đỡ dậy nói :

- Đừng làm như thế mà lộ cơ quan, trẫm miễn lễ cho khanh, khá tua nhập tiệc mà ăn uống tự nhiên .

Khi ấy tôi chúa ăn uống đến tối mới mãn tiệc, rồi thẳng đến tiệm ngủ mà nghỉ .

Bây giờ nói về Đoàn Đức về đến nhà lấy thuốc thoa bóp mấy chỗ thương tích lành mạnh rồi, bèn sai thủ hạ đi dò thám coi ba người ngủ tiệm nào, ông lập kế rước Ngô Xuân đến dạy nghề võ, chừng và đến nơi, thì quân mai phục áp ra bắt va trói lại, thành linh xuất kỳ bất ý, dầu va có ba đầu sáu tay cũng không chạy khỏi, rồi phao vu cho va là bọn ăn cướp, giải đến cho quan Huyện khảo tra chết cho rảnh .

Muru kế sắp đặt xong xuôi, bèn cho hai tên đi mời Ngô Xuân đến đặng làm kế độc ấy .

Hai tên học trò đến tại tiệm ngủ Vạn An khách sạn mời Ngô Xuân.

Làm rọ hồng toan cầm mảnh hổ

Thả môi mong quyết bả ngao ngư

Đêm ấy vua nghỉ tại tiệm, rạng ngày thức dậy rửa mặt chải gỡ xong xuôi, rồi khiến Nhựt Thanh và Ngô Xuân theo vua du ngoạn các nơi , xảy thấy chủ tiệm dẫn hai người vào phòng ra mắt mà rước Ngô Xuân dạy nghề võ .

Ngô Xuân lật đặt mời ngồi, trà nước rồi hỏi tên họ, hai người thưa rằng :

- Bọn tôi đây một người họ Lâm tên Giang và một người họ Lý tên Hải, ham học võ nghệ

Nguyên ngày trước chúng tôi thấy lão sư mai võ lộng quyền trước miếu Quan Võ rất nên tuyệt diệu, bọn tôi ái mộ, nay đến xin rước lão sư về dạy hai tôi, mỗi tháng cấp lương ba chục lượng quần áo vật thực thì hai tôi phụng dưỡng, chẳng biết lão sư khứng cùng chăng ?

Vua nghe liền nói :

- Việc ấy Dương Huynh hãy chịu di đừng ngại, đặng tạm ở đờ đó ít ngày, chờ tôi qua Trấn giang rồi sẽ trở lại đây toan liệu .

Vua lại hỏi hai tên kia nhà ở chỗ nào xin chỉ chừng, đặng hậu nhựt trở lại thăm viếng. Hai người liền thưa :

- Nhà chúng tôi ở gần đây, hỏi chủ tiệm này thì biết .

Khi ấy Ngô Xuân nghe theo lời vua, bèn tù tạ quấy gói xách côn theo hai người đó. Ngày ấy vua cùng Nhựt Thanh đi dạo chơi các nơi đến tối mới về tiệm, lúc về dọc đường nghe thiên hạ đồn rằng :

- Người mãi võ bị người ta bắt giải đến huyện Lâm thành nghiêm hình tra xét về tội ăn cướp , nay giam cầm chờ biện minh tang chứng rồi sẽ làm tội.

Khi về đến tiệm, vua bèn tra vấn chủ tiệm thì chủ tiệm thưa rằng :

- Nguyên hai người rước lão sư hồi sớm mai đó, h tâm phúc của Đoàn Đức , thiết kế đến thỉnh lão sư về mà hãm hại, bởi tôi sợ chúng nó gây oán ám hại, nên không dám nói thiệt trong lúc đó .

Vua nghe cả giận liền chạy thẳng đến nha huyện Lâm thành, bước vào nhà khách hồi trống.

Khi ấy quan Huyện đang ăn cơm, xảy có gia đình vào báo rằng :

- Có một người hơn tử đến hồi trống minh oan , xin lão gia toan liệu.

Quan Huyện lật đật ra khách, thấy người đánh trống tướng mạo khôi ngô, bèn hỏi rằng :

- Nhà ngươi minh oan về việc chi hãy trình đơn trạng cho ta xem.

Vua liếc mắt ngó quan Huyện hình dung như quả có bệnh, lại thường nghe người ta đồn quan Huyện nay hay ăn hối lộ của người , tham mê tử sắc , nên thân thể gầy mòn mét ương, vua biết là ô quan, mới nói miệng tày với quan Huyện rằng :

- Ta tới minh oan cho bạn hữu là Dương Ngô Xuân, bị Đoàn Đức là tay du côn, nguyên có cừu trước, nên lập kế hãm hại bắt Ngô Xuân giải nạp cho quan Huyện, và vu rằng : Trộm cướp , rất oan ức cho người, nên ta đến đây bảo lãnh và làm chứng về sự ấy, xin quan Huyện xét lại tha người chớ nên tin lời Đoàn Đức nói không đủ bằng cứ vì không có chứng cứ , nghe chi lời huyện hoặc mà hãm hại người lành.

Quan Huyện nghe nói bèn nạt rằng :

- Mi tên họ là chi, bà con gì với đứa tội phạm, sao dám cả gan đến bảo bọc, việc này ta đã tư tở về tỉnh rồi đặt lãnh công thăng thưởng, lẽ đâu lại tha, hay là mi cũng là một đảng gian ác với nó chẳng ? Nếu còn đứng nói ráng ta sẽ bắt luôn mà giải nạp, nay ta dung người hãy đi cho mau.

Vua nổi giận mắng rằng :

- Nhà ngươi làm Huyện chẳng khác nào như cha mẹ dân, sao không xét suy tình lý , vã chẳng luật triều đình có buộc rằng : Phạm bắt đảng trộm cướp thì phải lấy tang luận tội, có sao bỏ luật triều đình, ham của hối lộ mà hại kẻ hiền lương, có phải tại nhà ngươi tham công làm điều trái phép chẳng ? Ta là Cao thiên Tử chẳng phải là bà con cất ruột chi với Dương Ngô Xuân vốn là tình bạn mà thôi, nay thấy sự bất bình nên đến đây minh oan há để cho người hại đảng sao ? Còn nhà ngươi có biết Dương Ngô Xuân là người gì

không ? Ngô Xuân là em ruột của quan Lương Quãng tổng đốc Dương Thọ Xuân, nay Ngô Xuân du ngoạn đến đây mãi vô chớ chẳng có tội gì ? Vậy người hãy rộng tình tha cho mau, kéo họa đến thì người ăn năn không kịp.

Quan Huyện cả giận vỗ bàn mắng rằng :

- Mi là đồ khốn kiếp, ở đâu cả gan đến chôn công đường nhục mạ ta, vậy người có nhớ lời tục ngữ thường ví chằng : Hễ Thiên tử phạm tội thì như kẻ thứ dân , hà huống gì là em Dương Thọ Xuân ta há sợ nó sao ? Nói rồi truyền kẻ tả hữu xúm lại bắt vua. Vô phước cho hai tên nha dịch bị vua đá mỗi đứa một cái như thể đá cầu văng ra chết ngất rồi nhảy phóc lên công án bắt quách lão Huyện xách xuống mồm cười nói rằng :

- Mi muốn chết hay là muốn sống ?

Lão Huyện hoảng kinh cầu xin dung mạng .

Vua nạt lớn rằng :

- Như muốn ta tha thì mi hãy đem Dương Ngô Xuân giao cho ta lập tức.

Khi ấy lão Huyện sợ chết , túng phải sai người mở cửa ngục dẫn Ngô Xuân ra giao cho vua.

Vua thấy Ngô Xuân không bị thương tích chi , bèn thả lão Huyện ra và mắng rằng :

- Hôm nay tha đở cho người khỏi chết đó , ngày sau sẽ lấy đầu người .

Nói rồi liền dắt Ngô Xuân chạy ra khỏi cửa nha môn , gặp quan binh đến đón đường . (Vì các nha nghe báo rằng : Có cường nhon đến công đường đại náo giựt tù, nên các quan dẫn binh đến tiếp.)

Khi đến nơi gặp vua và Ngô Xuân , liền áp vây hỗn chiến đánh nhau một cách dữ tợn , song vua và Ngô Xuân coi quân lính ấy cũng như không.

Ngô Xuân giết chết vài tên quân đoạt đặng khí giải, tôi chúa sẵn trốn đánh nhau, quan quân tan nát chẳng khác nào cọp chụp bắt dê .

Khi ấy hai bên phổ đều sợ đóng cửa lại hết , còn đường thì không ai dám đi.

Khi đó vua và Ngô Xuân tuốt ra khỏi thành , xảy gặp Nhựt Thanh mang đồ hành lý chực hờ tại đó , liền hiệp cùng vua và Ngô Xuân thẳng đường lớn qua Trấn Giang .

Khi các quan thấy quân lính chết nhiều mà bọn môn đồ bắt không được, liền chạy tở về tỉnh.

Đây nói về vua cùng Nhựt Thanh và Ngô Xuân chạy đặng ba chục dặm thì trời đã tối bèn vào tiệm ngủ hiệu là Hằng Thới khách sạn mà nghỉ .

Xứ này tên là Trảo chiêu thuộc về Trấn giang địa cảnh phía trước có sông Lâm Dương, mé sông bên kia thuộc về Dương Chiêu phủ, có hai quận , vì vậy nên quan dân thương khách noi theo đường này mà đi, đến chỗ yếu lộ ai này cũng phải tá túc tại đây một đêm.

Ba người nghỉ đó một đêm , rạng ngày lên đường thẳng đến Trấn giang, nhằm cửa Nam môn tìm quán mà tá túc, quán này hiệu là Thăng khách sạn , khi ấy Nhựt Thanh mang bệnh cảm mạo , đau bụng bất đi sông hoài . Khi thầy coi mạch rồi bèn đoán rằng : Ngoại cảm sơ sài khiến nên sông bên làm vậy , chớ không hề chi , uống thuốc rồi phải tĩnh dưỡng vài ngày sẽ lành bệnh.

Vua nghe nói yên tâm, song tánh ngời yên một chỗ không vui, chỉ muốn đi chơi mà thôi , bèn dạy Ngô Xuân ở lại tiệm săn sóc Nhựt Thanh đồng vua đi dạo chơi một mình giải muộn.

Khi đi dọc đường nghe người ta đồn rằng : Chùa Thạch Liên linh nghiệm lắm, lại có một cây sen bằng đá, cảnh chùa rất nên thanh lịch.

Vua nghe hỏi thăm đường đi, kẻ đi đường chỉ cho vua xong rồi, vua noi theo đó mà đi thấy hai bên đường phố xá nguy nga, chợ búa bán buôn , rất đẹp nhà cửa cảnh vật đông đảo giàu có hơn xứ Bắc kinh, đi lần ra khỏi thành thì tới cửa chùa, thấy một đũa đạo đồng ước chừng mười lăm , mười sáu tuổi mặt mày xinh đẹp, tứ dung mỹ lệ, giống như con gái, tướng đi nét đứng chẳng phải con trai chút nào, Vua liền phát nghi chăm chỉ coi cho ái chất, thiệt là con gái chẳng sai.

Khi ấy đạo đồng tình cờ ngó ngoái lại , thấy vua đang chăm chú ngó mình thì có ý sợ sệt liền quày trở lại đi thẳng riết vô chùa.

Vua đi theo vừa bước vào cửa thứ hai, thấy hai bên thờ Tứ đại thiên vương hình cao hơn một trượng , phết vàng rất nên lịch khiết, ngó phía sau thấy ao cả đua bơi , chôn chỗ sen nở đầy dầy, lại có một đường thẳng thông đến bửu điện, có những cây thanh tòng bạc , hạc liên tiếp theo mé ao.

Vua vừa muốn bước vào trong coi, xây thấy huề thượng dẫn một bọn tăng đồ đến nghinh tiếp.

Vua đáp lễ huề thượng thỉnh vào khách đường dùng trà thết đãi, và rghiêng mình.xuống một cách cung kính mà hỏi thăm vua tên họ quê quán, vua đáp rằng :

- Ta vốn ở Thuận Thiên phủ, họ Cao tên Thiên Tứ , nhơn du ngoạn đến xứ này, nghe đồn cảnh chùa linh nghiệm, nên đến đây trước bái yết phật Như Lai, sau xem gộp đá sen cho hãn , xin huề thượng mở lòng từ bi cho người chỉ dẫn ta coi giây lát , ta cảm ơn vô cùng.

Huề thượng liền khiến người đạo đồng giống con gái đó, dắt vua đi coi các chỗ.

Vua đi đến chánh điện bái yết Như Lai, rồi theo tên đạo đồng thẳng ra sau vườn, thấy huề quả thanh mật, lại thêm thanh tịnh vô cùng khiến lòng ái mộ, khi ấy đạo đồng dắt vua đi lần đến gộp đá, thấy trên gộp có mọc một cây sen đá bề cao một trượng, bông lớn bằng cái tổ , chung quanh đá mọc chón chỗ hình như lá hà diệp . Vua thấy việc kỳ dị , còn đương khen thăm trong bụng, xảy nghe một luồng gió thổi đến ào ào, liền thấy gộp sen đá ấy, day lại ngay mặt vua rồi cúi đầu gặt lên gặt xuống 24 lần, như tuồng bái yết vua, lại nổ lên một tiếng sấm lớn, gộp đá sen vùng nở ra ngàn từng, lớn hơn trước mười phần.

Vua thấy vậy nửa mừng nửa sợ, rồi ngó lại thấy tên đạo đồng quì mọp dưới đất, lạy mà

khóc rằng :

- Muôn ơn Bệ hạ xin cứu mạng kẻ hạ thần.

Vua liền đỡ dậy nói :

- Như như người quả là con gái, khá tua nói thật, ta sẽ lập kế cứu cho.

Đạo đồng khóc thưa rằng :

- Nguyên huê thượng này tên là Yên Nguyệt, rất nên hung dữ, chiêu nạp những kẻ hung hoang làm vây cánh, khi ra ngoài thì giựt cướp của người, gặ gái tốt bắt không dung, như chịu hòa dân thì đem nhốt dưới hầm, bằng cải mạng thì giết ném xuống sông, trong mấy năm dư thường làm thói ấy, bây giờ đây hiện nơi dưới hầm nhốt hơn ba chục con gái, còn tôi vốn họ Phan tên Ngọc Thiên, cha là Đức Huy, mẹ tôi là Hà thị ở tại Việt Tây thuộc Ngô Chiêu phủ, Thượng Ngô huyện, khi cha mẹ tôi còn song toàn đến xứ này buôn bán, chẳng may cha tôi lâm bệnh bỏ mình thì mẹ con tôi lo tẩn liệm đem quan tài đến bên chùa này đình trú dựng tụng kinh siêu độ , rồi sẽ hồi hương tống táng, chẳng ngờ bọn ác tăng thấy tôi có nhan sắc đem lòng dâm dục, cưỡng bức, khi ấy tôi không chịu dâm ô với bọn nó, muốn tự ả , may nhờ có thần thánh mách bảo cho tôi nên nhân lập kế nói dối cùng bọn nó chờ mản tang sẽ ưng thuận việc vợ chồng, còn mẹ tôi bị chúng nó đập chết tha trôi sông. Bởi việc oan ức ấy, nên tôi thường van vái, xin phật tổ Như Lai ủng hộ thoát thân đặng minh oan báo oán, thì hộ pháp thần nhơn có mách bảo dặn rằng :

- Chừng nào sen đá này nở , thì có thánh chúa lai lâm , nạn kia tiêu hóa.

Còn phân tôi mà được thông thả theo hầu hạ bọn nó đây , một là chúng nó sợ tôi chết nên bắt tôi cạo đầu làm đạo đồng đặng che mắt thế gian, hai là không sợ tôi trốn, vì chúng nó biết xứ này tôi không có thân thích bà con chi. Vậy xin Bệ hạ rộng tình hà hải, trước là cứu ba chục mạng con gái nhốt dưới hầm , sau nữa cứu thân tôi khỏi hại. Vua nghe các sự tình liền nổi giận vừa muốn nói, xảy thấy Yên Nguyệt huê thượng đi tới, nên ẩn nhẫn làm thinh , còn tên đạo đồng làm bộ giả lả , phôi pha gượng gượng chào mừng, rồi nói lảng sang hoa sen đá nở bông, Yên Nguyệt huê thượng nghe nói thất kinh, bèn nghĩ thầm rằng :

- Đem nợ thổ địa có mách bảo cho ta hay, đến giờ nợ ngày nay có Thiên tử lai lâm đến chơi thì sen đá nở bông, và dặn dò ta chớ nên âm mưu ám hại, nếu cãi thì chết cả chùa , song coi bộ tên đạo đồng con mắt khóc còn ướt khước; ắt là sự này đã lâu cơ quan rồi, chớ chẳng những, nếu ta nay không hại người thì người ắt hại ta.

Bèn quyết ý không dung, nên làm bộ mơn trớn vỗ về một cách ân cần, rồi thỉnh vua lên lầu ăn mừng về sự bông sen đá nở.

Vua đáp rằng :

- Ta vốn không ân đức chi mà huê thượng trọng đãi hết lòng dường ấy.

Nói rồi xin cáo từ lui gót.

Huê thượng sợ để người về thì họa ấy sẽ đến cho mình, bèn lấy lời nhỏ ngọt dụ hết lòng khuyên mời vua đến lầu nhậm dùng một bữa cơm chạy lấy thảo.

Khi tên đạo đồng nghe mời vua đến lầu thì thất kinh chắc là nó có ý mưu hại mà giết vua ! (Nguyên lầu này tạo ra một nơi rất hung hiểm , ai lạ vào đó không biết đường đi nước bước thì chắc chết) .

Tên đạo đồng liền nghĩ rằng :

- Nay ta thông thạo từng quen đường sá , lại nhờ nó dạy ta võ nghệ tinh thông, nếu Thiên tử nhậm lời mời thì sẽ bị hại, ta nở khoanh tay mà nói cho đành hay sao ?

Bèn chạy tuốt về phòng nai nịt đem theo binh khí theo mình một cặp song kiếm và hai cây thước sắt đặt theo vua mà ám trợ lúc hiểm nguy.

Khi tiệc chạy dọn rồi , bọn ác tăng vào thưa lại cho huề thượng Yến Nguyệt hay đặt mời vua dự tiệc .

Khi ấy huề thượng làm bộ ân cần mời vua đi.

Cực chẳng đã vua phải theo chớ trong lòng giận lắm mà ngặt có một mình khó nổi cự đương, nên kiên nhẫn làm bộ vui mừng chớ trong lòng không muốn đi dự tiệc chút nào.

Khi vua bước đến lầu thì đường đi quanh lộn hiểm trở vô cùng khó mà nhìn đường ra được, song thấy có đạo đồng ấy theo bên mình cũng bớt lo nên gắng gượng đến nơi, thấy bốn phía rất nên kín đáo , gió vô không lọt , còn giữa căn. lầu có dọn tiệc chay rục rờ, khi nhập tiệc huề thượng cố ý mời vua uống cho say đặt để hạ thủ, song vua biết trước nên cầm chừng đôi ba ly rồi đứng dậy xin kiếu, Yến Nguyệt huề thượng thấy sự không xuôi bèn rút đại đao ra làm hiệu lệnh , thì ba chục tên ác tăng cầm khí giới xóc lên lầu, bộ tướng hăm hở như cọp bắt người, khi ấy vua thất kinh vì hai tay không, không có khí giới không cự, may nhờ tên đạo đồng là Phan Ngọc Thiên trao cặp song kiếm cho vua và tâu rằng :

- Khá theo tôi dắt đường đánh nhàu xuống lầu thì vô hại .

Vua cả mừng, cầm song kiếm chỉ bọn ác tăng mắng rằng . :

- Tội bây đã đầy tràn chết đừng than thở .

Yến Nguyệt huề thượng nghiêng răng mắng tên đạo đồng rằng :

- Mi là đồ khốn kiếp, ta nguyện giết ngươi mới tiêu hoạn hậu .

Bèn truyền lệnh các môn đồ ngăn giữ nẻo yếu lộ cho nghiêm ngặt chờ cho vua và tên đạo đồng ra khỏi, rồi hươi đại đao chém nhàu ló.

Ngọc Thiên lấy cặp thước sắt chống cự, còn vua thì dùng cặp song kiếm đánh với bọn ác tăng.

Nguyên vua võ nghệ siêu quần lại thêm sức mạnh, nên bọn ác tăng lại không đặt, lúc hôn chiến vua giết hết vài mạng, song đồ binh khí của Yến Nguyệt sấm rất nặng, lại cả chùa thì đông nên quả bất địch chúng , vua phải vừa đánh vừa thoái lui , nhờ có Ngọc Thiên biết đường sanh lộ, dắt vua lánh nẻo gai chông, tránh nơi hăm hở, Còn Yến Nguyệt huề thượng rượt theo khẩn cấp, trên đánh xuống dưới đánh lên quyết giết cho đặt vua ,

phần thì trời đã tối, noi theo đường thang lầu quanh lộn, tối mịt nhờ ở trong hang, vua và Ngọc Thiên ráng sức đánh ra chẳng thấu, rất nên nguy cấp .

Nhật Thanh ở tại tiệm uống thuốc, dưỡng bệnh cũng chưa được mạnh, đang có lòng trông vua, vì vua đi vô chùa chơi từ sớm mai đến tối không thấy về , bèn nói với Ngô Xuân đi kiểm giùm .

Ngô Xuân hỏi thăm người ta đi lần đến chùa vào chánh điện thấy không ai thì hồ nghi , liền đến hậu điện đặng tìm tăng nhơn mà hỏi, xảy thấy có một tên thầy chùa, mình mẩy đầy những máu, chạy thở hào hển, thì sanh nghi mới thộp bắt tra hỏi :

- Người làm sao bị thương tích máu đầy mình, phải nói cho thiệt thì ta dung tánh mạng bằng giầu thì ta giết lập tức.

Tên ác tăng thưa hết đầu đuôi .

Ngô Xuân thất kinh liền biểu tên thầy chùa ấy dắt đến chỗ đó , tên ác tăng sợ Ngô Xuân giết nên phải dắt theo đường , quanh lộn gay go, khi gần đến nghe tiếng la chém giết om sòm, lại thấy có hai tên ác tăng cầm khí giới chặn cửa lầu .

Ngô Xuân nổi xung cử quờn đá chét hai tên ác tăng ấy rồi tuốt lên lầu đánh chét quân giữ các nẻo yếu lộ, khi đến nơi thì thấy lũ ác tăng đương vây đánh vua và tên đạo đồng thể gần nguy cấp, liền hét lớn một tiếng như sấm , nói :

- Ta là Ngô Xuân đến cứu giá.

Khi vua thấy Ngô Xuân tiếp chiến thì rất mừng, liền ráng sức hiệp với Ngô Xuân đánh riết tới, lũ ác tăng chống cự không nổi , còn Yên Nguyệt huê thương bị Ngô Xuân đoạt được khí giới rồi đá té nhào xuống đất.

Lũ ác tăng quì lạy xin dung tánh mạng.

Khi ấy vua sai tăng nhơn xuống hầm đem lũ con gái bị nhốt đó lên, Ngọc Thiên bèn tỏ cho bọn con gái ấy hay về sự vua đã trừ lũ ác tăng rồi.

Bọn con gái đồng cúi đầu lạy tạ ơn vua , và thuật chuyện bị ác tăng dâm ô.

Vua cả giận khiến Ngô Xuân và Ngọc Thiên trói óc lũ ác tăng lại, rồi viết chiếu chỉ giao cho quan viên coi về tỉnh nầy xứ trảm, còn bọn con gái như ai còn cha mẹ thì được lãnh về, còn đứa nào không cha mẹ thì giao cho quan cấp cho mỗi đứa năm chục lượng bạc và gả lấy chồng, lại thưởng Ngọc Thiên một ngàn lượng bạc về sự có công hộ giá chẳng sợ hiểm nguy, khi ấy Ngọc Thiên lại tâu xin tình nguyện ở đó tu hành .

Vua hạ chỉ lựa chỗ thanh nhàn u tịnh, cất am cho Ngọc Thiên tu , còn chùa Thạch Liên thì các quan phải lựa huê thương cho có đạo đức mới được ở .

Vua lại dặn Ngô Xuân ở đó hiệp với quan thi hành y như chiếu chỉ , rồi viết riêng một cái chiếu chỉ nữa giao cho Ngô Xuân dặn để trong mình chờ khi về đến kinh , giao cho Lưu Dung thì sẽ trở nên vinh hiển, dặn dò xong xuôi vua liền dời gót về tiệm, dặn chủ tiệm như có ai đến hỏi thì nói ta đã dời gót qua Nam kinh rồi, khi ấy vua khiến Nhật Thanh quảy đồ hành lý đến tiệm khác mà ngụ .

Nói về các quan đến nơi tuân ý thánh chỉ, hiệp với Ngô Xuân chém sạch lũ ác tăng.

Khi Ngô Xuân thi hành xong xuôi bèn từ biệt các quan xuống kinh.

Ấy là :

Dâm ô tội ác trả ghe ngày

Chẳng kịp thì chày cũng đến đây.

Hồi 11 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Gặp Thi ông, Thái Phương cướp thuyền Tầm thánh giá, Bá Đạt cứu giá

Nói về vua không muốn các quan nghênh tiếp bèn đi qua tiệm ngủ khác ngụ ở một hai ngày chờ Nhựt Thanh lành bệnh sẽ sang chơi nơi khác, tiệm ngủ này thì thuộc cửa hướng Nam, cận thành có một cái bến đò, tiệm này hiệu là Long khách điểm, Nhựt Thanh ở đó dưỡng bệnh, còn vua thì đi dạo chơi, sớm đi tối về bình yên vô sự, cách vài ngày Nhựt Thanh lành mạnh như xưa. Lúc ấy nhằm ngày mùng năm tháng năm, quan dân đồng thưởng giai tiết, đua bơi ghe phụng dưới sông ba ngày, rất nên vui đẹp, ghe đều kết bông hoa rực rỡ, treo màn trướng xuê xoang, vật thực rượu trà đem theo du ngoạn chẳng thiếu món chi, đua nhau trang buồm lướt sóng chạt sông, các phú hộ tài tử và đi điểm đều mượn thuyền du ngoạn, ngũ âm, trống nhạc đầy sông inh ỏi.

Ngày ấy vua cùng Nhựt Thanh ăn cơm sớm đặn sửa soạn đi thưởng tiết Đoan Dương, bèn đi thẳng đến bến đò mượn một chiếc thuyền kết nhưng bông hoa rực rỡ, các vật thực về phần chủ thuyền chịu, có cấp theo một đĩa tiểu đồng để hầu hạ sai chát, giá mượn du ngoạn mỗi ngày mười lượng.

Vua cùng Nhựt Thanh xuống thuyền trang buồm thẳng chi giòng sông; thấy thuyền buồm vô số, ngũ âm nhạc trời vang tai, pháo đốt mịt sông, thuyền bè liên kết rực rỡ, chẳng khác chốn thị thành, buồm gấm huê thuyền chói lòa mặt nước, xa xem vọi vọi thấy cảnh núi Kim Sơn, chót núi liên tiếp với mây, đá rạn ló hình, vua xem rất nên toại chí, xảy nghe tiếng nhạc đến trời bên tai, pháo vang trước mặt, bèn day lại thấy một chiếc thuyền phụng, vẽ đủ năm màu, bè dài mười trượng, rộng lớn hai tầm, phân ra ba từng, lướt sóng chạy đến ồ ồ, như ngựa sai trên bờ, khi thuyền ấy xông lướt kè khít thuyền vua, vua thấy rõ ràng, từng trên treo đồ kiển ngoạn rất xinh, màn trướng kim tòng xích tụi treo khắp. Còn hai bên hông thuyền gấm trang làm cánh phụng để bọc gió bên đằng trên mặt nước; từng giữa cũng bài trì huê dạng chẳng kém từng trên, lại có treo một tấm liễn hững như đồ thi thỉnh giáo, nghĩa là rao ai có tài làm thi hay thì trọng thưởng. Vua thấy vậy ngừa nghề bèn hỏi bạn bắc đôn dài rồi dắt Nhựt Thanh qua thuyền phụng ấy, khi qua đến nơi, thấy trên án treo những khăn, quạt, giày vớ, ống điều, bình ngọc thạch, cùng các món đồ chơi khác kể không xiết, các món nói đây là để thưởng kẻ tài cao học rộng, lại thấy trên bàn giấy viết mực và đề mực làm thi phú, cùng liễn đối

chẳng thiếu chi, văn nhơn tài tử tại đó cũng đông, lãng xãng tranh tài giành thưởng. Khi ấy có hai người làm chủ, hay về việc khảo thi phú, lật đặt đứng dậy chào mừng vua và Nhựt Thanh rồi thết đãi trà nước xong rồi , vua hỏi rằng :

- Chẳng hay hai ông tên là chi và nhà cửa ở đâu mà bày cuộc chơi có ích như vậy ?
Bọn tôi rất đẹp lòng.

Người thứ nhứt thưa rằng :

- Tôi họ Trần tên Ngọc Trì , con quan Huyện trấn nhậm tại tỉnh này, quê quán ở tỉnh Quảng Đông, huyện Phan Ngung , còn người này họ Tiêu tên Hồng, bà con cô cậu với tôi, tỉnh Phước Kiến, thi đậu về Thám Huê, nhơn về thăm bà con, đi đến đây gặp tiết Đoan Dương, nên ở lại với tôi ngoạn thưởng tiết lạnh , tuy là đậu võ Thám Huê song việc văn cũng thạo ; nên bọn chúng tôi nương dịp tốt này bày cuộc văn chương ra đây , đặng tìm trang tài tử trước là kết bầu bạn, sau học thêm cho rõ đạo Khổng trình.

Vua nghe nói cả mừng, bèn vung chịu các việc đã tỏ đây . Nguyên vua là đại tiên ở cõi trên, lâm phạm trị thế, tài cao học rộng bác lãm thi thơ, nên không tị hiềm sự chơi nhỏ mọn ấy . Bèn lãnh đề mục làm thơ về sự ngọc Hà châu , bốn câu như vậy :

Hà châu vật báu bởi trời sinh
Ánh dọi sáng lòn tợ Đẩu tinh
Mường tượng hột sương gieo ngọn cỏ
Giống hình giọt nước điểm bông quỳnh

Vua làm không nháy mắt đã rồi, giao cho hai ông thị chứng xem, thấy chữ viết như cù giỡn sóng, giống phụng múa đèn Nam và lời nói hay vô giá , trang nhã vô cùng, cả khen, liền lấy quạt khăn mà tặng thưởng, khi ấy Nhựt Thanh hứng chí, bèn xin lãnh đề mục làm một bài thơ nói về tiết Đoan Dương đi chơi phụng thuyền. Tám câu như vậy :

Đoan Dương tiết đến cảnh khoe tươi
Thuyền phụng vầy đoàn tách dặm khơi
Buồm gấm trải giăng ngời mặt xước
Đèn lế tỏ rạng ánh da trời
Dập dìu tài tử chen đua bút
Inh ỏi nhạc thiều tiếng kẻ còi
Chẳng khác du xuân ngày tái ngộ
Cuộc vui trăm họ đáng ngàn thoi

Hai người thị sự thấy thơ Nhựt Thanh làm cũng hay so tài cao bật thiệp thì thua vua , liền thưởng tặng các món đồ chơi .

Nhựt Thanh đều thâu chấp. Hai người liền xin vua đặt giùm ít đôi liền đối .

Vua chẳng từ nan liền cất bút viết bốn câu đối như vậy :

- 1 - Đèn rạng đêm đông họ Hạ Hầu đọc Xuân thu truyện.
Nắng ngời ngày hạ người Nam Kinh hát cuộc Tây tương
- 2 - Củi táo gói khiêng đứt đoạn một lần thành bốn bó
Cột nhà ba trụ giao nguyên trọn cuộc đặng hai căn.
- 3 - Bầy dậm sơn trường đi bán lẻ đường kia ba dậm rười.
Chín khe mang động quá trung khe khi ấy bốn khe dư.
- 4 - Tây tích , tích Tây ba tháp cảnh chùa, chùa ba tháp
Bắc Kinh, kinh Bắc năm tòa non núi, núi năm từng.

Vua làm bốn câu đối vừa , liền làm luôn bài thơ bốn câu nói về cảnh chùa Kim Sơn như vậy :

Kim Sơn đồ sộ ngó voi voi
Liên tiếp Hoài dương cũng một trời
Văng vẳng chuông ngân kinh bật dấu
Ngọc tiêu trời tiếng ngọc tuôn rơi

Bốn câu thơ này rồi, vua làm luôn một bài tám câu về bông sự với trăng (huê nguyệt) như vậy :

Huê thơm nguyệt rạng lưỡng tương nghi
Thương nguyệt chạnh huê trái thừa thì
Trăng lặn huê tàn nơi chén rượu
Huê tàn trăng lặn bật hơi thì
Trăng lờ huê ù lòng ngao ngán
Huê phát trăng tròn hội khã vi
Nhớ thuở dưới trăng ngâm vịnh phú
Vây cùng huê nguyệt giải sầu bi

Chư nonh tài tử xúm xem các văn từ của vua làm đều khen rộ, và nói với vua rằng :

- Tài tiên sanh đường ấy, thật là trong thiên hạ có một mà thôi.

Khi ấy hai người thị sự là Trần Ngọc Trì và Tiêu Hồng tặng thêm các vật vô số ; Nhựt Thanh lấy làm vui mừng đặc chí. Chẳng ngờ có một Công tử tên là Thái Phương, con quan Tam giang Tổng trấn, học hành cũng đã lâu năm biết quệt lọ ít chữ thấy Nhựt Thanh thân lấy đồ tặng thưởng nhiều thì nột ý , một là chẳng ai đếm xỉa đến mình, hai là văn từ đề mục, thi phú mắc lăm làm chẳng đặng câu nào, xét vậy càng thêm mắc cỡ, trước là hổ với các thi nhân , sau là hổ cùng kẻ hầu hạ của mình, lại thấy Nhựt Thanh hân hoan , đặc chí làm vậy thì cả giận, bèn nói với Nhựt Thanh rằng :

- Ta xem bài thơ mày làm du ngoạn phụng thuyên chơi cảnh Đoan Dương này, xét ra cho kỹ chẳng hay chút nào, theo ý ta thì không thưởng mày một món cóc rác gì hết, nay mày lãnh được của tặng ấy, là bởi người ta vị tình mà cho , mày chớ nên mừng mà vinh mặt

vinh mây . Nhựt Thanh nghe Thái Phương mắng nhiếc thì mắc cỡ , bèn nổi xung mà nói :

- Ta cũng mi vốn không quen không biết , sao lại dám cả gan nhục mạ ta, như người nói giỏi lấy lãnh đề mục lành thơ một người một bài, nếu người hơn ta thì của tặng này sẽ để lại cho mi, bằng thua thì theo ta mà mang gói.

Vua thấy hai người rầy lộn cãi lầy với nhau e sanh oán thù , bèn lấy lời ngọt dịu can dút hai đảng, thì Thái Phương mắc cỡ lui gót xuống thuyền nhỏ mà về.

Khi ấy Trần Ngọc Trì nói :

- Nó là đứa hay sanh sự thù vật hại người, nay nó đã kết oán, xin nhị vị tiên sanh phải cẩn thận giữ mình kéo lằm hại ngày sau.

Vua bèn hỏi :

- Vậy chớ người ấy con ai mà cang cường ngang dọc lằm vậy ?

Ngọc Trì liền tỏ căn do gốc tính và tên họ nó cho vua nghe :

- Bởi nó ỷ thế cha nó quyền hành lớn hại người như cỏ rác, coi phép nước như không, dân tình đều sợ nó như cọp, còn cha nó hay nghe lời làm thiệt hại dân ; mỗi khi bắt người hảm hại giao cho cha tôi xử đoán, thì cha tôi kiếm thế bào chữa cứu người, tâm như thiết thạch, cầm mực nhắc cân, thương dân như con, chẳng sợ quyền thế ấy chút nào, nên cha con có lòng hờn giận mà không tỏ ra. Bởi vậy hai anh em tôi đây không ưa bọn nó.

Vua nghe Ngọc Trì tỏ các điều ác của cha con Thái Phương thì ghi dạ, rồi nói :

- Ai làm dữ nấy lo, bọn ta cứ việc vui chơi ngày nay thì hơn. Nay tôi xem hai ông là người văn vật, có lẽ thi phú rất hay , xin hãy bày lời châu ngọc vạch mở trí ra, chẳng hay nhị vị khúng cùng chăng ?

Hai người cùng đáp rằng :

- Tiên sanh dạy bảo, bọn tôi há chẳng nghe lời sao .

Bèn xin ra đề .

Nhựt Thanh nói :

- Cứ theo đề huê nguyệt ấy làm .

Hai người vung lời, rồi cất bút viết liền chẳng suy nghĩ chút nào , bài thơ Trần Ngọc Trì làm tám câu như vậy :

Gương trăng ảnh dọi thấu lòng huê
Rực rỡ mình huê ngó chính tê
Mây tỏ ủ màu huê với nguyệt
Bóng tùng ám sắc nguyệt cùng huê
Riêng hờn mây kéo che hình nguyệt
Cắm hận tàng cao phủ đóa huê

Thi phú cầm chùng trông thức nguyệt
Vài hồ tiễn hứng ngóng màu huê

Tiêu Hồng cũng làm một bài tám câu theo đề như vậy :

Trăng thanh giải muộn hứng tình huê
Đôi cùm chói ra tợ má kè
Huê hứng gương trăng xem hớn hờ
Bông chào đuốc nguyệt ngó tê mê
Cùm huê gió thổi hơi ngàn dặm
Vùng nguyệt mây che ủ bốn bề
Vội hỏi ả Hằng sao linh láng
Để cho hoa chịu tiếng đồn chê

Vua xem hai bài thơ tuồng chủ viết như dao cắt, lời nói thanh tân trang nhã thì có lòng mừng, khen vô cùng, bèn nói :

- Thơ hai ông làm hay hơn của bọn tôi thập bội.

Trần Ngọc Trì và Tiêu Hồng khiêm nhường thưa :

- Chúng tôi học hành sơ lược, đâu dám sánh cùng nhị vị tiên sanh, xin rộng tình chỉ dẫn ít nhiều ơn ấy cảm đội vô cùng.

Khi còn đang chuyện trò thì trời đã tối, vua muốn cáo từ lui gót, thì Ngọc Trì và Tiêu Hồng. lưu luyến cầm vua và Nhựt Thanh ở lại vui chơi một tiệc.

Vua thấy hai người có lòng lưu luyến bèn ở lại làm thi chơi long phụng thuyền, kể tiệc xong đồng vui vầy hoan lạc, vua dùng kinh điển, sách vở mấy chỗ khúc mắc, viễn vọng u thâm bạch hỏi , hai người đối đáp như lưu lại bất thiệp vô cùng, chuyện trò cùng nhau rất ưng ý. Khi mãn tiệc vua liền từ biệt ra về chỗ ngủ , và hẹn ước . Rồi sẽ đến tương hội đàm đạo cùng nhau giải muộn .

Rạng ngày vua cùng Nhựt Thanh nhớ lời hẹn; bèn ăn cơm sớm tuốt qua cửa Nam môn đến bến đò, xảy gặp Thái Phương đang hỏi mướn chiếc thuyền của vua đã mướn đi chơi hôm qua, thì chủ thuyền không muốn cho Thái Phương mướn, vì nó biết Thái Phương hẹp hòi bụng xấu , trả tiền ít nên nó làm lơ , kể đó thấy vua và Nhựt Thanh đi đến, thì nó lật đật đón rước nói rằng :

- Hôm qua hai ông dặn tôi đậu thuyền tại đây chờ hai ông, nay quả như lời, xin hai ông xuống đi chơi cho sớm, tự ý hai ông trả tiền mướn ít nhiều tôi không nề .

Khi ấy Thái Phương thấy chủ thuyền mừng rỡ đón rước hai người gây lộn với va hôm qua một cách rất cung kính, còn va thì nó coi không ra gì, liền nổi xung mắng rằng :

- Bớ thằng đó , mày là đứa khôn kiếp, sao mày dám khinh bạc tao ? Vậy chớ hai người đó có tiền, còn tao đây không tiền hay sao , mày không cho tao mướn, số mày chéi tại tay

tao nên khiến cho mấy khi dễ tao đường ấy.

Tên chủ dò sợ hoảng kinh, cúi đầu lạy thưa rằng :

- Tôi đâu dám khi dễ Công tử, bởi vì tôi đã hứa hồi hôm qua cho hai ông đó mượn lỗ rồi, xin Công tử xét lại tha tội cho tôi nhờ .

Thái Phương trợn mắt quyết tình không dung , bèn khiến mấy tay thủ hạ rằng :

- Áp bữa thuyền nó rồi đập chết nó đi.

Mấy tên thủ hạ vâng lời áp lại làm dữ , tên chủ dò thất kinh cúi đầu lạy mãi.

Vua thấy sự bất bình như vậy liền nổi xung. Còn Nhựt Thanh cả giận nạt lên một tiếng, rồi xông vào cứu chữa, đánh bọn ấy ngã lãn, đũa thì gãy tay, đũa thì bẻ đầu.

Thái Phương liệu bề không xuôi vừa muốn chạy trốn, bị Nhựt Thanh đá một đá nhào xuống đất, hộc máu chết giắc ; Nhựt Thanh cố ý đánh chết đặng trả thù hôm qua .

Vua thấy vậy kéo lại không cho đánh nữa , vì sợ Nhựt Thanh giận đánh chết thì sanh ra sự khó lòng. Vua liền dắt Nhựt Thanh đi đến chỗ khác, kiếm thuyền mượn đặng đến hội diện với Trần Ngọc Trì và Tiêu Hồng kéo thất ước, nhưng mà mượn thuyền không được nên còn đi thơ thân lui chỗ đánh hồi nãy đó .

Còn tên chủ dò sợ bị tội , bỏ dò cuốn gói trốn mất .

Đây nói về Tam giang Tổng trấn tên là Thái Chấn Võ đương ngồi tại nhà giõn với các hầu thiếp, xây thấy quân hào hên chạy về bị thương tích dập mặt lỗ đầu, còn con mình là Thái Phương máu mủ đầy mình đi không được nhờ quân lính cõng về .

Khi ấy Thái Phương nói :

- Xin cha đem quân đi bắt kẻ cường đồ báo cừu cho con.

Chấn Võ thất kinh ôm con mà khóc và hỏi :

- Vậy chớ ai đánh con ra thân thể như vậy, hãy nói cho cha đi bắt lũ ấy .

Thái Phương nhào lãn khóc và tỏ các sự tích ấy cho Chấn Võ nghe .

Chấn Võ nghe nói nổi xung, bèn phát lệnh tiễn cho quân binh đi bắt cường đồ ; Chấn Võ bôn thân dẫn một trăm quân cầm khí giới và năm sắc cờ, thẳng riết đến bến dò.

Khi ấy phó phường đóng cửa chặc cứng, đường sá chẳng ai dám đi .

Khi Chấn Võ đem quân đến nơi thì không thấy ai hết, thấy có một chiếc dò kéo dể trên bờ đó .

Chấn Võ sợ cường đồ thoát khỏi qua sông, liền sai quân đến Tam giang quan nói cho đạo binh thủy đặng ngừa đón, còn Chấn Võ thì dẫn quân đi riết theo mé sông, gặp hai người còn đi thơ thân thì quân đã bị đánh khi nãy nhìn biết mặt liền hô lên rằng :

- Lũ cường đồ kia cà !

Quân nghe hò liền áp ta phủ vây .

Lúc ấy quân lính áp tới thành linh , còn vua thì tay không cự chẳng lại .

Nhật Thanh nhảy ào xuống sông lặn trốn ; vua thấy Nhật Thanh thoát nạn rồi, bèn day lại đoạt binh khí của quân mà chống cự , chẳng dè bị giăng dây vấp chân té xuống, bị chúng nó bắt.

Thái Chấn Võ thấy quân bắt được côn đồ thì mừng lắm, liền khiến trói lại dẫn về nha, đi nửa đường gặp quân Huyện là Trần Tường , vốn là người ở tỉnh Quảng Đông huyện Phan Ngung, thi đậu Thám Huê, tính hạnh thanh liêm, trăm họ đều kính mến người như cha mẹ . Nay tình cờ gặp Chấn Võ đem quân đi rất đông, khí giới rực rỡ , bộ tịch hăm hở , dường thể giận ai, lại có bắt đặng một người hơn tử , diện mạo đường đường, chẳng phải tay du thủ, thì nghĩ rằng :

- Hơn tử này bị nó bắt ắt là gia hại chớ chẳng không . Chi bằng ta lập kế lãnh về tra vấn, đặng kiếm kẻ tha kéo tội nghiệp .

Tính rồi bèn xuống kiệu lướt thẳng vào vòng quân ra mắt Chấn Võ .

Khi ấy Chấn Võ đang ngồi trên ngựa, bộ rất oai nghi, sắc diện giận dữ chẳng vui, song Trần Tường không nao sợ chút nào, đứng trước đầu ngựa vòng tay thưa rằng :

- Xin ngài dừng ngựa cho tôi bẩm gởi một điều .

(Nguyên Chấn Võ với Trần Tường không tương đắc cùng nhau , còn Chấn Võ hằng lo hại Trần Tường, song thấy Trần Tường làm quan rất thanh liêm, dân tình yêu mến, nên khó nổi ra tay, lại Trần Tường chẳng phải là quan võ không thuộc về tay va sai cắt, tính thể hại không được nên phát làm lơ).

Nay gặp Trần Tường chận hỏi cực chẳng đã phải xuống ngựa đáp lễ rồi nói rằng :

- Chẳng hay quan huyện có việc chi gấp rút đón ta lại hỏi, sao chẳng đến nhà đàm luận ?

Trần Tường đáp rằng :

- Nhon vì tình cờ gặp ngài dẫn quân lính về đến đây , lại có bắt được một người , chẳng hay phạm tội chi, xin ngài tỏ cho tôi biết, rồi giao người ấy cho tôi đem về nha nghiệm hình tra hỏi thể cho ngài, ước đặng chẳng ?

Thái Chấn Võ nghe nói thì cười rằng :

- Ta đâu dám làm nhọc trì ông . Nguyên người này to gan lớn mật chẳng nể phép vua, đánh con ta học máu chết giặc tại huê thuyền, lại đánh quân lính đập mặt lỗ đầu, vốn nó hai đứa, nay bắt đặng một , còn thằng kia nhãy xuống sông trốn mất, nay ta bắt nó đem về nha tra khảo cho ra người chủ chốt đồng mưu xúi nó, như chiếu theo luật hình thì tội này nặng lắm, nên ta khó nổi giao cho ông phán đoán.

Nói rồi giục ngựa ra đi.

Quan Huyện giận nói rằng :

- Và chẳng tên này là dân chớ không phải là quân lính, như quân lính thì về phần ngài cai

quản , còn như dân tình cùng người thương khách thì tôi xử đoán , dầu thiệt kẻ cường đồ đánh con ngài hay là phạm đến nhà quốc thích có bằng có đàn rành , thì chiếu theo luật trị tội, há ý thế làm ngang , hãm hại kẻ mồ côi được sao ? Vậy xin ngài hãy xét lại.

Nói rồi bèn kiêu ra về, khi ấy Chấn Võ thấy quan huyện nói bấy nhiêu lời, thắm mặt nhằm lý , và thấy quan Huyện giận bỏ đi thì bước lại nắm tay quan huyện cười lớn nói :

- Theo lời ông công luận rất nhằm, xin nhờ ông tra xét dùm cho ra lẽ , và khán dùm luật nghiêm tang tích con tôi và mấy tên quân bị thương tích.

Quan Huyện nói :

- Việc ấy là bổn phận tôi phải lo , xin ngài chớ ngại .

Nói rồi lãnh kẻ phạm tội về nhà .

Rạng ngày Thái Chấn Võ sai quân mời quan Huyện đến khán luật nghiêm và có quan Phủ tại tỉnh đến chứng .

Khi khán tang tích rồi quan Huyện kiêu ra về thì Chấn Võ căn dặn đôi ba phen về sự ấy xin phán đoán cho phân minh . Khi quan Huyện về tới nhà suy nghĩ một mình , sự nhớ tới con mình có học chuyện rằng : Ngày nọ nó đi du thuyền gặp Cao Thiên Tứ , Nhựt Thanh làm thơ lấy làm tương đắc , nó lại khen hai người ấy cao tài rộng học , lại ngày ấy cũng có Thái Phương xen vô đó ý thế hiệp người , nên gây lộn với Nhựt Thanh gần sanh ra sự dữ, nhớ con ta với Cao Thiên Tứ và Tiêu Hồng can gián mới khỏi, nó lại khen Cao Thiên Tứ là người rất nên đoan chánh , ăn nói chỉnh tề, cốt cách phi phạm, nay sanh ra sự này, bởi tại Chấn Võ không nghiêm dạy con, để ra húng hiệp người, nay bị tay hào kiệt đánh gần chết, xét cũng đáng , bèn tính kế cứu người cho khỏi ngục, ngặt tang án còn đó khó nổi cứu tha.

Lúc ấy Ngọc Trì thấy lòng cha có ý muốn cứu người tài ngộ thì thôi thúc cầu xin cha lập kế cứu người kẻ tội nghiệp , còn Tiêu Hồng cũng sẵn lòng cứu Cao Thiên Tứ , sẵn dịp ấy liền thưa với quan Huyện hay rằng :

- Xin dượng chớ lo, vả chẳng từ ngày tôi ở kinh đi về, có gặp quan Tổng đốc Bá Đạt đi do thám các tỉnh, nay nghe người đã đến tỉnh này, vậy dượng nương dịp ấy thát kế, để đình vụ này lại vài bữa sẽ hỏi, vì dượng lúc này mắc lo đi nghinh tiếp quan đại thần nhập cảnh, như vậy trì hoãn ra được ít ngày, thì thương tích chúng nó sẽ hết , khi ấy dượng phóng xá Cao Thiên Tứ như chơi .

Ngọc Trì đáp rằng :

- Anh tính rất hay, song đã khán , nghiêm rồi làm sao cho tiện ?

Quan Huyện nói :

- Không can chi đâu mà con lo, như lời anh con tính đó rất hay.

Bèn kêu kẻ nha dịch dặn dò rằng :

- Như quan Thủ Bị có đến đây hỏi ta, thì bày thưa rằng ta mắc đi rước quan Tổng Đốc vài ngày sẽ trở về xử đoán .

Đây nói về Chấn Võ sai Thủ Bị đến nha, hiệp cùng quan Huyện phán đoán, chẳng dè khi đến nha thì kẻ nha dịch thừa lời cho quan Thủ Bị hay rằng :

- Quan Huyện mắc đi rước quan Tổng Đốc vài bữa sẽ về .

Chấn Võ hay tin ấy thì nổi giận và sanh nghi cho quan Huyện làm chủ xúi giục côn đồ đánh con va, nên có ý diên trì đặng kiếm cơ cứu chữa, bèn tính kế dâng tờ mật cáo với quan Tổng Đốc rằng :

- Trần Ngọc Trì là con quan Huyện, có thù hiềm với con tôi là Thái Phương nên muốn côn đồ đánh gần chết, nay quan Huyện có ý binh vực, không chịu tra xét thâm án, lại muốn tha quân côn đồ .

Khi tờ mật cáo ấy chạy đến quan Đốc Phủ là Trang Hữu Cung coi rồi lấy làm nghi ngại không biết chơn giả thể nào, vì thường nghe Trần Tường làm Huyện rất thanh liêm một mảy chẳng tham , thương dân như con, lẽ đâu lại làm tác tệ đường ấy, nên giao tờ mật cáo ấy cho Bá Đạt coi , xin người đến Trấn Giang tra xét giùm.

Bá Đạt nói :

-Ta ở đây đã lâu tìm kiếm Chúa thượng không được, ta có ý đến chỗ khác đặng tìm, vậy luôn dịp này ta sẽ thi hành cận tiện hơn.

Nói rồi, bèn từ giả lên đường , các quan đưa đón một dặm đường mới trở lại, khi ấy quan Tổng Đốc xuống thuyền thẳng qua Trấn Giang, đi dọc đàng có lòng tìm kiếm vua các chỗ song bật tin, khi vừa đến Trấn giang thấy văn võ các quan đến bến đò nghinh tiếp, ngài liền dạy các quan về nha làm việc, song mời một mình quan huyện Trần Ngọc Tường ở lại nha quan Tuần phủ mà thôi, khi ấy quan Tổng đốc mặc đồ thường mời quan Huyện ngồi một bên trò chuyện , quan Huyện thưa :

- Phận tôi nhỏ nhoi, đâu dám vô phép cùng ngài với ngài, xin cho tôi đứng hầu.

Quan Tổng đốc nói :

- Không can chi phòng ngại, ta mời ngồi thì cứ ngồi đặng ta nói việc kín cho mà nghe.

Quan Huyện vâng lời ngồi một bên, quan Tổng Đốc phán rằng :

- Nguyên ta đi tuần vắng dân tình ở tại phủ Trang Hữu Cung, người có đưa tờ mật cáo của Chấn Võ kiện ông cho ta coi, trong tờ ấy cáo rằng : Con ông với Công tử Thái Phương hai người có hiềm khích nhau, nên ông làm chủ mưu xúi bọn côn đồ đánh Thái Phương sút huyết gần chết, nay tên hung phạm ấy đã bắt đặng rồi, giao cho ông thẩm xét, mà ông không thẩm án, có ý tha đi , lẽ giả chơn ta chưa rõ , nên phải hỏi lại ông . Nguyên vụ ấy Trang đại nhơn cậy ta tra xét giùm và người lại có tỏ cho ta biết tánh hạnh ông làm quan rất thanh liêm, thương dân như con, không lẽ ông bỏ phép nước mà tư vị điều quấy, vậy công việc làm sao ông hãy nói hết cho tôi biết, không can chi phòng ngại .

Quan Huyện đứng dậy thuật hết các việc đầu đuôi rằng: Từ ngày con tôi là Trần Ngọc Trì và Tiêu Hồng du ngoạn phụng thuyền nhằm lúc Đoan Dương , có gặp Cao Thiên Tứ và Nhựt Thanh ý hiệp tình đầu về sách vở , chẳng dè có xen Thái Phương vô đó, ý thể hờn hào , gây lộn với Nhựt Thanh mới sanh ra sự đánh đập này. khi ấy tôi thấy Chấn Võ đem

binh đi bắt được Cao Thiên Tứ , là người rất nên đường đường diện mạo, phẩm cách phi phàm, chẳng phải tay du thủ, tôi sợ nó đem về dinh ra tay độc thủ thì uống đúng người ngay, nên tôi đón giành, lãnh đem về dinh , tôi tính bề tha cứu .

Quan Tổng Đốc nghe nói tên phạm ấy là Cao Thiên Tứ , thì lật đật hỏi :

- Người ấy bây giờ giam cầm tại đâu, có bị thương tích chăng ?

Quan Huyện bẩm rằng :

- Không có thương tích chi cả và còn đương giam tại ngục và phần nha tôi canh giữ.

Quan Tổng Đốc bèn đuổi mấy tên quân hầu ra và nói cho với quan Huyện rằng :

- Thật ông là người nhơn đức, nguyên Cao Thiên Tứ ấy là tên của Thánh thượng giả danh đi chơi Giang Nam đó , ta biết tên ấy là nhờ nhị vị đại thần Trần Hoàng Mưu Và Lưu Dung tố vờ, nay ta phụng lệnh nhị vị đại thần đi do thám kiếm tìm Thánh thượng đi rước về, đi đã lâu ngày mà kiếm không ra, may trời xui gặp tại đây xin ông hết lòng với nhà nước chớ cho ai hay, vậy ông hãy mau đến ngục rước về nhà ông, còn ta thay đồ hèn hạ sẽ lên đi sau đến đó ra mắt ngài.

Trần Tường nghe nói nửa mừng nửa sợ, bèn lật đật cáo lui tuốt về nhà nói rõ với con đến ngục giam mời Cao Thiên Tứ thẳng vào chỗ tịnh phòng, khi đó Bá Đạt đã đến chực chờ tại đó, còn cha con Trần Tường cúi đầu bái yết vua và quì mốp dưới đất mà tâu rằng :

- Cha con chúng tôi nhục nhảm, không rõ thánh thượng giáng lâm, để Bệ hạ đến thân cực khổ , tội đáng phân thân muôn đoạn , xin Bệ hạ rộng dung xét cho chúng tôi nhờ phần phước.

Vua phán rằng :

- Cha con Trần Khanh không tội chi mà sợ, hãy dậy cho mau ra cửa ngoài ngăn giữ đừng cho ai vào.

Cha con Trần Tường cảm tạ ơn vua lui gót trở ra.

Khi ấy vua ngồi trên ghế giao kỷ còn Bá Đạt quì mốp bái yết dưới đất ra mắt vua mà tâu :

- Kẻ hạ thần vâng lời Đại học sĩ là Trần Hoàng Mưu và Lưu Dung, tầm thánh giá hồi kinh, sửa lo việc nước trị dân làm trọng, kéo quân liều có lòng kính trọng, còn Hoàng thái hậu luống trông, lo sợ mình rỗng chẳng an quới thể.

Vua phán :

- Trong vài ngày ta sẽ phản giá hồi kinh, vậy Khanh hãy đứng dậy chớ khá tâu nữa. Nay sẵn dịp gặp Khanh đây , khá tâu lãnh ý chỉ của trẫm , một là bắt nội nhà em của Diệp binh bộ ở tại Nam kinh, vì ngày trước nó sanh tâm cướp giá , khi bắt rồi thì giam cầm chúng nó tại thiên lao chờ trẫm về sẽ phân đoán. Còn cha con Chấn Võ tội ác đã đầy, chẳng nên dung tha , phải bắt giải đi cho Trang Hữu Cung kết án ; Trần Tường tri huyện làm quan thanh liêm ngay thẳng, có công cứu giá, sắc phong Tam giang Tổng Trấn , thế cho Chấn Võ, còn Tiêu Hồng đã đậu võ Thám Huê, võ nghệ tinh thông, phong làm Trung quân, hay

việc quân vụ giúp việc cùng Tổng Trấn, chờ khi về quê quán thăm viếng bà con xong rồi sẽ thăng nhậm chức ấy . Phán rồi vua giao thánh chỉ cho Bá Đạt hiệp cùng Trang Hữu Cung thi hành, an bài các việc rồi phục chỉ cho vua hay, vua dặn dò rồi ra đi .

Khi ấy Bá Đạt và cha con Trần Tường lên đưa vua ra khỏi nha rồi trở lại, Bá Đạt trao chiếu cho Trần Tường mà nói :

- Nay Bệ hạ thăng chức cho ông làm Tam giang Tổng Trấn, thế cho Chấn Võ bị cách chức và kết án.

Cha con quan Huyện cả mừng, liền bày hương án cảm tạ thánh ân, và tạ ơn Bá Đạt có lòng ái mộ .

Khi ấy Bá Đạt chẳng dám ở lâu vì có thánh chỉ ân cần mật sự, nên từ biệt Trần Tường xuống thuyền thẳng chỉ đến nhà Chấn Võ, truyền thánh chỉ ra, nã tra cả gia quyến Chấn Võ giải đến tỉnh thành.

Còn Trang Tuần phủ khi được chiếu chỉ vua, thì đi bắt cả nhà Diệp Hoàng Cơ giải nạp về kinh.

Đây nói về vua ra khỏi nha huyện gặp Nhựt Thanh đương đi dò thám tại đó, cha con bèn tỏ việc một hồi , rồi khiến Nhựt Thanh đi lấy đồ hành lý mượn thuyền thẳng qua Tòng Giang phủ, đi dọc đàng xem phong cảnh rất vui, xa xem thấy Động Đình hồ, cùng các cửa biên phong cảnh hơn sông rạch, lại thấy thuyền chài câu lưới kết đoàn lĩnh nghinh ngoài khơi .

Khi thuyền đến phủ Tòng giang, vua và Nhựt Thanh lên bờ ghé tiệm ngủ mà nghĩ một đêm, rạng ngày vua hỏi chủ tiệm rằng :

- Ta thường nghe tỉnh này có cá Lý ngư bốn tai ngon lắm, chẳng biết có quả như lời đồn chẳng ?

Chủ tiệm cười mà đáp rằng :

- Xứ tôi đây thường có thứ cá ấy nhiều lắm , thật là vật quý, nhằm lúc tháng hai tháng ba thì có nhiều, nay khách quan đến đây không nhằm mùa tiết của nó, lúc này dầu có cũng khó gặp .

Vua nghe nói thì tiếc thắm rằng :

- Mình không có lộc ăn , nên đến đây chậm trễ .

Rồi hỏi thăm chủ tiệm chỉ các chỗ phong cảnh tốt ghi nhớ trong bụng, liền dẫn Nhựt Thanh đi chơi, thấy đường xá rộng rãi lại nhiều, chợ búa kinh dinh đông giảo, phố xá nguy nga. Vua đi dạo xem phố phường tính cả thấy là 360 dãy, mỗi chỗ đều chất hàng hóa đầy đầy thì nghĩ thắm rằng :

- Hèn chi thiên hạ đồn xứ Tòng Giang này giàu có lớn chẳng sai .

Lúc trời vừa đứng bóng, vua thấy đồ vật thực dưới biển đem bán cho các tiệm rất nhiều,

thì chăm chỉ coi có cá Lý ngư không, đừng mua ăn cho biết mùi ngon giống cá ấy ra thể nào , xảy thấy hai người bung một cái mâm cây có đựng hai con cá Lý ngư thì trong lòng vui đẹp vô cùng, bèn kiến Nhựt Thanh kêu mua mắc rẻ chớ nài.

Tên bán cá đáp rằng :

- Thứ cá này lúc mùa Xuân chẳng thiếu gì và rẻ, còn lúc này trời nắng , nó trốn dưới đáy nước khó bắt. Vì có quan Phủ tân nhậm, đã có lời truyền dạy tôi hơn một tháng nay, phải ra sức bắt mà nạp cho ông bao nhiêu cũng mua, nên tôi không nài khó nhọc, xuống đáy biển may tầm được hai con, như khách quan muốn mua ăn cho biết mùi ngon thì mỗi con giá năm lượng bạc, bằng không tôi sẽ đem nộp cho quan phủ .

Nói rồi liền bung cá ra đi. Vua ưng chịu mua theo giá ấy, vì muốn biết mùi ngon không nài hao tốn. Khi vua vừa lấy bạc ra trả, xảy thấy một người đi tới, ăn mặc tề chỉnh, chơn đi giày, tay cầm quạt kim phiến, có vài tên gia đình theo hầu , xóc lại nạt :

- Tháng bán cá , sao dám bán cá ấy, vì ta đã dặn mầy hơn một tháng rồi, nay bậy ham tiền mà bán làm vậy, tội ắt không dung, hãy đem vô nha lập tức .

Lại nói :

- Còn hai tháng này , sao dám mua cá của ta ?

Hai tên bán cá nghe Công tử Luận Xương nói bấy nhiêu lời, thì hồn phi phách tán, liền cúi đầu lạy nói rằng :

- Tại hai người này cường bức giành mua chớ tôi đâu dám bán. Xin gia gia thứ tội cho kẻ tiểu nhơn nờ .

Công tử nghe nói nổi giận trợn mắt mắng vua và Nhựt Thanh rồi hời quân xách cá ra đi.

Khi ấy vua biết người ấy là con quan Tri phủ trấn nhậm Tòng giang , mặt mày hung ác chẳng phải kẻ tư văn .

Lúc ấy người ta xúm coi cũng đông khi thấy công tử Luận Xương đi rồi nói chuyện hỏi Vua rằng:

- Việc này rất may cho hai người khỏi bị bắt về nha trị tội .

Nguyên cha con Tri phủ từ ngày đáo nhậm xứ này, hơn một tháng nay, bỏ qua việc nước, không xử đoán vụ kiện thưa chút nào , cứ nghe lời con làm hại dân tình nhiều điều oan khức, như có tiền lo thì may khỏi họa, nếu người còn trấn nhậm đây lâu ngày, thì ắt là trăm họ mang khốn đốn chớ chẳng không.

Vua nghe nói cả giận nghĩ thầm rằng :

- Việc mua cá nhỏ mọn bỏ qua thì phải , còn việc nó hại dân khó nổi làm ngo .

Bèn tuốt theo giành cá lại nói :

- Cá này tuy người dặn trước, song thằng bán cá đã chịu bán trước cho ta, người phải chia hai cho ta .

Nói rồi khiến Nhựt Thanh giựt lại một con .

Luận Xương nổi giận hành hung, mắng :

- Bây là đồ chó con dám lừng lẩy đến trước miệng cọp trêu người hay sao ?

Nói rồi hô quân tùy tùng áp bắt đem về nha trị tội, bị Nhựt Thanh đánh lũ ấy ngã lãn, Luận Xương thấy vậy áp vào binh, vì ý võ nghệ giỏi, dụng quờn thế kêu là Cao thảo mã đánh xuống, Nhựt Thanh tránh không kịp té nhào, Luận Xương nhảy đến chụp bắt Nhựt Thanh.

Vua thấy quờn thế Luận Xương mạnh dạn, liền lật đật dùng miếng tuyệt thủ đánh tới, trúng nhằm hạ nang lãn nhào dưới đất, kêu la om sòm .

Ấy là :

Thị phi vì bởi thài lai miệng.

Phiền muộn do nơi xướng đứng đầu

Hồi 12 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Mua lý ngư giận đập Luận Xương Đến thôn trang, nạp dùn hào kiệt

Khi vua nghinh địch sợ đánh không lại, xuất kỳ bất ý dùng quờn kêu là Âm dương quĩ khước, đá vào hạ nang Luận Xương té xuống đất tức la om sòm, mấy tên quân bị thua chạy lại công đem về nhà , còn Nhựt Thanh lồm còm chôi dậy, hiệp cùng vua vượt về tiệm ngủ lấy đồ hành lý, chạy được một đỗi xa. (Khi vua chạy thoát khỏi là bởi cả xứ này đều ghét Luân Xương tàn bạo, nên không ai thềm ngó ngang đến).

Đây nói về Luận Thượng Chí là Tri phủ trấn nhậm xứ này , thấy con bị thương tích nặng, lật đật hối rước thầy hốt thuốc cứu chữa và sai quân nha dịch cầm khí giới đến chỗ giao chiến bắt quân hung phạm, khi đến nơi thì không thấy bóng người, còn tiệm hai bên đóng cửa chặc cứng, liền tra hỏi mấy tiệm ở gần đó, mấy chủ tiệm nói: Khi nãy xúm đánh nhau tại đó, rồi chạy tán lác hết, không biết người nào là tay hung thủ .

Tri phủ không biết tính làm sao bèn dẫn vài người chủ tiệm ở gần đó, đem về nha đăng hỏi thăm hình tích và đồ ăn mặc của tên côn đồ ấy, đăng mặc đồ hình, rao ai bắt đăng sẽ trọng thưởng .

Vua và Nhựt Thanh sợ quân lính vượt theo, nên chẳng dám noi theo đường cái mà chạy , cứ đường nhỏ mà chạy , ước đăng ba chục dặm thì trời đã tối , thấy nhà trong xóm cũng gần , bèn vào đó tả lúc, ai ngờ vô nhằm nhà Diêu Lân là con quan Tuần phủ trấn nhậm tỉnh Sơn Tây, tên là Diêu Quốc Thanh , quan này rất thanh liêm nên bá tánh ngợi danh người là Diêu Thanh Thiên.

Vua đã từng nghe danh tiếng người, thiên hạ ngợi khen đã lâu, còn Diêu công tử thì trọng nghĩa sơ tài, giao kết anh hùng trong bốn biển, nên khi vua mới đến chuyện vãn sơ qua, xin ngủ nhờ một đêm, thì hai người hiệp tình ưa rất nếu tương đắc, rồi công tử với Nhựt Thanh, kết làm anh em, còn vua thì xưng hô là chú.

Công tử đãi đằng một cách tử tế, khi ăn uống rồi, Diêu Lân bèn tỏ cùng vua rằng:

- Trong xứ này rằm Trung nguơn thiên hạ cúng lớn lắm, đèn đốt sáng trời, dưới sông thì làm thủy lục, cúng siêu độ âm hồn không nhà cửa nương dựa, rất nên vui lắm. Xin chú ở nán lại ít ngày để xem chơi cho biết.

Vua thấy Diêu công tử hào tâm nên yên lòng ở đó vài ngày đặng coi lễ Trung nguơn.

Nói về tục xứ này cúng rằm Trung nguơn cũng như Thượng nguơn, các phố phường chung đồ rực rỡ, đèn đốt sáng cả thành, ai nấy đều kính nhau chung các vật chơi rất tốt, có ý khoe khoang là nhà giàu có, không ai cấm ai, quan dân đồng vui, trước là chúc nhà nước thanh bình, cuộc chơi này vui hơn tiết trung thu, còn dưới sông là giàn thủy lục chung đủ các vật, ban ngày ngó rất lịch sự, tối lại đèn đốt sáng trời không thua gì trên bờ, thiên hạ già cả lớn bé dắt nhau đi coi vô số, nhứt là nấy kiển chúa thiên hạ đến đốt hương, đem tiền cúng thí nhiều lắm.

Có bài thơ như vậy:

Trung nguơn rộn rực phóng huê đăng
Tức nguyệt đua chen sáng khắp ngàn
Muôn cụm liên huê khoe mặt nước
Chín từng châu tháp rực vân đoan
Kim ngao ngọc tượng xem đồ sộ
Bửu điện đài diêu ngó rõ ràng
Chúc tụng thanh bình an bốn bề
Quan dân vui đẹp thấy an nhàn

Từ ngày vua tá túc tại nhà Diêu Lân thì chủ khách tương đắc cùng nhau lắm, vì Diêu Lân tánh hay ưa người làm bạn, nay gặp vua và Nhựt Thanh đồng chí nên kính yêu như ruột thịt, lại gặp dịp Trung nguơn cảnh tốt, nên mỗi ngày Diêu Lân và cha vợ là Vương thái công đều dọn tiệc thết đãi vua và Nhựt Thanh một cách trọng hậu, khi thì chuyện vãn sách vở thơ từ, khi lại luận đàm võ nghệ binh pháp, khiến tướng đề binh, bố trận, lúc rảnh thì cỡi ngựa xạ tiễn, tập các môn võ nghệ giải muộn cho qua ngày tháng.

Diêu Lân thấy vua văn võ toàn tài hỏi đâu đáp đó, tài cao hơn người thì càng thêm phục, lại buồn phận mình gặp người tài muộn lắm vậy. Ngày lụn tháng qua xây đến ngày rằm Trung nguơn, lại rủi tronh mình Diêu Lân dả dơi nên ngày ấy đi cùng vua không được, vua đem theo vài đứa gia đình và Nhựt Thanh thẳng đến thành thị thấy đèn thấp sáng trời coi rực rỡ. Khi đến đó đang lúc canh hai, bốn cửa thành đều mở thông thương, sánh với các chỗ thì chỗ này xinh đẹp hơn hết, đương lúc thiên hạ đông đảo vui đẹp, vua khoái ý nên quên sự nhơn mạng đánh Luạn Xương gần chết tại đây ngày trước. Khi ấy vua giao

ngựa cho một đứa gia đình giữ rồi dắt Nhựt Thanh đi bộ dài theo phố , thấy bài trí nhiều đèn tét lạ , kể đến các cửa chùa thấy càng xinh tốt hơn nữa , chung đồ rất đẹp và khéo lạ vô cùng , chẳng dè đi lần đến cửa phủ Tông Giang mà không hay.

Đương lúc xem chơi, xây gặp mấy tên thủ hạ đi theo hầu Luận Xương hồi trước, chúng nó biết mặt vua liền chạy vào báo cho Luận Thượng Chí hay .

Khi ấy Thượng Chí đang buồn rầu vì sự con bị đánh trọng bệnh uống thuốc không nhẹ, xảy nghe quân báo, bèn truyền đóng cửa thành lại cho chắc, và thông tin cho bên võ dinh đem binh đến bắt vua và Nhựt Thanh.

Khi ấy vua và Nhựt Thanh trở tay không kịp vì thành lính quân áp đến đông lắm , phần uống rượu đã nhiều , nên yếu sức chống cự chẳng lại , cả hai đều bị bắt , còn tên gia đình đi theo vua đó , thấy sự thế không xong chạy trốn mất .

Khi Thượng Chí bắt được vua và Nhựt Thanh dẫn về nha tra hỏi, rui bị bốn phủ thành hoàng chỉ xối vô bụng . Thượng Chí đau quá nên tra khảo không được phải giam lại ngục hình, vì chur vị Thành hoàng sợ nó làm thiệt hại cho vua nên phải ngăn trở như vậy đặng kiếm người cứu giá.

Qua ngày sau Thượng Chí ra khách thì bụng càng đau hơn nữa , nên phải dẹp vụ ấy lại đó .

Nói về tên gia đình chạy trốn núp trong nhà dân chúng , chờ đến canh năm tuốt ra khỏi thành gặp thẳng giữ ngựa của vua , liền rủ nhau trở về phủ Diêu Lân phi báo.

Diêu Lân thất kinh cả giận mắng Luận Thượng Chí là đồ ô quan , tham công hiếp người, làm việc trái phép, dám bắt chú và em mình giam cầm không kể đến mình , bèn thưa lại cho cha vợ là Vương thái công coi liệu tính lẽ nào.

Wương thái công nói :

- Con chó khá nóng, hãy lấy lễ nghĩa , viết thơ tỏ cho Thượng Chí hay , như êm thì tốt, còn như nghịch thì sẽ dụng binh mà cứu không muộn gì.

Diêu Lân nghe theo lời cha, viết thơ xong rồi sai Diêu Đức cỡi ngựa, đem giao cho Thượng Chí.

Khi Thượng Chí đang dưỡng bệnh , xảy đặng thơ Diêu Lân gởi đến bèn gắng gượng chỗi dậy xé thơ coi thấy như vậy :

Kính bẩm quan Phủ rõ, vả chẳng Cao Thiên Tứ và Nhựt Thanh là bà con quen biết với tôi , nay hai người vào thành du ngoạn , coi phóng huê đặng bị ngài bắt giam cầm tại ngục, chẳng hay phạm tội gì ? Nguyên hai người này của cha tôi sai về thăm gia quyến nay đã đúng một tháng không bước cẳng ra khỏi nhà, tưởng việc này nha dịch bắt lầm, bởi việc án mạng cần kíp nên bắt người lạ mặt đặng kết án nghiêm hình cho mau rồi, nếu làm như thế rất hàm oan, xin đại nhơn rộng lòng tưởng tình cha con tôi , tha người làm phước. Diêu Lân kính bái .

Thượng Chí coi thơ rồi nổi xung, vỗ bàn nạt rằng :

- Diêu Lân là đồ khốn kiếp, ý thế cha nên chửi mắng cho Cao Thiên Tứ và Nhựt Thanh độc đả con ta bình nạng hiểm nghèo, nay trời khiến bắt được quân cường đồ này, ngươi lại dám biểu ta tha, thiệt là khinh khi ta lắm, tưởng có lẽ ngươi không thoát khỏi tay ta trong vụ án mạng này , nghĩ đến càng thêm giận. .

Bèn sai đòi tên đem thơ đến.

Khi ấy Diêu Đức đến cúi đầu ra mắt Thượng Chí thì Thượng Chí vỗ bàn nạt lớn và mắng rằng :

- Chửi nhà ngươi rất nên đại ác, lên xúi côn đồ đánh con ta chết sống chưa rõ được, lại viết thơ khiến ta thả kẻ hung dữ ấy, thiệt là khi dễ ta vô cùng , tội ấy đáng hay chưa ?

Nói rồi khiến quân vác hèo đánh đuổi Diêu Đức về, còn thơ thì quăng xuống đất .

Diêu Đức lật đật lại lượm bị quân nha dịch , áp đánh vô số , đau hết sức không dám la , liền chạy tuốt về khóc lóc tố đầu đuôi cho Diêu Lân nghe.

Khi ấy Diêu Lân nổi xung thiên quên điều phải quấy , không suy nghĩ đến phép nước thế nào, vì bởi còn nhỏ, tánh khí cương cường không sợ tội lỗi, liền dẫn hai trăm gia đình cụ bị khí giới, kéo thẳng đến phủ Tòng giang.

Khi đến nha môn không thềm ra mắt quan Phủ, đóng quân tại đó, dẫn theo hai chục tên thủ hạ thẳng đến cửa ngục.

Quân canh giữ biết Diêu Lân công tử nên không dám ngăn trở .

Diêu Lân nạt và hỏi :

- Cao Thiên Tứ và Nhựt Thanh ở đâu bây giờ ?

Quân canh sợ phải dẫn đến nơi mà chỉ .

Diêu Lân liền cứu hai người ra khỏi ngục đem tuốt về nhà mình.

Khi Thượng Chí hay đặng liền dẫn quân theo bắt lại thì Diêu Lân đã đi xa rồi theo không kịp, phải đem quân trở lại , nghĩ càng thêm thắm mệt, cả giận nức mắng Diêu Lân là loài súc sanh cả gan phản nghịch coi phép nước như chơi ; bèn bôn thân lập tức đến quan Đạo Đài cáo bẩm ; khi ra khỏi cửa vừa gặp quan Huyện đến viếng , hỏi thăm vì cớ nào Diêu Lân phá ngục cướp tù làm vậy ?

Quan Phủ thuật đầu đuôi sự tích cho quan Huyện nghe rồi cùng nhau đến Tô Tòng cáo báo cho quan Đạo Đài tên là Châu Lương Tài hay đặng lập kế bắt Diêu Lân .

Khi đến nơi ra mắt xong xuôi, liền bẩm các việc Diêu Lân làm phản , xin đem quân bắt nó trị tội.

Quan Đạo Đài nghe nói thất kinh thảm tính trong bụng rồi đáp lại rằng :

- Như đem binh bắt Diêu Lâm cũng được đó , song sợ trước là hao quân lính , hóa ra việc lớn , sau ngại nổi mịch lòng quan Diêu Tuần phủ cũng là người đồng liêu với bọn ta, nếu làm thẳng phép, sau khó nổi ngó mặt nhau, chỉ bằng dụng kế mời Diêu Lâm đến bắt trước, thì lòi hai tên hung phạm ấy ra, rồi sẽ tư tở cho Diêu Tuần phủ hayặng biện luận , làm như vậy thì việc công tư lưỡng toàn .

Quan Huyện đáp ứng :

- Ngài tính như vậy rất hay, song lo nổi Diêu Lâm sợ có tội trọng không chịu đến đây , chừng ấy ngài liệu thế nào cho tiện việc ?

Quan Đạo Đài đáp rằng :

- Diêu Lâm không tội chi trọng, bắt quá mạo phạm cướp tù , tù non hãy còn đó chưa trốn đi đâu , nếu rũi Luận công tử có chết đi nữa, thì Cao Thiên Tứ với Nhựt Thanh phải một người thế mạng, chớ can gì đến Diêu Lâm mà phòng sợ .

Nói rồi bèn viết thiệp sai người đến Diêu gia trang mời Diêu Lâm ngày mai giờ Ngọ đến nha hội yến và thương nghị việc gấp .

Diêu Lâm được thiệp mời liền chịu miệng hội yến, không ngờ không ngờ là kế dụ mình, bởi Công tử này tánh ý can đảm , can cường không sợ ai hại mình., nên rặng ngày lên kiêu thẳng đến tỉnh thành, đến nha thì thấy các viên quan lớn nhỏ đã chực sẵn nơi tiệc, Diêu Lâm vào ra mắt quan Đạo đài và hàng Phủ, Huyện, thì các quan vị tình Diêu Tuần phủ, nên phải đáp lễ lại, rồi mời nhập tiệc, ăn vừa đặng nửa chừng, thì quan Đạo Đài nói cùng Diêu Lâm rằng :

- Ta có nghe cháu vào ngục cướp tù là Cao Thiên Tứ và Nhựt Thanh, nếu cháu làm như vậy thì là trái phép lắm, vả chẳng chúng nó đánh Công tử Luận Xương trọng bệnh chết sống chưa hay nên quan Phủ phải cầm giam đờ chúng nó ít ngày, chờ coi thương tích Luận Xương nặng nhẹ thế nào rồi sẽ phán đoán. Vả lại cháu cũng là người biết phép , làm sự ngang tàng đường ấy, thì trái lẽ nhiều lắm, nếu ta làm thẳng lẽ theo lời quan Phủ cáo bẫm, chạy sớ về kinh , ắt phải liên lụy đến ông già của cháu , ta bởi riêng nghĩ tình bằng hữu đồng liêu với ông già cháu chẳng nở ra tay, nên mời cháu đến đây, cặn tỏ cho cháu nghe, vậy phải đem giao hai tên can phạm ấy thì yên , bằng cháu tự cường chẳng lẽ bỏ qua việc ấy đặng.

Diêu Lâm chấp tay thưa rằng :

- Theo lời quan lớn dạy tôi đâu dám cãi , xin đại non thăm xét . Vả chẳng Cao Thiên Tứ và Nhựt Thanh ở tại nhà tôi gần một tháng không bước chơn ra khỏi nhà , sớm tối không lia, tôi xét tình lý ấy, thì có đâu độc đả Luận Xương cho được, non ngày rằm Trung nguon hai người vào thành coi đốt đèn, chẳng dè gia non của quan Phủ bắt lầm, giam cầm nơi ngục, khi ấy tôi hay rיע như vậy thì tôi có bẫm minh bạch cho quan Phủ rõ, người không đếm xia lời tôi , lại nghe lời tôi , cứ quyết hãm hại hai người ấy đặng báo cừu cho con người , đã vậy thì chớ lại còn đánh đuổi Diêu Đức là bộ hạ của tôi sai đem thơ cho người, nên tôi giận quá trí mà sanh sự ấy, nay ngài dạy giao hai tên phạm ấy lại tôi đâu dám cãi, song có chứng cứ văn bằng cho minh bạch thì tôi giao lập tức, nếu a từng cùng nhau dụng chúng đặng hại người, thì tôi đâu dám nghe lời theo ngài.

Thượng Chí nghe nổi xung nói :

- Quan lớn đã có lòng khuyển giải mà Diêu Lân không vừa lòng rất nên bội phản.

Liên khiến thủ hạ bắt Diêu Lân giam lại, và khiến quan Huyện Vương Vân đến nhà Diêu Lân bắt hai tên du thủ, lại căn dặn không được làm náo động trong Diêu phủ, và không được đá động món gì.

Khi Diêu Lân biết mình mắc kế nên ản nhẫn chịu giam đờ một đôi ngày sẽ tính kế thoát thân.

Đây nói về quan Huyện Vương Vân thẳng đến Diêu gia trang , xuống kiệu thẳng vào căn giữa, khiến mời mẹ Diêu Lân ra tỏ tự sự cho Diêu thái quân nghe và an ủi chớ phiền rầu, việc này Diêu công tử vô can, song cầm đờ đó cho lòi hai tên hung phạm ra rồi sẽ tha, nếu không làm như vậy thì sợ Công tử sanh sự khó lòng.

Khi ấy vua nghe mấy lời quan Huyện phân tỏ với mẹ Diêu Lân thì sợ liên lụy cho cả nhà Diêu Lân, nên vua và Nhựt Thanh ra chịu, rồi từ biệt Diêu thái quân mà đi với quan Huyện thẳng đến cửa ngục chịu giam.

Khi Diêu thái quân nghe có sự làm vậy, thì lo sợ ngồi đứng không yên, bèn khiến gia nhơn đến nói cho ông sui đảng gái là Vương Thái Công hay và cậy đến thành dọa thám tin tức.

Khi Vương thái công dặng tin, thì kinh khủng lật đật đem tiền bạc theo lưng, vào thành thẳng đến khám thì thấy rẻ và Cao Thiên Tứ cùng Nhựt Thanh đồng bị giam một chỗ đang lo kế thoát thân, xảy thấy Vương thái công đến thì Diêu Lân cậy ông đến Hải Ba trang nói giùm với Thôi Tử Tương tính kế cứu giùm.

Vương thái công y lời, liền để tiền bạc lại cho quân canh cửa mua vật thực nuôi dưỡng ba người ấy , rồi trở lại cho Diêu thái quân và con gái mình hay , cho bớt nổi rầu phiền , liền thẳng qua Hải Ba trang .

Đây nói về Thôi Tử Tương chiếm cứ chốn Hải Ba trang, chuyên nghề ăn cướp, nên trong nhà giàu có lớn , tánh hay giúp anh hùng hào kiệt , giao kết cả trong thiên hạ , những tay ăn cướp anh tài , người này mình cao bẩy thước , sức mạnh hơn người , võ nghệ tinh thông , việc văn vừa đủ , nghĩa khí rất lớn , lại thêm có một bọn anh em trí nhiều mưu đủ , võ nghệ cao cường , không chịu cướp phá nhà cửa nhơn dân , chỉ ưa đánh cướp những ô quan tham lạm ăn của dân tình , còn các xứ ruộng nương nhà cửa phố xá ở chung quanh Hải Ba trang, thì bảo hộ bình an chẳng có đạo tặc nào dám đến cướp phá, vậy nên dân tình cảm phục, tình nguyện cùng nhau mỗi năm dựng lúa thóc đền ơn , còn các quan văn võ xứ này, thấy bọn Thôi Tử Tương tuy là ăn cướp, song làm nhiều điều phải nghĩa nên bỏ qua không nói đến .

(Ngày trước , Diêu Lân với Thôi Tử Tương làm bạn cùng nhau rất thiết, sanh tử chẳng lìa, lại đồng học một thầy).

Ngày ấy Thôi Tử Tương đương tập đạo thương cùng chư huynh đệ, xảy nghe gia đình đến thưa :

- Có Vương thái công đến xin ra mắt.

Thôi Tử Tương biết là cha vợ Diêu Lâm, lật đật ra nghinh tiếp vào đài trà nước , trò chuyện sơ qua một hồi rồi Thôi Tử Tương đứng dậy chấp tay thưa với Vương thái công rằng :

- Bọn tôi không dè bác lên đây nên ra nghinh tiếp chậm trễ, xin bác miễn chấp, chẳng hay bác mạnh giỏi ra sao ?

Vương thái công bèn thuật chuyện đầu đuôi về sự Diêu Lâm bị giam và nói :

- Vì việc ấy nên già đến đây cầu xin chức vị hảo tâm lo phương cứu giúp nó thoát khỏi ngục hình.

Thôi Tử Tương nghe nói thất kinh , rồi suy nghĩ một hồi lâu rồi thưa rằng :

- Bọn tôi ra sức cứu em tôi cùng hai người kia thì không khó gì, song sợ liên lụy cho bác tôi là Diêu Tuần phủ , nên khó nổi liệu toan .

Khi Thi Lương Phương nghe Thôi Tử Tương nói thì nổi giận rằng :

- Nay việc đã dĩ lỡ ra như vậy , bọn ta há nỡ làm lơ cho đành hay sao ? Theo ý tôi tính, chúng ta vào đó cướp ngục, đừng giết quân lính, chớ nên động đến của nhà nước và dân chúng, cứ giết cha con Luận Xương mà trả thù thì đủ, nhưng mà bác phải mau về trước chờ hết gia quyến của cải tài vật của Diêu Lâm lên đây tị nạn phòng khi tai họa xảy ra như quan binh có kéo tới đây, thì tôi cũng đủ sức cự đương , chứ Diêu Tuần phủ có can hại chi mà phòng sợ.

Vương thái công liền từ biệt ra về, thi hành y kế ấy.

Khi ấy Thôi Tử Tương đi cùng Thi Lương Phương với Kim Phiêu và mười tên thủ hạ, phân làm ba bọn thẳng đến Tông giang phủ. (Nguyên Lương Phương và Kim Phiêu là học trò ông Chí Thiện huê thượng, võ nghệ tinh thông, lại có tài bay nhảy lên rường nhà hoặc trên tường không nghe khua động cũng như đi đường cái vậy, nên coi Tông giang phủ như không).

Khi đến thành rồi kiếm chỗ ngụ đợi đến rằm tháng tám sẽ ra tay, nên cho người đến cho Vương thái công hay, đăng vào ngục thông tin cho Diêu Lâm biết trước.

Đến đêm ấy Vương thái công mua đầu heo, tam xên và rượu giả đem vào ngục cúng thánh thần, mà nói với quân canh gác rằng :

- Từ ngày rằm tôi bị giam tại đây , các người có lòng đại đẳng tử tế, tôi không biết lấy chi đáp phải, nên đem lễ cúng này đãi các người ăn uống vui say cùng tôi một bữa lấy thảo.

Quân canh nghe nói mừng rỡ , liền đem vào ngục dọn ra ê hề , xúm nhau ăn uống .

Còn Diêu Lâm thì ép bọn ấy ăn uống gần cạn, rồi rưới thuốc mê thêm nữa nên chúng nó bất tỉnh như chết.

Đến canh tư, Thi Lương Phương vạch ngói cửa rui , trên mái nhà nhảy xuống mở xiềng

cho ba người rồi nhảy trở lên kéo ba người ra khỏi ngục, lại leo tường trở ra đi quanh theo đường nhỏ dạng hiệp với mấy quân đã mai phục tại chỗ yếu lộ ấy .

Vua, Diêu Lâm, Nhựt Thanh và Thi Lương Phương ở đó chờ bọn Thôi Tử Tương.

Đây nói về Thôi Tử Tương và Kim Phiếu dặn hai tên quân đem ngựa và khí giới chực sẵn tại cửa Bắc môn, ẩn tại Quang vương miếu là chỗ rất vắng vẻ mà chờ, dặn dò xong rồi bày rượu ra uống đến trống trở canh ba dất nhau ra đi lòn ngả sau nha môn phía vườn bông, rồi trèo tường lặn qua mái nhà nhằm chỗ hậu đường , dòm thấy Thượng Chí còn đương uống rượu với mấy con hầu thiếp.

Lúc ấy hai người núp trên ngói nghe Thượng Chí nói :

- Bữa nay trăng tốt, bị mây áng coi chẳng dặng vui, lại thêm rầu nỗi con ta bị thương tích nặng thuốc trị không lành , còn cừu nhọn đã bắt được giam tại đó, không biết luận án gì mà kết cho chúng nó, vì bởi vung theo ý quan Đạo Đài, nên khó nỗi làm gì được, lại căm hận Diêu Lâm là đồ khôn kiếp nghĩ đến thêm buồn, đã vậy thì chớ, lại còn đôi ba cái án ngày trước tính chưa xong, là vì nhậm lỡ bạc nó lo hối lộ rồi, còn thiên hạ thì đền rục lỗ tai rằng : Ta ăn của tiền lo lót, làm sự vậy vò bỏ phép, nếu việc ấy quan Thượng ti hay đăng ất không xong, nên ta lo rầu nhiều nỗi, không muốn uống rượu chút nào, hãy dọn dẹp cho sớm đi ngủ thì hay hơn.

Lại nghe một đứa con gái còn nhỏ tuổi đáp rằng :

- Sao lão gia không bắt những người đồn huyền hoặc ấy mà răn chúng ?

Thượng Chí khen hay và nói :

- Mai ta sẽ sai anh nhà người đi dò thám rình bắt đứa nói bậy ấy, mà kết án chúng nó xử mạt quan quyền, rồi đóng gông giam phạt trước cửa nha thì yên việc.

Tính rồi hồi quân hầu dọn dẹp ly nhạo, đóng cửa lên giường, gầy việc gió trăng.

Lúc ấy trống điểm canh tư, ai nấy đều ngủ hết.

Thôi Tử Tương đánh đá lửa đốt chó lén, rồi hai người ở trên ngói nhảy xuống, phá cửa phòng vào chém Thượng Chí một đao chết tốt, rồi đến phòng Luận Xương cũng chơi miếng ấy, giết xong rồi nhảy lên chỗ củ trở ra, lên ngựa theo đường nhỏ vây đoàn cùng nhau trở lại Hải Ba trang.

Khi về đến nơi Diêu Lâm tạ ơn các vị anh hùng có lòng cứu chữa ra khỏi chốn hiểm nguy .

Còn vua và Nhựt Thanh khâm phục nghĩa khí các đứng hào kiệt này vô cùng, duy có mỗi mình Diêu Lâm buồn rầu, vì sợ liên lụy đến cha.

Vua thấy vậy hết lòng an ủi và tỏ rằng :

- Cháu chớ phiền rầu, vì ta với Lưu Dung quân cơ là tình nghĩa thấy trò , dẫu việc lớn bằng trời ta cũng gỡ xong, cháu hay an tâm viết thơ cho cha cháu rõ , đừng lo sợ vô ích,

có ta cứu chữa sẽ an như bàn thạch.

Diêu Lâm nghe vua nói thì bớt lo rầu liền vào nhà trong nói lại vác lời vua hứa cho mẹ và vợ con hay.

Đây nói về phủ Tòng giang , đêm rằm tháng tám, cha con Tri phủ bị giết, lại tù đồ trốn hết ba người.

Quan Đạo Đài được hung tin ấy bèn dẫn quân đến vây nhà Diêu Lâm, xét thì không có ai , nhà trống lổm không còn món chi hết, thì biết là Diêu Lâm tư thông với ăn cướp giết cha con Tri phủ và đoạt tù giam, liền chạy tở cho Tuần phủ và Tổng đốc hay và họa đồ hình ba tên tù trốn ấy, rao ai bắt được hoặc biết chỗ trú báo bảm sẽ trọng thưởng.

Cách ít ngày có người đến báo rằng :

- Diêu Lâm ở tại Hải Ba trang thuộc về địa cảnh của Thôi Tử Tương chiếm cứ.

Quan Đạo Đài liền cấp thưởng cho tên đến báo ấy, rồi lập tức cho Trang Tuần phủ hay mà xin phát đại binh đến trừ kẻ nghịch, sắp đặt xong rồi, bôn thân dẫn một ngàn quân đi trước thẳng đến Hải Ba trang.

Còn Trang Tuần phủ đăng tờ công báo xua binh tiếp ứng thì thất kinh, bèn sai quan Trung quân là Cao Phát Sĩ dẫn năm ngàn quân rần rộ kéo riết đến Hải Ba trang.

Đây nói về Thôi Tử Tương đương vậy vui cũng như huynh đệ luận bàn binh pháp, võ nghệ cùng nhau. Cả thầy đều khâm phục lời vua ứng đáp tài cao, rộng thấy ; ai nấy đều khen ngợi vô cùng , xảy thấy có quân vào báo :

- Trang Tuần phủ sai Cao Phát Sĩ dẫn năm ngàn quân và Châu Đạo Đài một ngàn quân phân làm hai đạo thủy , bộ kéo đến.

Ai nấy cả kinh (vì binh sơn trại được chừng vài ngàn thoi, còn binh triều thì đông nên lo rầu.) Diêu Lâm lo sợ hơn hết.

Duy một mình Cao Thiên Tứ cười mà nói :

- Các người chớ sợ , có ta tại đây dù binh trào có đông cho mấy cũng không làm thiệt hại được . Vậy để ta làm một kế mọn thì mấy đạo binh ấy thối quân bình yên vô sự.

Các người nghe nói bán tín, bán nghi .

Diêu Lâm bèn chấp tay nói :

- Xin chú thi hành diệu kế che chóng, kéo quan binh đánh tới khó nổi cản đương .

Cao Thiên Tứ gặt đầu, vào phòng viết một đạo thánh chỉ, đóng ngự ấn và phong lại không cho ai biết, rồi kêu Nhựt Thanh dặn dò thẳng đến đạo quân Cao Phát Sĩ nói rằng có thánh chỉ đến cho Trang Hữu Cung và dặn dò chớ nên sơ lậu .

Nhật Thanh lập tức ra đi một đỗi xa, gặp đạo binh Cao phát Sĩ, bèn sấn vào cho hay, thì Cao Phát Sĩ nói :

- Tôi có nghe thánh giá du ngoạn Giang Nam , nay quả không sai .

Bèn đến tổ ho Châu Đạo Đài hay đảng đình quân lại và sai thủ hạ là Trần Ban Kiệt hộ tống Nhật Thanh đến Trang Tuân phủ cho người hay rằng có mật chỉ của Thánh thượng đến.

Trang Cửu Cung lật đặt mở cửa giữa , bày hương án ta nghinh tiếp , mở thánh chỉ ra thấy chữ ngự phê như vậy :

" Trẫm nhơn du ngoạn đến tỉnh Tòng giang, gặp cá tứ nhi lý ngư muốn ném cho biết mùi ngon ra thể nào . Chẳng dè Luận Xương gây dữ, cả hai cha con chúng nó đem lòng cướp giá , lại tách hay tàn bạo hại dân, tham lam vô cùng, nên trẫm khiến bọn Diêu Lân cướp ngục tru lục loài gian, việc ấy do nơi trẫm, chẳng can phạm đến bọn Hải Ba trang, việc án mạng giết ô quan ấy hãy tiêu hủy và phải vung theo chiếu trẫm, chạy tở cho Lưu Dung hay về vụ ấy , cho nên gia tội cho Diêu tuần phủ, còn các đạo binh phải hòa tốc điếu hồi , hãy kín miệng chớ nên phong văn cho ai biết, mà lậu cơ quan của trẫm, khanh khá thi hành theo chiếu chỉ này và miễn lễ cho các quan khỏi đến châu, vì trẫm không ở đó nữa, sẽ di giá sang chơi tỉnh khác " .

Khi đọc thánh chỉ rồi, Trang Tuân phủ ra mắt Nhật Thanh chuyện văn hồi thăm tin .

Nhật Thanh vội vã cáo từ lui gót, dặn dò Trang Tuân phủ hãy theo thánh chỉ thi hành đảng về phúc tâu cho an thánh ý .

Khi ấy Trang Tuân phủ đưa Nhật Thanh ra khỏi nha môn, rồi phóng lệnh tiển lập tức triệu hồi hai đạo binh ấy trở về, và chạy tở cáo cho Lưu Dung quân cơ hay theo các lời mật chỉ vua đã dặn dò tiêu hủy án mạng đã tố trước đó .

Nói về Thôi Tử Tương và Diêu Lân thấy Nhật Thanh đi chừng một ngày thì hai đạo binh đều êm ru, cớ xí không thấy nữa, nên có lòng mừng, nghĩ thầm cùng nhau chắc là Cao Thiên Tứ bà con thân thích chi với vua, nên mới có quyền thế thối lui hai đạo binh ấy được, các anh hùng đều đem lòng kính phục, dọn tiệc ăn mừng cảm tạ ơn vua có lòng chiếu cố, khỏi việc binh đao. Khi tiệc vừa mãn , thì Thôi Tử Tương dắt bốn người con trai là : Thôi Long, Thôi Hồ, Thôi Bưu , Thôi Báu, và cháu ruột là Thôi Anh ra mắt lạy Cao Thiên Tứ cầu xin người hết lòng đoái tưởng truyền dạy thêm các môn võ nghệ, vua liền nhậm lời, không hiềm lao nhọc, gắng sức chỉ biểu những miếng tuyệt diệu côn quòn, ngỏ đảng ngày sau giúp đo nước nhà. Vì vua thấy bọn Thôi Tử Tương có lòng trung nghĩa, lại hết dạ kính vì, nên phải ở nán lại đó ít ngày, trước là truyền võ nghệ cho con cháu Thôi Tử Tương, sau luận đàm binh pháp cùng mấy về hào kiệt ấy đảng giải khuây .

Nói về Cao phát Sĩ từ ngày phụng lệnh Trang Tuân phủ đem binh đánh Hải Ba trang chẳng ngờ bị chiếu vua ngăn trở nên phải dẫn quân trở về, thì sanh lòng bội phản cướp giá, bèn lén tở cho Châu Hồ Lữ hay, đảng dấy binh tạo phản. (Nguyên Châu Hồ Lữ là người ở động Bạch Liên, một phe với Cao Phát Sĩ .)

Khi Hồ Lữ đảng tở Cao Phát Sĩ thì lấy lành mừng rỡ vô cùng, liền tựu binh lại hơn ba

ngàn.

Hồ Lữ nậy ngày trước vâng lệnh Bạch Liên giáo chủ, xuống cảnh Giang Nam giao kết cùng các bọn ăn cướp và mấy chú ô quan, và hội lập phe đảng phòng ngày khởi loạn , nay gặp dịp này, nên khởi binh rất mau, kéo riết đến Hải Ba trang rồi chạy tồ cho nhị vị đại vương ở Bạch Liên động tên Dương và Tân, đem binh đến sau ứng tiếp .

Còn Cao Phát Sĩ lén đem vợ con dời đi ở xứ khác rồi dẫn năm trăm quân tâm phúc đến trợ chiến với Châu Hồ Lữ.

Khi hai đạo binh áp vây đánh thành lình Hải Ba trang , bốn phía phủ vây chen kim chằng lọt, nước chảy không thông, làm cho các vị anh hùng chung hững thất kinh không biết giặc nào đến vây đánh tình cờ như vậy.

Vua cũng chẳng rõ duyên cớ liền khiến người đi dò thám, mới biết là bọn Bạch Liên động đem binh cướp giá, may Thôi Tử Tương là người hùng cứ nhứt phương, tuy chốn ấy không có thành quách mặc dầu, song bốn phía hào hố cứ hiểm chắc chắn khó vô. Còn nhơn số tại Hải Ba trang đặng hơn một ngàn người .

Đương khi nguy cấp như vậy, vua mới tỏ thiết cũng bọn Thôi Tử Tương rằng :

- Ta là đương kim Thiên tử du ngoạn Giang Nam, xin chư tướng tận lực bảo giá, thì sẽ trọng thưởng. Mấy người hào kiệt nghe vua phân như vậy thì nửa mừng nửa sợ, bèn quì mọp dưới đất xin vua thứ tội.

Vua liền miễn xá, ai nậy đều hân hoan hùng chí , hăm hờ nguyện tử chiến giết giặc đặng bảo an thánh giá.

Khi ấy Thôi Tử Tương quì tâu rằng :

- Xin Bệ hạ , hạ chỉ sai người giải phá trùng vây, đặng viện binh đến, trong đánh ra ngoài đánh vô , hai đảng hiệp công cùng nhau thì giặc ở giữa phải rã tan.

Tâu vừa dứt Kim Phiêu lãnh mạng chịu ra đi .

Vua liền phê một đạo thánh chỉ giao cho Kim Phiêu, dặn đến tỉnh thành trao cho Trang Tuần phủ phát binh lập tức.

Kim Phiêu vung lãnh ý chỉ, rồi nai nịt khôi giáp, hăm hờ cầm thương lên ngựa xông riết đến dinh giặc.

Nhơn quân bị khỗn chốn Ba trang

Nghĩa sĩ phá vây chằng kể nài

Độc mã đơn thương xông trận tám

Viện binh giải phá giặc kinh hoàng

Hồi 13 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Yêu đạo khôn giá Hải Ba Trang Kim Phiêu chiến trãm Cao Phát Sĩ

Nói về Kim Phiêu cụ bị vật thực theo mình , cầm cương lên ngựa ra khỏi Hải Ba trang đánh riết tới dinh giặc.

Lúc ấy Hồ Lữ chưa kịp an dinh hạ trại , còn đương lộn xộn bị Kim Phiêu đánh gấp tới trở tay không kịp, gần thì bị giặc đánh, xa bị thương đâm , sức mạnh vô cùng thật là một tay danh tướng, quân Hồ Lữ bị thương, tính bề chống cự không nổi, túng thế phải vệt đường cho Kim Phiêu xông thẳng vào dinh, tướng giặc chặn đường không cho Kim Phiêu đi.

Kim Phiêu nhìn tướng ấy đầu đội tân châu khôi, mình mặc giáp ô du khải, cỡi ngựa bảo nguyệt ô chì, tay cầm xích đồng đao , chơn mày thưa, mặt lớn bề ngang, đầu rắn mặt chuột , râu rìa , lưng đeo cung tiễn, bộ tướng dường thể oai phong, thì biết là Cao Phát Sĩ , bộ hạ của Trang Tuần phủ, thì giận mắng rằng :

- Ngươi là đồ phản tặc, ăn lộc triều đình trở lại hại vua, thật là loài súc sanh.

Cao Phát Sĩ bị mắng hổ thẹn, gắng gượng nhìn lại tướng ấy đầu đội ngân khôi, giáp tổ, cỡi ngựa trắng, cầm ngân thương, đeo kim nang giản, bên tả đeo cung có ba phi ngư nang bọc ngoài, bên hữu đeo bầu tẩu thú để đựng tên bắn, mặt tợ trăng tròn, môi đỏ dường son, tướng mạo đường đường, oai phong lẫm lẫm, tiếng nói như chuông ngân, thì có lòng khùng khiếp, không biết tướng ấy tên chi , bèn nạt lớn hỏi rằng :

- Nhà ngươi tên gì, đến đây tung hoành vô lễ dường ấy ?

Kim Phiêu đáp rằng :

- Hiệu ta là Ngọc Diện Hồ, tên Kim Phiêu chuyên nghề ăn cướp ở tại Hải Ba trang, ai nấy nghe tiếng ta đều sợ hãi .

Cao Phát Sĩ nghe nói thất kinh vì đã từng nghe danh tiếng ấy lâu nên đề phòng dè dặt kẻo bị hại .

Kim Phiêu xưng tên họ rồi liền huơ thương đâm nhâu.

Cao Phát Sĩ lật đật lấy xích đồng đao chân đỡ, hai đàng đánh nhau được chín mươi hiệp .

Kim Phiêu sợ giặc đến tiếp cứu nên không chịu giao chiến lâu, sợ hư sự, bèn giả thua rút thương xông phá trùng vây mà chạy, Cao Phát Sĩ rượt theo , Kim Phiêu cả mừng, gò bót cương lại cho ngựa đi chậm chậm.

Cao Phát Sĩ rượt gần đến, đưa xích đồng đao ráng sức chém xuống .

Kim Phiêu quày ngựa tránh qua một bên, một tay đưa thương chặn đỡ, còn một tay rút kim nang giản, đánh xuống đầu Cao Phát Sĩ , thì đầu rụng lúc đầu không thấy, thân liền ngã ra , rớt xuống đất, miếng tuyết thủ ấy tục gọi là Tần gia sát thủ giản.

Binh tướng thấy Cao Phát Sĩ chết rồi , xúm nhau lại vây , Kim Phiêu nỗ lực đâm đũa chết thêm hai tướng nữa, đánh rã tan đạo binh giặc ra khỏi trùng vây, nhắm tinh thành riết đến, khi ấy Châu Hồ Lữ đem binh rượt theo thì Kim Phiêu đã đi xa rồi , phải đem binh trở lại, điểm binh tướng chết hơn một trăm, còn chiến tướng chết hết mười người .

Châu Hồ Lữ giận căm gan, khiến quân canh giữ nghiêm ngặt mấy nẻo yếu lộ, rồi truyền đào huyết chôn những thầy chết, lại hạn cho quân binh rạng ngày phải rạng sức công phá Hải Ba trang cho được mà báo thù hôm nay.

Nói về vua và các vị anh hùng trèo lên địch lâu dùng ống thiên lý xem thấy Kim Phiêu đại thắng, giết binh tướng giặc rất nhiều, ra khỏi trùng vây thì cả đẹp và khen Kim Phiêu võ nghệ cao cường, đáng rường cột nước nhà, khi ấy chư tướng chúc mừng cho vua và tỏ rằng :

- Kim Phiêu lập được công lớn này cũng bởi Bộ hạ hồng phúc.

Lúc ấy vua xem bốn phía chung quanh Hải Ba trang chừng vài dặm đều có hào hố, chừa có một đường quanh queo vô Hải Ba trang, mỗi chỗ quanh ấy đều có trí pháo đài hỏa pháo, chung quanh có xây tường chắc chắn , còn trên địch lâu có trí đủ các thứ thuốc pháo hỏa nổ , cung tên tẩm thuốc độc, coi bộ vững vàng.

Thôi Tử Tương sợ vua không yên lòng, liền quì xuống tâu nữa rằng :

- Hải Ba trang này tôi đã cạy lương hướng dùng đặng nửa năm , các thứ binh khí sẵn sàng, xin bộ hạ cho người luân phiên bảo thủ địch lâu , dầu giặc đông cho mấy cũng không lại gần được , lại chung quanh đều có đào hầm gắn chông tẩm thuốc độc, hễ xông vào thấy máu đều chết, nên giặc khó phá nổi.

Vua bèn khiến Thôi Tử Tương cắt phần cho chư tướng thay phiên canh giữ địch lâu .

Thôi Tử Tương vâng lệnh rồi sai Diêu Lâm , Thi Lương Phương, bốn người con trai và một người cháu , mỗi người lãnh hai tên đầu mục và năm mươi gia đình phòng thủ bốn phía địch lâu và tuần phòng mấy nẻo đường nghiêm ngặt, lại mời Nhựt Thanh gồm lãnh năm trăm binh tuần tra, tiếp ứng các ngả và lo chuyển vận cung tên thuốc pháo chi dụng , khi bài trí xong liền đoan dứt diều kiêu , lấp ngăn cửa cái địch lâu , để Vương thái công ở đó chuyện cùng vua, lại cắt người đặng chuyên vận dầu đặng làm đuốc, phòng khi dạn chiến thì tiện cho quân lính ; vua thấy Thôi Tử Tương điều độ trúng phép thì yên tâm ; rồi dắt Vương thái công đi do thám các nẻo động tịnh dường bao.

Nói về Châu Hồ Lữ rạng ngày kêu Cao Năng Bá là con Cao Phát Sĩ dặn rằng :

- Nay cha ngươi đã chết rồi, ngươi khá đem quan tài về Bạch Liên động an táng. Năng Bá vâng lời chờ quan tài về đặng nửa đường bị giông gió chìm thuyền, cả nhà Năng Bá phải vào bụng cá.
(Cũng vì làm tôi không ngay, mới ra có đời ấy).

Sau có kẻ làm thơ ai mắng như vậy :

Khi quân tội ác kẻ khôn ngoan
Trời hại cả nhà tuyệt họa căn
Nhơn bởi thánh quân hồng phước lớn
Anh hùng phò tá trở tài năng

Khi Châu Hồ Lữ khiến Năng Bá đem quan tài Cao Phát Sĩ ra khỏi dinh , liền hỏi chư tướng rằng :

- Ai dám ra khiêu chiến cho bản đạo áp hậu dụng phép thuật trợ chiến ?
Mao Anh lãnh chức Tiên phong ần chịu ra đi.

Châu Hồ Lữ dặn phải cẩn thận cho lắm.

Mao Anh vụng lịnh sắm sửa nai nịt, đầu đội thi ma đồng thôi, trong mặc miêu cầm chiến bào , ngoài mặc thêm liên huồn giáp , lưng đeo mười hai cái phi phiêu, cỡi ngựa xích thố, tay cầm tam tiểu đao, mặt tợ con beo , râu rìa, giục ngựa tới Hải Ba trang khiêu chiến , còn Hồ Lữ thì áp hậu .

Vua trên địch lâu thấy tướng giặc dẫn một đội quân hăm hở đến khiêu chiến , liền phán hỏi :

- Chư khanh ai dám lãnh mạng ra trừ giặc, trẫm sẽ ban thưởng .

Diêu Lân đứng dậy tâu :

- Tôi nguyện chôn chiến trường quyết liều tử chiến trừ giặc ấy.

Vua vừa muốn nhậm lời xảy thấy Thi Lương Phương can rằng :

- Diêu hiền đệ chớ khá liều thân ra chôn chiến trường. Vả tôi từng nghe Châu Hồ Lữ ở Bạch Liên động, thường dùng yêu thuật hại người, nay giặc đến bố trận , tôi coi thấy phía sau có cây cờ bát quái , chắc là yêu đạo ẩn thân chỗ ấy hòng thi độc kế , chi bằng sai một người Phó tướng, trước ra thân chinh phá giặc, sau là dò thám binh tình, còn tôi và Diêu hiền đệ phân làm hai đạo, mai phục hai bên, cụ bị thần thương, nã lựu và hỏa pháo, thoảng như có bại trận, mà yêu đạo rượt gấp đến, thì có hai ta tiếp ứng ắt nên việc .

Vua Nghe nói gật đầu khen rằng :

- Khanh tính kế ấy rất hay song chẳng biết ai chịu đi phá giặc lập công ?

Liền có một người tướng bộ mạnh bạo, lãnh mạng ra đi. (Nguyên tướng này họ Lôi tên Văn Báu, võ nghệ linh thông sức đánh muôn người, làm chức Giáo đầu) , Thôi Tử Tương cả mừng mà dặn rằng :

- Yêu đạo tà thuật phi thường , Tướnh quân có đt trước phải cẩn thận, sau hãy tùy cơ ứng biến mà làm.

Văn Báu vâng lời, rồi lãnh năm trăm binh bộ ra cự chiến, còn Thi Lương Phương và Diêu

Lân y kế mai phục hai bên.

Khi Văn Báu cầm thiết côn ra đến trận, mắng rằng :

- Bọn bây là đê xã rác, ở đâu dám đến chôn này làm giặc, không sợ chết hay sao ?

Mao Anh thấy tướng ấy mình không cỡi ngựa, mình cao tám thước, lưng to , cổ lớn, đầu như sao Bắc đẩu , cặp mắt tợ đồng linh, mặc giáp đỏ điều , chon đi dép nhũ bì, tay cầm thiết côn nặng ước bốn chục cân , bộ tướng oai phong.

Mao Anh liền giục ngựa đến gần hỏi rằng :

- Nhà ngươi tên chi nấy nói đi rồi chịu chết ?

Văn Báu cả giận hét lớn nói :

- Ta là bộ hạ Thôi đại vương , tên Lôi Văn Báu, còn ngươi tên chi nói cho ta rõ, đừng lấy thủ cấp lãnh công .

Mao Anh giận đỏ mặt đáp rằng :

- Ta là tiên phuông của Châu quốc sư, vung lệnh đến bắt tội chúa nhà ngươi, như ngươi thức thời vụ, hãy trở về nói với Thôj Tử Trung đem vua ra nạp , thì bờ cõi sẽ chia hai, bằng chẳng nghe lời, ta đánh róc đến Hải Ba trang giết sạch .

Văn Báu cả giận liền huơ côn nhắm ngay đầu ngựa Mao Anh đánh tới.

Mao Anh cầm tam tiêu đao chặn đỡ , hai đàng giao chến cùng nhau một cách dữ tợn hơn ba chục hiệp (Nguyên Văn Báu huơ thiết côn lẹ như chong chóng; hoặc trước, hoặc sau, hoặc tả, hoặc hữu, qua hti như nhiếp) tuy là Mao Anh sức mạnh song ngồi trên ngựa lo chống trả với người dưới đất lấy làm cực thân, mắc lo đỡ cho mình, lại phải đỡ cho ngựa hết sức mệt lòng, gắng gượng đỡ gạt mệt đã hết hơi, gân cốt bải hoải , tinh bẻ cự không lại, bèn chém bậy một đao rồi giục ngựa chạy tuốt lui về trận .

Văn Báu hét nói :

- Ngươi chạy đi đâu cho khỏi.

Liền rượt theo ,còn binh bộ của Văn Báu giết binh Mao Anh như thể lật rau .

Lúc ấy Hồ Lữ ở tại môn kỳ thấy vậy thất kinh, lật đặt lấy bấu kiếm chỉ hướng Đông và niệm thần chú, xảy thấy cuồng phong thổi đến ào ào, mây phủ mặt trời, rồi lấy một nắm đậu trong hồ lô vãi ra trên không, liền biến thần binh vô số, cộp beo linh nghinh .

Văn Báu và binh lính hồn vía mất hết đùa nhau mà chạy , binh Hồ Lữ thừa thế tri soát .

Văn Báu bị thương rất nặng, còn quân bị chết hết phân nữa, may nhờ có Diêu Lân và Thi Lương Phương đến tiếp ứng, thấy trời thành linh vùng tối thì biết yêu đạo dùng tà thuật, liền khiến quân đốt lửa diêm lên cho quân của mình thấy mà trở về.

Khi Hồ Lữ rượt theo đến chỗ binh Thi Lương Phương và Diêu Lân mai phục, thì Thi Lương Phương truyền quân lính phải cho tĩnh, bằng loạn động thì chém đầu và truyền

phát hỏa pháo, hỏa tiễn, nhắm bắn ngay binh thú quái gỡ ấy tức thì rả tan hết.

Hồ Lữ thấy vậy thối quân trở về, nhờ chước hay ấy nên quân Văn Báu thoát khỏi sự hiểm nguy .

Xét lại hai đàng đánh nhau khi thắng, khi bại bị thương tích chết cũng nhiều.

Còn Văn Báu tuy bị thương tích nặng, song có thuốc trị khỏi chết, vua thấy vậy dạy Thôi Tử Tương biên tên những quân lính tử trận và những kẻ bị thương, đặng ngày sau thưởng công.

Vua lại khen Thi Lương Phương tuổi còn nhỏ mà cơ trí lo liệu hay, nên quân lính khỏi lâm hại nơi tay giặc, công ấy đáng thứ nhứt, rồi truyền bày yến tiệc đãi chư tướng.

Nói về Châu Hồ Lữ về đến dinh tra điểm quân lính bị thương tích hơn ba trăm, chết hơn bốn trăm năm chục tên, còn tướng cạnh bị Lôi Văn Báu giết hết tám tên và bị thương mười tên, bèn nói cùng Mao Anh rằng :

- May ta mau tay dùng phép mới cứu đặng nhà ngươi , nếu ta diên trì một chút nữa thì ngươi đã bị giặc giết rồi.

Mao Anh liền lạy tạ ơn.

Xây có một tiếng nói lớn rằng :

- Sao Quân sư cứ khen người mà chê đê bọn ta, để rạng ngày mai bốn soái sẽ ra trận giết tướng giặc như thò tay vào túi lấy đồ, như không táng ta nguyên dung thủ cấp.

Hồ Lữ nghe nói ngó lại thì là nguyên soái Miêu Oai, sức mạnh vô cùng, dùng binh khí cầm tay tên là Lưu kim đầu nặng ước sáu mươi bốn cân, sức cự muôn người. (Nguyên người này ở tại Bát Bài miếu động , xưng là đệ nhứt anh hùng, tự thị tài cao, coi thiên hạ vô nhơn, nên khoe khoang lỗ miệng dường ấy.)

Hồ Lữ mỉm cười nói rằng :

- Nguyên soái có ra trận xin hãy tiềm tâm cẩn thận, chớ khá khinh địch , vì Thôi Tử Tương là người danh tướng ít kẻ bì kịp, nguyên soái không nhớ ngày trước Kim Phiêu phá trùng vây, Cao Phát Sĩ cũng là tay anh hùng còn bị giết thay, nên nay nguyên soái phải đề phòng cho lắm , chằng nên thị cường mà lâm hại.

Miêu Oai nói :

- Bốn soái sẽ tự liệu, xin Quân sư chớ lo sợ.

Hồ Lữ rằng :

- Tôi cầu nguyện cho Nguyên soái thành công, thì chúa ta rất có phước lớn.

Chuyện văn xong rồi sai quân đi bắt dân làng đào huyết chôn những thầy đà bị chết đó.

Qua ngày thứ Hồ Lữ thăng trưởng, điều khiển binh nhung, thì Miêu Oai đã nai nịt sẵn

sàng từ biệt Hồ Lữ , dẫn tám trăm quân, cầm kim đàn lên ngựa thẳng đến Hải Ba trang khiêu chiến.

Khi ấy Hồ Lữ thấy Miêu Oai tự thị tài cao, thì sợ lắm tay giặc nên lên đem quân theo tiếp ứng.

Ngày ấy vua đang hội chư tướng thương nghị lo kế trừ giặc, xảy thấy quân vào báo có giặc khiêu chiến .

Vua liền phán hỏi chư tướng :

- Nay Hồ Lữ dùng yêu thuật rất nên lợi hại, vậy phải dùng kế chi trừ khử ?

Thi Lương Phương tâu rằng :

- Tôi đã cụ bị huyết gà, máu chó, hòa với đồ nhơ ứ, lấy tranh cỏ tấm đồ nhơ ứ đựng buộc tên mà bắn, và buộc theo thương đao phòng khi trừ khử yêu thuật, họa may nhờ hồng phước của Bệ hạ có lẽ nên việc, còn quân thì phân làm ba đạo đầu đuôi tiếp ứng cứu nhau , ắt giặc không làm chi nổi.

Vua nghe có lòng mừng liền nói :

- Theo như lời khanh tính kế ấy rất phải, chắc chế giặc đặng, trẫm lấy làm vững lòng .

Khi ấy vua cắt phần cho Thôi Long là con trai lớn Thôi Tử Tương và Thi Lương Phương đem binh mai phục hai bên tả hữu, cụ bị cung tên đao thương có tấm đồ ô ứ phòng yêu thuật và hỏa tiễn, hỏa pháo, để tiếp ứng khi giặc hãm đến .

Còn Diêu Lân thì ra trận cự chiến, điều khiển xong xui, bèn truyền phát pháo xuất binh.

Diêu Lân xông đến trận thấy tướng giặc mặt tợn con heo, Con mắt tròn linh, râu rìa, mình cao tám thước, tay cầm Lưu kim đàn, cỡi ngựa thanh long, mặc cẩm bào, ngoài mặc giáp ngư lân, đầu đội đồng khô, bộ tướng dữ tợn .

Diêu Lân nạt lớn hỏi :

- Tướng giặc tên gì khá nói cho mau mà chịu chết.

Miêu Oai nghe hỏi thì nhìn trực thị , tuy Diêu Lân tướng mạo ăn mặc tề chỉnh , bộ giống thiên thần, đầu đội kim khô, mình mặc liên hườn giáp, trong mặc hồng bào, bên tả đeo cung, phía hữu mang tên, mặt mày sáng rõ, mắt sáng tợ sao, râu vừa mọc le the, mình cao chín thước, vạm vỡ tốt người, cỡi ngựa xích thố, tay cầm thanh long đao, tuổi chừng đôi kỹ dư, thì đáp rằng :

- Ta là bộ hạ Tân đại vương, lãnh chức Đại nguyên soái, tên là Miêu Oai, ngươi khá xuống ngựa lai hàng thì đặng toàn thân , còn nhà ngươi tên chi nói cho Bồn soái biết.

Diêu Lân cười nói rằng :

- Ngươi là đứa vô danh, không tài chi, bọn bây đường thể chuột bầy, cậy thế yêu thuật hại

người, nay gặp la mà không sợ chết, còn dám khoe khoang lỗ miệng, vốn người chưa biết danh ta, để ta tỏ cho nghe, ta là Diêu Lâm con quan Diêu Tuần phủ, trấn tại Sơn Tây, nay ta phụng thánh chỉ ra đây lấy thủ cấp nhà người.

Nói rồi hét lên tự sấm vang, giục ngựa hươi đao chém ngay đầu Miêu Oai, sức đao chém xuống một cách như núi Thái sơn ngã.

Miêu Oai lật đật cầm Lự kim dẫn chận đỡ, tiếng đụng nghe rúng đất, hai đảng giao chiến hơn một trăm hiệp cầm đồng với nhau, hai bên đều có chư tướng và quân lính thực hờ phía sau, phòng khi tiếp ứng, chiêm trống vang trời, đánh nhau từ sớm mai đến xế chưa ai hơn thua.

Diêu Lâm nghĩ thầm rằng :

- Thật là Miêu tặc rất mạnh, thương pháp tinh thông. Bèn tính kế thí đao thì mới chém đầu nó đặng, liền giả thua chém bậy một đao, quày ngựa chạy.

Thi Lương Phương đứng áp trận, thấy ngọn đao Diêu Lâm chưa loạn sao lại tháo ra mà chạy, thì thầm tưởng :

- Chắc là giả thua đặng dùng chém tướng giặc.

Bèn dặn Thôi Long dùng tiếp chiến, cứ việc giả không biết.

Khi Diêu Lâm trá bại, Miêu Oai giục ngựa rượt theo.

Diêu Lâm nghe lạc ngựa gần đến, biết nó trúng kế, còn bên này Châu Hồ Lữ cũng áp trận, ở cách xa thấy Miêu Oai thị dũng, nếu cản Diêu Lâm thì sợ trúng kế, liền hồi chiêng thâu quân, Miêu Oai cũng không thèm đếm xỉa, cứ dung ruỗi đuổi theo gần đến khít, Diêu Lâm quày ngựa lại thành linh, gươm đao tận lực chém xuống ngay đầu.

Miêu Oai tránh đỡ không kịp nên đứt hai cã người và ngựa, Diêu Lâm cắt lấy đầu rồi giục quân thẳng tới giết quân giặc vô số, quân Miêu Oai chống cự không nổi, vừa muốn chạy xây có Châu Hồ Lữ đến cản lại hỗn chiến, lại bị quân Thi Lương Phương và Thôi Long kéo đến; Châu Hồ Lữ tính bề cự không lại, bèn dùng yêu thuật làm tối mặt trời đất, gió thổi ào ào, cát bay đá dậy, ma quỷ hét rân rân binh vô số, kỳ hình quái vật rất đông ào ào xông đến, làm cho Diêu Lâm và chư tướng thất kinh, chạy thối lui đạp nhau rối loạn.

Lúc ấy Thi Lương Phương lật đật khiến quân phóng hỏa tiễn hỏa pháo và vải nhàu đồ ô uế ra, trong giây phút yêu thuật đều rã tan.

Châu Hồ Lữ thấy vậy nổi xung, liền lấy ngũ độc hầuu châm trong túi da beo, niệm chú rồi rải trên không hóa ra mây năm sắc rơi xuống nhằm mình Diêu Lâm.

Diêu Lâm liền lế nhào xuống đất chết giắc, nhờ có hai tên tướng cạnh công chạy đem về, còn chư tướng và quân lính cũng bị độc châm nhiều.

Thi Lương Phương thất kinh truyền quân phát hỏa tiễn, hỏa pháo rải ra như mưa bắt và hỏa hổ cháy rân rân làm cho quân giặc thất kinh phải lui lại.

Hồ Lữ truyền cho quân thoái lui , rồi giết đầu và thân Miêu Oai trở về tận liệm chôn cất , rồi chạy sớ cho Miêu vương hay đăng xin thêm binh trợ chiến.

Nói về vua ở trên địch lâu thấy Diêu Lân cùng chư tướng giết giặc rất nhiều thì có lòng mừng , sau lại thấy chư tướng bị độc châm bại quân thoái về, tin buồn và thấy Diêu Lân mê man bất tỉnh như sượng, càng thêm chua xót , rồi nghe cả nhà Diêu Lân than khóc om sòm thì càng thảm thiết, liền sức nhớ lại trong mình có mặc đến ngũ bấu trên châu giải tà độc, bèn cởi ra đắp cho Diêu Lân thí nghiệm coi có hiệu nghiệm chăng?

Vừa đắp một lát thì năm hột trên châu rút ra châm độc, Diêu Lân liền tỉnh lại mạnh như xưa, còn chư tướng bị độc châm ấy cũng nhờ bấu đó đều được khỏe mạnh lại như trước.

Khi ấy chư tướng đồng ra lạy tạ ơn vua cứu mạng và tâu :

- Bệ hạ có bấu này thật là phước trong nước nhà rất lớn.

Rồi Thôi Tử Tương dọn tiệc ra mừng chư tướng đăng tráng kiện như xưa.

Khi giữa tiệc vua nghị luận cùng chư tướng rằng :

- Giặc này nếu thiết kế đánh phá thì không khó gì , chỉ hiềm yêu đạo phép thuật dữ tợn khó nổi khu trừ .

Chư tướng tâu :

- Theo lời Bệ hạ luận rất nhầm lè, vậy xin Bệ hạ sai người phá trùng vây đến Giang Tây, núi Long Hồ, đăng rước Thiên sư phủ Trương chơn như đến, họa may trừ được yêu đạo.

Vua vừa muốn nhảm lời, xảy thấy Thôi Long quì tâu rằng :

- Tôi có một người sư phụ tên Vân Hà đạo nhưn , họ Huỳnh , hiệu là Giã Tiêu quán ở Sơn Đông, tu tại La Phù sơn, vân du đến đây dạy anh em chúng tôi học võ nghệ thao lược đã đăng ba năm, mỗi năm thường đến nhà tôi ở chơi hoặc đôi ba ngày hoặc vài tháng, toán âm dương, nói việc tiên tri thường hay ứng nghiệm, trừ tà trục quỷ cũng hay, hô phong, hoán võ rất mau, lại hay cứu giúp người, nên đến đâu thiên hạ đều lưu luyến cầm ở chơi , bởi vậy nên không dám chường mặt cho ai thấy. Hôm trước có đến đây , bây giờ còn ở tại Lữ tổ am ; nguyên am ấy của cha tôi cất ra phụng cúng nhang khói đêm ngày, có cất hai tên đạo đồng ở trước, vật thực phụng cấp cho sư phụ tôi về phàn cha con tôi chịu ; lúc ngặt nghèo này xin Bệ hạ sai kẻ rước người đến phá yêu thuật , họa may người có kế chi giỏi chăng ?

Thôi Tử Tương liền tiếp tâu :

- May có cơn tôi nhắc sự ấy, bằng không thì tôi đã quên rồi. Cách ba năm nay ông đạo nhưn ấy có nói tiên tri mà dặn rằng :

- Trong ba năm nữa tại Hải Ba trang này sẽ nổi giặc giã lung tung, bị yêu đạo vây phủ, biểu tôi phải cất bát tòa vọng lâu tứ phía. Ngoài thì lập thêm hào hố cho chắc chắn và bốn phía tường tu bổ cho vững, thì bảo thủ mới đăng vẹn toàn, lại dạy tôi làm một cái đường bàn đạo vô Hải Ba trang, hình khu ốc quanh quẹo, các chỗ hiểm trở phải đặt hỏa lôi ,

phục và trữ lương hướng cho nhiều, để dành phòng khi cự địch với giặc, nay thật quả y như lời người nói tiên tri không sai, nay được vẹn toàn cũng nhờ có sức ông đạo nhơn ấy bày trước.

Vua nghe cha con Thôi Tử Tương tâu các việc thì có lòng mừng liền phán rằng :

- Theo như lời hai khanh tâu thì người đạo nhơn ấy chẳng phải tay tầm thường, thật là người tu chơn đạo đức, vậy khanh khá đến rước giùm cho trẫm .

Thôi Tử Tương lãnh thánh chỉ đến am ra mắt đạo nhơn, tỏ bày các việc vua ái mộ cầu hiền khiến đến rước.

Đạo nhơn nghe nói liền chịu, lên ngựa theo Thôi Tử Tương đến ra mắt vua.

Vua thấy đạo trưởng mặt mày nở nang, tóc bạc phơ phới, cốt cách thần tiên, liền đứng dậy chào mừng.

Huỳnh đạo nhơn cúi đầu đáp lễ tâu rằng :

- Bần đạo tu hành sơ lược, ở theo non núi, trí siển tài thừa, sợ e chẳng đủ tài giúp Bệ hạ, xin miễn tội.

Vua lấy lời ngon ngọt phủ úy mà rằng :

- Xin đạo trưởng chớ nài lo nhọc, ráng sức giúp trẫm một phen trước trừ yêu đạo, sau khi phá trùng vây, công ấy trẫm sẽ đền .

Đạo nhơn tâu rằng :

- Nguyên Bệ hạ tai ách chưa mãn, nên khiến phải kinh khủng vài ngày, chờ các nẻo cần vương tiếp binh đến chặn được giặc, khi ấy bần đạo sẽ ra nhận trừ yêu đạo một trận thì xong, vậy phải nhẫn nhục một đôi ngày nữa, chờ chư cầu vương đến, nội ngoại hiệp công, tóm thâu dư đảng, thì dân sự mới yên.

Vua nghe mấy lời đạo nhơn cạn tỏ rất vui lòng, bèn phán rằng :

- Nay trẫm gặp tiên trưởng đến trợ chiến thì dạ trẫm chẳng còn lo sợ nữa .

Vua liền sai người đưa đạo nhơn về am an nghỉ, rồi sai người dò thám coi binh viện chừng nào đến .

Đây nói về khi Kim Phiêu xông phá trùng vây rồi giục ngựa đi riết cả ngày đêm, đến tỉnh Giang Tô, thẳng vào viện môn nói với quân giữ cửa rằng :

- Có mật chỉ vua đến cho Trang Tuân phủ .

Quân vào báo, Trang đại nhơn lập tức rước vào nội thất lạy tạ thánh chỉ, rồi mở chiếu ra thấy như vậy :

" Trẫm này ở tại Hải Ba trang bị Miêu tặc Châu Hồ Lữ sanh tâm cướp giá, đem binh vây khốn thậm cấp, nên trẫm sai Kim Phiêu phá vây, đến viện binh giải ách. Khanh đáng chiếu này phải lập tức, dẫn đại binh bộ và thủy đến cứu cho mau, chớ khá diên trì, ngộ sự ".

Trang Tuần phủ đọc biểu rồi cả kinh, liền ra mắt Kim Phiêu hỏi thăm các việc.

Kim Phiêu tố hết ngọn nguồn và thuật chuyện Cao Phát Sĩ tư thông với giặc, sanh sự cướp giá, giao chiến bị mình giết tại trận, xin Đại Nhon phải hỏa tốc điều khiển các đạo binh đến cứu viện cho mau, mà giải giá, kéo sợ Hải Ba trang không được chắc ắt là bị giặc hãm phá.

Trang Tuần phủ nghe nói cướp giá, thì kinh khủng, tỏ cùng Kim Phiêu rằng :

- Tại ta không cẩn thận té sát, tội ấy ở nơi ta. Nguyên ngày trước Cao phát Sĩ kiếm có xin taặng thăm quê quán, ta ngỡ thật mới cho đi, nay sanh ra điều tác tệ đường ấy, may nhờ Tướng quân giết nó rất đáng, công lao Tướng quân rất hệ trọng.

Nói rồi điếm đại binh giao cho Từ Chiêu quản suất trung quân, và cất mười người chiến tướng xuống chiến thuyền dẫn quân đi trước, còn Trang Cửu Cung và Kim Phiêu dẫn đại binh do nơi đường cái thẳng đến Hải Ba trang, tổng cộng cả hai đạo binh là ba muôn, còn thành quách thì giao cho Từ Lưu ở lại gìn giữ ; lại tư tờ cho quan Đề đốc ở Hải Biên quan tên là Diêu Văn Thắng và quan Tổng đốc Hà đạo quan, tên là Bá Đạt, khởi binh lập tức đến Hải Ba trang tiếp chiến.

Nguyên Diêu Văn Thắng là chú ruột Diêu Lân, khi đặng tờ công báo lập tức khởi binh, đi dọc đường gặp đạo binh Bá Đạt dẫn đến .

Hai đảng hiệp binh lại , hỏa tốc đi riết không kể ngày đêm .

Nói về đạo binh của Trang Tuần phủ đi trước còn đặng ba chục dặm nữa, thì đến Hải Ba trang, quân do thám báo rằng :

- Xin Đại nhơn hãy đình quân, vì giặc đóng binh cách đạo binh ta chừng vài dặm thôi.

Trang Tuần phủ liền truyền lệnh gài đạo binh an dinh hạ trại nghỉ một đêm , rạng ngày sẽ giao chiến, rồi nghỉ thăm rằng :

- Miêu tặc hạ trại kết dinh còn đương phòng giữ ở ngoài, thì chắc là Hải Ba trang chưa bị hại.

Qua ngày thứ , Trang Tuần phủ vừa thặng trưởng, có quân vào báo :

- Có Đề đốc Diêu Văn Thắng và Tổng đốc Bá Đạt dẫn năm ngàn binh mới đến, còn ở ngoài dinh, dạy tôi vào bẩm cho Đại nhơn hay.

Trang Tuần phủ cả mừng vội vàng ra rước vào dinh, trò chuyện khắc kỳ cũng nhau rằng :

- Nội ngày nay bọn ta phân ra bốn binh bốn ngã đánh riết vào dinh giặc ắt chúng nó rã tan.

Nghị luận xong rồi, mỗi người đều trở về dinh đặng điều khiển dấy binh .

Phía Đông về phần Bá Đạt sai Trung quân là Dương Ứng Long dẫn quân riết đến , phía Bắc thì Diêu Đề đốc dẫn binh đánh tới ; phía Tây thì Kim Phiêu cũng dẫn binh áp đến , còn phía Nam thì Từ Chiêu và quan Tuần phủ đánh vô ; bốn đạo quân cờ xí gươm giáo người như rừng, tiếng ó la chém giết vang trời.

Lúc ấy Châu Hồ Lữ đang đốc quân phá Hải Ba trang, song bị hào hồ chông gai tứ diện hiểm trở , lại các vọng lâu theo đường lớn vô Hải Ba trang đều trí hỏa pháo khó nổi lại gần nên vô kế khả thi.

Xây nghe bốn phía quân la ó đánh tới dường như hỏa ngộ phong, thì biết có binh đến tiếp ứng .

Hồ Lữ ý mình có phép tà thuật nên không sợ, liền đốc suất cầm binh khiến tướng ra cự đương cùng bốn đạo binh ấy.

Lúc ấy vua ở trên địch lầu thấy cờ hiệu quan quân của mình, bốn phía áp vào dinh giặc , bèn lật đật cho triệu Huỳnh đạo nhơn vào thông lãnh chư tướng ra tiếp ứng.

Khi Huỳnh đạo nhơn dẫn binh đánh nhau vô trung ương, đạo binh Hồ Lữ cả loạn, đầu đuôi cứu nhau chẳng đặng.

Hồ Lữ thấy thế nguy cấp bèn lấy thư hùng bảo kiếm ra họa phù niệm chú, thì thiên ám địa hôn , cuồng phong khởi loạn, đá dậy cát bay, quái thần binh vô số, bốn đạo binh cứu ứng đều hoảng kinh hồn vía, vừa muốn chạy , còn Thi Lương phương vừa muốn dùng ô uế trừ tà thuật, xây thấy Huỳnh đạo nhơn rút cây đào mộc kiếm chỉ ngay mấy vật quái ấy niệm thần chú , bắt ấn, liền nổ ra một tiếng sấm vang tai, các vật quái ấy đều tiêu hủy, trời sáng lại như thường.

Hồ Lữ cả giận mắng rằng :

- Ngươi là đồ dã đạo ở đâu dám đến đây phá phép tiên của ta ?

Huỳnh Giả Tiên cười nói rằng :

- Bọn bây là Miêu tặc tự thị yêu thuật hại người, nghịch mạng trời trợ kẻ tàn bạo hại dân, ngươi sẽ chết tại tay ta, sao không hối ngộ hàng đầu, còn dám khoe khoang lỗ miệng.

Hồ Lữ nghe nhiếc nổi xung nói :

- Ngươi là đồ khốn kiếp, ta nguyện giết ngươi cho đặng mới phỉ tâm lòng .

Liền thò tay vào túi da có lấy ra một cục đá tên là Thạch bửu ngũ sắc thần quang, niệm chú , nhắm ngay đầu Huỳnh đạo trưởng mà quăng, hào quang túa ra sáng lòa rất nên dữ tợn.

Quỳnh Giả Tiên lật đật lấy đào mộc kiến ra đỡ , miệng niệm chú tay chỉ, vùng nổ ra một tiếng lớn chém đứt бру thạch ra làm hai.

Châu Hồ Lữ thất kinh liền lấy thần châm quăng lên hại Huỳnh Giả Tiên .

Huỳnh Giả Tiên biết là đồ độc, liền lấy quạt phong hỏa bỏ quăng tên đỡ độc châm, rồi

niệm chú biểu Huỳnh Côn lược sĩ đến rút châm dạy đem về La Phù sơn dựng phát lạc.

Lược sĩ vâng lệnh rút đi mất.

Hồ Lữ chung hứng rút thư hùng kiếm ra sáng lòe như tuyết, nhắm chém Huỳnh Giã Tiên.

Huỳnh Giã Tiên lấy bửu kiếm ra đỡ , hai đàng đánh nhau được vài hiệp, thì Miêu binh bị binh trào chém giết mười phần hết bảy.

Hồ Lữ thấy việc không xuôi, vừa muốn độn thổ chạy, chẳng dè bị Huỳnh Giã Tiên quăng đao mộc kiếm ra rớt xuống nhằm mình HỒ Lữ đứt làm hai đoạn.

Trang Tuần phủ thấy đầu đang giặc đã bị giết rồi, bèn bảo quân giặc hàng đầu thì khỏi chết.

Quân giặc nghe truyền ân xá mừng rỡ qui hàng.

Bá Đạt truyền lệnh hồi chiêng thâu quân.

Các quan vào Hải Ba trang bái yết, vua lấy lời ngon ngọt phủ ủy các quân đầu về trấn nhậm đó, chờ vua về trào sẽ thăng thưởng ; còn bọn giặc hàng đầu thì giao cho Trang Tuần phủ biện liệu, rồi truyền bày yến tiệc ăn mừng giải lao chư tướng.

Khi ấy Huỳnh Giã Tiên cáo biệt về núi thì vua phong làm Thanh Hư diệu đạo nhơn .

Giã Tiên tạ ơn vua, rồi độn thổ đi mất.

Các quan lấy làm lạ tâu :

- Bởi chúa thượng nhơn từ mới có chơn tiên đến giúp .

Khi mãn tiệc các quan từ giả trở về bốn trấn.

Sẵn dịp ấy vua tả một đạo chỉ giao cho thôi Tử Tương, Diêu Lâm, Thi Lương Phương, Kim Phiêu và Lôi Văn Báu, đem đến Kinh ra mắt Binh bộ thượng thư dâng cấp bổng cho năm người làm Tham đu đô tư, bốn trấn các tỉnh, năm người lạy tạ ơn vua ; khi vua phán đoán các việc an bài, bèn đem Nhựt Thanh nhắm Cô Tô thẳng đến.

Đây nói về tỉnh Phước Kiến tại chùa Thiếu Lâm tự có một ông hòa thượng lên là Chí Thiện thiền sư, đang giảng dạy kẻ môn đệ học tập võ nghệ , lộng quờn , phi khước; xảy thấy Hồ Huệ Càng quì trước mặt xin trở về Quảng Đông , trước thăm viếng mộ phần, sau báo cừu bọn Cơ phòng tử giết cha ngày trước ; xin thầy nhậm tình thương xá ơn ấy cảm đội vô cùng .

Ấy là :

Chí tâm muốn trả oan cừu trước

Đoái lụy liên hồn các giáo sư

Hồi 14 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Học trò Thiếu Lâm tự lên hạ san Phe đảng Cẩm Luân đường lo đi kiện

Nói về Chí Thiện thiên sư nghe Hồ Huệ Càng cầu xin về Quảng Đông đứng trước thăm viếng mộ phần, sau đánh báo cừu bọn Cơ phòng tử, thì lấy lời ngon ngọt mà nói :

- Nay con muốn gấp về báo cừu cho cha con, ấy là việc hiếu khá khen, thầy đâu dám ngăn cản, song con cũng biết điều lệ chùa này đã có lời truyền bảo trước cho chư đệ tử hay rằng :

- Phải khổ luyện tinh ròng võ nghệ chưa đủ mười năm và phá choặng mộc nhọn, mộc mã một trăm tám chặng, thẳng riết ta cửa ngõ, mới được hạ san, cho khỏi mất danh tiếng chùa này, còn như bị mộc nhọn, mộc mã đánh té thì phải khổ tâm tập luyện nữa chớ không đặng ra khỏi chùa, nay thầy xét phận con võ nghệ chưa đặng tinh, e xuống đánh báo cừu không lại chúng, có phải chết uống mạng chặng? Đã vậy thì chớ lại còn thêm nhục tiếng thầy, vì vậy nên thầy chẳng khứng cho con hạ san gấp.

Hồ Huệ Càng nghe thầy cạn tỏ bấy nhiêu lời, bèn thưa rằng :

- Xin thầy cho phép con đánh thử mộc nhọn mộc mã con có tiện việc chăng?

Chí Thiện nhậm lời.

Hồ Huệ Càng cảm thiết côn thẳng ra sân, thấy mộc nhọn, mộc mã đã mở máy khua động chín ghê, Hồ Huệ Càng chuyển thân lực cần thận gìn giữ đỡ trước ngăn sau, chống cự được ba mươi sáu chặng, ấy là cũng khổ luyện công phu lắm, mới đặng đến chặng đó, đánh lần ra một chặng nữa, liền bị mộc nhọn đánh té nhào xuống, lật đật kêu thầy cứu mạng.

Chí Thiện hỏi học trò khóa máy lại, thì mấy mộc nhọn, mộc mã đều đứng cứng không khua động nữa. Khi ấy các đệ tử mới dám vô công Hồ Huệ Càng ra, đem thẳng đến pháp đường, thì thấy Hồ Huệ Càng lỗ đầu xể mặt máu chảy đầm dề, nằm thiêm thiếp, ai nấy xem thấy chắc lưỡi lắc đầu kinh sợ, mới biết máy ấy là dữ.

Lúc ấy Chí Thiện đem thuốc thấm rửa một hồi cho thấm gân cốt, rồi cho uống linh đơn hườn hồn, liền bớt đau và bó thuốc ráng dịt mấy chỗ thương tích, trong mấy phút dẫn máu hết sưng, đi đứng như thường, liền quì lạy tạ ơn Chí Thiện, chư đệ tử mừng rỡ khen thuốc hay thần hiệu.

Khi ấy Chí Thiện lấy lời an ủi Hồ Huệ Càng rằng :

- Con hãy bền lòng rèn chí ở lại một hai năm nữa, tập luyện võ nghệ thêm cho tinh, khi ấy sẽ hạ san mà báo cừu cũng chẳng muộn màng gì, nếu ngày nay con nóng xuống báo cừu, thầy e cho con, cừu nhọn trả chưa đặng mà lại bị hại thì bất tiện cho con, và cũng nhục cho thầy nữa.

Hồ Huệ Càng gắng gượng vung lời thầy, lui vào phòng trần trọc, ngồi đứng không yên, thầm tính một mình rằng :

- Con người sanh trong đời đất có một việc hiếu làm trọng, nay cừu cha chưa trả đặng sao gọi làm người, như ta húi tử tham sanh ần dật xứ người, ngơ láp việc cừu này thật xấu hổ với đời, lại mang thất hiếu, nếu nghe lời thầy ở học thêm võ nghệ phá cho đặng mộc nhọn , mộc mã thì tuổi đã già rồi, nay còn nhỏ phải ráng lo trả thâm cừu, dầu chết cũng cam tâm, ta muốn trốn về Quảng Đông đặng báo cừu, thì khó bề là vì cửa chùa tăng nhọn canh giữ nghiêm ngặt, muốn nhẩy ra tường thì bị lưới sắt phủ giăng . Sức nhớ lại có hào rộng lớn thông ra ngoài tường, vậy sẽ do theo đường thủy đạo mà thoát thân thì xong, tính được kế ấy mới bớt rầu phiền , lo dưỡng thương tích cho lành mạnh, cách vài ngày bệnh lành mạnh như xưa .

Khuya đêm ấy lúc vắng vẻ, Hồ Huệ Càng lén vượt hào ra đến tường , cắt phía lưới sắt, nhảy ra khỏi tường, trời vừa sáng tuốt đèn tinh thành Tuyên Chiêu mượn ghe về Quảng Đông.

Rạng ngày Chí Thiện thức dậy, các đệ tử đến ra mắt trình diện viếng thầy, mà không thấy mặt Hồ Huệ Càng, thì hồ nghi, bảo các học trò lục kiếm trong ngoài, mới hay Hồ Huệ Càng vượt hào phá lưới sắt trốn rồi .

Chí Thiện buồn rầu, than rằng :

- Đò đại đột không nghe lời khuyên bảo, nay trốn đi ắt tánh mạng chẳng còn , rất uổng công ta dạy dỗ mấy năm trời, chẳng khác chi công linh thả xuống giòng nước, khá tiếc thương cho đứa hiếu đường ấy .

Các học trò nghe thầy than thở thì xúm nhau can khuyên thầy an tâm, bớt cơn phiền muộn.

Nguyên Chí Thiện bình nhứt thương Hồ Huệ Càng như con ruột nên gắng công dạy võ nghệ lấn hơn các học trò, nay Hồ Huệ Càng trốn về báo cừu cho cha, nên vắng mặt thì đem lòng thương nhớ , song việc dĩ lỡ rồi phải gắng gượng làm lơ .

Nói về Hồ Huệ Càng về đến tỉnh thành ghé chùa Tây Thiên tự, không tỏ sự mình trốn thầy mà về .

Khi ấy mấy người anh em bạn ở chùa này xúm lại mừng rỡ hỏi thăm sư phụ ở Thiếu Lâm mạnh giỏi ra thế nào , cùng sư huynh đệ sức khỏe chẳng ? Khi chuyện vãn vừa xong , liền dọn tiệc đãi đấng hĩ hạ , thì Hồ Huệ Càng thuật công việc học hành tại Thiếu Lâm tự cho bầu bạn nghe , kể trời tối dọn dẹp đi nghỉ .

Rạng ngày Hồ Huệ Càng tỏ thiệt công việc về đây đặng đánh bọn Cơ Phòng tử mà báo cừu cho cha ngày trước, mấy người anh em nghe nói đều ưng ý , song có một hai người trái việc thì ngăn cản không cho , vì sợ dấy động ra việc to ắt phải liên lụy đến bọn mình nên cản trở , song Hồ Huệ Càng quyết tình báo cừu cho đặng , nên không nghe treo lời

can gián , liền thân hành đến tiệm đặt một cặp đèn lồng lớn , treo trước cửa Tây Thiên tự và mười mấy cái đèn nhỏ treo chung quanh, mỗi cái có đề chữ son và chữ mực đánh tên Tây hội Hồ Huệ Càng, quyết đánh bọn Cơ Phòng tử , song tiệm lồng đèn không dám lãnh làm , vì ở gần Vợ Phòng Tử , nên Hồ Huệ Càng phải đến tiệm khác xa chôn ấy , đặt làm theo các việc đã nói trên đó, rồi tối áp đặt treo đốt rục rở cả chùa .

Đêm ấy bọn Cơ Phòng Tử xem thấy chữ hiệu của lồng đèn Hồ Huệ Càng trả thù đánh bọn mình , thì tức giận căm gan , liền trở về xáng mã la lên , tụ lại hơn mười mấy người , cụ bị khí giới , tính đến chùa , trước là đánh phá mười mấy cái lồng đèn , sau nữa vào chùa tìm huê thượng để tra vấn .

Chẳng dè Hồ Huệ Càng đã sắp đặt với mấy người anh em bạn mà gìn giữ , kể bọn Cơ Phòng Tử xốc đến vừa muốn phá lồng đèn , thì Hồ Huệ Càng liền nhảy xồng ra trước cửa chùa can lại hết lớn :

- Ta là Hồ Huệ Càng đón đây đánh bọn chúng bây .

Bọn Cơ Phòng Tử nghe nói không hỏi vì cớ nào , cứ áp cây đánh Hồ Huệ Càng .

Hồ Huệ Càng sẵn giận , nên huoi thiết côn đánh tới , ngọn côn múa như giao long giỡn sóng , như tuôn cọp mạnh lia rừng , đánh bọn Cơ Phòng Tử tan nát dường như hue rụng , máu chảy đầm đường , chết hết mười ba mạng , bị thương chạy vô số , còn bọn Hồ Huệ Càng thì trở vào chùa an nghỉ .

Qua ngày sau bọn Cơ Phòng Tử đầu đơn cáo báo cùng quan huyện Nam Hải là Châu đại gia, xin đến chôn ấy khán luật nghiệm.

Đơn đầu cáo như vậy :

" Cầm Luân đường khấu bẩm :

Nguyên bọn chúng tôi từ ngày khai tiệm đến nay, chuyên lo dệt hàng lụa, buôn bán sanh nhai, thủ phận làm ăn, giữ gìn phép nước, chẳng dám khi sức đến ai , nay Hồ Huệ Càng hiệp cùng bọn ác tăng là Tam Đức huê thượng , Hồng Hi Quang và Đồng Thiên Cân, toa rập đốt đèn treo trước cửa chùa Tây Hội, Hồ Huệ Càng độc đả bọn chúng tôi chết mười ba mạng, còn bị thương tích mười người , rất nên oan ức, xin ông đến chôn ấy khán luật nghiệm, phán đoán trừng trị kẻ hung phạm cho chúng tôi thờ phần phước.

Trần Đức Thơ dâng khấu bẩm " .

Quan Huyện Châu Hồng Tân xem thấy lời đơn cáo thì thất kinh, xét vì đời thái bình, lẽ nào dám làm việc dữ giết người không sợ phép nước, liền lập tức sai nha dịch đi bắt Hồ Huệ Càng đến đặt hầu tra án mạng rồi thân hành đến chỗ đánh lộn ấy đặt khán nghiệm lấy cái tử thi, và xét những kẻ bị thương tích coi nặng nhẹ đặt kết án.

Khi khán nghiệm rồi dạy tản liệm, chôn cất mấy cái thầy ấy , hén quay về nhà tắm gội , khử uế trước , thay sắc phục triều đình, thẳng đường ra khách thăm vấn Huệ Càng vì cớ nào giết người không kiêng phép nước .

Hồ Huệ Càng khóc bẩm rằng :

- Nguyên cha tôi ngày trước bị bọn Cơ Phòng Tử đánh làm bệnh nặng mà chết, sau lại tôi cũng bị bọn nó đánh ngất ngư, may nhờ Phương Hiếu Ngọc gặp cứu khổ đem đến Thiếu Lâm tự ra mắt Chí thiện thiên sư, ở đó gắng công khổ luyện võ nghệ, nay về báo cừu cho cha tôi. Nguyên việc đánh cha tôi chết đó cũng mới đây, thiên hạ đều biết, xin ông thăm xét minh bạch, ngay gian cho kẻ tiểu nơn nhờ phần phước, dầu chiếu theo luật hình trị tội, xử giết tôi cũng cam tâm.

Quan huyện nghe mấy lời Hồ Huệ Càng cung khai, lời ăn nói hần hòi, chí khí can đảm anh hùng, không sợ chết bó mình chịu tội, thì thầm nghĩ trong lòng :

- Việc này quả chẳng sai, vì khi ta mới đáo nhậm tỉnh này thường nghe đồn bọn Cơ Phòng Tử có thói dữ tợn ý mạnh hiếp người hoành hành khi yếm các phố. Bởi vậy án kết bọn nó tại huyện đường vì tội đánh người đã bốn năm án.

Khi quan Huyện nghĩ rồi, thì cất tiếng truyền lệnh dạy Hồ Huệ Càng như vậy :

- Theo lời Người cung khai đó, như quả thật thì ngươi là đứa hiếu tử, ta sẽ chạy tờ bẩm cho Thượng Ti tha tội cho ngươi, song không biết lấy cứ chi làm chắc.

Huệ Càng bẩm rằng :

- Nguyên cha tôi khai tiệm buôn bán tại đây đã lâu, khi bị bọn Cơ Phòng Tử độc đả trọng bệnh mà chết thì lân gia lý hựu đều biết, xin ông do thám, nếu tôi khai gian thì tội tôi phân thân muôn đoạn cũng cam.

Quan Huyện thấy Huệ Càng cam đoan ắt chắc, thì dạy quân nha dịch tạm giam Hồ Huệ Càng nơi ngục, còn bọn Tam Đức huề thượng tha đở cho về chùa nghĩ an, chờ xét minh lẽ vụ nay trong vài ngày sẽ nhứt định.

Khi ấy quan Huyện vào nhà trong thay đổi sắc phục, ăn mặc đồ thường, lén đi một mình đến gần lối tiệm của cha Hồ Huệ Càng ở buôn bán khi trước, làm bộ vô tình không biết gì, hỏi thăm lom thung ể ấy về sự Hồ Huệ Càng làm sao mà dám giết phe Cơ Phòng Tử nhiều như vậy, hay là Hồ Huệ Càng điên cuồng gì hay sao, nên không kiêng phép nước.

Những kẻ ở gần đó thường thường có dạ bất bình về phe Cơ Phòng Tử húng hiếp người song sợ phe đảng ấy đông, nên phải nhịn thua, nay thấy có người hỏi thăm vụ ấy thì trả lời rằng :

- Số là khách quan không rõ nên gọi Hồ Huệ càng điên, chớ như rõ thiệt thì hẳn là người rất chí hiếu.

Quan Huyện nghe nói thì hỏi :

- Làm sao gọi rằng nó chí hiếu ?

Mấy người ấy đáp :

- Tiên sanh là khách qua đường, bọn tôi cũng không hiềm nghi gì, để tôi nói hết cho tiên sanh nghe : Nguyên việc mới chừng hai năm nay, nhiều người rõ biết vụ ấy mà không ai dám hở môi, là vì bọn Cẩm Luân đường giàu có lớn, thế thần to, ở cùng nhau đồng lòng lắm, phàm có xảy ra việc gì thì chung cùng, vác của xúm lo cho nhau, nên húng hiếp

nhưng kẻ lân cận coi phép nước như không nay bị Hồ Huệ Càng đánh chết lũ bó cũng đáng kiếp lắm , thật là trời có con mắt, báo ứng rõ ràng, khi đánh chết cha Hồ Huệ Càng, cả thầy đền biết, song sợ bọn nó kết oán , không ai dám làm chứng minh oan, sau Hồ Huệ Càng đến phân biện cũng lũ nó về sự cha bị chết ức, lại bị bọn nó đánh gần chết nữa, may nhờ gặp phe Tây Thiên tự cứu Hồ Huệ Càng khỏi hại.

Quan Huyện nghe như vậy cũng chưa lấy gì làm tin , liền từ biệt đến chôn khác hỏi thăm cũng nói y như thế nên quan Huyện hết hồ nghi, mới trở về nha chạy tờ bẩm cho Thượng Ti rõ khúc nôi.

Thượng Ti xét theo lời quan Huyện bèn dạy tiêu hủy án ấy, phóng xá Hồ Huệ Càng và truyền dạy hai đảng từ này sắp đến sau phải lo làm ăn thủ phận , không đảng tranh đấu cùng nhau nữa, quan Huyện lại lên án phân đoán rao cho thiên hạ biết như vậy :

" Từ ta đáo nhậm tỉnh này, vì nước thương dân trừ hung khữ bạo, thẳng ngay một lẽ, minh điều oan khuất , vạch nẻo gian tà, nay ta tể sát án mạng bọn dệt tơ lụa của Cẩm Luân đường, tục danh là Cơ Phòng Tử bị Hồ Huệ càng giết chết mười ba mạng bị thương tích mười người , án này hủy bỏ không làm tội Hồ Huệ càng, vì nó có lòng hiếu thảo ven trả thù cha, đã bị bọn Cẩm Luân đường ý thể húng hiếp đánh chết, ngày trước đã giết chết cha người thì chớ , lại còn mong tuyệt dòng giống người, cường bức Hồ Huệ Càng gần chết ngày nọ , xét lỗi ấy trước tại phe Cẩm Luân đường khởi đoan hoành hành thị cường, coi phép nước như không, nên nay trời xui mang họa đường ấy. Nay ta nhiều dung hai đảng, song phải bỏ thói cũ , thủ phận làm ăn, nếu còn ý thể hoành hành ra nữa, hoặc bị người ta thưa kiện hoặc ta nghe được thì gia tội chẳng dung, chớ khá than trách rằng ta không giáo huấn trước " .

Đây nói về bọn Cơ Phòng Tử thấy án quan Huyện truyền rao như vậy thì biết tại mình gây họa ngày trước nên nay không làm tội Hồ Huệ Càng, thì có ý kiêng sợ, nên dẫn lòng lo làm ăn, không dám khởi đoan gây oán thù nữa. Không dè Hồ Huệ Càng lòng dữ không chừa, bởi thấy mình giết người ta nhiều quan không gia tội , nên hoành hành không sợ , mỗi ngày giết thước sắt vào lưng, ra đường hề gặp bọn Cơ Phòng tử cứ việc đánh không dung, tới lại vầy bạn tác tại võ quán , cắt phần mỗi người đều có khí giải tùy thân, còn lòng đèn thì đốt theo các nẻo đường , như là tại chôn Hà Cơ , Tân kiều, Kiên sa nang, Thanh tử, Y linh miếu, mấy chỗ này đều gần ranh phố bọn Cơ Phòng Tử , ấy là cố ý cho ngó thấy bọn Cơ Phòng đánh cho dễ, song không đánh chết, chớ cũng bị gãy tay lổ đầu mới đã giận .

(Đến sau Thượng Ti dò thám hay đảng nên lên án xử tử Hồ Huệ Càng là việc sau).

Nói về bọn Cơ Phòng Tử bị thương lần sau rất nhiều , nên đóng cửa tiệm lại không buôn bán nữa.

Khi ấy ba ông chủ là Trần Đức Thơ , Lý Quế Phương và Bạch An Phước , mời cả phe lớn nhỏ nhóm nhau nghị rằng :

- Bởi ngày trước bọn ta sanh sự , nên dấy việc họa ngày nay, bị quan Huyện mật thám rõ biết sự tình, tiêu hủy án mạng , lại bị trách cứ, bởi vậy Hồ Huệ Càng đảng nước không kiêng nể phép quan , cứ theo làm hại bọn chúng ta hoài, thì chịu nhục sao kham, còn như muốn lựa người ra chống cự với nó, thì bọn ta không có kẻ giỏi . Vậy chúng ta ai biết

chước chi hay đặng trừ nó cho được, thì mới an việc bán buôn.

Khi bàn luận thì mấy kẻ khởi đọan việc họa ngày trước tự hỏi trong lòng rằng :

- Phải dè như vậy thì ngày trước chẳng nên làm dữ làm chi .

Còn kẻ trải việc thì có lòng hờn giận mấy tay khuấy rối sanh ra điều sầu thãm hôm nay, căm giận không dám nói ra, thấy đều nhìn nhau làm thinh lẳng lặng , không ai nói chi hết.

Bạch An Phước thấy vậy thì có lòng phiến tính kẻ như vậy :

- Nếu muốn trừ kẻ nghịch cho tiện, thì đừng sợ tổn tiền, phải đấu cùng nhau, mượn một người khí khái võ nghệ cao cường về đây giết nó cho đặng, mới tiêu oán hận này .

Nội bọn nghe nói đều mừng khen tính kẻ ấy rất hay, song không biết đâu có người võ nghệ siêu quần, chớ tay tầm thường ắt không xong.

Bạch An Phước nói :

- Ta có nghe tại Võ Dương sơn có một người đạo sĩ hiệu là Bát Tý Na Tra, tên chữ là Phùng Đạo Đức, có dạy ba tên học trò võ nghệ tinh thông , bây giờ có người học trò thứ ba là Ngưu Hóa Giao ở tại Tây pháo đài, đương tập võ dạy kẻ môn đệ, nếu bọn ta đem bạc đến thỉnh người ấy về đây , ắt Hồ Huệ Càng phải mạng vong , nhưng chúng ta phải dùng lễ trọng mới đặng, bằng tiếc tiền ắt là người chẳng khứng ra tay.

Nội bọn nghe nói đều vui lòng, liền đấu cùng nhau được ba ngàn lượng bạc, cậy An Phước lập tức ra đi, đến Tây pháo đài ra mắt Ngưu Hóa Giao .

Chuyện vắn trà nước, hỏi thãm danh tánh cùng nhau, và tỏ sự tình Hồ Huệ Càng húng hiếp.

Hóa Giao đáp rằng :

- Theo lời cậu nói tôi đâu dám từ, việc đánh cho chết Hồ Huệ Càng thì không khó, nhưng e lúc thái bình giết người không dễ gì , phải khó cho phận tôi.

An Phước nghe nói lật đật lấy ra ba ngàn lượng bạc, hai tay dựng lên thưa rằng :

- Bởi bọn tôi khôn đồn, nay xin dựng lễ mọn này, rước thầy về trừ kẻ nghịch ấy, như quan hay bắt tội thầy, thì bọn tôi chịu làm cam đọan gánh vác sự họa ấy chẳng dám sai lời .

Hóa Giao ý không chịu nhưng thấy lễ trọng rước mình đến ba ngàn lượng bạc thì xiêu lòng ưng chịu ra đi.

An Phước mượn kiệu khiêng Hóa Giao về đến công sở Cẩm Luân đường , bọn Cơ Phòng thấy An Phước xuống kiệu lại có rước được thầy nghề võ, lật đật chạy ra nghinh tiếp vào công sở, thết đãi một cách trọng hậu và lấy lời bợ đỡ rằng :

- Bọn tôi nghe danh tiếng của lão sư bấy lâu như sấm vang tai, nay rước đặng về đây trừ kẻ nghịch, thật là bọn tôi rất nên có phước, xin lão sư thương mòi mấy mạng đã chết,

ráng ra sức giết Hồ Huệ Càng, trước là mấy đứng vong hồn chết oan ấy được siêu thăng, sau là bọn tôi được nhờ phần phước, xin lão sư lấy bụng hải hà thương xót, thì bọn tôi sẽ đặng toàn sanh thời chớ, lại vững bền nghề nghiệp làm ăn, khỏi nỗi chia ly lìa thảm, giết một mạng cứu đặng muôn người thì ơn ấy sánh tày tái tạo.

Hóa Giao nghe bấy nhiêu lời, liền đứng dậy lấy lời khiêm cung nói rằng :

- Vốn tôi là đứa võ phu học hành võ nghệ không bao nhiêu, nay các cậu lấy lễ trọng rước tôi đến đây, trong lòng tôi rất thẹn, nhưng mà tánh tôi bình sanh hay giúp đỡ kẻ nguy, chống ngăn người cường bạo, dầu Hồ Huệ Càng có dữ như cọp đi nữa, tôi cũng ráng sức trừ không khó gì, nay các cậu khiến tôi giết nó, tôi e nhơn mạng là điều hệ trọng, xin liệt vị tính lễ nào ?

Trần Đức Thơ đáp :

- Xin lão sư ra sức giết Hồ Huệ Càng chết mà quan ta vẫn làm tội lão sư thì bọn tôi xin ra chịu tội thế, chẳng để lão sư mang tội đầu phòng sợ .

Hóa Giao nói :

- Theo lời liệt vị đoan thế thì tôi xin tuân.

Mày người chủ liền làm tờ cam kết cho Hóa Giao cầm làm bằng, rồi bày tiệc đãi đặng ăn uống cùng nhau, khi ấy Hóa Giao tra vấn cật hỏi tự sự trước sau, rõ hết ngọn ngành, thì nổi giận nói :

- Theo như lời liệt vị tỏ đây thì Hồ Huệ Càng báo cừu cho cha nó thì phải lẽ, song cừu oán đã trả được rồi thì thôi, có đâu khắc bạc mỗi ngày đánh phá giết người, tuy là nó không thù chi với tôi, nhưng nghe nó làm sự hoành hành như thế, khó nổi nhiều dung, vậy rạng ngày mai hãy viết phiếu rao cho Hồ Huệ Càng, hẹn trong ba ngày đến Y Linh miếu tại lồi đài tỷ võ, chớ giao chiến ngoài đường sợ đánh nhằm kẻ đi đường hóa ra bất tiện.

Ai nấy nghe nói phải lẽ lấy làm ưng phục.

Có bài thơ như vậy :

Dốc trả cừu xưa đáp nghĩa thân
Cớ sao đon đạo chẳng tương lân
Tham tiền gánh vác thân tiêu tán
Chớ trách đây rằng dạ bất nhân

Nói về Hồ Huệ Càng thì ngày đánh phá bọn Cơ Phòng Tử thì người bị thương tích không xiết kể. Bởi vậy Tam Đức huê thượng và mấy người anh em bạn của Hồ Huệ Càng thấy Hồ Huệ Càng hoành hành làm vậy, thì lấy lời phải can gián rằng :

- Chớ nên dấy việc hung bạo nữa, nếu không nghe sẽ gởi thơ thưa cho thầy hay .

Hồ Huệ Càng nghe nói thất kinh, bèn cầu xin chư huynh đệ đừng viết thơ cho thầy, từ rày sắp sau không làm thiệt hại cho chúng nó nữa.

Tam Đức hòa thượng nghe nói thì mừng mà nói :

- Vả càng hiền đệ ở tại đây , nếu còn sanh sự nữa , trước là liên lụy tới anh là người tu hành, sau nữa mất bề danh tiếng chùa này, có phải là bất tiện cho anh chăng ? Em phải biết ngày trước em đã đánh chết mười ba mạng con người, may nhờ Bồ Tát che chở phù hộ em được vững vàng bốn mạng , nếu lấy em còn khởi đoan ra nữa thì anh e quan sở tại không nhiều dung. Phàm ra làm người phải dè dặt cẩn thận thì khỏi sự nhục đến mình , em là một đứng thông minh nói ít biết nhiều, xét theo các lời anh can gián đây có phải lẽ cùng chăng ?

Hồ Huệ Càng nghĩ lại biết mình lỗi, thì tự hối ăn năn mà thưa :

- Em rất cảm đội ơn anh giáo huấn.

Ngày kia Hồ Huệ Càng thấy giấy trường hồng dẫn ngoài chùa như vậy :

" Bọn ta làm nghề dệt tơ lụa hiệu là Cẩm Luân đường nguyên có thù khích với Hồ Huệ Càng, bởi nó nhiều phen ỷ sức, đánh giết bọn ta kẻ chết người đau , tính đà vô số, nay oan gia này khó giải, nên bọn ta có rước được một người thầy nghề võ tên là Ngưu Hóa Giao đặng trừ nó , kỳ cho ba ngày đến tại Y Linh miếu là chỗ có lập một cái nguyệt đài đặng tỵ võ , như Hồ Huệ Càng có tài hãy đến đó cự đương, chết ai nấy chịu, chẳng khá than van, bằng sợ chết chớ gọi đứng anh hùng " .

Hồ Huệ Càng coi rồi, nổi xung mà nói thảm rằng :

- Ta đã hết lòng nhơn đức nghe lời bọn ta can gián, dung cho lũ bây được toàn sanh, nay bây lại viết trường hồng dán đây mà khiêu khích ta, ta há lại đi nhịn thua, để ta làm cho bây một trận nữa mới đã nư.

Nói rồi xách đao đến cửa Cơ Phòng Tử xông phá chém rả những hàng lụa đương dệt.

Lúc ấy bọn Cơ Phòng Tử không dám cự bỏ chạy hết .

Khi Ngưu Hóa Giao hay đến tiếp cứu, thì Hồ Huệ Càng đã trở về chùa rồi, Hóa Giao liền sai cất bốn tên học trò là Lý Hùng, Mã Đông, Châu Oai, Hầu Mãnh và mười người mạnh dạn có khí giới tùy thân giữ canh các nẻo đường, sợ Hồ Huệ Càng trở lại phá nữa, và dặn dò như thấy Hồ Huệ Càng đến thì xáng mã la đặng nghe đến tiếp ứng, sai cất xong rồi, liền khiến người quét tước Y Linh miếu cho sạch và dọn dẹp thủy nguyệt đài cho tử tế , trên đài treo màn trướng , trước dán trường hồng, căn giữa treo một tấm trướng đề bốn chữ : " Thượng nghĩa tranh hùng " Nghĩa là hơn, sau tranh sự giỏi dở cùng nhau cho biết, còn hai cột đài treo một đôi liễn như vậy :

Vì bạn báo cừu trọng nghĩa ra oai tróc hồ
Cùng người trả hận quyết tình diễn võ đảo long.

Khi bài trí rồi, thì bọn Cẩm Luân đường hộ tống Hóa Giao thẳng đến thủy nguyệt đài,

Hóa Giao khi ấy mặc sắc phục như vậy : đầu bao khăn tơ, chơn đi dép sắt, mình mang giáp nhiều , ngực nịt yếm đồng, mặt lớn, râu rìa , mắt lộ , hình to , cao tám thước , lưng ước một vùng , tay chỡ trăm cân, coi bộ vạm vỡ, bọn môn đồ đều nai nịt gọn gàng, phương thiên hạ đến coi chen chơn không lọt .

Hóa Giao lên đài liền sắp đặt kẻ môn đệ đứng giữ hai bên phòng lo tiếp ứng , rồi đứng giữa đài cất tiếng lên nói cùng những kẻ đứng coi dưới đài :

- Ta nhơn đi đường thấy Hồ Huệ Càng húng hiếp bạn tác của ta , nay ta vì bạn ra sức chống đương, vậy trong đám đông này ai tên Hồ Huệ Càng hãy lên đài tử võ cùng ta cho biết thư hùng .

Nói vừa dứt lời , xảy thấy một người còn trẻ , hình dung tuấn tú, đương vịn trên vai chúng, vùng nhảy lên đài nhẹ như chim bay.

Ngưu Hóa Giao xem thấy người ấy ăn mặt tâm thường , không nai nịt, đầu đội mũ, mình mặc áo sô sa, chơn đi giày mã vĩ , tay cầm quạt kim phiến, mình cao tám thước , mặt mày xinh đẹp, má phấn môi son rất nên phong nhã .

Ngưu Hóa Giao khen thắm, nghĩ rằng:

- Người này hình dung giống đứng tư văn , không lẽ mạnh dạn, ắt là dễ giết.

Bèn vòng tay đáp lễ hỏi rằng :

- Người có phải là Hồ Huệ Càng chăng ?

Hồ Huệ Càng đáp :

- Phải.

Và hỏi người có phải là Ngưu Hóa Giao không ?

Như phải thì khá nghe ta phân tỏ đôi lời rồi sẽ tranh đấu không chầy .

Ngưu Hoá Giao nói :

- Người hãy phân mau đi .

Hồ Huệ Càng rằng :

- Vả chẳng ta cùng người kẻ một nơi người một ngã không quen biết nhau, cũng không thù nghịch chi, nay bọn Cẩm Luân đường tục danh là Cơ Phòng Tự đã giết cha ta vô cớ lại độc đả ta trọng bệnh, thiệt lữ bất nhơn , may nhờ có bạn ta cứu khỏi , tìm thầy chuyên học đã lâu năm đặng báo cừu cho cha ta , việc ấy quan Huyện sở tại đã tế sát rõ ràng , thương ta là đứa đại hiếu , nên mới hủi án , ấy là người dung còn biết xử nghĩa như vậy, huống chi thầy ta là Chí Thiện thiên sư với thầy người là Phùng Đạo Đức vốn đồng môn cùng nhau, tình như thủ túc, sao người không nghĩ bọn đồng đạo cùng nhau, nữ tham tiền mướn là trọng , không kể người đồng đạo đến gánh vác việc này, trước không kể mạng sau đừng trách ta không nghĩ niềm hòa khí.

Ngưu Hóa Giao nghe Hồ Huệ Càng khuyên giải mấy điều thì tưởng thắm rằng :

- Một là Hồ Huệ Càng học hành không bằng ta, hai là sức yếu mới kiếm lời trau chuốt dịu ngọt làm vậy , thì đáp rằng :

- Theo lời nhà ngươi nói đó cũng phải, song nội bọn Cẩm Luân đường người nào hại cha ngươi thì ngươi tầm kẻ ấy trả thù mới phải, chớ lẽ nào đánh giết kẻ vô can, còn cha ngươi chết có một mạng mà ngươi đã đánh chết hết mười ba mạng chưa vừa lòng , lại còn hung hăng theo nhiều hại người nữa, có phải là coi phép nước như không, cứ lo phận mình báo cừu được thì thôi, chớ cần gì sợ ai trả oán, như trong số mười ba mạng đã thác tại tay nhà ngươi đó . Nếu ngươi biết ta là một tay dữ, muốn khỏi chết hãy đến tại Cẩm Luân đường lạy tạ xin lỗi, trước an táng và để tang cho mấy vong linh đã thác đó, sau nữa bỏ xứ này mà đi, chớ khá gây sự tác tệ nữa , ấy là ta tưởng niệm sư bá lắm, nên mới phân giải như thế, thì ta dung tánh mạng ngươi đặng.

Hồ Huệ Càng nghe nói nổi xung, nạt lớn lên rằng :

- Nhà ngươi hôm nay đến kỳ chết, nên mới buông lời nói vô lễ như vậy .

Nói rồi cởi áo ngoài quăng xuống đài cho bọn mình giữ, còn đồ mặc trong đã nịt sẵn sàng, liền vo tay áo, kêu Ngưu Hóa Giao nói :

- Phen này ta đưa ngươi về thiên đàng cho biết cỏi ấy ra thế nào .

Liền ra miếng Hắc Hồ Tán Tâm đánh tới, Ngưu Hóa Giao khen hay, rồi né lại một bên, dùng phép Ngân Long Thảm Trảo ráng sức giơ tay mặt chống đỡ miếng Tán Tâm , còn năm ngón tay trái thì đâm vô sườn ba, Hồ Huệ Càng né khỏi, hai người rập quờn đánh nhau qua lại như giao long giỡn sóng, gạt đỡ nhậm lệ giống cọp mạnh lìa rừng, quờn đánh chơn đá như nhiếp , cả hai đều trí mạng cho nhau, kẻ nông sức trả thù cha, người ráng hơi trả cừu cho bạn, vốn hai người đều là học trò danh sư mà ra, võ nghệ cao cường, đánh từ sớm mai cho đến xế, thiên sâu địa thẳm chốn chiến trường bụi hay cuộn cuộn, mặt trời u ám, chưa ai ăn thua, thiệt là : Kỳ phùng địch thủ, nan phân biện , tướng ngộ lương tài, các biển danh.

Những kẻ đứng coi dưới đài ngó sừng, ban đầu thay dạng hai người đánh quờn cùng nhau, sau lần lần thấy quờn xoang lệ như gió, chơn đá như mưa, ngó tá hỏa con mắt, đều khen rộ lên.

Nói về Hồng Hi Quan khi ấy dất chur huynh tộ cùng kẻ môn đồ đến lồi đài , đem khí giới hộ thân phòng tiếp ứng , đứng dưới đài giữ gìn sợ kẻ khác ám hại Hồ Huệ Càng.

Lúc ban đầu thấy Hóa Giao cao lớn vạm vỡ, tướng mạo hung ác thì có lòng lo cho Hồ Huệ Càng yếu đuối chống cự không lại , sau thấy Hồ Huệ Càng đánh quờn nhậm lệ lui tới đủ phép tỷ với thầy mình nhắm cũng thâm si, xét lại thì hay hơn quờn mình nhiều lắm, có ý mừng thầm và khen Hồ Huệ Càng khổ luyện công phu, ngày nay mới rõ là thầy mình thương Hồ Huệ Càng hơn hết, nên dạy các quờn biến ấy khác hơn của mình nhiều lắm, xét lại thì Hồ Huệ Càng nhờ các miếng tinh xảo mới đỡ gạt chống chọi với Hóa Giao được , chớ Hóa Giao thì sức mạnh vô cùng , nếu lấy sức cự thì Hồ Huệ Càng chống sao cho nổi .

Hóa Giao nhơn bởi tham tài lợi
Khiến phải mạng căn chẳng vẹn toàn

Hồi 15 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Ngưu Hóa Giao tham tài táng mạng Lữ Anh Bố trượng nghĩa báo cừu

Nói về Hồ Huệ Càng cùng Hóa Giao giao chiến hơn nửa ngày chưa ai hơn thua, khi ấy Hồ Huệ Càng nghĩ thầm rằng :

- Mình yếu nó mạnh như voi , nếu lấy sức chống cự thì không lại, chi bằng dùng miếng Huê quờn là một miếng mật nhiệm của thầy ta truyền để hộ thân, khi gặp kẻ mạnh bạo mà dùng miếng ấy thì yếu sẽ trở lại mạnh, còn kẻ mạnh sẽ thất thế trở ra yếu .
(Nguyên miếng ấy không phải nai lưng kịch đánh đỡ , cứ lo trốn tránh trở né, nhảy trước nhảy sau, hoặc tả, hoặc hữu, lẹ làng như gió, giông tuồng vượn chuyền doanh bên mình, chờ cho Ngưu Hóa Giao mỏi mệt, chậm chơn day trở không kịp sơ sẩy, sẽ ra tay hại lại.)

Khi Ngưu Hóa Giao bị miếng ấy mệt đuối sức thì Hồ Huệ Càng đánh Hóa Giao đà như, song nhờ sức mạnh nên chưa ngã còn ráng cự chống. Xét việc võ nghệ thì Hồ Huệ Càng học hơn Hóa Giao nhiều, còn sự mạnh thì không bằng, nên Huệ Càng dùng trí cậ miếng huê quờn này làm cho Hóa Giao hai con mắt sanh huê vì chưa học đến miếng ấy, nên bị đánh mềm xương, muốn nhảy xuống chạy, nhưng sợ mắc cở với bọn Cơ Phòng Tử nên phải gắng gượng đánh đến chiều, lúc ấy Hồ Huệ Càng thăm hơi biết Hóa Giao đuối sức thì cả mừng, tinh thần thêm tráng kiện, đánh riết theo bên mình Hóa Giao một mấy chẳng rời .

Khi ấy kẻ đồ đệ và bọn Cẩm Luân đường thấy Hóa Giao bị đánh như, muốn lên đài tiếp ứng, song bị mười người anh em bạn của Huệ Càng rút khí giải ra ngăn dưới đài hét lớn lên nói :

- Việc tỳ võ ai chết nấy chịu, nếu ai lên đài binh vực thì ắt bọn ta không dung.

Còn những người coi thấy việc bất bình như vậy, cũng nói y như lời bọn Hồ Huệ Càng, nên phe Cơ Phòng Tử và kẻ môn đệ của Hóa Giao đứng mà ngó trăn .

Đương lúc thiên hạ lao xao xảy nghe một cái ãi, xúm nhau ngó lại thì thấy Hóa Giao bị miếng Bát Khoái Phò Diệp của Huệ Càng đá té nhào xuống nói không được, tưởng có lẽ đã đứt ruột rồi, lại bị đá nhằm bẻ đầu, máu thất khiếu đều chạy ra đỏ đường, thiên hạ đều khen rộ Hồ Huệ Càng là người anh hùng võ nghệ rất hay.

Phe Cẩm Luân đường lấy ván cửa khiêng thầy Hóa Giao về công sở đổ thuốc, giây phút tỉnh lại , mở mắt ra than rằng :

- Ta tưởng ta là một đấng anh hùng, không dè hôm nay chết tại tay Huệ Càng, vậy bọn bây chớ khá diên trì, mau đến Võ Đương sơn cầu khẩn thầy ta là Phùng Đạo Đức mà thỉnh sư huynh ta là Lữ Anh Bồ đến trả thù cho ta.

Nói rồi hét lớn lên một tiếng, thổ huyết đi xuôi, cả bọn đều thâm sàu rơi lụy, lo tẩn liệm rước thầy tụng siêu độ vong hồn, sau lại tế trâu, dê, coi rất nên rần rộ, trong vài ngày chôn cất xong xuôi, thì người chủ sự phe Cẩm Luân đường hỏi thăm Lý Hùng là học trò của Hóa Giao rằng :

- Chẳng hay sư bá ngươi là Lữ Anh Bồ với thầy ngươi hai người ai giỏi hơn ?

Lý Hùng đáp rằng :

- Ngày trước tôi có được tin sư bá tôi ngụ tại Thiệu Khánh phủ, nơi cửa thành phía Nam, lập võ quán dạy học trò, so tài nghề sư bá tôi hơn thầy tôi bội phần, song e rước người không chịu đi, chớ người chịu thì hai mạng Hồ Huệ Càng cũng phải chết .

Bọn Cơ Phòng nghe nói rất đẹp , bèn sắm sửa lễ và ba ngàn lượng bạc, rồi dắt bốn tên đồ đệ của Ngưu Hóa Giao mượn thuyền thẳng qua Thiệu Khánh phủ.

(Người đời sau coi đến hồi truyện này cười Ngưu Hóa Giao tham của đã bị chết thì chớ, lại còn tiền cử sư huynh mình chết theo, thật rất ngu dại đến chết mà không biết tự hối.)

có bài thơ như vậy :

Kẻ trí đâu ham giống bạc tiền
Tham tiền thí xác thật cuồng điên
Hóa Giao đến thác còn ngu dại
Xui giục sư huynh xuống cửu tuyền

Việc Cẩm Luân đường qua Thiệu Khánh phủ rước Lữ Anh Bồ còn lâu, nên để dẹp lại đó.

Đây nói về Hồ Huệ Càng tại Thủy Nguyệt đài đánh Ngưu Hóa Giao rút xuống đài học máu chết giắc thì bọn anh em Huệ Càng lên đài tiếp rước Huệ Càng xuống, song gân cốt đã rủ liệt , mặt mày thất sắc, song gắng gượng già bộ còn sức mạnh, liền lên kiệu theo chư huynh về chùa, pháo đốt mừng theo kêu vang dầy, khi về vừa tới chùa, ai nấy đều hoan hỉ.

Lúc ấy Hồ Huệ Càng bước xuống kiệu đi được vài bước, liền xây xẩm mày mặt, bủn rủn tứ chi, ngất ngư như đờn say, té xỉu xuống đất, cả thầy thất kinh, đỡ lên giường nằm thêm thiếp.

Tam Đức hòa thượng và Hồng Hi Quan biết Huệ Càng dùng hết sức mạnh mà đương cự cũng Hóa Giao. (Nguyên Huệ Càng khí lực yếu đuối , may nhờ có thầy truyền miếng huê quòn mới thắng đàng nọ đặng, nên sanh ra chứng bệnh này.) liền dùng thuốc theo chứng bệnh ấy mà trị, nguyên thuốc ấy của Chí Thiện thiền sư chế luyện làm ra hườn cho môn đệ để ai có bệnh như thì uống vào thì linh nghiệm, nên khi Huệ Càng uống vào trong giây phút thì tinh thần khỏe mạnh như xưa, liền ngồi dậy lạy tạ ơn chư huynh đệ có lòng

thương cứu tử và tương tiếp phò nguy .

Tam Đức hòa thượng đáp rằng :

- Anh em tình như ruột thịt phải giúp đỡ nhau ấy là thường, can chi phòng ngại .

Bèn dọn tiệc ăn mừng, đơng lúc uống rượu thì Tam Đức hòa thượng và Hồng Hi Quan nói cùng Hồ Huệ Càng rằng :

- Chúng ta xem Ngưu Hóa Giao bị trọng thương tất phải chết, thì oán cừu này khó giải, bởi thầy nó là Phùng Đạo Đức với bọn ta như tình sư thúc, nếu hay Hóa Giao chết tại tay em, e người không hỏi minh bạch cội rễ , mà nghe lời bọn Cơ Phòng Tử , ắt là người báo cừu không dung thì em phải chết, lại bọn ta cũng bị liên lụy chớ chẳng không , vậy chúng ta phải lo phương giải cứu trước thì mới tiện, chớ chi em đừng có ra tay độc thủ có đâu sẽ xảy họa to.

Hồ Huệ Càng đáp rằng :

- Khi đầu tôi cũng có vị nhượng, song Hóa Giao lòng độc ý mạnh cố ý hại tôi, nếu dung chế thì bị nó hại lại, nên thế bất đắc dĩ phải ra tay trừ khử , như sư thúc có đến đây không biện căn do, cứ việc vắn tội mà giết tôi, tôi há khoan tay mà chịu chết hay sao . Việc sống thác phú nơi trời, cũng đánh nhau lại, đầu chết tại tay người cũng cam bụng chịu.

Tam Đức hòa thượng nói :

- Sự đã dĩ lỡ rồi lui ăn năn cũng không kịp, chi bằng gửi thơ thưa tự sự cho thầy chúng ta hay coi thầy toan liệu lẽ nào . Không biết chư huynh đệ có bằng lòng như thế chẳng ?

Cả thầy đều khen :

- Sư huynh rất nên cao kiến, tính như thế ắt thuận trăm bề .

Hồng Hi Quan lập tức viết thơ sai người đem đi, hạn trong tám ngày cho có tin tức thì trọng thưởng mười lượng bạc, bằng trễ thì truat mỗi ngày một lượng, bây giờ giao trước năm lượng đi đường , người lãnh thơ liền thẳng qua Triều châu phủ, tỉnh Phước Kiến .

Nói về Chí Thiện thiên sư chuyên lo dạy học trò tập võ nghệ , mỗi ngày tư tưởng sợ Hồ Huệ Càng báo cừu phải sanh họa to, xảy có tin đến thì sanh nghi về việc Hồ Huệ Càng, lập tức giờ thơ ra xem, thì thất kinh mà than rằng :

- Quả thật Huệ Càng mang họa, vả chẳng Ngưu Hóa Giao là học trò ruột của Phùng Đạo Đức, nếu người hay Hóa Giao chết tại tay Hồ Huệ Càng ắt là không dung , thôi thôi, nó làm nó chịu chớ khá than van , song uống công ta khổ luyện những nghề hay của ta cho nó bấy lâu . Nói rồi sa nước mắt.

Nguyên Chí Thiện bình nhật thương Hồ Huệ Càng như tình cha con, nay lâm sự nguy nầy, người sợ Hồ Huệ Càng chết, và sợ nhục danh tiếng người, nên người thương xót mà khóc .

Khi ấy chư đệ tử xúm nhau lại hỏi :

- Chẳng hay Tây Thiên tự gửi thơ có việc chi cần kíp mà thầy kinh hải , buồn rầu, khóc như thế . Xin thầy tỏ cho chúng tôi biết ?

Chí Thiện bèn thuật hết các việc lại cho cả thầy nghe .

Phương Thế Ngọc liền thưa :

- Việc đã dĩ lỡ như vậy, xin thầy định lẽ nào, cứu hay là không ?

Chí Thiện nói :

- Ta muốn sai bọn bây làm thế cứu ứng, song sợ bây học chưa lành nghề, chớ chi bọn bây địch với mộc nhon, mộc mã đặng thì chúng bây đi ta mới yên lòng.

Phương Thế Ngọc ý tài năng từ nhỏ đến lớn chuyên lo lập luyện võ nghệ tinh thông, nên thưa cùng thầy xin cho bọn mình đánh thử coi được cùng chăng .

Chí Thiện nhậm lời.

Phương Thế Ngọc liền hội chư huynh đệ lại thương nghị rằng :

- Nguyên một trăm tám mộc nhon này sắp đặt chia ra một trăm tám khoản, vậy anh em ráng cẩn thận coi theo đường đi nước bước của tôi mà theo và dùng quyền cho nhắm lẹ, coi theo tôi mà đỡ gạt thì ra mới khỏi, nếu sơ sẩy chắc là bị hại chớ chẳng chơi, và chẳng mộc nhon này bằng máy khua động một cách dữ tợn, nó là vật vô tình không vị nhượng ai .

Bàn luận xong rồi dẫn lộ khai tiên đạo cho chư huynh đệ theo đều tận lực, dùng quyền đỡ gạt cẩn thận nên đánh khỏi một trăm tám mộc nhon ấy thẳng ra khỏi cửa chánh môn, Chí Thiện xem thấy cả đẹp, bắt đắc dĩ mới cho hạ san, vì thương Hồ Huệ Càng lắm, phải gắng gượng làm ngơ, chớ trong lòng không muốn cho đi chút nào hết .

Khi chư đệ tử lạy tạ ra đi, thì Chí Thiện dặn dò Phương Thế Ngọc rằng :

- Phải chuyên lo dạy dỗ chư huynh đệ của con cho nhuần việc võ kinh, chớ nên thấy vắng mặt thầy mà bỏ luống, phòng ngày sau giúp đỡ nước nhà may được quan chức, trước được tiếng tốt cho thầy, sau là phong thế ấm tử.

Chư đệ tử nghe các lời thầy khuyên bảo thì trong dạ ngậm ngùi, bận bịu không rời, cực chẳng đã phải ra đi.

Trong bọn học trò này có ý hạ san, trước cứu ứng Hồ Huệ Càng, sau về thăm viếng quê hương luôn thể , duy có một mình Tạ Tam Phước không chịu về viếng quê hương, tình nguyện xin ở tại Thiếu Lâm tự cạo đầu tu hành, Chí Thiện thấy Tam Phước tánh ý chơn chất thì nhậm lời, song dạy đi tiếp ứng cứu Huệ Càng xong rồi sau sẽ trở lại qui y đầu Phật. Nên khi Tạ Tam Phước ra đi cùng Thế Ngọc, thì Chí Thiện cho Tam Phước một cái bữu bối kêu là Thiết oan ương, để khi nào gặp cường nhon chống cự không nổi, thì dùng cặp Thiết oan ương ấy, nhắm ngay mặt quăng đến, ắt kẻ mạnh ấy gãy rụi hai tay , nhưng phải cẩn thận đợi lúc nguy cấp sẽ dùng , lại trao một cái cầm nang thơ mà dặn Thế Ngọc, chừng nào Phùng Đạo Đức xuống báo cừu, khó bề cứu giải, thì hãy trao thơ này cho đại sư bá là bà Ngũ Mai xin xuống trợ cứu ắt xong.

Khi ấy chur đệ tử từ tạ ra đi thẳng đến Dương thành thuộc về tỉnh Quảng Đông, đều trở về nhà thăm viếng cha mẹ vợ con, rồi tụ nhau tại chùa Quang Hiếu tự mà ở , vì Tây Thiên tự với Cẩm Luân đường thù khích, nên sợ đến đó mang tiếng.

Rồi lên sai người đến nói cho Tam Đức huê thượng và Hồng Hi Quan hay mà dời cả bọn Hồ Huệ Càng đến Quang Hiếu tự đặng tập võ nghệ thêm, phòng khi ứng tiếp .

Khi ấy Tam Đức huê thượng mới hay thầy mình cho chur huynh đệ đến cứu ứng thì cả mừng, bèn rủ nhau tới Quang Hiếu tự mà luận đàm, lúc ấy chur anh hùng hội nhau một nhà trò chuyện và trách móc Hồ Huệ Càng làm việc tác tệ, cho thầy lo sợ buồn rầu.

Hồ Huệ Càng không dám cãi chối, cứ làm thinh mà chịu, nên hờn không chịu ở Quang Hiếu tự tập võ nghệ thêm.

Lý Cẩm Luân thấy vậy thì kêu Huệ Càng an ủi và nói :

- Khi chúng ta hạ san thầy có dặn dò, khuyên bảo anh em phải tập luyện võ nghệ chẳng nên tự thị, rủi có sơ sẩy, trước là tánh mạng không còn, sau hồ nhục đến danh tiếng thầy.

Huê Càng ý mình, không vung lời bạn khuyên giải, cứ việc ở riêng một mình, chur huynh đệ thấy vậy cũng không nói năng đến nữa.

Đây nhắc lại phe Cẩm Luân đường đi với bọn lên học trò của Nguru Hóa Giao khi đến Thiệu Khánh phủ, tìm qua cửa thành Nam vào nhà võ quán, ra mắt Lữ Anh Bố, quì xuống đất, khóc tỏ về sự Nguru Hóa Giao bị Hồ Huệ Càng dùng huê quờn đánh nhào xuống đài, lâm trọng bệnh, khi gần chết có di ngôn dặn dò chúng tôi đến đây rước thầy đánh báo cừu giùm, nay bọn Cẩm Luân đường đem trọng lễ là ba ngàn vượng bạc đến cầu khẩn rước thầy, xin tưởng niệm thù tặc ra sức phục thù, ơn ấy cảm độ vô cùng.

Lữ Anh Bố nghe vừa dứt lời liền khóc rống lên mà nói rằng :

- Cách chừng nửa tháng nay, ta nằm ngủ mơ màng, chiêm bao thấy em ta là Nguru Hóa Giao mình đầy những máu, đến xin ta đánh báo cừu giùm cho nó. Lúc ấy ta có ý để hỏi nó ai giết, chẳng dè vừa tỉnh giấc thức dậy thì chẳng thấy chi hết, trong mình nổi ốc phát lãnh không biết điềm ứng như lẽ nào, nay đặng tin đây mới hay em ta chết tại tay Hồ Huệ Càng, nếu ta không báo cừu cho em ta thì sao gọi là người .

Bọn Cẩm Luân đường nghe nói lấy làm mừng, liền dung lễ vật và ba ngàn lượng bạc mà thưa rằng :

- Xin lão sư nhậm tình dùng lễ mọn này, trước là báo cừu cho thù tặc, sau tiết hận cho bọn tôi, thì ơn ấy khắc cốt minh tâm.

Lữ Anh Bố đáp :

- Tôi vốn không công đức chi cùng chur vị mà dám thọ của trọng này, tôi xin phát hồi lại cho chur vị .

Bọn Cẩm Luân đường cầu xin năn nỉ hết sức, cực chẳng đã Anh Bố phải chịu lãnh, rồi

sửa soạn đồ hành lý ra đi , dặn kẻ môn đệ rằng :

- Ở nhà coi sóc võ quán, như có ai đến hỏi thì nói trong vài ngày ta sẽ về, bọn bây không cần gì phải theo ta. Vì có bọn học trò của sư thúc đây, chúng nó theo ta thì cũng đủ.

Khi dặn dò xong xuôi, liền mướn ngựa đi vài ngày đã đến Dương thành, vào công sở Cẩm Luân đường, thì có Bạch An Phước đứng chực sẵn tại đó nghinh tiếp vào, trà nước rồi, đứng dậy mà thưa :

- Lão sư đến gặp dịp rất may, vì lúc này học trò Thiếu Lâm tự hạ san rất nhiều đang tiếp ứng Hồ Huệ Càng, bây giờ còn ở tại Quang Hiếu tự, xin lão sư hãy để phòng cho lắm .

Anh Bồ đáp rằng :

- Không cần gì lo, dầu nhiều cho mấy đi nữa ta cũng không sao , vậy xin liệt vị dọn bày tiệc mọn, đặng ta đến Song Sơn tự cúng tế em ta một phen.

Khi cúng tế rồi Anh Bồ biểu An Phước dắt đường thẳng qua Quang Hiếu tự thì bọn tăng đồ đón rước vào làm lễ mắt, bái yết Phật Như Lai rồi thẳng đến võ quán ra mắt các vị anh hùng .

Khi ấy Lý Cẩm Luân ra tiếp rước vào trong , mời ngồi trò chuyện, hỏi thăm rằng :

- Chẳng hay sư huynh đến đây có việc chi , xin tỏ cho tôi rõ ?

Anh Bồ sẵn giận, đáp rằng :

- Ta đến báo cừu cho em ta là Hóa Giao, vậy chớ bọn ngươi không biết hay sao mà hỏi đó ?

Lý Cẩm Luân nói :

- Nguyên phe Cẩm Luân đường với Hồ Huệ Càng là có sát phụ chi thù, bởi vậy quan sở tại tra vấn minh bạch mới xử hủy án mạng ấy , tha Hồ Huệ Càng. Rồi Ngưu Hóa Giao nghe lời người ngoài không kể niềm đồng đạo cùng nhau, lại trợ Cẩm Luân đường thì cường gánh vác, ra tranh đấu cùng Hồ Huệ Càng thì Hồ Huệ Càng cũng có phân trần , song Hóa Giao tham tiền nhiều chẳng tương tình nhau, nên ra sức tỵ võ lập đoạn thệ ai chết nấy chịu, trong việc giao quờn hỗn chiến , dầu cha con cũng không vị tình dung chế được , xét cho kỹ thì Hóa Giao quấy bởi khinh nghĩa trọng tài, nên chết cũng đáng, chớ có thù chi mà sư huynh gọi rằng thù , xin sư huynh xét lại , kéo tổn thương hòa khí.

Anh Bồ nói :

- Bọn ngươi chớ khá chuốt ngót miệng lưỡi vô ích, vậy ai là Hồ Huệ Càng hãy ra cho ta thấy một chút, coi người ra thể nào mà độc dữ đến thế, đánh chớ đặng kiêng chủ nhà, lại không vị đến thầy ta, nay ta quyết đến đây báo cừu cho em mới nghe, như ai biết Hồ Huệ Càng ở đâu phải dẫn đến cho ta, bằng không chớ trách ta sanh sự.

Khi ấy Phương Thế Ngọc thấy Lữ Anh Bồ buông lời xác xược thì nổi xung đáp rằng :

- Như muốn Huệ Càng ra đây không khó gì song sư huynh nói sao không biết xét, như

Ngưu Hóá Giao là đũa bất thức thời vụ, ham ăn hiền chúng, không kể người đồng đạo, coi của hơn người nên mới bỏ thầy, sư huynh muốn trả cho đặng cừ này mà Hóá Giao sống lại đợc chăng ? Đã không đợc thì chớ lại thêm thù khích với nhau nữa , túng sử như sư huynh giết đợc Hồ Huệ Càng, thì bọn ta há khoan tay ngồi vậy , chẳng biết trả thù lại hay sao ?

Anh Bồ nghe nói đỏ mặt tía tai , nhưng mà Thế Ngọc nói nhầm lè , nên mắc cở then thùa, làm thỉnh gục mặt xuống đất mà than rằng :

- Thôi, ta vị tình các người phải sao chịu vậy, song phải kêu Hồ Huệ Càng đến trước mặt lạy thì ta tha.

Lý Cẩm Luân nói :

- Huệ Càng không có ở chùa này, y ở bên Tây Thiên tự .

Lữ Anh Bồ liền từ biệt mấy vị anh hùng, thẳng qua chôn ấy , khi đến nơi thì mấy chú sãi nhỏ vào thông tin cho bọn hào kiệt Tây Thiên tự hay, thầy đều thất kinh. Song Hồ Huệ Càng tự thị tài năng, không có một mảy chi sợ , khi Anh Bồ vào liền nạt lớn mà hỏi rằng :

- Ai là Huệ Càng ?

Hồ Huệ Càng xúc đến nói :

- Ta đây, vậy người có phải là Lữ Anh Bồ chăng ?

Anh Bồ trả lời :

- Phải .

Huệ Càng nói xúc ý rằng :

- Ngươi hỏi danh tánh ta đặng nạp mạng phải chăng ?

Anh Bồ nổi giận xúc đến huơi quờn đánh xuống.

Huệ Càng cũng không nhịn , nhảy lại đá nhau cả hai vừa muốn hỗn chiến .

Tam Đức huê thượng và Đồng Thiên Cân lật đật can hai đàng ra, rồi Tam Đức huê thượng khuyên giải mà Lữ Anh Bồ không thềm nghe, liền tuốt trở về công sở Cẩm Luân đường, lập tức viết phiếu hồng đem dán tại cửa chùa Tây Thiên tự , tỏ như vậy :

" Bọn ta hiệu là Cẩm Luân đường, thường bị tay Hồ Huệ Càng hàm hại rất thâm thiết. Nay có Lữ Anh Bồ là thầy nghề võ không tham tài lợi, có tình báo cừu cho bạn là Ngưu Hóá Giao , chết tại tay Hồ thị . Như Hồ Huệ Càng là người anh hùng khí khái không sợ chết, thì rạng ngày tự tại Thủy Nguyệt đài mà thí võ, ai chết nấy chịu không thườnghon mạng ".

Bọn Tây Thiên tự thấy lời hịch thì lo rầu cho Hồ Huệ Càng, song Huệ Càng ý mình có tài không lo sợ, bèn sửa soạn định ngày mai đến nghinh địch.

Khi ấy chur anh hùng tại Quang Hiếu tự hay được việc ấy thì thất kinh, rũ nhau qua Tây Thiên tự khuyên giải Hồ Huệ Càng chớ nên thượng đài thí võ , nhưng mà Huệ Càng không chịu nghe lời can gián , ai nấy đều chắc làm sao Huệ Càng cũng chết tại tay Anh Bồ chớ chẳng không, nếu làm thỉnh để vậy thì mất danh tiếng chùa Thiếu Lâm tự của bọn mình .

Đương lúc lo liệu , xảy thấy Tạ Tam Phước vỗ tay cười mà nói :

- Ta có kế rất mau nhiệm song chờ lúc Huệ Càng nguy cấp sẽ ra tay giải cứu .

Cả thầy nghe nói đều mừng , hỏi kế ra thế nào ?

Tạ Tam Phước nói :

- Lúc hạ san thầy có cho ta một cặp Thiết oan ương và dận đồ kỷ lưỡng, khi gặp giặc mạng đánh không lại thì lên quăng cặp Thiết oan ương ấy vào mình giặc tức thì chặt rút gân cốt hai tay, việc ấy thầy đã truyền dạy nhuần nhả rồi, và ta đã thí nghiệm bá phát bá trúng, nay gặp lúc này phải dùng nó thì cứu Huệ Càng đặng cho khỏi nhục danh tiếng thầy . Vậy để mai ta giả dạng kẻ đi đường đến coi rồi tay lại gần bên đài ra tay ắt là xong việc.

Cả thầy đều khoái chí, còn Phương Thế Ngọc thì lo phụ ích thêm cho Huệ Càng, trao giáp cho mượn mặc coi cho lịch, đưa yếm tâm mang trước ngực phòng sự rủi ro .

Huệ Càng mừng, tạ ơn bậu bạn có lòng chiếu cố, thương tưởng phận mình.

Rạng ngày Anh Bồ nai nịt tề chỉnh , nhóm bọn Cẩm Luân đường và bốn tên học trò của Hóa Giao thẳng đến Thủy Nguyệt đài, dàn giá nghiêm chỉnh , cỡi ngựa tuấn mã, đầu bao khăn đen , mình mặc giáp nhiều, cổ đeo yếm âm đồng ở trong, chân đi dép giát sắt, mặt nở nang, mắt như lục lạc , râu ria tua tủa, lưng dài lớn rộng, sức mạnh ngàn cân , cao tám thước, tiếng nói tợ thanh la, xem càng mạnh bạo .

Khi Anh Bồ đến đài, xuống ngựa đi thẳng lên đài , dòm xuống thấy thiên hạ coi đông như kiến cỏ, bên vòng lấy thủ lễ nói rằng :

- Tôi là Lữ Anh Bồ đến Thủy Nguyệt đài này báo cứu cho em là Hóa Giao chẳng phải tham tiền hay là cầu danh vọng, xin các người miễn nghị .

Nói rồi ngồi ngay giữa đài mà chờ .

Xa xem thấy Hồ Huệ Càng tuồng mặt như uống rượu ngời kiêu đi đến, có một bọn anh em bạn theo sau, khi kiêu đến trước đài, Hồ Huệ Càng xuống kiêu, có ý khoe tài hay , liền nhắm đài nhảy thốc lên lẹ như chim bay, khi hai chơn nhón đưng tới đài nhẹ nhàng không động địa , những người coi đều khen rộ .

Anh Bồ lật đặt đứng dậy, chăm chỉ ngó, thấy Huệ Càng đầu đội nhĩ bì khôi nhuộm, mình nịt giáp, trước ngực có thiết yếm tâm hộ thân, chơn đi giày cửu hườn kiếm, diện mạo siêu quần , nhưn tài xuất chúng, liền nạt mà nói :

- Người đã giết sư đệ ta, thù ấy bất cọng đái thiên, nên người đến chịu chết, chớ trách ta sao không nghĩ tình đồng đạo cùng nhau .

Hồ Huệ Càng vỗ tay cười mà đáp rằng :

- Bớ Anh Bó, người vì bạn đến tìm ta mà trả thù , song ta e người đã đa đến kỳ chết nên khiến cho người đến nạp mình, vậy ta ra tay làm phước đưa người xuống diêm đài kéo Hóa Giao trông đợi.

Anh Bó nghe nói nổi xung không thêm nói lại, cứ dùng quờn ráng sức đánh tới, miếng quờn này kêu là Diện Hồ Thân Khai rất nên hung ác, Huệ Càng né khỏi, dùng miếng Thiên Tự Thiết đầu thủ đánh trả phá miếng quờn của Anh Bó.

Anh Bó một tay ra miếng Thôi Sơn Quá Hải, và một tay ra thế Mạnh Hồ Cầm Dương đánh xuống Hồ Huệ Càng nhảy tránh khỏi , hai đảng chống chọi giải phá cùng nhau hơn hai mươi miếng từ sớm mai cho đến xế, tranh đấu gần bốn chục hiệp.

Lữ Anh Bó sức mạnh vô cùng, đánh chừng nào thì tinh thần càng thêm bội sức chừng này , còn Hồ Huệ Càng xương hóc nhỏ, sức không bao nhiêu mà chống chọi được lâu không sơ sẩy là nhờ học đã tinh thông, và thầy thương truyền nhiều miếng tuyệt diệu, bí yếu , đang lúc giao chiến Huệ Càng nghĩ rằng :

- Sức nó thì mạnh còn mình thì yếu nếu dùng sức chống chọi nữa ắt phải bị hại, vậy ta dùng chước khác họa may thắng đặng chăng ?

Liền ra miếng huê quờn nhảy nhót lẹ làng như chim .

Anh Bó thấy miếng ấy thất kinh vì chưa biết đến, nên ráng đề phòng gìn giữ nguyên Lữ Anh Bó công phu học nghề võ hơn Hóa Giao thập bội (Nói sơ lược về sự võ nghệ học đến nước, mỗi ngày phải tập ngó mặt trời, ban đầu thì xồn xang, cong đầu nhưc óc khó chịu, lần lần quen, hết sợ ánh sáng, không đau mắt khi lâm trận, dầu kiếm kích lạng xãng, đao thương mật bổ thì con mắt cũng không loạn).

Khi Huệ Cng dùng miếng huê quờn , song Anh Bó cũng không náo thì biết mình thua, lại đuổi sức nhảy không được nhanh lẹ như trước.

Anh Bó thấy rất mừng, bèn ráng sức dùng miếng La Hán ngũ hành đánh ngay khắp sanh Huệ Càng như núi Thái sơn ngã .

Huê Càng chắc chết khó bề trốn tránh , may nhờ Tạ Tam Phước thấy vọi Huệ Càng gần thua nên hãm cận bên đài, thò tay vào tay áo rút cặp Thiết oan ương nhắm ngay tay Anh Bó quăng vô, hơi bay như luồng gió, rồi giựt thâu vào tay áo. (Vật này hại người không thấy). Lúc Anh Bó vừa ra tay hại Huệ Càng, chẳng may chạm nhằm cặp Thiết oan ương, hai tay gãy xụi lơ .

Hồ Huệ Càng cả mừng, sẵn trốn lộng quờn đánh ngay cổ .

Anh Bó tránh không kịp, gãy đoạn xương cổ té chết tươi trên đài rất thảm thiết .

Bởi vậy kẻ sau coi đến hồi truyện này thì thì ta thán thương tiếc Anh Bó võ dũng, nên có bài thơ như vậy :

Thủ túc tình thán nghĩa rất thâm
Báo cứu vì bạn phải đồng tâm
Tuy nhiên bị hại tay gian trá
Roi để danh thơm quán cổ câm

Khi Anh Bô bị hại thì học trò của Hóa Giao và bọn Cơ Phòng Tử tuốt lên đài cứu ứng, nhưng gân cốt Anh Bô đã đoạn lìa chết ngắt, còn Huệ Càng nhảy xuống đài như chim đáp, thân sắc như thường, rồi bước lên kiệu.

Bốn phía thiên hạ đều khen, rộ lên rằng :

- Quả thiệt Hồ Huệ Càng anh hùng đệ nhất.

Huệ Càng nghe lấy làm đắc ý, bèn vẫy cùng chư huynh đệ trở về Tây Thiên tự, pháo đốt tiếp rước rầm rộ.

Nói về bọn Cẩm Luân đường sắm sửa quan cách tẩn liệm Anh Bô cho người khiêng đến Song Sơn tự để tạm chớ không đem về công sở, rồi nhóm nhau thương nghị rằng :

- Bọn ta tốn bạc ngàn mà trừ kẻ nghịch không đặng, lại thêm hai mạng nữa, vậy tính lẽ nào ? Nếu bỏ qua thì nó cũng không dung, còn làm sấn tới thì sợ khó nổi, có phải là tấn thối lưỡng nan chăng ? Xin chư huynh đệ ai có kế chi, bày ra mà trừ hậu hoạn.
Ngu Cường nói :

- Nay chú và sư bá ta đều bị tay Huệ Càng hãm hại, cứu ấy ví như biển, há bỏ qua sao . Nay ta phải dùng kế như vậy thì trả thù ấy mới xong. Nguyên sư bá, sư thúc tôi vốn là học trò ông Phùng Đạo Đức, tình yêu mến như cha con, vậy xin liệt vị chớ nài hao tổn, sắm sửa hai quan tài ấy cho trọng hậu, và chuẩn bị lễ vật cho nhiều, rồi mượn thuyền đưa hai linh cữu ấy đến Võ Đương sơn trước là cho người thấy mũi lòng, sau bọn ta dùng lễ vật ra mắt người tỏ sự oan ức ấy cho người nghe, ắt lập tức hạ san, dù một trăm mạng như Huệ Càng cũng phải tan xương, không lẽ người để cho thiên hạ chê Võ Đương sơn không bằng Thiếu Lâm tự sao ? theo ý tôi xét việc võ nghệ và sức của sư bá tôi, đương trường chống trả đánh với Huệ Càng thì mười phần thắng hết chín, song Huệ Càng tráo trắt linh lợi dùng miếng huê quờn, làm cho sư bá tôi khó hề hạ thủ, lại chẳng biết vì có nào đương lúc giao quờn mà tay sư bá tôi gãy lợi thành linh, chắc là bị nó ám toán binh khí mà đánh mới ra có ấy, như không phải Huệ Càng thì ắt có kẻ khác đứng gần bên đài ám trợ, thật việc vô bằng, khó bề phân định.

Ai nấy nghe Ngu Cường nói thì lấy làm lạ, vì khi hai đàng giao chiến thì không có binh khí, nên không lẽ nghi ngờ, song cũng phải tỏ việc ấy cho Lão đạo sư nghe phòng sau đối địch chẳng khá dùng quờn nữa, phải đánh bằng binh khí và đề phòng kẻ ám toán mới xong, cả thầy đều khen phải.

Bèn sắm sửa lễ vật, tu chỉnh quan quách và đem theo sáu ngàn lượng bạc, mượn thuyền thẳng đến Võ Đương sơn, những người hộ tống là bốn người học trò Hóa Giao và hai người bọn Cẩm Luân đường.

Nói về tại núi Võ Dương sơn có một tòa miếu võ thờ Huyền thiên Thượng đế, có một lão đạo sĩ là Phùng Đạo Đức hiệu là Bát Tý Na Tra ở tu hành, và có một người đồ đệ tên Lôi Đại Bàng con Lôi Lão Hồ, cảnh chùa này thiên hạ thượng hương cúng kiến rất đông, song Phùng Đạo Đức tánh ưa thanh tịnh, nên ở hậu điện cho thanh vắng.

Ngày kia Đạo Đức ngồi trên giường nhắm mắt niệm Phật đến canh ba, mơ màng thấy Hóa Giao và Anh Bô, cả mình bị thương tích, quì khóc xin thầy báo cứu dùm.

Đạo Đức thất kinh lật đật bước xuống hỏi bị ai làm hại thân thể ra như vậy. Chẳng dè bị dương khí xung đến nên hai hồn liền biến mất, Đạo Đức mở mắt không thấy gì hết trong mình vùng phát lạnh, rớn ốc, kể rạng ngày đương ngồi bàn luận cùng Lôi Đại Bàng, xảy thấy Nguu Cường và bọn Cẩm Luân đường chờ hai quan tài đến quì lạy tỏ khúc nôi, Đạo Đức nghe liền ngã ngựa chết giắc.

Hồi 16 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Lôi Đại Bàng lạy thầy hạ san Hồ Huệ Càng đưa con nhập tự

Nói về khi Nguu Cường và bọn Cẩm Luân Đường cả thầy tám người đưa quan tài đến Võ Dương sơn thì thấy một tòa miếu Huyền Thiên Thượng đế rộng lớn khéo lạ vô cùng.

(Nguyên của vua Minh thái tổ ngự tạo khi trước, đặng đền ơn thần ủng hộ giúp vua trừ tuyệt phản nghịch là Trần Hữu Lượng, nay còn noi dấu tích tại đây, thiên hạ đến cúng kiến rất đông.)

Bọn Cẩm Luân đường cậy tên đạo đồng dắt vào hậu điện ra mặt Phùng Đạo Đức.

Lúc ấy lão đạo trưởng đương phiến nảo về sự chiêm bao, xảy thấy đạo đồng dắt Nguu Cường và bọn Cẩm Luân đường đến quì thưa các việc.

Đạo Đức nghe vừa dứt lời liền té ngựa chết giắc.

Lôi Đại Bàng và Nguu Cường xúm đờ kêu một hồi mới tỉnh dậy.

Nguyên Đạo Đức thương Anh Bô và Hóa Giao như con bèn mời bọn Cẩm Luân đường ngồi rồi lấy lời phủ ủy rằng :

- Nay hai tên học trò ta chẳng may táng mạng, chư vị cũng trọn niềm chung thủy, chẳng nài đường thiên sơn vạn hải đưa linh cứu đến đây, ơn ấy ta cảm đội vô cùng.

Bạch An Phước đứng dậy vòng tay thưa rằng :

- Vả chẳng oán cứu ấy sanh ra bởi bọn tôi làm cho nhị vị giáo đầu táng mạng, xét lại công ít tội nhiều, xin đạo trưởng hải hà đại độ, ra tay cứu chữa kẻ trầm luân, kéo oan

khuất bọn tôi sanh nghiệp làm ăn bất tiện, bị hại hằng ngày. Nay chúng tôi xin dung mọn này khẩn cầu đạo trưởng hạ san, trước trả cừu cho nhị vị giáo đầu, sau ra tay tế độ cứu vớt bọn tôi khỏi chốn gai chông.

Nói rồi lạy tam thiên và dung sáu ngàn lượng bạc và các vật khác .

Phùng Đạo Đức đỡ dậy đáp rằng :

- Ta hận Huệ Càng thâm cốt, chí vì nó đành ra tay độc thủ, nó không tưởng niệm đồng đạo, nên mới giết môn đệ ta, dầu cho thầy nó có xuống Dương thành đi nữa thì ta cũng không dung .

Nói rồi sửa soạn ra đi.

Khi ấy Lôi Đại Bàng quì thưa rằng :

- Giết gà đâu dùng dao trâu, xin thầy cho con hạ san, trước tìm Huệ Càng dâng trả hồn cho nhị vị sư huynh, sau giết Phương Thế Ngọc báo thù cho cha luôn dịp.

Đạo Đức gạt đầu đáp rằng :

- Con đi thì phải lễ, song hãy tiềm tâm cẩn thận để phòng kẻ bị ám hại .

Đại Bàng vâng lệnh từ tạ ra đi quảy đồ hành lý và vác một cây thiết côn nặng nổi tám mươi hai cân, hiệp cùng bọn Cẩm Luân đường xuống thuyền trở lại Dương thành.

Đây nói về này kia Huệ Càng xúm nhau ăn uống mản rở và cảm ơn Tạ Tam Phước có lòng giúp đỡ , khi ấy Huệ Càng kính dâng ba chén rượu cho Tạ Tam Phước và thưa rằng :

- Nay mạng tôi vẹn toàn và khỏi nhục danh thầy, cũng nhờ sức huynh, nên tôi kính dung rượu này xin anh nhậm lễ, và lạy một lạy đền ơn cứu tử.

Tạ Tam Phước đáp rằng :

- Vốn đó đây là niềm thù tặc phải tương trợ cho nhau, có điều chi trọng hệ mà em phòng đáp lễ . Vậy anh xin em từ này về sau chớ nên sanh sự nữa, hãy lo an hưởng thái bình, nếu em nhậm lời an ủi thì anh khoái lạc vô cùng.

Còn Tam Đức huê thượng cũng hết lòng khuyên giải về vụ ấy, nên Huệ Càng hẳn tâm không dám sanh sự với bọn Cơ phòng , cách vài ngày Huệ Càng từ biệt anh em trở về Tân Hội thăm mẹ và vợ con.

Nguyên vợ Huệ Càng là Hạ thị, từ ngày chồng ra đi học võ, ở nhà Hạ thị đẻ được một đứa con trai đặt tên Hữu Đức, lúc này được bảy tuổi .

Khi Huệ Càng về thấy con hình dung xấu xa, không giống cha mẹ chút nào, đầu rấn mắt chuột lại thêm nhỏ thó, nhưng mà xương gân liền lạc thì không đẹp.

Ngày nọ có một người anh em họ với Huệ Càng tính qua tỉnh Phước Kiếnặng buôn bán, sẵn dịp ấy Huệ Càng thưa cho mẹ và vợ hay đặng gửi Hữu Đức theo người anh em ấy đến Thiếu Lâm tự học .

Vợ Huệ Càng cũng thuận theo ý chồng, còn mẹ Huệ Càng cũng yên tâm, song ngại Hữu Đức còn nhỏ không người săn sóc, nên nói cùng Huệ Càng rằng :

- Theo ý con tính đó thì nhằm lẽ, nhưng mẹ e cháu nhỏ dại cô độc một mình, ở xứ người lấy làm tất tưởi .

Huệ Càng thưa :

- Việc ấy xin mẹ chớ lo, vả chẳng thầy tôi là người tu hành như đức lắm, bình sanh hay ưa mến con nít, chịu nhọc bảo dưỡng không phiền, chẳng những là thương người mà lại mến thương đến loài súc vật, nuôi những mèo chó, vượn, chim và kiền vật , săn sóc đường thể ngọc ngà.

Mẹ Huệ Càng nghe nói bằng lòng.

Khi ấy Huệ Càng viết thư kính gửi cho thầy xin rộng lòng thương trẻ dại, xam luyện gân cốt, dạy tập võ nghệ đặng phòng sau hiển đạt gia đình .

Lúc bàn bạc xong xuôi, liền giao Hữu Đức cho người anh em họ và châu cấp quần áo bạc tiền, Hữu Đức vui mừng lạy bà và cha mẹ, từ biệt theo người chú họ ra đi, coi bộ không trù mến ai hết , lại nhãy nhót vọt cười.

Tuy Hữu Đức tuổi còn ấu xuân, song thiên hạ thường đặt tên riêng là Thiết đầu lão tử .

Khi Huệ Càng gửi con đi học xong rồi , đi thăm viếng thân bằng cố hữu.

Nguyên Huệ Càng có chí khí lớn, học võ nghệ tinh thông, đặng trả thù cho cha, nên tới đâu ai cũng yêu vì là hiếu tử.)

Cách vài mươi ngày mới xong việc thăm viếng, kể đợc thơ thầy trả lời rằng :

- Đã nhận Hữu Đức làm đệ tử và dặn dò chuyên tập võ kinh, phòng khi chống cự cùng học trò Phùng Đạo Đức, và phải hòa nhã vui thuận với anh em , chớ nên thị cường sanh sự mà lỗi trong phép nước.

Huệ Càng thơ rồi không thềm đem vào lòng,

Nói về bọn anh hùng ở tại Quang Hiếu tự lần lần về quê quán thăm viếng cha mẹ không có sự chi lạ, duy có Lý Cẩm Luân khi hồi hương thấy cháu là Lý Khai , hình dung vạm vỡ, tài mạo đoan trang sức mạnh, nên Cẩm Luân truyền hết võ nghệ đã học nơi Thiếu Lâm tự.

(Đến sau Lý khai này ra làm Soái theo bọn Bạch Liên đánh Thường Ngô Xuân thua ba phen, nhờ bọn anh hùng tại Thiếu Lâm tự bắt mới đặng Lý Khai, ấy là nói sơ lược về việc ngày sau) .

Khi Lôi Đại Bàng theo bọn Cẩm Luân đường về đến Dương thành vào công sở thết đãi ăn uống xong xuôi.

Lôi Đại Bàng khiến người dắt đến Tây Thiên tự kiếm Huệ Càng và Phương Thế Ngọc.

Khi đến nơi thì Tam Đức huê thượng hỏi rằng :

- Chẳng hay sự đệ đến có việc chi mà hăm hờ đường ấy ?

Đại Bàng đáp rằng :

- Ta đến kiếm Huệ Càng và Thế Ngọc đăng báo cừu cho phụ huynh.

Tam Đức nói :

- Sự đệ đến trễ, mấy người đã về thăm quê quán gần một tháng nay.

Đại Bàng nói :

- Vậy người hay viết thư cho bọn nó hay đến đây đăng giao chiến cùng ta , bằng chẳng y lời thì người chớ trách ta sao lại vô nghĩa .

Nói rồi quày quả trở về công sở Cẩm Luân đường.

Bởi có ấy Tam Đức huê thượng nghị luận với Hồng Hi Quan và Đồng Thiên Cân đăng lập tức viết thư cho người đi báo tin cho chư huynh đệ hay.

Khi Huệ Càng được tin liền đến Quang Hiếu tự mà tự anh hùng, khi đến nơi thì chưa ai đến, bèn sang qua Tây Thiên tự mà ngụ, còn ba anh em Phương Thế Ngọc vì ở xa nên chưa đến kịp.

Ngày ấy Đại Bàng đến Quang Hiếu tự, xảy gặp anh em Lý Cẩm Luân vừa đến .

Khi anh em Lý Cẩm Luân thấy Lôi Đại Bàng thì biết là đến báo cừu , nên có ý sợ và giả làm bộ không biết, mời vào trà nước rồi hỏi :

- Sao em không ở Võ Đương sơn học luyện võ nghệ, về đây có việc chi, xin tỏ cho bọn ta biết ?

Đại Bàng nói :

- Bọn bây khéo kiếm điều hỏi phơ phào, nay ta đến đây, chúng bây lại không biết hay sao ? Một là tìm Thế Ngọc mà báo cừu cho cha mẹ ta, hai là kiếm Huệ Càng đăng trả hận cho nhị vị sư huynh ta , thật bọn bây rất nên độc ác, chẳng tưởng niềm đồng đạo cùng nhau, còn tình nghĩa gì nữa mà hòng kêu sư thúc sư đệ ! Ta nói thiệt, quyết giết cho đăng Thế Ngọc với Huệ Càng, cùng tảo tận lũ bây để rửa hờn và cho thiên hạ biết danh ta học tại Võ Đương sơn, võ nghệ hay dở đường nào.

Bọn bây kiệt nghe những lời Lôi Đại Bàng nhục mạ thì cả giận mắng rằng :

- Người là loài súc sanh, cả gan đến đây buông lời nói vô lễ hủy báng bọn ta, có lẽ người phải chết vì bọn ta trong giây phút đây , như Ngưu Hóa Giao và Lữ Anh Bồ là trang võ nghệ siêu quần hơn người thập bội còn bị giết thay , nay người làm phách theo thói cha mẹ người ngày trước, tự thị coi thiên hạ không người, lại còn muốn tuyệt hại kẻ đồng đạo , bởi vậy trời mượn tay mẹ con Phương Thế Ngọc hủy tuyệt dòng người, sao còn chưa tự hối, phòng ngày sau nổi đời tổ tông, như vậy sao gọi là trang trí sĩ ? Nay đến đây buông

lời nói kiêu căng, có phải là người tìm nẻo chết không , rõ lại cha người có bệnh ngu nên sanh người mang chứng u mê .

Lôi Đại Bàng bị nhiếc mắng nổi xung xốc lại vừa muốn đánh, Lý Cẩm Luân và tăng chúng cản lại khuyên giải hai đảng và nói với Đại Bàng rằng :

- Nếu sư đệ muốn chống cự cùng bọn ta thì cần gì phải nóng dượng ấy, vậy hãy trở về Cẩm Luân đường viết thiệp cáo báo cho thiên hạ hay định ngày đến lôi đài tỷ võ , mà đánh sức một cùng nhau, ai chết nấy chịu, ấy là việc chánh lý, chớ sư đệ đánh cùng bọn ta chôn này, rủi có thua, thì thiên hạ nói bọn ta cậy đông , húng hiếp kẻ yếu, như vậy thì hổ thẹn cho phe ta không phải trang hảo hớn.

Khi ấy có Bạch An Phước theo Lôi Đại Bàng cũng gián can nên Đại Bàng dần lòng nhẫn nhục nghe theo ra về.

Khi ấy Lý Cẩm Luân nói cùng chư huynh đệ rằng :

- Ta đã từng nghe Đại Bàng là thằng khốn nạn, khi còn thơ ấu lên Võ Dương sơn học nghề cùng sư thúc ta, người xâm luyện châu thân nó cứng như đồng, và truyền dạy các môn võ nghệ tinh thông, sức mạnh vô cùng, cử đồng thiết côn nặng được tám mươi hai cân, xét thì hơn Ngưu Hóa Giáo và Lữ Anh Bồ bội phần , coi trong bọn ta đây không ai đối địch lại với nó , duy có Phương Thế Ngọc họa may có sức chống trả cùng chẵn . Là vì Thế Ngọc khi tuổi còn nhỏ thì đã xâm luyện gân cốt, chẳng kém chi Đại Bàng, lại có miếng huê quờn tinh xảo, có lẽ chống ngăn được .

Tạ Tam Phước đáp :

- Theo ý tôi tưởng thì Phương Thế Ngọc tuy giỏi mặc dầu , song hình dung nhỏ thó yếu sức chắc là đương cự không lại binh khí của Đại Bàng , còn huê quờn nhậm lệ cũng khó gần đặng nó mà hạ thủ, vậy phải dùng trí mới xong.

Bọn anh hùng nói :

- Theo như lời sư huynh tính dùng trí hại Đại Bàng, thì phải dùng cặp Thiết oan ương chẵn ?

Tạ Tam Phước vừa muốn đáp lại, xảy thấy ba anh em họ Phương và Huệ Càng đến, cả thầy đều mừng nói :

- Bọn ta đương lo buồn sợ mấy anh em đến không kịp đặng đối địch cùng lại Đại Bàng, nay đến thì rất may , vậy ngồi đây đàm đạo.

Phương Thế Ngọc đáp rằng :

- Bọn tôi đặng thơ của Tam Đức sư huynh thì lật đật ra đi bắt kể ngày đêm, lẽ nào đến trễ , nay bọn ta đủ mặt tại đây, vậy việc ứng địch tính lẽ nào ?

Lý Cẩm Luân bèn tỏ đầu đuôi về sự Đại Bàng đến buồng lời xúc phạm vô lễ .

Thế Ngọc và Huệ Càng nghe nói nổi xung nghiến răng, song biết Đại Bàng sức mạnh, sợ e đánh không lại, nên có ý buồn rầu .

Tạ Tam Phước thấy vậy thì nói rằng :

- Mấy em chớ khá lo sợ, để mặc anh lo mưu cụ chiến ắt là xong việc . Theo ý anh tưởng Đại Bàng lúc này tỷ võ cùng bọn ta thì chắc nó không dùng quờn, vì nó sợ ám toán hại nó, chắc nó dùng khí giới đôi địch, song chẳng can chi. Như cặp Thiết oan ương này cấp dụng thì bất tiện, phải làm cho Đại Bàng mệt mỏi gân cốt ắt đồ hào quang, khi ấy anh em dùng cặp Thiết oan ương này ra tay ám toán, chắc là thành việc, vậy chư huynh đệ hãy nghe theo kế ta, luân phiên thượng đài giao chiến cùng nó, làm cho nó giảm bớt sức mạnh, rồi sau đó Phương Thế Ngọc tiếp chiến cho nó mệt như rồi sẽ hạ đài, để Huệ Càng bọc hậu cụ chiến, lúc ấy ta sẽ tùy cơ hãm cận bên đài, dùng Thiết oan ương ám trợ thì xong .

Cả thầy đều y theo kế.

ấy là :

Gài bẫy toan mưu cầm mãnh hổ
Thả mối tính kế bắt giao long.

Nói về Lôi Đại Bàng khi trở về công sở tức thì viết thiệp dán các nơi, định ngày giao chiến.

Lời thiệp ấy như vậy :

" Bọn ta là Cẩm Luân đường có thĩnh được Lôi Đại Bàng là Giáo sư ở tại Võ Đương sơn. Nguyên Võ Đương sơn cùng Thiếu Lâm tự có thù khích nhau, là vì học trò Thiếu Lâm tự ám toán binh khí hãm hại Lữ Anh Bố và Ngưu Hóa Giao, nhưn dịp oán ấy, Đại Bàng vung lời thầy hạ san đến báo cừu. Vậy Hồ Huệ Càng và Phương Thế Ngọc hãy đến tại Y Linh miếu, lên Nguyệt đài giao chiến cho biết tài cao thấp , hạn trong ba ngày nhằm lúc ban mai đến cụ địch.

Võ Đương sơn, Lôi Đại Bàng cần ký " .

Thiên hạ thấy thiệp dán đều rũ nhau đến Nguyệt đài coi tỷ võ, kẻ buôn bán vật thực rất đông , đến ngày giao ước Đại Bàng nai nịt tề chỉnh, tay cầm thiết côn nặng tám mươi hai cân, lên ngựa ra đi, có bốn tên sư điệt và bọn Cẩm Luân đường hộ tống, thẳng đến Nguyệt đài, thấy thiên hạ đông như kiến cỏ, và có bọn học trò Thiếu Lâm tự đã chục sắn tại đó, coi lại mỗi người đều nai nịt tề chỉnh, bộ tướng đường đường, oai phong lắm lắm, lúc ấy Đại Bàng phòng nghi, liền sai kẻ thủ hạ gìn giữ hai bên đài cho nghiêm ngặt, đừng cho bọn Thiếu Lâm tự hãm cận, chẳng dè Tạ Tam Phước giả dạng kẻ thương khách đứng nép bên đài chờ thời thấy máy đặt ra tay ám trợ, vì Đại Bàng là người hữu dòng vô mưu đều biết đặt máy sâu mà tránh. Khi Đại Bàng phòng bị dạn bảo xong xuôi, liền xuống ngựa nhảy thẳng lên đài để thiết côn dựa bên mình, ngó ngoái xuống đài, chấp tay xá và nói rằng :

- Tôi là Đại Bàng, vì bạn đến trễ cừu, xin các người coi đây làm chứng cho tôi.

Xảy thấy Lý Cẩm Luân nhảy lên đài cầm thiết giản giơ ra và nói :

- Ta đến tỳ võ cùng ngươi cho biết tài sao thấp .

Nói rồi nhìn thấy Đại Bàng đầu đội bao cân, mình mang giáp nhuyễn, trước ngực đeo hộ tâm hữu cánh, chân đi khoái bài, mình cao tám thước, vai rộng có to, đầu như sao Bắc đẩu, cặp mắt tợ đồng linh , mặt mày rộng lớn, xem rất oai võ, tay cầm thiết côn dài tám thước.

Đại Bàng cũng nhìn Lý Cẩm Luân, thấy mình cao bảy thước năm, mắt tợ trắng tròn, râu ria um sùm, lưng rộng, cầm cặp thiết giản, đầu đội tiết thiết mao, mình mặc giáp nhuyễn, trước bụng đeo đồng cảnh hộ thân, nịt dây hồng sa, chơn đi giày da nhĩ bì , liền nạt lớn và nói rằng :

- Bớ Lý Cẩm Luân, sao ngươi dám gánh vác sự cực khổ đến chịu chết thê ?

Lý Cẩm Luân đáp rằng :

- Ngươi đừng khoe lỗ miệng, ta khuyên ngươi khá sớm trở về Võ Đương sơn , thì đặng bảo toàn tánh mạng khỏi tuyệt dòng giống, bằng chấp nê không tự hồi, ý mạnh khinh địch, ắt tử tại mục tiền, chẳng khác như Lữ Anh Bố và Ngưu Hóa Giao chết uổng mạng ăn năn không kịp.

Đại Bàng nghe đồ mặt tía tai, hươi thiết côn nhắm ngay đầu Lý Cẩm Luân đánh xuống như núi Thái sơn .

Lý Cẩm Luân lấy cặp giản ráng sức đỡ, làm cho hai cánh tay rủ liệt , bèn khen rằng : thiết là binh khí ngươi rất nặng.

Rồi hai đánh đánh nhau bảy tám hiệp, Lý Cẩm Luân biết sức cự không lại, bèn giơ song giản, ra miêng hộ thân và nói rằng :

- Ta đánh không lại ngươi .

Rồi nhảy tuốt xuống đài , những người coi đều khen Đại Bàng võ nghệ cao cường .

Xảy thấy Hồng Hi Quan cầm thước sắt, nhảy lên đài đánh ngay đầu Đại Bàng .

Đại Bàng lấy côn đỡ ra , hai đàng đại chiến hơn năm sáu hiệp, nguyên Hồng Hi Quan là người tư văn nên không đả sức đương cự lâu cùng Lôi Đại Bàng, phải hạ đài thoát nạn, khi ấy thiên hạ càng khen rộ hơn nữa , còn phe Cơ Phòng trong lòng khoái huợt, chắc sao Đại Bàng cũng báo cừ đặng .

Đại Bàng liền chiến với kẻ môn đệ Thiếu Lâm tự là Đồng Thiên Cân, Đặng Á Thánh, Lương Á Tùng, Huỳnh Khôn, Lâm Thắng, Phương Hiếu Ngọc, và Phương Mỹ Ngọc đã môn sức, bốn phương thiên hạ và bọn Cơ Phòng khen ó om sòm nên Đại Bàng đắc ý, vinh mặt song khí lực đã giảm hết hai ba phần , đứng trên đài cất tiếng hỏi lớn rằng :

- Còn gã nào dám lên đài nạp mạng chẳng ?

Phương Thế Ngọc liền nhảy lên nạt lớn và nói :

- Bỏ thất phu, chớ khá khoe khoang sức mạnh , ta lên lấy thủ cấp nhà ngươi đây .

Nói rồi cầm thiết côn đánh tới, Đại Bàng đỡ mà nói :

- Nhà ngươi muốn chết thì tỏ tên họ cho ta biết.

Thế Ngọc nói :

- Cha mẹ ngươi hồi trước mạnh bạo biết đường nào còn bị thác tại tay mẹ con ta thay , huống chi ngươi nay dám đến lấy lòng, e cho ngươi không khỏi cây côn ta, tên ta là Phương Thế Ngọc.

Đại Bàng nghe đến tên, trặc nhớ cừu xưa, bèn trợn mắt, nghiêng răng nạt lớn rằng :

- Ta cùng ngươi mỗi phụ cừu khó đội chung trời , nổi mầu hận không cùng đạp đất .

Liên hơi côn đánh lia như mưa bắc, Thế Ngọc cũng giữ thế chống trở đỡ gạt lẹ làng, hai đàng đánh nhau không kể mạng, trời đất u ám, bụi bay mịt mù , thiên hạ đều khen , đánh hơn năm chục hiệp.

(Nguyên Thế Ngọc sức không kịp Đại bàng, mà chống trả được năm chục hiệp là nhờ lúc còn thơ ấu, mẹ là Miêu thị cố tâm luyện gân cốt, và bà Ngũ Mai cùng ông Chí Thiện truyền dạy phép côn nhiều miêng biến cao cường, như so việc võ thì hơn Đại Bàng ba phần, đã vậy thì chớ lại Đại Bàng cũng đã đuối sức, nên Thế Ngọc mới chống trả được lâu đường ấy) .

Sau Thế Ngọc biết sức đã mỏi, liền giả chước giá đánh Đại Bàng một côn mà gạt Đại Bàng đỡ, rồi thừa thế rút côn nhảy xuống đài chịu thua.

Đại Bàng tức giận nhảy nhót la hét om sòm vì ăn sống Thế Ngọc không đặng.

Xây có một người còn nhỏ, bộ tịch tuấn tú cầm cây thương tủy vĩ bằng sắt, nhậm lẹ lên đài như vượn , đầu đội bao cân, ngoài kết sô sa, mình mặc thiết giáp hộ thân, trước ngực mang khải thiết cảnh, nịt đai hồng hồ sô , chơn đi giày mũi nhọn, có gấn sắt, mặt mày nở nang răng trắng, môi son, bộ tướng trang nhã.

Đại Bàng liền cất tiếng hỏi :

- Ngươi thương đài thọ tử, vậy chớ tên họ chi ?

Huệ Càng cười nói rằng :

- Ta sợ nói ra ngươi thất kinh đứng không vững. Nguyên ta phụng lệnh dưới âm ti làm chức Cầu hồn sứ, nên đã tuyệt mạng Ngưu Hố Giao và Lữ Anh Bố , còn ngươi hôm nay không khỏi tay ta, có lẽ ngươi gặp bạn nơi cửu tuyền trong giây phút đây, ta tên là Hồ Huệ Càng.

Đại Bàng nghe nói như lửa chế thêm dầu , liên hơi thiết côn tận lực xáng ngay khắp sanh Huệ Càng .

Huệ Càng giờ thương đổ vệt ra một bên, sấn trốn tay ngọn thương nhắm ngay yết hầu Đại Bàng đâm tới .

Đại Bàng cả kinh vì mũi thương pháp rất nên độc thủ , tục danh là Tả hầu thương, liền

ngồi sụp xuống khỏi, lại lấy côn quét ngang chơn Huệ Càng, đường côn ấy gọi là Ô long bãi vĩ, Huệ Càng thất kinh chống thương nhảy lên cao tám chín thước mà tránh, hai đàng qua lại như cọp giỡn nơi giồng, xoang đánh tung bùng không khác giao long giỡn sóng, đánh ba chục hiệp tính hơn 60 miếng.

Lúc ấy Huệ Càng mỗi sức khó nói chống ngăn, bèn dùng miếng huê thương nhảy nhót lạ làng như vượn, nhưng mà Đại Bàng khi còn nhỏ, đã luyện tập ngó mặt trời quen, nên côn một không tán loạn.

Khi Huệ Càng dùng miếng ấy đánh hơn bảy chục hiệp đã hết sức chống trả cứ lo đỡ gạt mà thôi, thể gần nguy cấp, Tạ Tam Phước thấy biết không xong, liền lấy cặp Thiết oan ương nhắm ngay tay Đại Bàng liệng đến, trúng đứt gân cốt Đại Bàng đau quá chắc lưỡi nghiêng răng, nên khiến côn không đặng lệ như trước.

Khi ấy Huệ Càng biết như vậy thì cả mừng, thừa thế cử thương đâm ngay yết hầu Đại Bàng té xiêu, Huệ Càng đá tuốt xuống dài.

Lúc Đại Bàng đang nguy cấp thì Ngưu Cường và phe Cẩm Luân đường có ý lên đài đặng tiếp cứu, song không kịp nên phải cỡi hải cốt Đại Bàng về tẩn liệm, ai nấy đều biết hôm nay Đại Bàng bị người ám toán, đều đem lòng hờn nhưng mà tính đánh không lại nên phải dẫn lòng.

Nói về chư huynh đệ của Hồ Huệ Càng đắc thắng, kéo nhau về Tây Thiên tự rần rần, pháo đốt vang tai, bày tiệc ăn mừng hăm hở.

Còn bọn Cơ Phòng tẩn liệm hải cốt Đại Bàng một cách trọng hậu, rồi hiệp cùng Ngưu Cường mượn thuyền chở quan tài thẳng về Võ Đương sơn, thưa cho Phùng Đạo Đức hay về sự Đại Bàng bị học trò Thiếu Lâm tự ám hại gãy tay, nên Hồ Huệ Càng mới giết đặng.

Lão đạo sĩ nghe nói rơi lụy, than thở thương tiếc ba tên học trò yêu dấu đều bị tay Huệ Càng hại, uống công phu cực khổ giáo huấn bấy lâu, gay còn chi danh vọng núi này.

Sẵn dịp ấy, bọn Cẩm Luân đường và Ngưu Cường cầu khẩn Phùng Đạo Đức hạ san xuống Dương thành, trước giết Huệ Càng trả hồn cho ba vị sư thúc, sau giải oán cho bọn mình nhờ phúc.

Đạo Bức dụ dụ một hồi rồi nói rằng :

- Bần đạo vốn ở theo núi đã lâu năm, đâu muốn nhiễm hồng trần, sanh điều phiền náo sát hại sanh linh.

Ai nấy nghe nói đều buồn bèn kiếm lời khiêu khích, làm cho Đạo Đức nổi xung quyết ý hạ san, bèn khiến đạo đồng cầm thủ chùa chiến đặng xuống Dương thành đập chết Huệ Càng mà báo cừu cho ba tên học trò ruột.

Khi ấy bọn Cẩm Luân đường và Ngưu Cường cả mừng, liền sắm sửa vật thực thỉnh Phùng Đạo Đức xuống thuyền thẳng chỉ Dương thành.

Tu hành tua khá dẫn lòng nóng

Niệm Phật chăm lo việc đức nhơn

Hồi 17 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Biệt Đương sơn, Đao Đức báo oán Dạo Dương thành, Ngũ Mai giải oan

Nói về Phùng Đao Đức khi từ biệt Võ Đương sơn thì suốt đêm tuốt xuống Dương thành quyết lòng báo hận .

Việc ấy còn lâu xin đình lại đó.

Đây nói sang qua tỉnh Vân nam, có bà Ngũ Mai ni cô tại Bạch Hạc động. Bà ni cô này thường hay qua chơi nơi tỉnh Quảng Đông, Tây quan, tại đó có một cái xóm tên Long Khánh phường, trong xóm ấy có một cái am, gọi là Long Khánh am, có một người ni cô tên là Tiểu Đường , bà ni cô này hay giao du với bà Ngũ Mai rất hậu, nên trong đôi ba năm thì hai đảng đến thăm viếng đàm luận với nhau tâm chí tương đầu, tình như giao tất, chẳng khác chi Bào Quảng, Lôi Trần .

Ngày nọ Ngũ Mai đang ngồi trước Phật đường nhớ sự nhớ đến Tiểu Đường, bèn nói rằng :

- Năm trước va có đến viếng ta , ở chơi vài bữa rồi về, từ ấy đến nay vắng bật tin nhận, không biết sức khỏe thế nào, khiến lòng ta áo nảo , lại đã mấy năm nay ta chưa đến tỉnh Quảng Đông du ngoạn, vậy thì ta nương dịp này trước là đi thăm Tiểu Đường, sau nữa nhân du cho toại chí

Tính rồi liền kêu học trò là Tiểu Vân nói rằng :

- Thầy có ý đem con theo qua Quảng Đông du ngoạn , sẵn dịp ta đi thăm Tiểu Đường , và sau giả chước mãi võ khiêu khích anh hùng hào kiệt, họa may có thù phục thêm một vài người đặng làm kẻ môn đệ, có phải là rõ ràng cho am động ta chăng ? Chẳng biết ý con liệu ra thế nào ?

Tiểu Vân cả mừng thưa rằng :

- Theo lời thầy truyền bảo rất hiệp ý con, nguyên con nhờ công ơn thầy hết lòng dạy , học được võ nghệ tinh thông, con muốn đến đó triển khai thủ đoạn cho rõ danh tiếng thầy.

Ngũ Mai nói :

- Như con muốn như vậy thì phải cạy bị các vật đặng ứng dụng, và đem y phục theo thay đổi .

Dặn dò xong xuôi, liền kêu tiểu ni cô và bà từ đốt nhang, dặn rằng :

- Hãy gìn giữ động am, như có ai đến thăm thì nói ta qua Quảng Đông du ngoạn, trong ít ngày ta sẽ trở về.

Dặn bảo xong rồi liền khiến Tiểu Vân quảy gói lên đường .

Ngày đi đêm nghỉ , trải gió dầm mưa , nhiều cơn hiềm trở, gần một tháng trời mới đến Dương thành, tìm vào Long Khánh am, Tiểu Đường thấy Ngũ Mai đến thì mừng rỡ bội phần, ân cần thết đãi trò chuyện không rời.

Lúc ấy nhằm tiết Đoan dương, thiên hạ tĩnh nầy có thói quen du ngoạn long thuyền nơi sông Hà Nam , trước cảnh chùa Hải Tràng tự, vui vẻ vô cùng.

Ngũ Mai sực nhớ năm trước cũng nhằm tiết này có đến cảnh chùa ấy du ngoạn và mãi võ , nay đến đây gặp dịp muốn qua đó chơi và mãi võ một lần nữa, bèn khiến Tiểu Đường và Tiểu Vân qua chôn ấy trước vài ngày dựng sửa soạn các món quân khí và bài trí một trăm lễ tám độ mai huê cho sẵn.

Nguyên Tiểu Đường là người có của, lại ái mộ võ nghệ Ngũ Mai, nên đã thọ giáo cùng người học luyện tinh thông , còn Ngũ Mai thấy Tiểu Đường có lòng ái kính và khoản đãi, không so đo tiền bạc, nên đem lòng thương mến và đãi như tình sư hữu .

Nói về bà Ngũ Mai đi sau đến Tây pháo đài, xuống thuyền nhỏ thẳng đến Hải Tràng tự , khi thuyền đến nơi , liền lên bờ , thẳng vào chùa thì Tịnh Hải đại sư cùng các sư huynh đều bước ra cúi đầu tiếp rước một cách trọng hậu .

Bởi mấy người tăng chúng nầy có thọ giáo cùng người, nên ái kính dường ấy ; khi rước vào phương trượng thì Tịnh Hải thưa rằng :

- Tôi không dè sư bá giáng lâm , nên thất bề nghinh tiếp, xin miễn chấp.

Ngũ Mai đáp rằng :

- Ta đâu dám chấp nề điều ấy, nguyên ta vẫn nghĩ sư điệt thành tâm tu luyện ắt là cửa Phật hưng long, nên đến, trước mừng cho cháu, sau nhân du mãi võ chơi, xin cháu chớ phiền ta nhiều động, làm mất sự tịnh dưỡng an nhàn của cháu.

Hai đảng trò chuyện sơ qua rồi thẳng đến tòa tam bửu bái yết Như Lai xong xuôi, liền trở vào phương trượng trà nước thăm giọng một hồi, bèn cáo từ Tịnh Hải và các tăng nhơn, dõng gót thẳng qua Già Lam điện, có Trí Đường hòa thượng ra nghinh tiếp rước vào.

Ngũ Mai ngược mặt xem thấy những công cuộc của mình đã bài trí từ từng lớp có thứ tự rất nên tề chỉnh, còn dưới đơn điện thì mai huê trang sắp đặt đường đi nước bước rất nên nhằm phép, trong lòng cả đẹp, khi xem rồi liền vào lạy tượng Quan phu tử lại cũng ra mắt Huệ thượng xong việc , bèn cởi áo cà sa đi thẳng lên Nguyệt đài mà ngồi ngay chính giữa, bọn tả thì Tiểu Đường cầm cây cửu tiết tiên bên hữu thì Tiểu Vân cây thiết lê côn, cả hai đứng hầu hai bên , kẻ du ngoạn đến chơi chôn ấy càng ngày càng đông.

Đây nói về Hồng Hi Quan vốn là con nhà phú hậu, tánh ưa nhàn du hứng cảnh, nay gặp lúc Đoan dương thì có ý muốn đi du sơn đạo thủy, nên mướn một chiếc thuyền với những bạn học xuống thuyền du hồ mà sang qua Hải Tràng tự coi đua long thuyền giải muộn, nhưng còn chờ anh em Phương Thế Ngọc trở về viếng mẹ thăm cha rồi sẽ tương hội nhau mà đi.

Khi Hiếu Ngọc về thăm nhà xong xuôi liền dõng gót đến Võ quán hội diện cùng chư huynh đệ , ai nấy đều mừng rỡ nhau , rồi vầy đoàn xuống thuyền thẳng chỉ qua Hải Tràng tự ,

khi đi dọc sông, chỉ thấy Châu giang rực rỡ , Việt Hải tốt tươi, ngắm xem tới trước phía Nam , gành bãi thấp cao, có ghe thuyền kẻ nữ đậu đó lều bều , mỗi chiếc sơn phết vẽ vờ rất nên đẹp mắt, cảnh tốt khoe tươi, trai xinh gái lịch, trống phách vang tai đồn ca đẹp dạ, làm cho lòng người mê mẩn, bởi vậy khiến xui cho kẻ sang giàu đản tánh mê đắm việc ăn chơi cho đến đôi tắng gia bại sản.

Khi chừ huynh đệ trải xem cuộc ấy, thì thuyền đã đến bến đò, ai nấy đều lên bờ thẳng vào chùa, rồi thích tình ai muốn đi chơi đâu thì đi.

Khi ấy Hồng Hi Quan và Đồng Thiên Cân bước thẳng đến Già Lam điện, chợt thấy chính giữa có một cái Nguyệt đài trên có một bà ni cô ước chừng một trăm tuổi , hình dung vạm vỡ, cao lớn, đầu to mắt tròn, cặp nhãn tinh thần xem cát oai nghi, hai bên có hai người ni cô tuổi ước ba mươi, coi giống người thanh nhả tư văn, chẳng phải kẻ dòng phu chi bột, Người bên kia cầm cây cửu tiết song tiên, còn người nọ thì cầm cây đơn đầu một côn, ai thấy cũng khiếp , song không biết có giỏi cùng chăng ?

Hai người đang bàn luận cùng nhau về việc ấy, xảy thấy bà ni cô đứng dậy ngó xuống đài, chấp tay xá một cái mà nói với những kẻ đến coi tại đó rằng :

- Nguyên trong quí cảnh này thường lệ vài năm thì tôi đến lập cuộc mai huê trang một trăm lẻ tám độ, và mười tám món khí giới để diễn võ , nay tôi có nghe trong quới tĩnh này có nhiều đấng anh hùng, song tôi vô phước chưa gặp người địch thủ, xin chừ vị ai có tài thì tỷ võ cùng hai người học trò tôi chơi cho biết thấp cao, như hơn chúng nó thì tôi xin thọ giáo.

Nói rồi liền khiến Tiểu Vân và Tiểu Đường lộng côn và roi cho thiên hạ coi.

Tiểu Đường vâng lệnh thầy, cầm cặp song tiên bước ra xá một cái mà nó với kẻ coi rằng :

- Nay vâng lời thầy tôi diễn đường song tiên cho chừ vị xem chơi , xin chớ cười chê và miến chấp .

Nói rồi day mình lại khoát hai tay ra, hai chơn liền nhảy thót qua bên đài mai huê trang đường như con lặn xanh đập trên mặt nước, rồi vận động cặp cửu tiết thiết tiên tới lui có phép, ban đầu còn thấy dạng người, còn cặp thiết tiên múa nghe vùn vụt, đường thể giao long giỡn sóng , giây lâu không thấy dạng, chỉ thấy lặn đi nháng sáng ra như bạc, khi múa đủ một trăm tám độ mai huê thì thấy một luồng trắng trắng đi cuộn cuộn, chỗ cao chỗ thấp giống tuồng mãnh hổ lộng phong, bởi phép roi tinh thực mới được như vậy. Những khán giả khen la rất cổ .

Khi Tiểu Đường đi đường roi đủ rồi thì nhan sắc cũng như thường liền thân roi bước lui về chỗ cũ.

Kế Tiểu Vân ra sức nhảy qua đài mai huê trang cất tiếng nói sơ rằng :

- Tôi xin diễn đường côn cho chừ vị coi chơi cho thỏa chí.

Tay trái liền cầm chót đầu côn cất nổi lên đứng sừng coi nhẹ như cặm đứng lợn nhang , tay mặt thì đánh cần vô cây côn mà côn cũng đứng tự nhiên không xiêu ngã, chỉ thấy lung lay rung từ đầu chí đuôi dường như gió động ngành dương , ai nấy thấy đều le lưỡi lác đầu khen là người sức mạnh .

Khi ấy Tiểu Vân đưa côn ra đánh xuống một cái gàn gậy rồi ra thế diễn côn, áng định bốn phía biến thành ra một trăm tám độ, ngó rất lạ lùng, xem ngọn côn lòa ra như một cái bát lớn, côn hươi như chong chóng trẻ chơi vì nghề đã giỏi lại sức mạnh nên khua động mà vẫn còn sức chẳng mỏi mệt, ai nấy đều khen rộ.

Đương lúc ấy Hồng Hi Quan thấy vậy làm thinh, chẳng dè Đồng Thiên Cân tự thị tài năng, chờ Tiểu Vân thâm đường côn rồi, liền nhảy lên mai huê trang, hét lớn lên rằng :
- Đồ xả rác ở đâu dám đến chốn này khoe khoang lỗ miệng coi thiên hạ vô nhon, nói chẳng biết ta là Đồng lão gia đây hay sao ?

Tiểu Vân nhìn thấy Đồng Thiên Cân hình dạng cao lớn, lưng dài vai rộng, mình cao bảy thước, mặt tợ con cua, râu ria um sùm, tiếng nói oai khí, tay cầm hai món binh khí giống như lưỡi mác; bộ hãm hở muốn chém tới, tướng mạo oai phong, khi ấy Tiểu Vân trao côn cho Tiểu Đường cầm rồi day lại mắng rằng :

- Sao mi vô lễ như vậy, nếu muốn tỷ võ cùng ta, thì phải ăn nói cho có lễ nghĩa, lẽ nào lại buông lời vô lễ như vậy, nay ngươi muốn tranh nghề cao thấp thì phải nói cái tên khốn của mi ra, đặng ta đưa về địa phủ cho rồi.

Đồng thiên Cân nghe nói thêm giận, như lửa chế thêm dầu, liền đáp lại rằng :

- Vốn ta họ Đồng tên Thiên Cân, tại Việt Đông tỉnh thành đi lại chẳng kiêng, Nay mi gặp ta ắt đến số.

Tiểu Vân mỉm cười, liền ra miếng Cao thám mã.

Thiên Cân bèn dùng miếng Hắc hổ tán tâm giải phá đánh tới.

Tiểu Vân thấy thế ấy rất nên dũng mãnh thì biết khí lực cao cường không dám diên trì, liền thâm miếng quyền trước lại mà biến ra miếng giải pháp gọi là : Quĩ vương phát phiến, hai tay đánh vãi vô ngực Thiên Cân, Thiên Cân hoảng kinh lật đật né ra một bên, rồi day chơn đá Tiểu Vân.

Tiểu Vân tránh khỏi , hai đàng đối thủ cùng nhau như hổ đấu long tranh , những người coi đều ngó sững sốt .

Lúc ấy bà Ngũ Mai ngồi trên Nguyệt đài, thấy vọi học trò mình bộ yếu sức , lật đật nhảy thót lên mai huê trang can hai người ra mà nói rằng :

- Chớ khá động thủ nữa, để ta tỏ cho hai người nghe.

Đang lúc Thiên Cân thủ thắng, thỉnh linh bị mụ lão ni ngăn trở, thì nổi xung nói rằng :

- Tao cho bây hòa nhau, tao chẳng sợ.

Khi Hồng Hi Quan thấy bà Ngũ Mai nhảy lên mai huê trang thì muốn nhảy theo mà binh, xây nghe bà Ngũ Mai nói sự giảng hòa nên ngưng lại đặng coi tình hình ra thế nào.

Còn Tiểu Vân thấy thầy mình nhảy lên thì lui ra, đứng dẹp một bên đặng nghe phân đoán.

Còn Thiên Cân tuy là giận song bị Ngũ Mai ngăn trở, nên phải ngưng quờn lại nói rằng :

- Mụ vãi già này có chuyện chi hãy nói cho mau, đặng ta ra tay đưa về địa phủ.

Ngũ Mai mỉm cười hỏi rằng :

- Chẳng hay ngươi danh tánh là chi, học với thầy nào pháp hiệu gì, khá tỏ cho ta biết ?

Thiên Cân mắng rằng :

- Vốn ta với ngươi không thân thích chi, lại cặn kẻ hỏi đến ngọn ngành, chẳng qua ngươi thấy học trò đánh không lại nên kiếm chước hỏi giả lã đặng giải huê đó chẳng ?

Ngũ Mai nghe nói nổi xung nạt lớn lên rằng :

- Ngươi là đũa khôn kiếp, bất thức thời vụ, mở miệng khoe khoang, ngươi không rõ cái tay ta đây sát anh hùng hảo hớn vô số , hà huống chi ngươi là đồ xả rác, ta không nỡ ra tay tuyệt mạng nhà ngươi, vì ta đã tu hành từ thiện, bởi ta thấy ngươi dùng quờn khước đồng tông đồng phái với ta, sợ e rui ro đánh nhau tuyệt mạng, ắt là xích mích bạn đồng môn, nên mới dùng lời tử tế hỏi cho phân minh, dầu ngươi muốn đối thủ cùng ta, thì ta sẽ

ra tay.

Thiên Cân nổi xung cử quờn nhắm mặt Ngũ Mai đánh tới .

Ngũ Mai không giận .

Khi ấy Tiểu Vân muốn chống trả , song Ngũ Mai không cho , rồi lấy tay đỡ nhẹ nhẹ, vì lòng bất nhẫn hại người, nên dùng công phu sơ lược chống trả trong vài ba hiệp rồi trả bại như tuồng đánh không lại Thiên Cân.

Thiên Cân thấy vậy thừa thế mà đá.

Bà Ngũ Mai bèn dùng ba ngón tay bên hữu thọc nhẹ vô đùi, Thiên Cân đau quá chịu không nổi la toạ ác là, dường như dao búa chặt vào xương , nên hoảng kinh thót xuống mai huê trang , có Hồng Hi Quan chạy lại vịn, Thiên Cân rú riệt tay chơn đi không được .

Ngũ Mai thấy vậy cười ré rồi ngồi lại chỗ cũ.

Khi ấy Hồng Hi Quan sai người công Đồng Thiên Cân xuống ghe xúc thuốc , giây phút mấy người anh em bạn của Hồng Hi Quan đi chơi về bước xuống thuyền thấy vậy thì rõ căn do, liền nổi giận.

Lúc ấy Lý Cẩm Luân, Lương Á Tông, Tạ Á Phước, Liễu Á Thắng và Đặng Thắng rủ nhau kéo đến Già Lam điện đăng báo cừu, thì thấy người ta coi tại chốn ấy vô số, song không ai dám tở thí , năm người anh hùng này ngược mặt lên thấy mai huê trang có chừng mười tám món quân khí, mỗi món xem rất nặng, thật là danh bất hư truyền ; lại thấy có bà ni cô còn ngồi xếp bằng lên ghế Nguyệt đài, hình dung cao lớn, bộ vững như núi Thái sơn, tinh thần khẳng khái , ai thấy cũng kinh.

Khi ấy Lý Cẩm Luân lòng gấp báo cừu, nên xô vệt người ta chen vào đến trước Nguyệt đài cất tiếng lên mắng rằng :

- Đồ quái gỡ , ở đâu dám đến đây làm thiệt hại cho chúng bạn ta, nay ta đến đây quyết giết đặng người, thì mới đã nữ giận.

Ngũ Mai đang ngồi, xảy nghe tiếng thét vang tai, liền ngó xuống đài, thấy trong đám đông có vài người hảo hớn lướt xông đến trước.

Người thứ nhứt hình dạng khôi ngô, cổ cộp, lưng beo, mặt đỏ hồng hồng, tiếng nói rang rang, quyết đến báo cừu, Ngũ Mai rõ biết tình hình liền đứng dậy nói rằng :

- Người muốn tở võ thì phải nói tên ra đã.

Cẩm Luân bèn đáp rằng :

- Ta họ Lý tên Cẩm Luân đây, còn người là vãi tu hành, sao dám cả gan đánh sư đệ của ta đường ấy ?

Ngũ Mai nói :

- Ta là người tu hành thường năm hay đi đến tỉnh này lập cuộc mã võ , có ý tầm kẻ anh hùng giao kết cùng nhau, chẳng dè sư đệ của người tự thị, ngỡ là không ai đánh lại mình, thị thiên hạ vô non, mở miệng nhiếc người, nên ta giận tạm dụng ba phần khí lực làm cho nó nhìn biết ta là người ta là người ra thế nào. Sau nữa là bõ thói hồ đồ, đừng có ăn quen khi dễ đến người ắt mang hại, ấy là tại em người gây việc giận hờn chớ chẳng phải là tại ta , nay người đến đây không biết đường tẩn thối xúc phạm đến ta gây dữ tại người , trong thế người không muốn sống, nên mới tìm đường tử lộ .

Cẩm Luân nghe đến như lửa ché đầu, lại thêm bị chư huynh đệ nói độc vô rằng :

- Sao không đập chết mục vĩ trọc đi cho rồi còn để nói dang ca làm chi vô ích.

Ngũ Mai nghe nói nổi gan bèn kêu mắng rằng :

- Bớ lũ khốn kia , dẫu bây có lên đài hùa nhau mà đánh với mục, mục cũng không kiêng.

Bọn anh hùng nầy nghe nói khó nổi dần lòng, liền nhảy thót lên đài vây đánh .

Ngũ Mai dạn dò hai tên học trò của mình đứng dẹp một bên mà coi, để cho mình đương cự.

Dạn dò rồi liền nhảy lên Mai huê trang, còn bọn anh hùng cũng nhẩy theo vây đánh.

Lúc ấy Tiểu Đường, Tiểu Vân vâng lời thầy đứng xa mà ngó và dự bị phòng khi tiếp ứng, bèn nghĩ thầm rằng :

- Năm người ấy chắc đánh chẳng lại thầy mình đâu.

Còn những kẻ đến coi tại đó, thấy vậy thất kinh, nhưng may cho hai đảng dụng quờn đánh nhau tay không, tưởng ắt không đến bề tuyệt mạng.

Khi ấy năm người vây đánh bà Ngũ Mai rất nên dữ tợn, chống trả cùng nhau đã lâu thoi đá lệ làng nhanh như chong chóng, coi đà chẳng kịp.

Trong giây phút nghe té xuống đài một cái đui , ngó lại thì thấy Cẩm Luân bị đập rớt xuống mai huê trang, còn bốn người kia liều mạng vây đánh chẳng chịu ngã lòng.

Đây nói về ba anh em họ Phương là Hiếu Ngọc, Mỹ Ngọc, Thế Ngọc cùng Hồ Huệ Càng không hay biết chi hết, xảy nghe người nói lại liền lật đật xuống thuyền thăm Đồng Thiên Cầm, thấy Thiên Cầm bị bệnh, bèn hỏi rõ nguồn cơn , liền nổi giận rủ nhau tuốt đến Già Lam điện tiếp ứng.

Khi đến nơi thì Lý Cẩm Luân vừa bị rơi xuống đất tức thì xúm nhau chạy lại nung đờ , rồi muốn tuốt lên đài, chẳng dè Phương Thế Ngọc lanh mắt liếc thấy đại sư bá là Ngũ Mai thì thất kinh hồn vía, liền cất tiếng kêu lớn lên rằng :

- Bớ chư huynh đệ, chớ nên động thủ, bà ấy là đại sư bá của chúng ta đó.

Bọn anh hùng nghe nói hoảng hồn, liền rủ nhau nhảy xuống đất quì mọp tại đó xin lỗi.

Ngũ Mai thấy vậy liền hạ đài đờ mấy người ấy dậy mà tỏ rằng :

- Bọn bây làm lỗi không biết ta, nên la miển tội cho đó ; còn sự nầy gây ra đây phải là tại ta , bởi lúc ban sơ ta có tra hỏi Đồng Thiên Cầm học tập võ nghệ ở đâu mà giống khuôn phép ta như vậy, nó không khứng nói ra lại buông lời nói xúc phạm đến già, nên sanh điều bất tiện cho nó, song thương tích ấy nó bị nhẹ không can hại đến gân cốt , còn các người ăn học với ai, công phu được cụ toàn võ nghệ lắm vậy ? Các người khá tỏ cho ta biết.

Thế Ngọc cúi cung thay lời thế mặt cho cha mẹ mình mà làm lễ tạ nghĩa sư công.

Ngũ Mai chợt thấy Thế Ngọc thì đem lòng hoan hỉ vì bởi bình sanh ưa mến Thế Ngọc lắm , nay đã lâu ngày mới gặp nhau đây, liền đỡ dậy kéo lại đứng gần một bên tỏ những lời yêu dấu như vậy :

- Từ ngày bà dạy cháu luyện tập võ kinh, cách xa tính đã hai năm , nay cháu đã trưởng thành, diện mạo khôi ngô hơn trước rất nhiều ! Còn mẹ cháu mạnh giỏi thế nào, bây giờ cư trú nơi đâu ?

Thế Ngọc thưa rằng :

- Từ ngày mẹ con tôi theo cha tôi qua Nam kinh trở về , thì chư ngụ tôi tỉnh này và giúp Hồ Huệ Càng đánh Cơ Phòng, trả thù cho cha, khi ấy Cơ Phòng viện ba người học trò của tam sư thúc hạ san. Ba người chẳng tương nghĩa đồng đạo cùng nhau , tưởng bạc tiền

là hơn , xem người dung là trọng, thị kẻ đồng môn như thù nghịch , nên bị Huệ Càng sát hại, gây ra việc oan gia, nên tôi e tam sư thúc ắt sẽ không dung. Còn bọn tôi đây là học trò Thiếu Lâm tự , thọ giáo cùng nhị sư bá là Chí Thiện thiên sư.

Khi Thế Ngọc thừa nhón ít lời, thì thiên hạ mới nay là một nhà với nhau mà ra , nên không cần gì ở đó coi nữa, liền rủ lẫn nhau ra về .

Còn Tiểu Vân, Triều Đường bước đến trước, ra mắt cùng bọn học trò Thiếu Lâm tự , Ngũ Mai khiến Tiểu Vân lấy ra vài hườn thuốc ở trong rương , là thuốc của mình chế luyện trị về bệnh bị té, bị đánh gọi là "Hườn hồn như ý đơn" trao lại cho Phương Thế Ngọc đem xuống ghe trị bệnh Đồng Thiên Cân, Lý Cẩm Luân.

Thế Ngọc vâng theo lời dạy lập tức chạy riết xuống thuyền cho hai người ấy uống, trong giây lát mạnh lại như cũ .

Thế Ngọc bèn thuật lại đầu đuôi cho hai người nghe ; hai người thất kinh, vì bởi sự nhớ lại lời thầy mình đã có nói rằng : công phu võ nghệ của đại sư bá giỏi hơn thầy mình. Nay thuốc uống này chế luyện càng hiệu nghiệm hơn thuốc của bọn ta nhiều lắm .

Khen rồi dắt nhau đến Già Lam điện ra mắt tạ Ngũ Mai về sự làm ơn cho thuốc.

Ngũ Mai đỡ dậy, mời ngồi hai bên trà nước , chuyện vãn một hồi, rồi bọn anh hùng đứng dậy hết lòng mời thỉnh Ngũ Mai xuống thuyền trở về võ quán thiết đãi, mà tỏ sự hiếu kính của mình.

Ngũ Mai thấy bọn hào kiệt này; mọi người đều vạm vỡ khôi ngô, oai phong lẫm lẫm , như hổ , như long thì có lòng mừng, bèn nhậm lời mời thỉnh, liền khiến Tiểu Vân tếm dẹp các đồ quân khí , thâu tóm võ trường, chỉnh bị vết liệu tùy thân, từ biệt Hải Tràng tự , từ già đạo hữu, sư huynh , sư đệ, liền hiệp với bọn hào kiệt Thiếu Lâm thẳng chỉ xuống thuyền .

Ngày ấy Ngũ Mai không dùng đồ mặn, cho nên Hồng Hi Quan phải khiến người cần cấp dọn tiệc chay thiết đãi .

Bọn thấy trò ngồi dự tiệc bàn giữa còn chư huynh đệ Thiếu Lâm thì ngồi hai bên luân phiên rót rượu khuyên mời, ngày ấy du thuyền tại Hải châu , tinh đình thả trôi theo giòng nước, ăn chơi du ngoạn, một là xem long thuyền đua bơi mặt nước, hai là coi sơn thủy giải buồn. Tuy bà Ngũ Mai hằng năm đều có đến Dương thành , song chẳng có lần nào du ngoạn cao hứng như ngày nay, cho nên thầy trò nương dịp vầy đoàn , hoan lạc đồng tình bã trần vui say .

Khi rượu đã xoàng xoàng thì Ngũ Mai hỏi chúng sư đệ rằng :

- Khi tại Già Lam điện có thiên hạ đông, ta không có hỏi thăm về bọn người làm sao sanh ra cừ oán với học trò của tam sư thúc ? Vả chẳng nó với bọn ta là người đồng môn, sao chẳng tưởng tình nhau, nở lòng nào giết tuyệt mạng người chẳng kiêng phép nước hay sao ? Vậy bọn bây khá tỏ hết tính hình cho ta biết ai phải ai quấy, phòng khi tam sư thúc đến báo cừ thì có ta khuyên giải, vì Tam sư thúc hiệu là Bát tý na tra vốn người rất nên dữ tợn, bọn bây há chẳng biết hay sao ?

Bọn anh hùng nghe mấy lời Ngũ Mai nói thì cả mừng bèn thưa rằng :

- Nay đại sư bá có lòng chiếu cố thương đến bọn tôi thì ơn kia đức nọ ví tày trời, nghĩa nặng ân dày tợ núi .

Lúc ấy Hồ Huệ Càng rơi lụy khóc ròng, bèn bước lại quì một bên bà Ngũ Mai thưa rằng :

- Nay kẻ đệ tử bị kẻ sát phụ oán cừ, may nhờ chư huynh đệ giải cứu, nay khỏi họa đoàn, xin sư bá mở lượng từ bi cứu đệ tử một phen, ơn ấy ngàn đời khắc cốt ghi tâm.

Ngũ Mai đỡ dậy nói rằng :

- Chớ nên khóc lóc , hãy tỏ sự oán cừu cho ta nghe cặn kẽ , ta sẽ toan tính cho ngươi . Huệ Càng bèn tố trần về việc ngày trước Cơ Phòng đánh chết cha mình, sau nữa gần tuyệt mạng đến mình , may nhờ anh em Thế Ngọc giải cứu đem thẳng lên chùa Thiếu Lâm tự học nghề cùng Chí Thiện thiền sư vừa được đôi năm , song bởi gấp việc báo cừu cho cha, mới lén trốn về.

Lại nói rằng :

- Thầy tôi sợ tôi có sơ sẩy làm nhục đến thầy tôi , nên thầy tôi sai chú huynh đệ hạ san tương trợ. Đến sau bọn Cơ Phòng viết trường hồng (thiệp đồ) thỉnh Nguru Hóa Giao, Lữ Anh Bố, Lôi Đại Bàng đến tuyệt hại mạng tôi, song nhờ chú huynh đệ ám trợ nên mới thành công. Nay tôi nghe Cẩm Luân đường đem trọng lễ lên Võ Đương sơn cầu khẩn Bát Tý Na Tra , nếu người đến đây thì ắt là mạng tôi hưu hĩ , nhưng mà thân này đâu quán tử sanh, ngặt vì mẹ tôi già cả tuổi đã tám mươi không người phụng dưỡng, xin đại sư bá thi ân , đoái thương niềm đệ tử, cứu mạng một phen, ơn ấy tôi đâu dám phụ.

Ngũ Mai nghe qua liền gặt đầu thờ ra vào khen rằng :

- Lòng ngươi chí hiếu , lập chí báo cừu chẳng nài sống thác , thiết nên trang chí khí . Vậy thì ta phải ở nán lại đây khuyên giải cho ngươi , như hậu nhật có gặp tam sư thúc, thì phải thành lòng thỉnh tội, ngươi chớ tự thị đồng cường, hãy xuống nước nhỏ , tiên lễ hậu binh , thì ta sẽ bày phân giải nạn cho .

Bọn hào kiệt nghe nói cả mừng ; lúc ấy trời vừa tối thì thuyền đà vừa đến bến Tây pháo đài, xúm nhau đưa thầy trò Ngũ Mai đến Long Khánh am rồi mới dắt nhau trở về đến võ quán.

Qua rạng ngày bọn anh hùng đem ba cái kiệu đến Long Khánh am rước thầy trò Ngũ Mai đến Quang Hiếu tự bái yết phật Như Lai xong rồi, đàm đạo với nhau trong giây lát, liền cáo từ thẳng qua võ quán, khi đến nơi chúng anh hùng tiếp rước một cách trọng kính và cầu xin chỉ điểm quờn khước công phu .

Ngũ Mai nhậm lời tận tâm truyền dạy các miếng bí yếu .

Lúc ấy vợ chồng họ Miêu đặng tin Ngũ Mai ở tại Quang Hiếu tự, liền đến ra mắt lạy tạ ơn người thác cứu năm trước .

Từ ấy bà Ngũ Mai ở đó , ban ngày dạy dỗ võ kinh, tối lại về am mà nghĩ .

Nói về Bát tý na tra Phùng Đạo Đức vừa đến Dương thành, ngồi kiệu thẳng đến hội quán Cẩm Luân đường, thì bọn này ra cung nghinh rước vào xúm nhau lạy tạ, liền bày tiệc kính dâng, khi ấy Phùng Đạo Đức khiến người lập tức viết trường hồng đưa đến Quang Hiếu tự và Tây Thiên tự tỏ cho Huệ Càng hay đặng đến nạp mạng ; khi trường hồng đờ nơi bọn anh hùng thất kính .

Ngày ấy Ngũ Mai chưa đến võ quán , còn Huệ Càng mắc ở Tây Thiên tự luyện tập học trò của mình.

Bởi vậy , Lý Cẩm Luân nhóm chú huynh đệ lại thương nghị cũng nhau rằng :

- Bọn ta khá mau đến Cẩm Luân đường trước là chịu tội, sau nữa dò thám tình ý tam sư thúc đường nào, rồi sẽ toan tính .

Ai nấy đều ưng ý, mới rủ nhau kéo đến đó cậy người giữ cửa vào thừa giùm, nói rằng :

- Bọn Thiếu lâm tự đến thỉnh tội cùng tam sư thúc.

Phùng Đạo Đức còn đang uống rượu, xây nghe nói làm vậy liền khiến người đòi vào .

Bọn anh hùng nghe đòi thì Lý Cẩm Luân làm đầu đảng, dẫn nhau kéo róc vào ra mắt lạy tạ .

Phùng Đạo Đức liền hỏi rằng :

- Trong bọn bây đưa nào tên là Hồ Huệ Càng, dám cả gan hãm hại kẻ đồ đệ của ta, nay lại đến đây ra mắt ta là ý gì ?

Cẩm Luân thưa rằng :

- Huệ Càng đã trở về Tân Hội không có ở chốn này, nay bọn tôi nghe sư thúc đến đây, trước là viếng thăm, sau cam chịu tội. Còn về việc đánh chết Hóa Giao, Anh Bố và Đại Bàng , thì bọn tôi vô can , vậy xin sư thúc mở lòng từ bi, tưởng niệm đồng đạo với thầy tôi, nhiều thứ cho bọn tôi một phen, ơn ấy ngàn đời muôn kiếp không quên.

Phùng Đạo Đức nạt lớn và mắng rằng :

- Bọn bây là đồ súc sanh, hùa nhau ám trợ Huệ Càng, tuyệt mạng đồ đệ của ta, lại còn đến đây xảo ngữ , ngoa ngôn, phải bây tưởng ta là sư thúc, thì đâu nỡ hại môn đệ của ta, bây khá mau trở về kêu Huệ Càng đến Nguyệt đài nạp mạng ; lời tục có nói rằng : Giết người thường mạng, vay phải có lời, điều ấy là lẽ thường, có khó chi đâu.

Phùng Đạo Đức mắng cho một hơi, ai nấy ngậm câm mà chịu không chỗ trả lời, mắc cỡ lui ra thương nghị cùng nhau rằng :

- Sự này liên họa tới bọn ta, ắt là không xong, vậy chúng ta phải mau mau đến cầu đại sư bá thiết kế giải cứu mới xong cho.

Tính rồi lập tức thẳng đến Long Khánh am.

Khi bọn anh hùng về rồi, thì Bạch An Phước là người của phe Cam Luân đường bắm cùng Phùng Đạo Đức rằng :

- Huệ Càng ở tại Tây Thiên tự chớ chưa về Tân hội, bởi sợ thầy nên ẩn mặt chốn ấy, ắt là chẳng dám đến Nguyệt đài tử võ, chi bằng bọn tôi dẫn thầy đến đó bắt nó đập chết mà trả cừu cho xong việc.

Ai nấy nghe qua đều khen là lời nói có lý.

Đạo Đức bèn y theo lời An Phước, liền biểu An Phước dẫn đưng và đất Ngưu Cường theo mình thẳng đến Tây Thiên tự gặp Hồ Huệ Càng đang ở tại Võ quán dạy học trò.

Huệ Cang liếc mắt xem thấy An Phước dẫn một ông đạo sĩ đến cửa thì trong lòng nghi quyết ông ấy là Bát Tý Na Tra lật đật bước xuống thêm nghinh tiếp và thưa rằng :

- Ông có phải la tam sư thúc chăng ? Kẻ đệ tử tiếp rước trì diên, cúi xin sư thúc miễn tội .

Hỏi rồi quì mốp xuống đất:

- Đạo Đức thầy Huệ Càng thì trong lòng sùng sục như hỏa thiêu tâm , muốn xáng xuống một quòn cho chết thì mới vừa lòng, song thầy tình hình Huệ Càng cứ cung quì mốp làm vậy thì giảm bớt nổi hờn, và không đành ra tay độc thủ, nhưng không nguôi nổi oan cừ, bèn nạt lớn lên mắng rằng :

- Đồ súc sanh, ai là tình sư thúc của mi, mà mi hòng gọi sư thúc, chớ như người sớm biết ta là nghĩa sư thúc cùng người, thì người chẳng nỡ ra tay độc thủ hãm hại đồ đệ của ta, nay ta đến đây tìm người mà trả hận ngày xưa, như người có giỏi thì chờ dạy đưng cự cùng ta, chớ đừng có làm bộ cúm nùm, xảo ngữ ngoa ngôn mà dối trá với ta .

Nói rồi liền nhảy a lại đạp Huệ Càng.

Huệ Càng trở qua một bên liền cất tiếng thưa rằng :

- Xin sư thúc bớt cơn lôi đình, dung cho đệ tử trần thiết một lời , dầu có chết cũng cam bụng chịu .

Đạo Đức mắng rằng :

- Mi là đồ nghiệt chướng, oan cừ ví tựa đất trời, sông biển rửa hờn ã chẳng sạch; dầu người nói xuôi như nước đổ , ngôn ngữ tựa gió thổi, ta cũng chẳng đem vào lòng vào dạ chút nào .

Huệ Càng cáo nài rằng :

- Vã chẳng tiền nhật Ngưu Hóa Giao tham tiền bạc của Cẩm Luân đường, tự thị bản lãnh cao cường , ra sức gán vác việc của người dung, chẳng tưởng niềm đồng đạo cùng nhau, khi thị tôi chẳng ra gì, tôi cũng đã hết lời khẩn cầu khuyên giải , bởi sợ đồng môn đạo hữu xích mích cùng nhau, song Hóa Giao tưởng tiền bạc là hơn, không kể lời trái phải, muốn kết việc sanh tử cùng tôi, cực chẳng đã phải tỷ võ cùng nhau, dầu chí thân cốt nhục đầu dám nhiều dung, bởi do tại viết trường hồng mà loan thệ, ai chết nấy chịu, cố ý sát hại tôi cho tuyệt mạng, nên tôi phải gắng gượng chống đưng rủi lỡ tay đánh chết Hóa Giao, chẳng khác nào cỡi cọp lỡ vởi , thế bất đắc dĩ mới ra có ấy .Đến sau Anh Bố và Đại Bàng quyết tình báo cừ muốn giết tôi mà trả hận , lúc ấy mạng tôi như sợi chỉ mảnh, nhờ trời ủng hộ nên mới được toàn thân , nay ba vị sư huynh táng mạng thì tội tôi trọng đại như thiên xin sư thúc mở lượng từ bi rộng dung đệ tử.

Phùng Đạo Đức không thêm đem vào tai chút nào, lộng quòn đánh tới như mưa bắc, chơn đá tung bùng, quyết tình hại Huệ Càng cho ã nư giận , song Huệ Càng sớm biết, nên sẵn ý đề phòng , túng thế phải gắng sức chống trả đánh lại trong mười hiệp có dư, thì Phùng Đạo Đức thâm nghĩ rằng :

- Thằng này thiệt giỏi, các miếng võ nghệ luyện rất tinh thông, hèn chi ba tên học trò mình chết cũng phải .

Khi ấy Đạo Đức giả tuồng sơ sẩy dẫn dụ Huệ Càng , liền biến ra một đường quòn rất

hiếm nghèo. Miếng ấy gọi là: Tọa thiết giáp thủ, đánh xuống gãy lợi tay trái Huệ Càng .

Huệ Càng chịu không nổi hoảng kinh ôm cánh tay gãy chạy dài.

Bạch An Phước đón lại, bị Huệ Càng đá cho một đá , té ngựa lăn bò.

Ngưu Cường thấy Huệ Càng bị trọng thương mà còn dũng mạnh đường ấy, nên không dám đón lại, sợ e bị bệnh như Bạch An Phước.

Còn Phùng Đạo Đức thì rượt riết theo Huệ Càng .

Huệ Càng hoảng kinh đâm đầu chạy bất kể đường xá, khi chạy đến Thuận mẫu kiều thì Đạo Đức rượt theo gần kịp, coi vội rất nên nguy cấp .

Hồi 18 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Dòng Lưu Dung trọn đời vinh hiển Triệu Phương Khánh võ nghệ tinh thông

Đây nói về Lý Cẩm Luân hiệp cũng chư huynh đệ thẳng đến Long Khánh am ra mắt Ngũ Mai, cáo bẩm về chuyện ngày trước, và khẩn cầu người tìm phương giải cứu trong bọn mình , ơn ấy cảm đội không cùng. Nói rồi liền quì mốp xuống đất mà lạy.

Ngũ Mai đỡ dậy, lấy lời an ủi và đáp rằng :

- Việc ấy có ta đây liệu chẳng can chi mà sợ.

Khi ấy Ngũ Mai liền thân hành hiệp với bọn anh hùng thẳng đến công sở Cẩm Luân đường, hỏi thăm tên giữ cửa thì mới hay là Phùng Đạo Đức đã đến Tây Thiên tự tìm Huệ Càng mà báo cừu, cả thầy nghe nói hoảng kinh, lập tức bôn hành thẳng qua chốn ấy ; khi đi vừa đến Thuận Mẫu kiều , xảy thấy Huệ Càng dung ruổi bôn ba đến đó, gãy lợi hết một tay, mặt mày thì điếng ngắt thở chẳng ra hơi.

Còn Phùng Đạo Đức rượt theo đã bén gót , lại dụng quờn tận lực đánh tới .

Khi Bát Tý Na Tra rượt Huệ Càng đến Thuận Mẫu kiều thốt đ theo kịp bên chun ; trong lòng cả mừng bèn dụng thần lực cử quờn đánh tới, ngó thấy chín ghê .

Vả chẳng Huệ Càng đã bị thương rồi chống trả sao nổi , dầu có da đồng cốt sắt đỡ cũng không nổi một quờn ấy.

Lúc ấy Ngũ Mai vừa đến, thấy tình hình như vậy biết là không xong, lật đật xông đến , triển khai tay mặt đưa ra đỡ và nói rằng :

- Có Ngũ Mai đây, hiền đệ xin khá bớt tay .

Nhơn bởi có lòng giải cứu Huệ Càng cho khỏi chết, nên dùng hết sức bình sanh đỡ ra

mạnh quá, làm cho Bát Tý Na Tra phải đội lại hơn mười bước và hai tay rũ liệt.

Ấy bởi xuất kỳ bất ý khiến cho Bát Tý hoảng kinh.

Ngũ Mai giả lả vui cười, bước đến tiếp rước mà tỏ lời ngon ngọt như vậy :

- Vì ta sợ e em giết chết Huệ Càng nên mới mạo phạm đến em, xin chớ ưu phiền.

Nói rồi liền chấp tay xá một cái và xin lỗi .

Bát Tý Na Tra Phùng Đạo Đức bèn nghĩ thầm :

- Nguyên ta cùng người xưa học một thầy thì sớm biết người tài hơn mình, nay gặp ta đây đỡ sơ ra một cái còn chịu không nổi thay , nếu người dùng tận lực thì ta chống chọi sao cho lại, và người ở với Chí Thiện rất nên thiết nghĩa, lại thương kẻ môn đệ của Chí Thiện bội phần, tánh ưa giúp kẻ lâm nguy, đánh chết thầy trò vợ chồng Lôi Lão Hồ, nay người đến trợ Huệ Càng, bằng ta không kiến cơ ắt là lâm hại.

Khi thầm nghĩ rồi, bèn lật đật cúi đầu và tỏ rằng :

- Bần đạo đầu dám chấp trách sư huynh , chẳng biết sư huynh đến chốn này đã bao lâu , xin tỏ cho tôi rõ biết ?

Ngũ Mai đáp rằng :

- Bần đạo vân du tình cờ đến đây , xảy gặp hiền đệ chốn này , chẳng hay Huệ Càng với em cừ thù về sự gì mà em ra tay độc thủ đường ấy ?

Bát Tý Na Tra rơi lụy khóc ròng tỏ đầu đuôi việc trước cho Ngũ Mai nghe, xin phân xử công bình, đừng giải oan cho kẻ đệ tử của mình, ơn ấy dám đầu sao lãng.

Ngũ Mai đáp rằng :

- Xét lại vụ này , tại Hóa Giao tham ăn tiền bạc, chẳng kể niềm đồng đạo, không đếm xỉa nghĩa đệ huynh , do tại hiền đệ không lòng hiểm sát , ngộ thích ngoại nhơn , lại xui giục Anh Bố, Đại Bàng hạ sơn báo cừu, và chẳng Huệ Càng là người hiếu tử có chí lớn báo cừu cho cha nó, chẳng can hại dính dáng cùng Võ Đương sơn và cũng không có lòng dễ khi dối trá đến em. Còn như ngày trước, hai đảng tranh đấu với nhau thì tánh mạng hệ trọng đầu dám nhượng nhau , kia thác, đó sống , đó sống đây thác, ấy là lẽ thường, nay em xuống đây báo cừu , đánh Huệ Càng gãy lợi một tay, tuy là chưa chết, song đã thành một đũa tật nguyên, tưởng lại hồn ấy cũng đã tiêu. Nếu nghe lời ta phân xử , trước là nghĩ tình Chí Thiện là người đồng sư học đạo cùng em, sau lại tưởng tình đây hết lòng can gián, rồi sẽ khiến cho chư huynh đệ Huệ Càng đầu tiên bạc lại châu cấp cho bọn gia quyến của Hóa Giao, Anh Bố, Đại Bàng bớt nỗi ưu phiền, và chung nhau một muôn đồng bạc làm chạy siêu độ ba hồn , còn chúng nó cũng phải đến trước mặt em mà thỉnh tội, cũng là chẳng đáng tranh đấu cùng phe Cẩm Luân đường nữa , theo ý ta phán đoán như vậy, em có nghe cùng không thì mặc ý em.

Bát Tý nghe qua thầm nghĩ trong bụng rằng :

- Nếu không tuân theo lời thì chống cự cũng chẳng lại, bởi tại Hóa Giao là đũa súc sanh ham ăn tiền bạc mới dấy họa to, chi bằng nhẫn nhục kiến cơ thì tánh mạng mới đáng vẹn toàn.

Thầm nghĩ rồi liền đáp rằng :

- Theo lời sư huynh dạy biểu, tôi đâu làm cái, song ba tên môn đệ của tôi chết tại tay Huệ Càng rất ỨC, bởi tại phe nó đông nên bày mưu ám toán, hãm hại học trò của tôi thác rất thâm thiết, chớ chi dùng quờn tranh đấu, đánh không lại Huệ Càng, rui ro có chết cũng cam tâm vô oán , nay lại tha Huệ Càng, ắt là bị chúng cười chê , xin sư huynh xét lại.

Ngũ Mai đáp rằng :

- Đòi thanh trị thời bình, chẳng lẽ muốn dấy động cho kham, dấy việc báo cừu cho được ; tính như vậy thì việc báo cừu giết bỏ nhau luôn luôn biết năm tháng ngày giờ nào cho dứt. Làm như vậy một là coi phép nước như không, hai là đạo tu hành gây dữ như em làm vậy sẽ bị thiên hạ sĩ tiểu trên đời ; nay em quyết tình muốn đánh chết Huệ Càng , dầu ta đây không có ngú ngang đến mặc dầu , song Chí Thiện hòa thượng cũng chẳng dung em , vậy xin em hãy tỉnh ngộ nghe theo lời ta can gián, kéo mắt niêm hòa khí.

Bát Tý Na Tra chẳng biết tính làm sao , cực chẳng đã nên phải nghe theo.

Còn phe Cẩm Luân đường nghe các lời Ngũ Mai biện bạch giải hòa thì lấy làm ưng ý, những kẻ qua đường cùng những người thương mi phố phường lân cận tại đó thấy đều đẹp dạ, đồng rập nhau khen ngợi bà Ngũ Mai là người tu hành như đức sẽ nên chánh quả, vì lòng ở từ bi ăn nói ngay thẳng, bãi nạn giải phân cho dân tình trong bốn cảnh hết nổi xào xáo cùng nhau, lại tiện bề buôn bán, ơn ấy đức nọ cảm đội vô cùng.

Ngũ Mai lấy lời khiêm cung đáp rằng :

- Bàn đạo qua đường thấy sự bất bình trong bọn đồng môn của tôi, nên phải ra sức giảng hòa, nào có công đức chi đâu, mà dám chịu những lời chur vị tặng khen .

Nói rồi liền khiến Huệ Càng và bọn tiểu anh hùng đến trước mặt Bát Tý Na Tra quì xuống đất lạy mà xin lỗi, và ước định ngày giờ tụ tại Lôi đài lập đàn tràng thỉnh cao tăng đạo sĩ bốn mươi chín ông đặng chận tế và siêu độ cho vong hồn Hóa Giao , Anh Bó , Đại Bàng , cha Hồ Huệ Càng và bọn Cơ phòng.

Bát Tý Na Tra cực chẳng đã phải chịu theo.

Khi việc giảng hòa giao kết xong xuôi thì đâu trở về đó, còn Bát Tý Na Tra khi trở về công sở Cẩm Luân đường, bèn tỏ cho phe Cơ Phòng rõ biết về sự tài năng của Ngũ Mai rất nên đồng mãnh, võ nghệ siêu quần, khó bề chống cự nên bắt đắ dĩ phải tòng quyền bãi nại, sau sẽ toan tính, chờ khi rảnh nợ không đầu thì ta sẽ ra tay.

Ai nấy thấy Bát Tý Na Tra còn sợ Ngũ Mai thay, huống gì là bọn mình, nên làm thỉnh mà chịu không dám gây họa ra nữa.

Đây nói về bà Ngũ Mai không trở về Long Khánh am bèn theo bọn sư diệt của mình thẳng qua Quang Hiếu tự, vào nhà võ quán lấy thuốc đoạn cốt hoàn hồn đơn trao cho Huệ Càng uống. Còn ngoài thì dùng gà trống đậm lộn với thuốc bó tay Hồ Huệ Càng, trong giây lát bết đau , gân cốt liền lại như xưa, rồi khiến Hồng Hi Quan cù bị tiền bạc định ngày khai đàn, và viết thiếp tố trước cho phe Cẩm Luân đường hay về sự ngày đã ước định chận tế khai đàn.

Khi bài trí sắp đặt xong xuôi, thì Huệ Càng và bọn anh hùng ra lạy tạ ngũ Mai mà đến ơn cứu mạng .

Ngũ Mai đỡ dậy nói rằng :

- Bọn bây vốn niềm đệ tử thiết nghĩa chí thân, nào phải người dung ; lạy lục mà làm chi.

Ngày ấy bọn anh hùng dọn tiệc chay, bày rượu ra thết đãi Ngũ Mai, xúm nhau ân cần dung rượu khuyên mời , ăn uống đến tối mới thôi , bèn đem kiệu đưa Ngũ Mai về Long Khánh an an nghỉ.

Cách ít ngày đến kỳ khai đàn siêu độ các vong linh ấy xong xuôi.

Bát tỹ Na Tra liền trở về Võ Đương sơn còn Ngũ Mai pháp bộ Vân Nam, chẳng bao lâu cha của Phương Hiếu Ngọc qua đời, ba anh em họ Phương và mẹ là Miêu thị phò linh cứu trở về Triệu Khánh an táng.

Từ ấy bọn anh hùng từ biệt nhau, kẻ về thăm mẹ viếng cha , người thì đi viếng mồ mả.

Duy có một mình Hồng Hi Quan và Đồng Thiên Cân ở tại tỉnh, thấy chư huynh đệ của mình đã đi tứ tán, nên buồn, bèn dẹp các đồ quân khí gởi tại chùa Quang Hiếu tự ; rồi hai đàng từ giả nhau trở về nhà.

Đây nói về vua muốn xuống Tô châu du ngoạn, trước là xem phong cảnh đường bao, sau nữa tầm Bạch Thái Quan và Cam Phụng Trì là hai người anh hùng có danh tiếng bấy lâu nay dựng ra giúp nước nhà cho mình.

Khi ý định đã quyết liền khai diên yến cùng bọn anh hùng tại Hải Ba trang vui vầy một tiệc, rồi từ giả lên đường ; bọn anh hùng đều theo đưa đón một đôi xa, rồi từ giả vua mà trở lại.

Còn Nhựt Thanh quảy gói theo sau.

Nhân muốn qua Tô châu cho gần, thì do theo đường Sùng Minh đi ghe cũng dễ , đi bộ cũng mau , nhưng mà ý vua muốn đi đông dài bắt từ Hàng Hải cho đến Nam Hội, Thượng Hải, Gia Định , Thái Thương, Côn Lôn, có ý xem chơi các chỗ ấy, cùng là dò hỏi phong tục cho tường , đêm nghĩ ngày đi, tính gần nửa tháng mới đến Tô châu .

Lúc ấy mặt trời đã chen lặn, vua và Nhựt Thanh vội vã vào thành , chỉ thấy chợ búa đường sá đèn đuốc sáng lòa, tiếng người nghe rộn rục, ngược mắt lên xem thấy một cái tiệm ngũ, có treo cặp lông đèn hiệu là : Chiêu Thương khách ngụ .

Hai người liền bước vào, người chủ tiệm này họ Trương, hiệu là Thận An, vốn là người Ở Tô châu cảnh Động Đình, thấy khách bước vào thì lật đặt ân cần tiếp rước.

Nhựt Thanh chọn lựa phòng sạch sẽ , cất dẹp đồ hành lý, và khiến kẻ đầu bếp dọn ăn bữa cơm tối .

Nói về Bạch Thái Quan khi đến Tô châu viếng bạn rồi, thì đi trốn , không ngụ tại tỉnh ấy, cùng Cam Phụng Trì dựng tin vua hoài vọng mình, bèn thầm nghĩ rằng :

- Bấy lâu trôi nổi giang hồ chẳng có ích gì cho mình, chi bằng ta qua Tô châu tầm thánh giá , dâng thừa tài năng của ta ắt sẽ dựng lập nên công danh.

Tính rồi liền dời gót ra đi, qua đến Tô châu tình cờ đi nhằm hướng Hộ Long đài, xây gặp hai người đứng trong tiệm ngủ, bèn nhìn coi tướng mạo thì giống như vua và Nhựt Thanh. (Bởi biết đặng do tại thơ tín đã có trạng hình dạng của vua) .

Liên hỏi nhỏ người chủ tiệm căn do tông tích về hai người khách rất nhằm, không sai chạy chút nào, thì có lòng mừng, ngặt không người tiên dẫn. May đâu Nhựt Thanh vừa bước ra sân, hứng gió xem trăng, Cam Phụng Trì liền bước lại gần thi lễ , và han hỏi sự tình, thì mới nhìn biết nhau .

Còn tên chủ tiệm ngỡ là người tri thức của Nhựt Thanh, nên không nghi ngại .

Lúc ấy Nhựt Thanh vào mật tấu cho vua hay, bèn với Cam Phụng Trì vào, xem thấy tài mạo khôi ngô, hình dung lẫm lẫm, tướng mạo đường đường, thì lấy làm mừng rỡ , liền ngự phong chức Du Kích và mật phán cho đi trấn nhậm tỉnh khác, không cần gì hộ giá, vì vua ở Tô châu đã lâu thông thuộc nhiều chỗ .

Cam Phụng Trì mật lãnh thánh chỉ trở lui ra ngoài cùng Nhựt Thanh đàm luận kết cấu đệ huynh.

Đêm ấy Nhựt Thanh ăn bữa tối xong rồi mới một ngủ sớm. Còn vua một mình thân hành ra đi coi nhóm chợ đêm . Thấy đèn thắp đủ ngũ sắc sáng rỡ ánh trời , đường sá giảng giảng, chợ búa thình thình rộng lớn, phố lâu huê dạng dãy dọc dãy ngang cao ngó trật óc, tính theo đèn đốt mỗi từng là năm sáu chục cái, còn mỗi tiệm nhỏ đốt ít nữa là vài chục cái , các cửa phố ngó thấy tinh xảo lạ lùng. Còn tiệm cạo đầu đèn đốt cũng y như mấy phố khác, xem trong ba từng thì có thiên hạ ngồi đông chật nít, ngoài cửa có tấm bảng hiệu đề như vậy :

Đêm chuyên lo cạo đầu giốc bín

Ngày chăm chỉ móc ráy cạy tai

Vua xem thấy bèn lấy làm lạ, lẽ nào xứ Tô châu, ban ngày không cạo đầu giốc bín , lại để tối mới làm, thì trong dạ hồ nghi, bèn day lại hỏi thăm một ông già kia xin thuật chuyện về sự ấy.

Ông già đáp rằng :

- Nguyên khách quan mới đến không hiểu tục lệ xứ này cạo đầu ban đêm, để lão nói chuyện cho khách quan nghe : Nguyên xứ Tô châu cạo đầu ban ngày có hai thể, một là cạo đầu thuộc về thầy hù, hai là đấm bóp xương cốt làm cho mê mẩn tinh thần khoái lạc vô cùng, như nằm với điếm , điều ấy tại người Song Dương chế hóa ra, phải trả tiền công hoặc một lượng hoặc hai lượng còn như cạo đầu, bắt gió giốc bín, vấy tai, cạo lông mặt, đấm bóp xương cốt, trong năm công sự ấy thì có năm người làm, mỗi người ăn tiền công năm chục đồng điều, hoặc một trăm, hoặc hai trăm theo ý người muốn định trước. Khi công sự ấy hườn thành rồi tính tiền trả trọn cuộc, một , hoặc hai trăm đồng điều, tính theo giá ấy thì một lắm nên ít người đến tiệm cạo đầu trong lúc ban ngày. Nên hay đến ban đêm nhiều lắm , bắt cận sang hèn, làm trọn cuộc trả tiền ít hơn ước giá chừng mười sáu đồng điều là nhiều.

Vua nghe nói mới rõ tình hình làm vậy thì nực cười, liền đáp lại rằng :

- Mong ơn ông chỉ bảo xin cảm tạ vô cùng .

Nói rồi, đáp lễ từ biệt ra đi dạo chơi , đi dọc theo mé sông càng thêm vui hơn nữa.

Bởi xứ Cô Tô (Tô châu) này hay nhóm chợ đêm đã có danh bấy lâu nay, nên dưới sông ghe thuyền xinh tốt lạ lùng, món ngon vật lạ cũng chẳng thiếu chi trà rượu ê hề, nam thanh nữ tú du ngoạn ghĩnh sông, đờn ca xướng hát nghe rất êm tai, đèn đốt rạng ngời mặt nước, ngó tợ sao giăng, đờ giang lai vắng lao nhao thiệt là xứ phỉn ba phú túc chẳng có đâu hơn.

Vua xem thấy càng thêm đẹp dạ, sẵn trốn vui chơn bước thẳng đến bến đò thì có một bọn đàn bà đưa đờ chạy rước mỗi và kiếm lời trau chuốt nói rằng :

- Xin lão gia xuống đi đờ tôi, đờ này rộng lớn, sạch sẽ, nhẹ nhàng ,vượt mặt nước như tên, xin lão gia thanh tình đi chơi một chuyến cho thích tình, giá cả bao nhiêu cũng được.

Vua liền bước xuống thuyền ngồi trong mui, thuyền bơi, ra giữa vời.

Chủ thuyền liền hỏi vua :

- Chẳng hay lão gia muốn đi chơi chón nào hoặc là đi du hò hứng chí ; hoặc là trở về phủ nghỉ ngơi.

Khi hỏi chưa dứt lời, xây thấy hai đứa con gái ước chừng một kỷ có dư, ăn mặc tề chỉnh đặng sau bông lái đi tới, đứa thì bung bộ đồ trà , đứa thì bung bình điếu đem để trước ghé cho vua dùng.

Vua mới nói với chủ ghe rằng :

- Chỗ nào vui hơn hết, mà có kỷ nữ xen vào thì chèo ghe đến đó chơi.

Chủ thuyền vâng theo lời, bèn thẳng chỉ ra khơi tìm chỗ vui phẩn tới .

Thuở ấy tại xứ Tô châu có một người phú hộ, họ Trương tên Đình Hoài, tự hiệu Quân Khả, nhà giàu có lớn , tánh ưa giao nạp anh hùng, bốn phương hào kiệt, ý hay giúp hiểm phò nguy, chí khí khảng khái, làm việc phải nghĩa coi vàng như rác , lại thêm văn võ song toàn, cho nên những kẻ ăn cướp nghe đến danh người thì có lòng kính sợ .

Bởi có ấy mới gọi là người quân tử , tuy là mai danh ẩn tích xen lộn theo bọn cường đồ , song việc cử động ngay ngăn bố đức thi ân , tâm hoài trung nghĩa , không dạ gian tà hại người lương thiện.

Nguyên ông bà Trương Đình Hoài là tay buôn muối lậu nên mới được giàu lớn như vậy, và cũng như bọn lục lâm (ăn cướp) thông đồng với nhau, hay châu cấp, giúp đỡ cho Đình Hoài, nên mấy năm dư việc bán muối lậu được lợi và cường thịnh rạt nhiều, còn trong nhà nhờ người vợ bé, tên là Cơ thị cai quản việc nhà trăm bề giỏi gian , tánh ý thẳng ngay, đề ẹp vạy vò, nâng đỡ người lương thiện, lại không hay kiêu hãnh cùng ai, thường khi du ngoạn hễ gặp kỷ nữ tài mạo tương xứng thì đem lòng thương, xuất tiền chuộc cho ra tránh vòng lao khổ , bởi vậy cho nên trong làng xóm ai nấy thấy vậy cũng đều mang ơn, bèn kêu Trương Đình Hoài là Trương viên ngoại .

Đêm ấy trăng thanh gió mát, sao ngó rạng trời Trương Đình Hoài hứng cảnh du hò, liền khiến gia đình dọn thuyền, thẳng chỉ ra khơi, ghe chèo đi như tên bắn, khi ấy thuyền chèo xuôi theo nước chảy, xông lướt đụng nhằm thuyền vua, trẻ bạn đỡ ra không kịp, vấp gãy hết một cây chèo, chủ đờ không nghe đòi bắt đền tiền.

Bọn chèo của Đình Hoài không chịu đền, hai đàng rầy lộn với nhau om sòm.

Trương Đình Hoài lật đật chạy ra hỏi tự sự căn do bèn rầy trẻ bạn của mình rồi khiến kẻ hầu hạ đem tiền qua ghe mà đền và nói rằng :

- Tiền này của Trương viên ngoại thưởng cho dì, xin mua cây chèo khác dùng.

Lúc ấy vua vua bước ra đặng có bày nạn giản phân.

Xảy thấy Trương Đình Hoài phân xử rộng tình đặng bụng người dung, ép tình kẻ ăn ở của mình chữ khỏi điều khẫu thiết, vua thấy vậy định chắc là tay đại độ công bình thiết rất nên trang hào kiệt, vua bèn dứt con mẹ đưa đồ rằng :

- Vốn cây chèo là vật nhỏ mọn của đáng bao nhiêu, hòng làm ngặt trẻ bạn của người, làm cho chủ nó thường tiền, vậy thêm hãy trả lại cho chủ nó, rồi tôi cho một hai lượng bạc mua sắm cây khác.

Chữ đồ vung theo lời vua lập lúc trả lại.

Trương Đình Hoài thấy vua dạy bảo đàng nọ làm vậy thì lật đật đáp lễ và thưa rằng :

- Vốn trẻ bạn của tôi lỗ mạng không cẩn thận để đặng nhằm thuyền của tiên sanh thì lỗi ấy ở tôi, nay ông không bắt tội tôi, lại khiến trả tiền lại, tuy lòng ông khoan hồng đại độ làm vậy, tôi rất cảm đội ơn, nhưng mà xin ông nhậm lấy của này và tỏ danh tánh cho tôi biết, hòng biểu ngợi tiếng ấy về sau.

Vua đáp rằng :

- Việc nhỏ mọn xin nhơn huynh chớ há ngại tình, còn tên tôi là Thiên Tứ, họ Cao ở Thuận Thiên phủ, chẳng biết danh tánh nhơn huynh là chi, quê quán chốn nào, xin người cặn phân cho tôi biết với ?

Đình Hoài đáp rằng :

- Tôi vốn người ở xứ này họ Trương tên Đình Hoài, chữ đặt là Quân Khả, nhơn bởi tôi đi thăm bạn tương tri, tình cờ xảy gặp Cao huynh tại chốn này, thật là rất may, nhờ trời xui khiến đâu phải ngẫu nhiên. Vậy xin thỉnh Cao huynh bước qua thuyền tôi du hồ ngoạn thưởng một phen, và xin nhậm tình chớ ngại, lời ngạn ngữ nói rằng : "Bốn biển vậy nên một nhà đâu đâu cũng tình huynh nghĩa đệ, trước lạ sau quen, chẳng có can chi mà hòng từ chối".

Vua thấy Đình Hoài có lòng gắn bó mời hoài thì liếc mắt xem bộ tướng Đình Hoài ra thể nào, thì thấy tướng mạo Đình Hoài rất nên nghi biểu, tuổi ước bốn mươi, mi thanh, mục tú, mặt nở nang như thu nguyệt, tiếng nói như chuông ngân, đi đứng đoan trang, thiết là người phúc hậu anh hùng bèn nghĩ rằng :

- Để trăm giao kết cũng người coi tánh ý đó ăn ở ra làm sao, đặng ngày sau dùng người ra giúp nước nhà cho trăm.

Khi vua nhứt định trong lòng rồi thì làm bộ từ chối đáp đặng :

- Nay tôi mới gặp nhơn huynh đây thì đã biết là trang thanh nhã, hiềm vì tôi chưa đến nhà nhơn huynh lần nào thăm viếng. Vậy xin cho tôi kiếu, để khi khác sẽ vầy đoàn cùng nhau du ngoạn.

Vả Trương Đình Hoài là anh hùng, từng biết tướng mạo kẻ sang trọng người nghèo hèn, khi nghe vua nói làm vậy thì chăm chỉ ngó vua, thấy vua tướng mạo khôi ngô, mày rồng mắt phụng, mặt ngó oai nghi, tuổi tác sấm si với mình, tiếng nói như không kêu, cặp mắt tinh thần khí tượng dị thường, thật là bậc vương hầu tướng mạo, Đình Hoài khẩn khẩn ân cần cố ý lập tâm kết bạn cùng vua, nên bước gần be ghe bước qua chiếc huê thuyền của

vua rồi vòng tay thi lễ nói rằng :

- Vả chẳng Cao huynh là người anh hùng độ lượng lớn rất đẹp lòng tôi. Nay tôi há nữ làm ngơ , chẳng tưởng tình tiếp rước Cao huynh thì tôi đâu phải trang hảo hớn.

Vua thấy vậy lật đật đáp lễ lại thốt lời rằng :

- Nay nhơn huynh có lòng cố cập, tôi đâu dám từ nan.

Nói rồi nắm tay vua dắt bước qua nghe của mình, mời vua đi thẳng vô khoang trong ngòi, vua thấy thuyền rất rộng lớn dọn dẹp trần thiết tề chỉnh hơn chiếc huê thuyền mướn của mình rất nhiều, liền đối khắc chữ cổ tự, treo coi rục rở , đồ chung chơi xem rất xuê xoang , ghé đặng lau chùi ngó ngời con mắt, còn bạn chèo ngó ước dôi mươi, khi vua xem vừa rồi thì có kẻ đem trà nước và thuốc hút ra dâng.

Lúc ấy Đình Hoài khiến mụ chủ đò buộc đòng theo ghe mình thả riết theo giòng sông thẳng chỉ đến Nguyệt lâu, tìm điểm danh tiếng xứ Tô châu là Lý Vân Nương và Kim Phụng Kiều , vậy bạn cùng nhau cho vui một thủa, bạn chèo vâng lệnh gay chèo ra sức chèo buong đến đó .

Khi ấy trong thuyền đã dọn đồ ăn lót lòng cùng là huê quả để ăn tráng miệng, dòm coi bề bộn trên bàn.

Đình Hoài mời vua ăn uống và đàm luận việc kinh luân ; khi ăn vừa xong, liền dùng trà , nương dịp ấy Đình Hoài chỉ vẽ cho Vua nghe các phong tục cảnh Tô châu, những chốn phồn hoa, những miền cổ tích, kể từ đời Ngô vương soán nghiệp, Tử Tư xây dựng thành trì cho đến triều đời vua này, trị loạn hưng vong, thì trong bốn xứ trước sau thấy đều có kẻ hiền tài luôn luôn.

Vua nghe các lời giảng giải ấy rồi , bèn dẫn kinh điển mấy chỗ khúc mắc hỏi Đình Hoài thì Đình Hoài đối đáp như chơi, cùng là lời ăn tiếng nói hai đàng trò chuyện với nhau rất xứng ý, hai đàng rất tiếc vì gặp nhau rất muộn.

Còn đang chuyện vãn thì thuyền đến Nguyệt lâu, chốn ấy đều là thuyền của kỹ nữ .

Lúc thuyền xấp cận, bạn chèo ghe liền buộc ghe vào kẻ lan can.

Vua ngược mắt ra xem, ngó thấy một chiếc huê thuyền rất nên to lớn, bề cao một trượng có dư, bề dài ước chừng bốn năm trượng, cả thấy chạm trổ , sơn phết rõ ràng. Còn trong khoang ghe rộng cao ước có tám chín thước, chia ra từ từng, bốn phía có làm song vẽ xem rất khéo lạ, đèn pha ly treo theo vách , ngoài có lan can sơn màu lục đậm , có màn vẽ năm sắc treo xung quanh lan can đặng án khí nắng, và có treo đủ đồ ngũ âm, lại có sắp ca nhi đứng hầu hai bên cầm đờn khảy tiếp rước.

Khi nhị vị lão gia bước qua lầu thuyền, thì sắp ca nhi dứt tiếng đờn, thi lễ vấn an.

Lúc ấy Trương Đình Hoài nhường vua bước đến trước, rồi nói với sắp ca nhi rằng :

- Ta miễn lễ cho bọn này .

Vừa nói vừa bước tới, xấy thấy Lý Vân Nương tiếp rước vào trong khoang, chúm chím cười nói rằng :

- Ngày hôm nay rất may cho tôi nên xui khiến cho nhị vị quới nhơn đến đây.

Nói rồi liền bước xớm đến trước mặt hai người làm lễ chúc mừng .

Vua và Đĩnh Hoài đáp lễ lại .

Khi ấy Đĩnh Hoài mời vua ngồi giữa , còn hai người ngồi hai bên, kế kè a hườn đem hương trà dâng liền.

Khi ấy vua xem thấy trong khoang ghe dọn đẹp trần thiết rất nên tươi đẹp, hai bên có treo nhiều thơ đề của chư tài tử kinh tặng, và nhắm xem diện mạo Lý Vân Nương cũng đẹp đẽ, chơn mày như trăng mới hiện, cặp mắt dường như sóng mùa thu, mặt trắng, môi son , mình vóc dịu dàng, tay chơn trau chuốt, tuy chẳng bì trang quốc sắc, song đâu kém bực tư dung. Vua xem vừa rồi , xẩy nghe Lý Vân Nương cất tiếng hỏi tên, quê quán của mình, thì có Đĩnh Hoài đáp thế rằng :

- Nguyên người bạn tôi đây , vốn người ở chốn Bắc Kinh, họ Cao tên Thiên Tứ , tôi tình cờ gặp người kết cấu bạn vàng, lại có tài tình lắm, lâu thông kinh sử , việc học hơn ta mười phần . Nay người đã đến đây chơi, vậy trong bọn chị em nàng có ai tài mạo tương xứng, xin mời ra đây trò chuyện cùng người vậy vui một cuộc.

Vua nghe nói liền lấy lời khiêm nhượng thốt rằng :

- Vốn tôi theo với Trương huynh đến đây chơi cho có bạn, đâu dám vọng tưởng điều chi . Vân Nương đáp rằng :

- Bọn tôi từng nghe danh ông bấy lâu , nay ông đã đến đây thì bọn tôi rất nên đại hạnh , xét lại bọn tôi đâu có trang tài mạo cho xứng mà trò chuyện cùng ông , sợ e bất tiện cùng chẳng ? Vậy xin ông đại độ cho những kẻ quê hèn,đặng tôi soạn dung cho ông một người tạm dùng một thuở mây mưa .

Trong lúc trò chuyện về sự ấy , thì những tay lâu xanh, xung quanh lâu thuyền đã chẳng nghe lọt vào tai , đều đua nhau trau tria ngó tốt như tiên , đua nhau đến thuyền Vân Nương rước khách .

Khi đến nơi làm lễ ra mắt hai người rồi ngồi vệt hai bên , trong đám đoàn trường này, chỉ có một đứa tên là Kim Phụng Kiều , tuổi vừa đôi tám, đẹp đẽ huê dung , thì là bực nhứt lâu xanh trong tỉnh Tô châu, sắc đẹp sánh nàng Tô Tử , tài tình ví kíp Tiết Đào, còn sánh với Lý Vân Nương thì hơn Lý Vân Nương rất nhiều, song tánh tình kiêu ngạo ý tài khi vật, chẳng khứng yếm cựa nghinh tân, lại không ý tưởng giàu phụ khó . Ví như Trương Đĩnh Hoài là người văn vật, giàu có lớn, có nói lỡ lầm điều chi không hợp ý thị ta thì thị ta khi thị cũng như không, chẳng có lòng đua bợ chút nào, chẳng khứng gió trăng với ai, chẳng ham câu mị người yêu như mấy loại người kia , tuy nhiên tài mạo siêu quần , rất tiếc hường nhan bạc mạng. Nay nghe có người ở Bắc Kinh đến đây tìm người rước khách tài mạo song toàn, tưởng lại người này không phải là tran quyền luyến gió trăng, liền liếc mắt xem vua . Thấy diện mạo vua, long hành hổ bộ, khí khái phi phàm , thì khen thầm và nghĩ thầm rằng :

- Tuy người tướng mạo hơn người , song chưa biết tài học thế nào ?

Trong khi thầm nghĩ xẩy nghe vua trò chuyện, nói năng lễ nghĩa đối đáp khiêm từ.

Rồi thấy bọn a hườn mời cả thầy nhập tiệc , đồng ngồi lại xung quanh một cái bàn tròn lớn , trên bàn ấy dọn đồ thạnh soạn bĩ bạng .

Khi nhập tiệc rượu uống vừa được vài tuần, chợt thấy trên trời, sao Ngân Hà tỏ rạng. nguyên đêm ấy thuộc về sơ tuần tháng bảy, trăng tỏ lầu lầu).

Nhơn dịp ấy vua liền làm ra một câu liễn đối, trước là cho các chị lầu xanh cùng là Đình Hoài đối chơi.

Câu liễn đối vua đọc ra như vậy :

Vàng trắng khuyết méo, khác chi thuyền

Lững thững Ngân Hà tiên nữ tọa

Đình Hoài liễn đối lại rằng :

Mặt nhứt tròn vình , in tợ cảnh

Chiếu soi Bích Hải ngọc nhơn quan

Kim Phụng Kiều bèn khiến kẻ a hườn đem giấy viết mực rồi biên hai câu đối ấy ra coi, hòng có khen thưởng .

Vua thấy chữ Phụng Kiều viết rất hay thì có lòng thương tưởng.

Lúc ấy Đình Hoài thấy sẵn viết mực, liền làm luôn một câu đối liễn nữa như vậy :

Sáu cây dùm lại ngó sum suê

(Là những : Đào Lý, Hạnh, Mai, Tòng , Bá)

Vua đối như vậy :

Bốn núi chùng ra xem đồ sộ

(Kìa như : Thái huê , Tung , Nhạc , Côn Lôn)

Đình Hoài xem thấy khen hay và trọng kính vô cùng, nhưng đêm ấy tiết trời còn nóng nực, quạt chẳng hờ tay, sẵn dịp ấy, Phụng Kiều bèn trao cây quạt của mình đưa cho vua xin vua viết cho mình một bài thi trong quạt ấy .

Vua sè ra để trên bàn viết tám câu nguyên trong tám câu thì vua làm để nói về cây quạt, nhưng mà có ý chỉ dẫn cho Kim Phụng Kiều thoát chốn mê đồ , là nơi khốn đốn).

Thơ ấy nói như vậy :

Ấm lạnh tình đời khó vọng cầu

Phất phơ gió mát đỡ lòng sầu

Đương cơn nóng nực nhiều tay chuộng

Đến lúc hàn lương ít kẻ khâu

Say cuộc hồng nhan so cũng rửa

Xét điều mạng bạc kém chi đâu

Khá mau xa lánh vòng trường đoạn

Trường đoạn dứt rồi vậy mới màu !

Kim Phụng Kiều coi rồi thì cảm động muôn phần bèn cạ tỏ nỗi mình mà thưa rằng :
- Vốn tề thiếp có ý tránh nơi khổ nào đâu dám quyến luyến chốn này, ngặt vì phận hèn mạng bạc chưa gặp người sửa tráp nâng khăn, nay mong ơn người chỉ dẫn, tôi nguyện khắc cốt minh tâm.

Vua trả lời rằng :

- Hay mau lo lánh khỏi chốn khá lỗi nguyên .

Nói rồi lại khiến Đình Hoài làm một bài thi nói về điểm lịch sự.

Đình Hoài vâng lời làm như vậy :

Tuổi vừa hai tám đẹp dung nhan

Quyến luyến chồng chồng rất rộn ràng

Má phấn trau trìa người ngọc nếm

Môi son chuốt ngọt kẻ mê man

Tơ hồng nhiều mối xe xăng xiêu

Duyên nợ làng nhàng vướng nhiều nhặng

Sớm tối rước đưa khôn xiết kể

Động phòng, dòi dôi bậc lang quân

Lý Vân Nương coi rồi nói rằng :

- Lang quân nói sao không biết hổ, thấy bọn tôi làm vậy lại chê dè tôi đi , sao lang quân không suy nghĩ đúng lẽ rồi hay luận việc thanh lâu, vả chẳng những kẻ vào chốn thanh lâu cũng có lẽ tánh này người ý khác Ví như nàng Lý Á Kiều cũng là phường lầu xanh , kết bạn với Trịnh Nguơn Hòa là người bán dầu (mãi du lang) , vậy chốn này là điểm không có lòng với Trịnh Nguơn Hòa hay sao ? Còn như nàng Huê Khôi Nữ , Đổ Thập Nương chẳng ham của báu lại đem ném xuống sông , chẳng ham giàu mà hồng phụ nghĩa của gã Lý Sanh, suy đó mà coi thì kẻ thanh lâu cũng nhiều hiền ngu, đâu có hư hết hay sao mà lang quân tổng luận làm vậy ?

Kim Phụng Kiều liền tiếp rằng :

- Theo như lời thơ Trương viên ngoại (Đình Hoài) nhục bọn tôi làm vậy, thì phạt uống một ly rượu .

Khi tiệc rượu mãn rồi thì trời đã khuya.

Vua cũng Kim Phụng Kiều dắt nhau vào phòng an nghỉ ; còn Đình Hoài thì với Lý Vân Nương.

Đêm ấy cả bốn người đều hành sự khoái lạc vô cùng.

Rạng ngày tương hội nhau tại lầu thuyền , trà nước xong xuôi thì Đình Hoài lấy ra hai mươi lượng bạc mà hồi đáp việc vui chơi , và năm lượng tổn hao về tiền ăn uống, lại xuất luôn ba lượng cho kẻ ca nhi đờn hát.

Khi phân phát xong rồi liền phân tay nhau ra về, cùng căn dặn việc hội ngộ ngày sau.

Lúc ấy vua xuống huê thuyền còn Đình Hoài xuống ghe mình, cả hai phân tay nhau ra về, vua lên bờ rồi thì trả tiền cho huê thuyền ba lượng, bồi thường luôn cho cây chèo gãy, vua tính toán an bài bèn trở về tiệm nói chuyện cho Nhựt Thanh nghe công cuộc đêm nọ ; kể lại dọn cơm ra, vua với Nhựt Thanh dùng xong rồi, thay quần áo đi với Nhựt Thanh thẳng đến Trương gia trang (nhà Trương Đình Hoài).

Khi đến nơi , kẻ thù hạ của Đình Hoài nhìn biết là bạn của chủ mình, lật đặt vào thơ phòng thưa cho chủ hay.

Đình Hoài cả mừng lật đặt mang giày bước ra nghinh tiếp, mời vào nhà trong đem trà ngon thết đãi, chuyện vãn cùng nhau ý hiệp tâm đầu.

Vua thấy Đình Hoài ý ăn nết ở rất hợp với mình, thì có lòng mừng, bèn tỏ xin kết làm bằng hữu.

Đình Hoài đáp rằng :

- Tôi vẫn có tính ấy đã lâu, song không dám nói ra, nay Cao huynh dạy bảo rất hợp ý tôi, tôi đâu dám chối từ .

Nói rồi bèn khiến kẻ gia đình dọn đồ tam sanh và rượu , vái nguyện cùng trời đất sanh tử bất ly .

Còn vua lớn hơn Đình Hoài một tuổi được làm anh, còn Đình Hoài làm em.

Châu Nhựt Thanh làm lễ ra mắt kính Đình Hoài làm chú.

Khi lập thệ cùng nhau rồi bèn dọn yến tiệc thết đãi ăn uống vừa xong, vua sai Nhựt Thanh đến tiệm lấy đồ hành lý đem về Trương gia trang mà cất.

Lúc ấy Đình Hoài có việc phải trở đi ra ngoài trót buổi chưa về. Còn Nhựt Thanh mắc đi lấy đồ, vua ở nhà có một mình buồn bực bèn dời gót dạo chơi thẳng riết theo đường cái, chẳng dè đi đến một tòa lầu các nguy nga, chạm trổ sơn phết rõ ràng chẳng khác nào như hoàng cung của vua.

Vua bước lên đến cửa cái mới rõ biết là phủ của Lưu Dung quân cơ, dòm trên cửa có một tấm biển có đề năm chữ lớn như về : " Thiên hạ đệ nhất gia ".

Vua thấy cả giận thầm nghĩ rằng :

- Nhà họ Lưu bắt quá làm Tể Tướng giàu sang mà thôi, có đâu lại xưng hơn cả và thiên hạ. Vả chẳng trẫm đã ở bực chí tôn , giàu sang hơn trong thiên hạ, còn chưa dám xưng là đệ nhất , nay gia thế nó xưng là bực nhất trên đời , tự tôn mình là lớn, tưởng lại tấm biển này xưng hô ra đây cũng có duyên cớ chi đây. Chi bằng trẫm vào đó già là bạn thiết nghĩa

với Lưu Dung đi có việc quan, thuận nẻo ghé đây thăm viếng rồi hỏi tra có ấy mới mình bạch cho.

Khi vua lập định chủ ý rồi bước sấn vào cửa trung môn nói với ông già giữ cửa rằng :

- Tôi vốn là Cao Thiên Tứ người ở Bắc Kinh, bạn thiết cùng Lưu Dung, có việc đến thăm viếng.

Kẻ gia nhơn nghe nói lãnh mạng vào trong thưa lại , giây lát trở ra thưa rằng :

- Chủ tôi xin mời lão gia vào trong.

Vua liền tiếp theo gia nhơn ấy , bước vào đơn điện, thấy tòa nhà cất bốn cột xem rất huê mỹ, lại có ba bốn người con trai, tuổi đương thơ ấu, bộ tướng phong nhã, bước đến thi lễ nghinh tiếp, lại thấy một đũa tiêu đồng đem trà nước ra đãi.

Lúc ấy người trai tráng hỏi rằng :

- Không biết lão tiên sanh tên họ là gì, ở xứ nào ?

Vua đáp rằng :

- Tôi vốn họ Cao, tên Thiên Tứ, ở Bắc Kinh.

Người con trai hỏi rằng :

- Chẳng hay bác ở Bắc Kinh, tại phòng quân cơ làm chức gì, xin tỏ cho tôi biết .

Vua đáp rằng :

- Ta do Hàn Lâm viện xuất thân cùng Lưu Thừa Tướng biện sự . Nay nhơn việc quan đã rảnh , xin phép đến quới tỉnh nhàn du, thuận nẻo đến đây thăm viếng.

Thiếu niên đáp rằng :

- Rất cảm đội ơn Cao lão.

Vua liền hỏi qua sự tám biển xưng là : Thiên hạ đệ thứ gia , chẳng hiểu được nói về ý gì, xin tỏ ra cho rõ biết.

Kẻ thiếu niên đáp rằng :

- Việc ấy tôi nhỏ dại chẳng thông , xin mời bác vào tòa nhà thứ hai, hỏi cha tôi thì rõ.

Vua nói :

- Xin dẫn đường đến đó.

Khi ấy ca hai thẳng vào đệ nhị tòa , vua xem coi giống như đơn điện thứ nhứt.

Chỗ đơn điện này cũng có kê canh gác, khi vua đến đó thì kẻ gia nhơn mời vua ngồi, rồi vào trong bầm cho gia chủ hay, một chập có một người tuổi ước bốn mươi, ăn mặc y quan tề chỉnh, bước đến chào hỏi mừng vua, và hối trẻ đem trà nước ra đãi, và nói rằng :

- Tôi không dè Cao lão gia đến đây, thất lễ nghinh tiếp, xin Cao lão gia thứ tội.

Vua đáp rằng :

- Tiểu đệ nhơn thuận nẻo ghé đây thăm viếng cho thỏa tình ao ước.

Người này hỏi vua rằng :

- Chẳng hay Cao lão gia làm việc một phòng với anh tôi, đã được mấy năm rồi ?

Vua nói :

- Đã được năm năm.

Vua lại hỏi :

- Tám biển đề làm vậy là nghĩa lý gì, tôi không rõ, xin người dẫn giải cho tôi biết ?

Người này đáp rằng :

- Việc ấy tôi đâu hiểu được, xin mời Cao lão gia đến điện thứ ba hỏi cha tôi thì rõ .

Vua bèn xin người dẫn vua đến đó.

Khi vua đến đơn điện thứ ba xem thấy càng tốt hơn hai cái trước nhiều lắm.

Vua ngồi tại đó, giấy lát có một người tuổi ước sáu mươi còn tráng kiện tinh thần, phong quang thanh nhã, bước thẳng lên đường thượng ra mắt trò chuyện cùng vua .

Ông này hỏi :

- Cao lão gia ở Bắc Kinh đến đây có chuyện chi cần kíp hay chăng ?

Vua đáp rằng :

- Tôi nhơn rãnh việc quan xuống Giang Nam, trước là để chơi, sau thăm Trang Tuần phủ , thuận đường sang chơi đến đây, nghe thiên hạ đồn nhà bác ở chốn này, nên tôi ghé đây thăm viếng .

Ông già đáp rằng :

- Tôi cảm đội ơn.

Và tỏ rằng :

- Nguyên Cao lão gia với con tôi là bạn chí thân, nay đến đây, xin mời ở lại chốn này chơi vài ngày.

Vua đáp rằng :

- Vốn tôi ngụ tại nhà Trương viên ngoại, xin thứ dung lúc khác sẽ đến đây cư trú.

Vua lại hỏi :

- Cái tấm biển đề năm chữ ấy thử nghĩa làm sao ? Xin bác chỉ dẫn cho tôi rõ lý.

Ông già đáp rằng :

- Việc này vốn tôi không rõ , như Cao tiên sanh muốn biết hãy đến đơn điện thứ tư hỏi cha tôi thì rõ.

Vua nghe nói lấy làm nghi hoặc, lẽ đâu việc ấy mà ba người đều không rõ, cũng có nguyên cớ làm sao đây mới mời ta đến có mà hỏi cha người .

Vua cũng muốn cho biết rõ nguồn cơn không nài lao nhọc, bèn nói rằng :

- Xin bác cho người dẫn tôi đến đó, trước là thăm ông già bác , sau rõ việc ấy .

Ông già lập tức sai người dẫn đến đơn điện thứ tư, xem thấy đơn điện này có bốn cái trụ lớn, hai bên chái có nhiều thơ phòng dọn coi đẹp mắt , sánh với mấy cái trước càng hơn nhiều, giữa điện ngó huy hoàng chói mắt , đồ báu lạ kể ãa vô số .

Vua thấy vậy bèn khen rằng :

- Hèn chi lời tục nói không sai : Trên trời có Thần tiên phủ , nhơn gian có Tể Tướng gia , vốn hai chốn ấy là tốt hơn hết, vả lại cung điện của trăm ví với nhà Tể Tướng này thì cung điện của trăm cũng phải thua.

Vua đương ngồi đó suy nghĩ việc đời, xảy thấy có một ông già đầu bạc phơ phơ chống gậy đi ra , ước hơn tám mươi tuổi , râu dài ba chòm bạc trắng, tinh thần tráng kiện ngó rất tốt người , bước đến ra mắt cùng vua, mời ngồi trò chuyện , hỏi thăm vua đến đây có sự chi.

Vua cũng tìm có nói y như mấy lời đã tỏ trước đó, thì ông này thốt rằng :

- Nay Cao tiên sanh mới đến chốn này; xin hãy ở ngụ lại đây vài tháng đặng du ngoạn Giang Nam, địa cảnh này rất tốt hơn hết .

Vua đáp rằng :

- Theo như ý ông hảo tâm , tôi rất cảm đội ơn , song tôi đã có nơi sở trú , chẳng dám nào xin ông cắt nghĩa câu biển năm chữ "Thiên hạ đệ nhất gia" cho kẻ hậu sanh rõ biết .

Ông già đáp rằng :

- Nguyên cha tôi khi được trăm tuổi thì thân bằng cố hữu có đi làm ba tấm biển, một tấm có trước cửa, còn hai tấm treo sau hậu đường, như Cao tiên sanh muốn biết hãy vào hậu đường hỏi cha tôi thì rõ biết nguồn con .

Vua nghe ông già này nói làm vậy thì lấy làm lạ và không rõ tấm biển kia nói về sự gì, bèn xin cho người dẫn đường đến đó.

Khi vua bước đến cảnh hậu đường chỉ thấy những bông hoa rất lạ, xanh mướt bốn bề mùi bay thơm ngát coi ra dường thể động tiên.

Vua thấy vậy thâm khen rằng :

- Chỗ này cảnh rất an nhàn vui thú .

Vua bước sấn đến trước thấy có treo một tấm biển đề là Bách tuế đường (một trăm tuổi) .

Lúc ấy kẻ gia nhơn mời vua ngồi tại đó, rồi trở vào thông báo cho gia chủ hay , trong giây lát kẻ gia nhơn ra mời vua vào trong, vua theo chơn đến đó , xem thấy rất nên tinh khiết lại trước án có xông long diên hương đốt hơi bay nghi ngút thơm nức, hít vào tinh thần càng thêm sáng khoái xem ra chẳng kém gì tiên động nhứt ban , còn trên ghế có một ông già râu mày và tóc trắng bạc phơ phơ, lại có hai đứa tiểu đồng châu chực hai bên .
Vua bước đến thì lễ ra mắt .

Ông già này liền khiến hai đứa tiểu đồng đỡ ông đứng dậy vòng tay đáp lễ cùng vua , rồi mời vua ngồi mà hỏi thăm rằng :

- Nay Cao tiên sanh giáng lâm đến đây có sự chi dạy biểu tôi chăng ?

Vua đáp rằng :

- Vốn cháu là người ở Bắc kinh cùng linh tôn làm quan đồng liêu với nhau , nhơn rãnh việc dạo chơi tinh này, may lại tiện bề ghé thăm gia quyền của ông rất nên hữu hạnh.

Ông già ấy hỏi vua rằng :

- Cháu đến đây đã có đi du ngoạn các nơi hay chưa ?

Vua đáp rằng :

- Đã chơi đủ khắp chỗ , song coi chưa hết, thật là cảnh tốt vô song .

Ông già hỏi vua :

- Chẳng hay cháu cư trú nơi đâu ?

Vua tỏ rằng :

- Ở tại nhà Trương viên ngoại.

Vua lại hỏi thăm tuổi tác ông già được bao nhiêu?

Ông già đáp rằng :

- Một trăm tám tuổi .
Vua nghe nói bèn khen rằng :
- Ít ai được trường thọ như vậy .

Khen rồi lại hỏi rằng :
- Có tấm biển đề năm chữ ấy nghĩa lý làm sao, xin chỉ cho cháu rõ.

Ông già đáp rằng :
- Vốn tiên sanh chưa rõ để lão hủ nói cho tiên sanh biết . Khi già được một trăm tuổi , thân bằng cố hữu chúc mừng đi cho già ba tấm khuôn biển : tấm thứ nhất đề là : Thiên hạ đệ nhất gia ; tấm thứ nhì đề là : bách tuế đường ; còn tấm thứ ba Cao tiên sanh coi thì rõ biết công cuộc nhà Lưu gia này .

Vua ngược mặt lên xem , thấy tấm biển thứ ba tỏ khen ngợi nhà Lưu gia như vậy : Trời cũng không qua, đất cũng không hơn , vua cũng khó lầy , nhơn gian đâu lẫn được. Như thể : Cha vi Tể Tướng , con vi Tể Tướng , cháu vi Tể Tướng , đâu ai giàu đâu qua đây quý , đâu ai quý sao bằng cha con , con cháu nhà ta, liên đồ khoa trường ; dầu dòng ai liên đồ khoa trường cũng chẳng bằng kiến họ Lưu, liên kết năm đời hiện tại , sống được một trăm năm.

Vua xem rồi thì khen rằng :
- Thiệt là nhà Lưu gia đệ nhất trong đời.
Lúc ấy vua mới hiểu năm chữ : Thiên hạ đệ nhất gia trong tấm biển ấy .

Vua bèn cáo từ lui gót trở rạ, về đến Trương gia trang thì Trương Đình Hoài lật đật bước ra tiếp rước hỏi thăm vua đi chơi nơi đâu trở ngày nay.

Vua đáp rằng :
- Du ngoạn đến phủ Lưu gia, thấy treo tấm biển đề rằng : Thiên hạ đệ nhất gia, không rõ có làm sao, Bèn đến đó hỏi thăm cho biết, nay mới rõ là nhà Lưu gia tốt phước , hiện lại năm đời còn sống thấy nhau.
Trương Đình Hoài cũng khen rằng :
- Nhà Lưu gia giàu sang, trường thọ thiệt là thiên hạ vô song.

Khi vua ngụ tại Trương gia trang không được bao lâu thì tiết thu đã đến , nhằm trung tuần tháng tám, tục lệ xứ này thường lễ hay đã lồi đài, nhằm tiết ấy Trương Đình Hoài sớm biết tục lệ làm vậy , nên khiến gia đình sớm bày diên yến, trước là đãi vua ăn uống chơi , sau nữa thưởng giai tiết, rồi đi coi đã lồi đài .

Vua nghe Đình Hoài bàn soạn làm y thì trong dạ vui mừng.

Lúc ăn uống rồi rủ nhau ra đi đến chôn Long vương đại miếu, thấy thiên hạ đến đó đông nức như kiến cỏ, buôn bán vật thực vô số.
nguyên người đã lồi đài này tên là Triệu Phương Khánh là này nghề võ dạy kẻ môn đồ có dư một trăm người).

Lúc ấy vua với Đình Hoài chen lên trước đài thấy có một đôi liễn đề như vậy :

Võ dũng trong đời có một

Anh hùng thiên hạ không hai

Lại xem thấy bên tả có một cái điều lệ dặn bảo như vậy : Phàm ai thượng đài chẳng dặng dùng lên binh khí đem theo mình, dụng quờn đánh nhau, chết sống không bắt đền nhơn mạng.

Đương coi điều lệ, xảy thấy thiên hạ xôn xao vệt ra một đường lớn nhượng cho một trăm quân đi, có năm sắc cờ hộ tống ông thầy thủ đài, nhìn thấy hình dung người thủ đài này rất oai khí mạnh mẽ vô cùng, nai nịt như một vị đại tướng, khi đến đài liền nhẩy phốc lên và cất tiếng nói rằng :

- Ai giỏi hãy thượng đài tỷ võ cùng ta, còn ai dỡ thì thôi, đứng đó mà coi, chớ có nhẩy lên đây mà chết uổng mạng.

Lúc ấy ấy Võ Thám Huê là Tiêu Hồng Kim cũng đến đó coi đã lồi đài .

Xây nghe Triệu Phương Khánh nói phách lắm vậy thì giận bèn nhẩy tuốt lên đài cùng Phương Khánh tỷ võ .

Phương Khánh nói với Tiêu Hồng Kim rằng :

- Người là danh vọng xứ này chớ khá tỷ võ cùng ta, sợ e sơ thất mà mất bề danh tiếng chẳng ?

Tiêu Hồng Kim đáp rằng :

- Việc ấy chẳng cần, như người có giỏi thì đương cự cùng ta, như liệu có dỡ, hãy xuống đài, chớ khá khoe khoang lỗ miệng mà khi thiên hạ vô nhơn.

Phương Khánh đáp rằng :

- Việc ấy tại người, vậy người hãy ra miếng cho ta đánh phá .

Tiêu Hồng Kim liền ra miếng gọi là Song Long xuất hải .

Phương Khánh lập thế đại bàng triển sủy giải phá, hai đàng đánh nhau hơn ba chục hiệp.

Tiêu Hồng Kim lúc ấy mệt đừ, yếu sức khó nổi chống đương, bị Phương Khánh đá rớt xuống đài, máu chảy đầm dề, bất tỉnh nhơn sự, lại bị thiên hạ cười rộ, lúc ấy kẻ gia nhơn của Tiêu Hồng Kim công đem về nhà .

Vua xem thấy cả giận vì tướng Tiêu Hồng Kim là tôi của mình, bèn nghĩ thầm rằng :

- Phải chi ai bị đánh đá rớt xuống đài thì trăm bỏ qua, nay nó nhục tôi của trăm, nỡ làm thình sao ! Chi bằng trăm ra tay trừ hại cho nhơn dân.

Đang lúc thầm nghĩ làm vậy và vừa sửa soạn thượng đài, xây nghe Đình Hoài nói :

- Cao huynh khoan thượng đài đã, để cho tiêu đệ ra tay, đánh nó rớt xuống đài mang xấu chơi .

Vua liền dặn Đình Hoài khá tua cẩn thận, Đình Hoài nhẩy thót lên đến nơi, liền nói rằng :

- Ta đến đây tỷ võ cùng người .

Phương Khánh nhìn xem người này gương mặt nõ nang, tướng mạo kinh nhơn , bèn cất tiếng nói rằng :

- Người khá bày danh tánh, rồi sẽ ra tay.

Đình Hoài đáp rằng :

- Ta vốn họ Trương tên là Đình Hoài đến đây tranh thắng bại cùng ngươi, bởi ngươi tự thị anh hùng coi chẳng có ai, vậy ngươi hãy ra tài đương cự cùng ta.

Nói rồi bèn dùng miếng 'mảnh hồ hạ san' đánh tới .

Triệu Phương Khánh khen hay rồi trịch né qua một bên , lập tức dùng miếng 'song phi phò điệp' nhắm ngay mặt Đình Hoài đánh xuống ; Đình Hoài trở khỏi lập thế 'xuất hải giao long' đánh trả lại, hai đàng đánh nhau có dư bảy tám chặp hiệp.

Đình Hoài thâm biết sức mình đã yếu, khó bề chống cự, bèn đánh vệt xuống một quờn rồi nhảy phóc xuống đài.

Lúc ấy Triệu Phương Khánh đắc ý bèn, cất tiếng hỏi rằng :

- Trong đám đông này, còn người nào là anh hùng có tài giỏi khá thượng đài tỷ võ cùng ta.

Vua thấy vậy nổi xung bốc nhảy lên nói rằng :

- Ta đến đây tỷ võ cùng ngươi cho biết tài cho thấp.

Hồi 19 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Triệu giáo đầu tri cơ biết Chúa Châu tri-phủ ham lợi vong thân

Đây nói về Triệu Phương Khánh thấy người thượng đài thì nhìn coi người ấy mày rồng, mắt phụng tướng mạo kinh nhơn, bèn cất tiếng nói :

- Như ngươi có thượng đài tỷ võ cùng ta thì khá tỏ thừa tánh danh.

Vua đáp :

- Ta họ là Cao, tên Thiên Tứ lên đây tỷ võ cũng ngươi cho biết tài cao thấp.

Phương Khánh đáp :

- Vậy ngươi hãy ra miếng đi cho ta đả phá.

Vua bên triển khai lưỡng thủ biến thành ra miếng sư tử khấn cầu, chặp bốc đánh tới .

Phương Khánh xem thấy khen hay, bèn dùng một đường "mảnh hổ cầm dương" giải phá.

Rồi hai đàng đánh võ cùng nhau có dư một trăm hiệp, mà chưa thấy ai hơn.

Khi ấy vua gắng sức chống đương , chống ngờ có vì Thái bạch kim tinh vân du đến đó,

thấy vua đang ra sức đối địch cùng Phương Khánh, bèn cất tiếng kêu Phương Khánh mà rằng :

- Người đương đầu võ cùng người đó là vua đương trị vì ngày nay, vậy người chớ nên ra tay chống cự rồi phạm đáng chí tôn, ắt là người mang khổ.

Phương Khánh nghe nói hoảng hồn, liền ngừng tay lại mà nói :

- Cao nhân huynh chớ khá động thủ nữa, vì tôi sức yếu , đánh không lại nhân huynh.

Vua bèn ngừng tay lại hỏi rằng :

- Vì có lẽ nào Giáo sư không đấu võ nữa , xin tỏ cho ta nghe ?

Phương Khánh đáp :

- Từ tôi khai lời đài đã mấy năm dư , anh em trong thiên hạ anh hùng ít kẻ chống cự nổi cùng tôi. Nay gặp nhân huynh thượng đài tỷ võ, thì tôi biết tài nhân huynh hơn tôi bội phần, nên tôi nguyện xin thọ giáo cũng nhân huynh.

Vua nghe nói cả mừng bèn đáp rằng :

- Giáo sư chớ khá tự khiêm vậy xin mời Giáo sư đi với tôi lại nhà Trương gia trang đàm đạo cùng nhau cho biết. Phương Khánh vâng lời , khiến đồ đệ dẹp lời đài , cùng là đồ quân khí, rồi đi theo vua và Trương Đình Hoài, cùng Nhựt Thanh thẳng đến Trương gia trang.

Khi đến nơi mời ngồi trà nước thiết đãi xong xuôi, thì Phương Khánh liền đứng dậy quì xuống lạy vua mà thốt rằng :

- Tôi vốn có mắt không người, chẳng thức thấu ngọc lành, xin thứ tội cho tôi và tình nguyện kiến nhân huynh làm sư trưởng.

Vua đỡ dậy đáp rằng :

- Và chẳng võ nghệ Triệu giáo sư thì đây đã từng biết, vì bởi lúc tôi thượng đài tỷ võ, Giáo sư có ý khiêm nhường, nay Giáo sư sẵn có lòng tốt xin khá ở đây chỉ điểm thêm giùm sự võ nghệ cho tôi chút đỉnh, tôi rất cảm đội ơn, và xin mời ở đây dùng cơm với tôi và trò chuyện cho vui.

ấy là :

Gặp bạn ngàn chung rượu chẳng nhiều

Nửa lời trái ý khó nhiều dung.

Khi mấy người đương vậy tiệc đàm đạo cùng nhau thì trời đã khuya rồi, trống điểm canh ba, tiệc vừa tàn , dọn phòng cho Phương Khánh an nghỉ, còn mỗi người kia đều có phòng sẵn .

Qua rạng ngày ấy , ai nấy thức dậy rửa mặt gỡ đầu , lại dùng cơm bữa sớm mai .

Sau khi ăn cơm rồi , Triệu Phương Khánh bèn cáo từ lui gót.

Khi vua tả mật chiếu khiến người giao cho Tiêu Hồng Kim hồi trào thọ chức.

Vua ở tại Trương gia trang vừa được nửa tháng , trong lòng áy náy không vui, ý muốn đi với Nhựt Thanh qua Hàng Châu du ngoạn .

Ngày ấy vua liền khởi hành ra đi , vừa đến Hàng châu địa phương, chốn đó có một cái ngã tư , lại có một cái nhà ngủ hiệu là "Ngưu gia điếm" còn chủ tiệm tên là Ngưu Tiểu Nhị , thấy vua và Nhựt Thanh vừa đến thì lật đật chạy ra tiếp rước .

Nhựt Thanh bèn nói rằng :

- Hai bọn ta chẳng qua là đi tìm tiệm ngủ rộng rãi khoảng thoáng và sạch sẽ đặng tạm nghỉ ngơi.

Tiểu nhị đáp :

- Chỗ này quả có như lời khách quan nói .

Nhựt Thanh tin như lời , giao đồ hành lý đem lên phòng tầng trên mà cất, kế đến bữa ăn dọn ra, vua và Nhựt Thanh tạm đỡ dạ .

Lúc ấy trời đã tối, cả hai ở đó ngủ một đêm.

Rạng ngày rửa mặt gội đầu và trà nước xong xuôi .

Vua bèn hỏi chủ tiệm rằng :

- Xứ này có chỗ nào đi chơi vui cùng chẳng . Xin chỉ giùm làm ơn.

Tiểu nhị đáp :

- Xứ này nhiều chỗ vui chơi không kể xiết , vậy khách quan đi ra thì ngó thấy .

Vua nghe nói cả mảng liền dặn tiểu nhị :

- Bữa nay khá dọn cơm chiều cho hai ta ăn sớm đặng có đi dạo chơi chợ đêm.

Tiểu nhị vâng theo lời dạy , bèn lo sắm sửa dọn buổi cơm chiều .

Khi cơm dọn rồi thì trời đã xế qua , vua với Nhựt Thanh ngồi lại ăn uống no say , rồi dờn gót ra đi, gặp người hỏi thăm chỗ nhóm chợ đêm.

Vua với Nhựt Thanh đi lần đến đó , chỉ thấy người ta đông như kiến cỏ, và buôn bán những món quý lạ vô cùng, cùng là những vật ăn ngon ngọt cũng chẳng thiếu chi .

Có bài thì làm chứng như vậy :

Thử địa rất dị kỳ

Khuyên người khá tường tri :

Ban ngày chợ du thị,

Lúc tối lánh hạ trì.

Cừu hận tua khóa lấp,

Hữu tình khá bèn ghi

Hàng châu vui không xiết,

Sanh sự bị chúng khi.

Đêm ấy vua đi du ngoạn đã thềm, rồi lại mua bánh trái vật thực trở về tiệm, khiến chủ tiệm nấu trà ngon ăn bánh uống nước chơi, và trò chuyện một hồi rồi đi ngủ.

(Nguyên chủ tiệm này có một đứa con gái gả cho quan phủ tỉnh Hàng châu làm vợ bé, nên cậy lấy oai thế cửa chàng rể, chuyên lo nóc tiền bạc của người thương khách ở ngụ).

Ngày đó thấy vua và Nhựt Thanh đi chơi khỏi, còn đồ hành lý gửi tại tiệm mình coi rất nặng nề, tưởng chắc có tiền bạc nhiều, bèn sanh thói xấu khui ra coi, thấy vàng bạc và vật quý báu nhiều, bèn sang đoạt ráo túi, nhưng vua và Nhựt Thanh chưa hay biết.

Qua rạng ngày vua với Nhựt Thanh thức dậy rửa mặt mày xong xuôi, qua cảnh khác xem chơi , mới khiến chủ tiệm đem gói hành lý giao lại cho mình.

Vua mở ra coi chẳng còn một món thì thất kinh, lập tức tra hỏi chủ tiệm thì chủ tiệm từ chối, không chịu là cha ăn cướp, bèn dẫn nhau đến công đường quan Phủ mà cầu người minh lý.

(Nguyên ông Phủ này họ châu tên Nhon Thanh là quan ưa ăn hối lộ nên bá tánh xứ này thường đặt tên riêng người là Châu Phách Tán , là bọm ưa ăn hối lộ của người. Còn thằng cha Nguu Tiểu Nhị này là cha vợ ông Phủ nọ, nên dân tình thấy đều kiêng nó luôn luôn).

Ngày là quan Phủ đang ngồi tại lậu đường, xảy nghe trống châu đánh rất nhộn nhạo, lập tức truyền kẻ nha dịch rằng :

- Nả tróc kẻ đánh trống ấy đem đến công đường cho ta.

Quân nha dịch vâng lời hăm hở đến nơi nả tróc vua và Nguu Tiểu Nhị dắt thẳng đến công đường, biểu hai đảng quì xuống.

Vua không thềm quì, quan phủ thấy dóa nổi xung nạt hỏi :

- Mi là quân côn đồ cả mặt to gan, đã đến trước mặt ta sao không bái quì ?

Quờ sơ một hồi rồi day lại hỏi Nguu Tiểu Nhị :

- Người đến thưa bẩm về việc chi ?

Tiểu Nhị quì bẩm rằng :

- Ngày nọ có hai tên côn đồ đến ngụ tại tiệm tôi, không tiền mà trả thì chớ, lại vu cho tôi là ăn cắp bạc của chúng nó, vậy nên oan ức , tôi phải dẫn chúng đến đây minh oan.

Quan Phủ nghe nói liền day lại vua :

- Mi tên họ chi, ăn uống của người không trả tiền thì chớ, lại vu họa cho người, thì tội người nặng biết dường nào !

Nói rồi khiến nha dịch bắt căng nọc vua, phạt tội đánh một trăm roi.

Vua nghe nói cả giận, quát tiếng mắng rằng :

- Mi là ô quan , tham lam ăn hối lộ của lang gian ác này, khuất lấp bỏ qua không minh sự lý cho người thời chó, lại khiến bắt ta mà đánh ép, rất uổng cho mi ăn trên ngai trước chúng . Còn ta đây tên là Cao thiên Tứ ở Bắc kinh, người có biết chăng ?

Quan Phủ nghe nói thì ngó sừng vua một hồi, rồi khiến kẻ nha dịch áp bắt vua.

Thương hại cho mấy tên cai, bếp, thợ lại này nghe lời quan. Phủ áp lại bắt vua , bị vua dùng quyền khước, thoi đá , chú nào chú này lăn bò, lại thêm lỗ đầu, dập mặt.

Quan Phủ xem thấy thất kinh, lật đật chạy trốn ra hậu dinh, cáo báo cho quan Hiệp Trấn tên Mã Như Long hay.

Mã Như Long liền truyền lệnh cho Thủ Bị tên Phùng Đức Phiêu và bên Tả dinh Thiên tổng binh là Lý Khai Thi, cả hai người dẫn một trăm binh đến vây nha Tri phủ .

Vua thấy tình hình làm vậy biết là không xong, ráng sức tính thể đánh giải vây, còn Nhựt Thanh cũng đánh nhau với quân lính, giết rất nhiều, song vua quá bất địch chúng, đánh không lại bị quan áp bắt trói , dẫn đến công đường .

Tri phủ vừa muốn dựng hình khảo vua, chẳng dè bị Du thần làm xây xắm mây mặt, té nhào xuống đất, quân nha dịch đỡ dậy đem vào hậu đường, còn vua giam lại ngục hình ; lại tư tở cáo bảm cho quan Nghiệp Đài hay công sự ấy.

Còn Nhựt Thanh đã thoát khỏi ra ngoài đi dò thám coi tình hình làm sao, song có một mình không phương chi cứu cấp .

Đương lúc ấy Nhựt Thanh vừa đi vừa tính, xẩy gặp Giáo đầu là Triệu Phương Khánh , bèn tỏ hết căn do cho Triệu Phương Khánh nghe.

Phường Khánh thất kinh bèn tỏ rằng :

- Việc đã dĩ lỡ làm vậy, biết tính.làm sao cho tiện việc .Vậy hai ta trở lại Tô châu tìm Trương Đình Hoài thương nghị, thì cứu mới được.

Tính rồi cả hai bèn lập tức thẳng đến Tô châu .

Đi đã hai ngày mới đến Trương gia trang , thì Nhựt Thanh khóc tỏ cho Trương Đình Hoài hay công cuộc đó, và xin Đình Hoài ra ơn lập thể giải cứu một phen.

Đình Hoài nghe nói hoảng hồn . Bèn hỏi Phương Khánh tính mưu gì cho vẹn toàn.

Phương Khánh đáp :

- Vả chẳng Châu tri phủ và người ham ăn hối lộ lắm , chỉ bằng đem châu báu , vàng bạc đến lo lót với va, xin thực tội cho vua thì va sẽ tha vua ra , rồi sẽ tính kế khác lấy đồ hành lý của vua lại, kế ấy rất nhọm lại hay, xin nhơn huynh y kế ấy thi hành.

Đình Hoài nghe nói vừa lòng, kể thấy trời tối, com nước xông xuôi rồi đi ngoi nghỉ.

Qua rặng ngày Đình Hoài đi cùng Phương Khánh, Nhựt Thanh, và đem vàng bạc châu báu theo.

Ngày đi, đêm nghỉ mới đến Hàng châu tìm tiệm nghỉ ngơi, xong xuôi thì Phương Khánh bàn soạn với Đình Hoài rằng :

- Vốn đây có một người tên là Thân Khâm là bạn thiết với Tri phủ, vậy thì đem bạc cậy va nói giùm ắt xong công việc.

Đình Hoài đáp :

- Và tôi cũng có một người tri kỷ ở tỉnh này tên là Lý Văn Chấn, mấy năm trước thi đậu Tấn sĩ, vốn người rất chí thiết với Tri phủ, cậy va nói năng giùm ắt xong.

Qua rặng ngày thân hành đến nhà Lý tấn sĩ.

Khi đến nơi , Đình Hoài viết tên mình, cậy kẻ giữ cửa đem vào thưa cho chủ nó hay rằng:

- Có cô nhơn đến đây thăm viếng .

Gia nhơn vung lời đem thiệp vào thưa cho chủ mình hay.

Giã lâu xảy thấy nó trở ra thưa rằng :

- Chủ tôi cho mời ông vào.

Đình Hoài liền bước sấn đến nhà trong .

Lý tấn sĩ lật đặt đến trước nghênh tiếp , mừng rỡ mời ngồi rồi khiến kẻ gia đồng đem trà nước ra thết đãi.

Lý tấn sĩ bèn hỏi rằng :

- Chẳng hay anh đến tôi có sự chi, mà tôi không hay biết trước đặng đi tiếp rước cho sớm, vậy xin anh miễn chấp.

Đình Hoài đáp :

- Có việc tôi mới dám đến đây, trước là thăm viếng, sau cậy nhơn huynh ra sức giúp một việc.

Nói rồi liền tự trần đầu đuôi các việc Cao huynh bị Tri phủ giam cầm rất nên oan ức, và nói :

- Bởi vậy tôi đến đây sở cậy nhơn huynh đem vàng bạc đến Phũ người lo lót giùm đặng tha Cao huynh ra, ơn ấy cảm đội ngàn đời.

Lý tấn sĩ nói :

- Việc ấy để mặc tôi liệu ắt xong, nhưng số tiền bạc bao nhiêu phải dự bị cho đủ , đặng mai tôi sẽ thân hành đến đó nói giùm thì ắt sẽ thả Cao Thiên Tứ ra, không có sao mà nhơn huynh hòng sợ.

Đình Hoài đáp :

- Việc bạc tiền tôi lo đã sẵn , xin nhơn huynh chớ ngại .

Khi ấy Lý tấn sĩ cầm Đình Hoài ở lại nhà mình vài ngày chờ vụ ấy.

Qua rạng ngày, Lý tấn sĩ ăn cơm nước xong rồi, liền lên kiệu đi thẳng đến nha môn Tri Phủ, khi đến nơi liền trao thiệp cho kẻ nha dịch cậy đem giùm vô trình với Tri phủ, kẻ nha dịch vung lời lãnh thiệp đem vào hậu đường, giấy lát trở ra thưa với Lý tấn sĩ rằng :

- Lão gia tôi cho mời ngài vào.

Lý tấn sĩ liền bước thẳng đến hậu đường thì Tri phủ lật đặt xuống thêm bước ra tiếp rước mời vào trà nước đãi đằng.

Lúc ấy Tri phủ nói rằng :

- Tôi không dè ngài đến chốn này nên nghinh tiếp chậm trễ. Xin ngài thứ tội, và chẳng hay ngài đến đây có sự chi, xin cặn phân cho tôi rõ biết.

Lý tấn sĩ đáp :

- Có việc tôi mới dám đến chốn này .

Nói rồi liền tự trần rằng :

- Công việc Cao Thiên Tứ lỗi làm xúc phạm đến ông. Nay nó cậy người đến nói với tôi đem dung cho ông mười muôn lượng mà chuộc tội cho nó. Xin ông hải hà chi độ tương đến tình tôi, nhậm lấy của này mà tha tội cho người một phen .

Quan Phủ nghe nói mắng quính, song không nói bèn kiếm lời đổ tội cho Cao Thiên Tứ là người hoành hành bạo ngược, tội ấy nan nhiều. Nhưng nghĩ đến tình Lý tấn sĩ là bạn thiết nên phải y theo lời, song bạc ấy phải cho đủ số mới được.

Lý tấn sĩ thấy Tri phủ đành chịu, bèn từ biệt trở về và hẹn mai sáng đem bạc đến.

Khi Lý tấn sĩ lên kiệu về đến nhà đi thẳng vào thư phòng thì Đình Hoài hỏi thăm :

- Công sự ấy tính thế nào ?

Lý tấn sĩ đáp :

- Việc ấy đã an bài, song số tiền bạc phải cho đủ mới được .

Đình Hoài bèn lấy châu báu và tiền bạc đưa ra cả thấy tính là mười lăm muôn lượng, giao Lý tấn sĩ chấp thủ.

Qua rạng ngày mai trời xé qua.

Lý tấn sĩ sửa soạn ra đi, thì nói với Đình Hoài phải làm tờ bảo lãnh về tội Cao Thiên Tứ , và năm muôn lượng tiền thế chun cho mình cầm .

Đình Hoài ưng chịu làm tờ ấy giao cho Lý tấn sĩ.

Lý tẩn sĩ cụ bị tiền bạc lên kiêu ra đi, đi đến Phủ đường , cậy kẻ nha dịch thông tin cho Tri phủ hay.

Tri phủ liền ra nghinh tiếp vào trò chuyện hỏi thăm bạc tiền đủ số chưa ?

Lý tẩn sĩ nói :

- Việc ấy đã đủ, nên tôi đem dâng cho ông, xin ông kiểm soát lại.

Tri phủ liền khiến kẻ tâm phúc xem xét lại đủ số rồi đem đi cất.

Khi ấy Tri phủ sai kẻ nha dịch đến khám dẫn Cao Thiên Tứ giao cho Lý tẩn sĩ lãnh ra.

Ấy là :

Không tiền khó nói năng cùng quĩ,
Có bạc khiến quĩ dễ như chơi.

Lý tẩn sĩ từ biệt Tri phủ, đồng lên kiêu đi với vua thẳng riết về nhà vào thẳng thư phòng, thì Trương Đình Hoài lật đặt bước ra tiếp rước, và nói với vua rằng :

- Bấy lâu nay Cao huynh bị khốn đốn, em không hay biết đặng hòng giúp đỡ, nay hay vụ này đến đây thì đã trễ rồi , xin anh miễn chấp .

Vua đáp rằng :

- Vì qua mà nhọc đến em, khiến lòng đây xốn xang khó chịu.

Nói rồi liền day lại tạ ơn Lý tẩn sĩ có tình cứu giúp, ơn ấy ngàn đời muôn kiếp không quên.

Lý tẩn sĩ đáp :

- Việc ấy nhỏ mọn không can hệ chi mà nhơn huynh phòng ngại.

Lúc ấy vua và Đình Hoài sợ Nhựt Thanh có lòng trông đợi , bèn lật đặt bái biệt Lý tẩn sĩ, Phương Khánh ra đi, đến tiệm ngũ tương hội cùng nhau .

Qua rạng ngày dùng cơm nước tại tiệm, xong xuôi tính tiền trả cho tiệm rồi vầy đoàn lên đường chỉ dặm trở về Trương gia trang.

Khi đến nơi vua bèn bái tạ Trương Đình hoài có tình thương xót đến mình nên mới xuất phát tiền bạc nhiều đặng cứu mình khỏi vòng lao lý, ơn ấy khắc cốt minh tâm, song giận vì Tri phủ làm việc hồ đồ không minh lý, do cũng bởi Nguo Nhị sang đoạt tài vật của mình.

Vua nói :

- Vậy xin hai vị nhơn huynh kiếm kế chi hay, trước là lấy của ấy lại, sau nữa giết lũ ấy cho được, thì oán nợ mới nguôi. Xin nhị vị nhơn huynh tính giùm cám đức vô cùng. Còn tôi lúc này với Nhựt Thanh, gấp đi du ngoạn nơi núi Quan Âm sơn vài bữa sẽ trở về, xin

nhị vị như huynh ở nhà ráng lo giùm sự ấy cho kíp.

Tính rồi vua cùng Nhựt Thanh từ biệt quảy gói lên đường .

Đây nói về Triệu Phương Khánh vâng theo lời vua truyền dạy bèn thương nghị với Đình Hoài rằng :

- Gần đây có một hòn núi tên là Ngưu đầu sơn , có hai người anh hùng tự chôn ấu ăn cướp một người tên là Phùng Trung, một người nữa tên là Trần Phiêu, vốn hai người này võ nghệ cao cường, mười phần đồng mánh, lại thêm kết nghĩa kim băng cũng tội rất thiết . Chi bằng để tôi đến đó trần tình , mượn binh lâu la xuống Hàng châu thi hành việc nợ mới xong.

Đình Hoài nghe nói rất mừng, bèn cậy Phương Khánh đi viện binh giúp giùm, sát hại kẻ ô quan ấy mà cứu dân lành .

Qua rạng ngày Phương Khánh ăn cơm nước xong rồi liền từ biệt quảy gói lên đường thẳng riết ngày đêm, đi vừa được hai bữa mới tới Ngưu đầu sơn ; khi đến cửa trại thì thấy sắp lâu la canh giữ tại cửa, bèn cậy nó trở vào thông báo cho nhị vị đại vương hay, trong giây lát thấy kẻ lâu la trở ra mời Phương Khánh vào trong.

Phương Khánh vừa bước đến nói, chĩn thấy nhị vị đại vương ra tiếp rước, hai đàng mừng rỡ nhau nắm tay dẫn đến Tự nghĩa đường mời ngồi, rồi khiến lâu la đem trà ngon thết đãi, sau khi dùng trà mãn cuộc thì Phùng Trung hỏi thăm Phương Khánh rằng :

- Từ ngày phân tay nhau kẻ Nam người Bắc tính đã được hai năm, chẳng hay việc làm ăn anh có thành lợi thể nào . Xin anh cặn phân cho bọn tôi rõ biết .

Phương Khánh đáp :

- Từ ngày xa cách nhau thì anh ngụ lại Tô châu lập võ quán dạy nghề võ, học trò học được dư một trăm cũng đủ chi tiêu, lại mỗi năm thường lập lời đài nhằm rằm tháng tám, song chưa gặp người địch thủ, chẳng ngờ năm nay xảy gặp một người anh hùng ở tại Bắc kinh tên là Cao Thiên Tứ võ nghệ cao cường, đến lời đài tỷ võ cùng anh, đánh nhau cầm đồng . Nên anh thương mến tài người kết làm bằng hữu. Nay người đi qua Hàng châu bị hoạn nạn, may nhờ hội lộ mới thoát khỏi lao tù, song đồ báu vật của người mất chưa lấy lại được nên người tức giận cậy anh lập thế báo cừu . Bởi vậy anh mới sang đây cầu cứu với hai em, xin ra sức trợ nguy một thuở, trước là đem binh mã xuống sát hại Tri phủ trả cừu xưa, sau là đoạt châu tài vật, còn anh cũng dẫn thêm vài ba trăm thủ hạ đến trợ chiến cùng em cho xong việc, xin hai em nhậm lời chớ nài lao nhọc.

Trần Phiêu nói :

- Anh đến rất may vì lúc này trên sơn trại lương hướng gần hết. Vậy hai anh em tôi thừa dịp này khắc kỳ cùng nhau kéo binh mã xuống đó trước là giúp nhân huynh , sau là tóm châu tài vật.

Phương Khánh nói :

- Nếu như hiền đệ có khứng chịu làm vậy thì ước định ngày hai mươi tháng này , chọn

lựa vài trăm lâu la cho tráng kiện phân nhau đi làm bốn tốp gom tại ngoài thành Hàng châu, còn anh dẫn đến đó cũng chừng ba trăm tâm phúc quân đến tương trợ. Đương lúc thương nghị vừa xong thì trời đã tối rồi, liền bày tiệc ra ăn uống ngọa nghê một thuở, vì bởi lâu ngày mới gặp nhau đây.

Đêm ấy Phương Khánh ngủ trên sơn trại.

Qua rạng ngày com nước xong xuôi thì Phương Khánh từ biệt hạ sơn thẳng chỉ Tô châu, khi trở về chừng mấy ngày thì đã đến Trương gia trang, bước thẳng đến thư phòng thì Đình Hoài hỏi thăm rằng :

- Công sự lên Ngưu đầu sơn thế nào ?

Phương Khánh đáp :

- Sự ấy đã tính xong, hẹn ngày hai mươi hội binh phía ngoài thành Hàng châu, vậy chúng ta hãy thông tin cho bọn ta hay trước, gom lại chừng một trăm người, chia nhau nhiều bọn phân nhau từ tốp mà đi, mỗi bọn phải đái tùy khi giải, nay chúng ta hãy trở đi trước nhằm ngày mười tám tháng này thì mới kịp ngày ấy, kéo trễ thì sự ất lậu cơ quan.

Tính rồi thì Đình Hoài giả làm đạo sĩ du phương dẫn theo hai mươi tên quân giả kẻ bậu bạn đi đường.

Phương Khánh giả là bộm đi mãi võ.

Còn Hồ Thanh Sơn dẫn hai mươi tên giả làm ăn may đi thẳng vào thành tìm đình miếu cư trú.

Ngày ấy binh hai đảng hội với nhau rồi.

Ấy là :

Không có trí đâu gọi người quân tử

Chẳng lượng mưu sao phải mặt trượng phu.

Nói về Phùng Trung và Trần Phiêu, mỗi người đều dặt gia đình ròng mạnh vài mươi tên, giả làm bọn cứu lưu, giấu binh khí trong mình tuốt xuống thành, phân ở rải rài theo mấy tiệm nghĩ.

Ngày ấy Phương Khánh cũng đến, liền tìm mượn một chỗ phòng kín vắng vẻ rồi thỉnh Trần Phiêu, Thanh Sơn và nói :

- Nay binh mã đã sẵn sàng, vậy thì ngày mai giờ thìn hành sự, Phương huynh phải dẫn năm chục tên quân giả làm dân thường đi tuốt vào nha Tri phủ, thừa lúc Tri phủ ra khách giết phứt đi, còn Thanh Sơn thì cũng dẫn binh năm chục tên, đến gần nha môn nổi lửa lên, rồi đánh thẳng vào ngục thả hết tội nhor ra.

Phùng Trung cũng dẫn binh mã bốn chục tên, giữ chắc nơi Hiệp trấn nha môn, lại dặt hai chục tên giữ chắc Thiên tông nha môn chớ cho binh họ lọt ra một người, còn phần tôi thì cũng dẫn binh mã hai chục tên bắt cả nhà Ngưu Tiểu Nhị giết sạch, rồi lấy châu báu kim

ngân và kim ẩn lại ; còn Trần huynh thì dẫn binh mã bốn chục tên giữ chặt cửa Nam môn, hễ coi chừng lửa dậy thì ra tay một lượt , những bọn của mình thì phải buộc một sợi vải đồ nơi tay tả làm hiệu . Ai nấy đều y theo , rồi cứ theo việc bốn phận tuân lệnh mà làm .

Nói về Thanh Sơn đem những đồ dẫn hỏa theo, ra phía sau nhà Tri phủ qua đến giờ thìn liền nổi lửa lên .

Lúc ấy quan Tri phủ còn ngủ mơ màng, bỗng nghe quân báo phía sau nhà có lửa dậy, liền thức dậy chạy ra, truyền cho sai dịch mau đi chữa lửa, kẻo nghe quân báo phía trước có mấy người dân vào nha xin lãnh thưởng.

Tri phủ vội vàng ra khách, bị bọn Phương Khánh bao vây chung quanh , lại nghe quân báo tội nhờn phá ngục ra hết rồi, Tri phủ kinh hồn hoảng vía, muốn chạy mà chạy không đặng .

Phương Khánh đốc chúng áp vào rút đao giơ ra mắng rằng :

- Loài tham quan, còn để làm chi. Vừa mắng vừa hươi đao chém Tri phủ đứt làm hai đoạn , rồi chạy tuốt vào phòng lục soát lấy hết kim ngân châu báu bao nhiêu tơi trai tở gái thầy đều giết sạch, rồi hiệp với Thanh Sơn tuốt ra khỏi nha , có binh mã chục sẵn tiếp ứng đất nhau ra đi cửa Nam môn.

Còn Trương Đình Hoài dẫn hai chục người, xông tới Ngưu gia điểm, bắt Ngưu Tiểu Nhị giết đi, rồi tuốt vào phòng bữa rương lấy hết kim ngân châu báu và kim ẩn đặng vật, rồi kéo ra hiệp nhau tuốt về Ngưu đầu sơn.

Lúc ấy các võ quan thấy có binh mã giữ chặt trước nha nên chẳng dám ra ; chừng thấy đi hết rồi, bèn điếm binh mã vài ngàn rượt theo hơn hai ba mươi dặm song theo không kịp, bèn thân binh trở về ; rồi đem việc Trương Đình Hoài và Hồ Thanh Sơn thông đồng với bọn ăn cướp giết thác quan Phủ cùng bà Thái thái với bọn nô tỳ và nhà Ngưu Tiểu Nhị, nhứt nhứt các việc làm một bức văn thơ hội đồng với quan Huyện Hàng châu , bảm cho quan Niết đài và quan Án sát Tô châu hay, quan Tri phủ Tô châu liền treo thưởng, như ai bắt đặng bọn Trương Đình Hoài thì đặng thưởng

Hồi 20 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Tô châu thành, Bạch-huê-xà cướp ngục Ngưu đầu sơn, Huỳnh hiệp-trấn táng sư

Nói về quan Hàng châu Niết đài tiếp đặng văn thơ thì thất kinh, liền nội ngày ấy làm tờ di văn cho Tô châu Niết ti, đặng xuất trát cho Tô châu phủ, huyện cùng các võ dinh phải bắt cho đặng Trương Đình Hoài chớ cho thoát khỏi.

Ngày ấy Tô châu Niết ti tiếp đặng tờ di văn của quan Niết đài Hàng châu bèn lập tức xuất

trát cho Tô châu phủ, huyện.

Quan Tri phủ Tô châu lại làm cáo thị mà dán khắp chỗ.

Tờ cáo thị như vậy :

Lời rao cho ai nấy đừng hay : Nay bốn Phủ vâng lệnh quan Thượng-ti làm lời cáo thị này. Nguyên vì hôm hai mươi này có người ác-hào ở Tô châu tên là Trương Đình Hoài thông đồng với lũ ăn cướp trên Ngưu Đầu sơn đốt phá nha quan phủ Hàng-châu, lại giết hết cả nhà quan phủ, cướp lấy bạc kho hơn năm chục muôn lượng, lại thả hết tội nơn hơn ba chục ngoài người, cũng nội ngày ấy giết hết cả nhà Ngưu-Tiểu Nhị và cướp hết kim ngân châu báu, rồi ra cử Nam-môn đi mất ; theo bắt chẳng kịp, nay có quan trên trát xuống cho bỏ Phủ, phê xuất hành văn cho văn võ quan viên cùng quân dân nơn đẳng , bất kỳ là ai, hễ bắt được Trương-Đình Hoài, thì thưởng bạc một muôn lượng, còn như bọn Triệu Phương Khánh thì thưởng năm ngàn lượng , hễ đem phạm nơn đến nạp thì lãnh thưởng liền, quyết chẳng nuốt lời .

Nay tờ biểu thị .

Năm này, tháng này, ngày này, thưởng cách.

Nói về Trương Đình Hoài, Triệu Phương Khánh, Hồ Thanh Sơn , Phùng Trung và Trần Phiêu, từ giết quan Phủ và Ngưu Tiểu Nhị rồi, đem nhau về Ngưu đầu sơn nghĩ ngơi ít ngày .

Trương Đình Hoài vì có việc nhà nên phải trở về, chẳng dè bị quân thám thính thấy dạng, về phi báo cho quan Tri phủ và Hiệp trấn hay ; lập tức sai binh đình mấy trăm đến vây chặt nhà Trương Đình Hoài, gia nơn chạy vào phi báo rằng :

- Nay có quan binh đến vây nhà rồi .

Trương Đình Hoài biết việc Hàng châu đã lậu liền lấy thiết côn cầm nơi tay , vừa mới bước ra, gặp quan Đô ti dẫn vài mươi tên quân tuốt vào trong nhà .

Đô ti tay cầm song đao nạt quân xốc tới vây, bị Đình Hoài hươi thiết côn đánh phá .

Đánh thôi, một bọn binh đình đưa thì bẻ đầu đưa thì nát óc, bị thương chẳng biết là bao nhiêu .

Đô ti thấy đánh không lại, liền hời quân dùng cung tên mà bắn, có vài mươi tên quân đao bài lớp bắn, lớp lẩn vào vây bắt .

Lúc ấy Trương Đình Hoài tay mặt bị tên ngăn đỡ chẳng nổi , phần bị dây giăng vắn chơn, còn Hồ Thanh Sơn thì mắc đi khỏi, Phương Khánh thì ở trên Ngưu đầu sơn, không có giúp sức, những tráng đinh tuy có mươi mấy người, mà đều là tay nhu nhược không cứu giúp được nên phải bị bắt.

Khi Đô ti bắt được Trương Đình Hoài rồi, liền hời quân trói lại dẫn về nha nạp cho Tri phủ

Ngày ấy Tri phủ đang ngồi nơi hậu đường bỗng thấy quân sĩ báo rằng :

- Nay có bốn thành Lại đô ti đã bắt được cường nơn là Trương Đình Hoài, giải đến lãnh

thường .

Tri phủ nghe báo bèn dạy rằng :

- Vậy thì mi hãy ra thỉnh Đô ti vào đây, còn Trương Đình Hoài thì giao cho Sai áp giam lại rồi sẽ tra hỏi.

Quân sĩ vâng lệnh ra ngoài nói lại.

Đô ti bèn đem Trương Đình Hoài giao cho Sai áp giữ gìn, rồi sắm sửa áo mào , đi ngay vào hậu đường .

Tri phủ bước ra nghinh tiếp.

Hai người vào đến khách thính, phân ngôi chủ khách mà ngồi .

Tri phủ bèn nói rằng :

- Cái công lớn ấy, lão huynh đã chiếm đặng rồi, thiệt tôi vui mừng chẳng xiết , giận vì Trương Đình Hoài là đứa hung ác, nó phạm tội lớn bằng trời, nếu chẳng có lão huynh có tài thủ đoạn làm vậy, thì khó bắt cho đặng nó ; còn những bạc thưởng thì hiện tại nơi kho tôi sẽ chiếu theo sổ định mà thưởng tức thì.

Lại đô ti nói :

- Ấy là nhờ oai đức của triều đình và phước lớn của cộng lão gia, chớ tôi có tài chi dám xưng ; vả lại Trương Đình Hoài thiệt là tay hung ác, ban đầu tôi ý nó có một mình, nên khiến quân vây bắt, nó đánh bị bệnh hơn mấy mươi người, tôi thấy vậy nên phải khiến đao bài cung tiễn bắn nó bị bệnh nơi tay hữu, nên mới bắt đặng, nếu không thì cũng khó làm chi cho nổi nó, nay may bắt đặng rồi thì đã hết lo , duy còn bọn Triệu Phương Khánh, chưa biết trốn ở xứ nào, cũng phải tìm bắt cho đặng thì mới yên cho , vậy những bạc thưởng ấy xin cho tôi lãnh.

Tri phủ nói :

- Tôi xin tuân mạng, còn bọn Triệu Phương Khánh thì xin lão huynh hãy ráng gia tâm bắt cho đặng , thì tôi sẽ đem cái công lao của lão huynh mà bậm với Thượng ti , đặng chuẩn tâu với triều đình , thì lão huynh ắt đặng thăng chức .

Đô ti nói :

- Nhờ ơn công tổ lão gia .

Tri phủ bèn khiến gia nhơn lấy bạc đem ra , đếm đủ muôn lượng giao cho Đô ti .

Trà nước xong rồi , Lại đô ti bèn đứng dậy từ biệt Tri phủ , rồi khiến binh đình khiêng bạc về nhà , chia ra phần mình ba ngàn lượng , còn bao nhiêu thì phát cho binh đình , những kẻ bị thương nặng thì ba chục lượng, còn những kẻ bị nhẹ thì một chục lượng , ai nấy đều lãnh bạc , về nhà lo thuốc thang trị thương .

Khi Đô ti đi rồi, Tiêu tri phủ bèn xóc sửa áo mào ra ngồi nơi công án, khiến quân nha lệ dẫn Trương Đình Hoài ra .

Trương Đình Hoài ra đến công đường đứng đó chớ không chịu quì , quan Phủ nạt rằng :

- Loài cường đạo, mi ra giữa công đường trước mặt bản Phủ, sao mi không quì, hãy đem việc thông đồng với quân ăn cướp, giết thác quan Tri phủ và Ngưu Tiểu Nhị, phá ngục thả tội nhơn nhưt nhưt khai ra cho mau, nếu trể nải thì chẳng khỏi bị hình.

Trương Đình Hoài nói :

- Ta là người giàu có đất này, an phận thủ thường, chớ chẳng hề quen biết với bọn an cướp nào bao giờ, còn việc giết quan Tri phủ ta cũng không biết, nếu người vu họa làm

khó cho ta, thì lẽ trời ắt khó dung người cho đặng.

Quan Phủ cả giận nạt rằng :

- Mi thường tới lui với bọn ăn cướp, ai chẳng biết, nay có tờ di văn của quan Thiết đài Hàng châu làm bằng, mi phải khai cho mau, cho khỏi dụng hình.

Trương Đình Hoài nói :

- Ta thường ở tại nhà, chớ chẳng hề ra khỏi cửa bao giờ , hay là người thấy ta có tiền, nên kiếm chuyện vu cho ta đặng có đòi đòi ba mươi muôn lượng chì chẳng ?

Quan Phủ nghe nói cả giận bèn nạt rằng :

- Mi làm ra tội lớn bằng trời, chẳng chịu khai, lại trả lời nói bỗn phủ thấy mi giàu có nên vu cho mi mà kiếm tiền ; thằng này thiệt ác, nếu chẳng đánh đòn, thì chắc nó chẳng khai.

Nói rồi liền khiến quân nha lệ đề xuống đánh cho đủ một trăm roi.

Hai bên nha lệ xông ra đề Trương Đình Hoài xuống.

Lúc ấy Trương Đình Hoài cũng muốn ra oai, nhưng vì bị trói, phần thì tay hữu đã bị thương, nên bị quân nha lệ xô té xuống đất, đánh hơn năm chục bảng.

Quan phủ biểu thôi, rồi hỏi rằng :

- Mi có khai hay không ?

Đình Hoài nói :

- Đau lắm , không biết chi mà khai.

Quan Phủ nói :

- Thằng này còn cứng cỏi dữ bấy, đánh thêm năm chục roi nữa coi nó ra thể nào.

Quân nha lệ lại đánh thêm năm chục bảng nữa , da rách thịt văng, máu ra lai láng, Đình Hoài nằm mê dưới đất .

Lúc ấy có tên Thợ lại bước ra bảm rằng :

- Va bị thương đã nặng rồi, không lẽ đánh nữa, xin để cho tôi khuyên va hoặc may va có khai chẳng ?

Quan Phủ nói :

- Vậy thì người hay khuyên nó thử coi.

Thợ lại bèn nói với Trương Đình Hoài rằng :

- Việc người làm đó ai nấy đều biết, nếu người không khai thì lão gia ắt chẳng dung đâu, nay người bị đòn đã nặng rồi, chịu nữa sao nổi, chi bằng khai đỡ đi rồi sẽ liệu bề khác chẳng là hay hơn.

Trương Đình Hoài nghe mấy lời Thợ lại nói, thì nghĩ thầm rằng :

- Va nói cũng phải, chi bằng ta khai đỡ, bọn Triệu Phương Khánh ở ngoài có khi cũng lập kế mà cứu ta.

Nghĩ rồi bèn nói với thợ lại rằng :

- Nay ta chịu hình không nổi, tình nguyện khai phứt đi cho rồi.

Thợ lại nghe nói bèn dạy lại bảm với Tri phủ rằng :

- Va chịu khai rồi.

Quan Phủ cả mừng, bèn khiến Thợ lại đem bút giấy cho Trương Đình Hoài làm tờ khai.

Trương Đình Hoài viết rồi giao cho Thợ lại.

Thợ lại tiếp dâng cho quan Phủ xem.

Tờ khai như vậy :

Vì làm lời khai. Tôi là Trương Đình Hoài ở tại huyện này . Nguyên có một người anh em

bạn, bị quan phủ Hàng châu bắt giam ngục, hơn vì bạn tương tri, nên phải lo lót với quan Phủ mà lãnh ra, sau nghe quan Phủ lại lên án bắt giam lại nữa, nên tôi phải thương nghị với mấy anh em đánh vào nha môn quan phủ Hàng châu, phá ngục thả tội ra, lại giết cả nhà quan Phủ, chỉ như Nguyễn Tiểu Nhị đã có sang đoạt châu báu kim ngân của người anh em bạn tôi, nên tôi cũng giết luôn cho đã nư giận, lời triệt khai ngay, chẳng hề nói dối.

Năm này, tháng nay, ngày này
Trương Đình Hoài đứng khai.

Khi quan Phủ xem rồi thì gặt đầu mà nói rằng :

- Khi nó khai cũng đà minh bạch.

Nói rồi dặn dò Thơ lại, dạy theo lời khai của Trương Đình Hoài, làm ra một bức văn thơ, bắm cho quan Thượng đài rõ .

Còn Trương Đình Hoài thì dạy giam vào ngục .

Cắt việc xong rồi, quan Phủ liền lui lại hậu đường.

Nói về bọn anh hùng trên Ngưu đầu sơn, ngày ấy đang ngồi đàm luận với nhau.

Bỗng có tráng đinh chạy về báo rằng :

- Lão gia ôi ! Không xong rồi, tôi vung lệnh xuống núi đi thám thính những việc Hàng châu ; cách mấy bữa trước đây Trương lão gia đã bị Lại đô ti bắt giải về nha Tri phủ Tô châu, dụng nghiêm hình tra khảo, Trương lão gia đã khai ra rồi, nay còn đang giam tại ngục. Quan Phủ lại ra thưởng cách cáo thị, tìm bắt bọn ta, tôi có sao tờ cáo thị đem về đây dâng cho liệt vị lão gia. Xin liệt vị lão gia liệu định.

Nói rồi liền dâng tờ cáo thị lên.

Phùng Trung tiếp lấy trải trên bàn, anh em xúm lại coi với nhau.

Triệu Phương Khánh bèn hỏi Phùng Trung và Tần Phiêu rằng :

- Việc đã như vậy, chẳng hay mấy anh em có kế chi cứu cho đặng Đình Hoài ra khỏi ngục chẳng ?

Phùng Trung nói :

- Tôi dẫn hết gia đình đánh nhau vào nha Tri phủ mà giựt Trương Đình Hoài ra đặng chẳng ?

Phùng Khánh nói :

- Đâu dễ như vậy, trong thành Tô châu binh mã cường tráng, chớ chẳng phải vô dụng như lũ tham quan bên Hàng Châu vậy đâu ; phải lo mưu cho hay mới xong. Nay hãy cho Hồ Thanh Sơn đi với vài tên gia đình, đem nhiều tiền bạc theo tuốt xuống Tô châu, tìm vào ngục lo với tên giữ ngục đặng thông tin cho Đình Hoài hay, và để tiền bạc cho người chi dụng, rồi lại đến nhà Đình Hoài mà cho vợ con người hay, xin đừng lo sợ, anh em ta sẽ lo thể cứu ra.

Phùng Trung nghe nói liền lấy một ngàn lượng bạc ròng ra cho Hồ Thanh Sơn dặn dò y theo kế ấy mà làm, rồi phải trở về báo tin cho sớm.

Hồ Thanh Sơn lãnh bạc rồi dẫn vài tên gia đình lãnh lợi vội vã ra đi .

Chừng vài ngày xuống đến phủ thành, tìm vào đến ngục, lo lót với tên giữ ngục mà tỏ ý mình.

Tên giữ ngục thấy bạc thì mừng.

Hắn dắt Thanh Sơn vào ngục ra mắt Đình Hoài, Thanh Sơn coi chừng không ai rồi nói nhỏ với Đình Hoài rằng :

- Nay mấy anh em sai tôi xuống đây, cho anh hay, xin chớ có lo, mấy anh em ở ngoài sẽ lo kế cứu anh ra.

Trương Đình Hoài nói :

- Nay tôi ở trong này không tiền mà chi dùng, còn nhà cửa của tôi thế nào ?

Thanh Sơn nói :

- Tôi có đem bạc ròng theo một ngàn lượng trừ lo lót với quân giữ ngục, và mua đồ thực vật cung mấy thầy trò tôi chi phí, thì còn sáu trăm lượng, tôi giao hết cho anh, còn như nhà cửa của anh, thì tôi sẽ đến đó an trí cho xong, anh chớ lo chi.

Nói rồi liền lấy bạc ra giao cho Đình Hoài, và dặn rằng :

- Những bạc này thì anh cứ việc xài rộng đi chớ có tiếc làm chi, hoặc là cho sắp giữ ngục mà mua lòng nó, chừng đến kỳ rồi thì anh em tôi sẽ cứu anh ra.

Trương Đình Hoài thâu bạc và đồ thực vật rồi, Thanh Sơn bèn từ giả ra khỏi ngục, dắt hai tên gia đình thẳng đến tửu lầu đăng ăn uống; khi vào đến tiệm bèn đi thẳng lên lầu, lựa một bàn sạch sẽ ngồi , rồi kêu tên tửu bảo mà dặn rằng :

- Ngươi có rượu ngon thịt tốt thì đem lên cho ta dùng.

Tửu bảo nói :

- Tiệm tôi đồ ăn đủ hết, chẳng hay quý khách muốn dùng vật chi ?

Thanh Sơn nói :

- Thịt bò hai cân, gà mập một con, vịt quay nửa con , rượu ngon hai cân, canh lòng heo một tô. Đem cho ta dùng cho mau, vì ta có việc gấp.

Tửu bảo nói :

- Tôi hiểu rồi.

Vừa nói vừa chạy xuống lầu, trong giây phút bung lên một mâm y như lời dặn, sắp ra nơi bàn .

Thanh Sơn bèn ngồi lại với hai tên gia đình, vừa uống đăng vài chén, bỗng thấy một người ở dưới thang lầu bước lên ngồi ngồi bàn ngay đó cũng kêu tửu bảo mà dặn đồ ăn.

Thanh Sơn xem thấy người ấy mình cao tám thước, mặt như trùng tảo.

Thanh Sơn xem kỹ làm người ấy, thì là người ở Tông Bá lãnh, hiệu Bạch Huê xà tên Dương Xuân ; bèn nghĩ thầm rằng :

- Lúc này là lúc dụng người không lẽ bỏ qua.

Nghĩ rồi bèn bước tới thi lễ và nói rằng :

- Cha chả đã hèn lâu, tôi mới gặp Dương huynh, anh mạnh giỏi thế nào ?

Dương Xuân nghe hỏi bèn nhìn sừng một hồi, rồi chụp tay Thanh Sơn mà nói rằng :

- Cơ khổ ! Vậy mà nãy giờ tôi tưởng là ai, té ra Hồ huynh, vậy chớ mấy năm nay anh ở tại đâu, bề làm ăn thế nào ?

Thanh Sơn nói :

- Nói sao cho cùng, vậy tôi xin mời anh qua đây ăn chung một bàn và nói chuyện cho vui. Dương Xuân bèn qua ngồi chung một tiệc .

Thanh Sơn liền kêu tửu bảo, dặn đem thêm thịt bò hai cân , rượu ngon hai cân, canh lòng heo một tô.

Tửu bảo chạy tuốt xuống lầu bung lên đủ số.

Hai người ngồi lại ăn uống với nhau .

Khi uống đặng vài chén, Thanh Sơn bèn nói rằng :

- Từ lúc anh em mình cách biệt nhau cho đến bây giờ, anh có làm nghề gì chẳng ?

Dương Xuân nói :

- Chỗ này đông người ta lắm, không phải chỗ nói chuyện, phải tìm chỗ khác vắng vẻ, rồi sẽ tình tự với nhau.

Thanh Sơn nói :

- Vậy thì ăn uống rồi sẽ tìm chỗ khác nói với nhau cho hết chuyện.

Rồi đó , hai người uống luôn một hồi mới dùng cơm .

Khi cơm nước xong rồi, Thanh Sơn nói nhỏ với Dương Xuân rằng :

- Nay tôi ở tại Ngưu đầu sơn có một việc cần kíp, muốn nghị với Dương huynh, xin ráng sức giúp giùm, mưa chó nài công khó nhọc, để tôi trả tiền cơm rồi sẽ qua nhà họ Trương nói chuyện một chút, rồi tôi sẽ trở về đây đi với Dương huynh.

Dương Xuân nói :

- Tôi còn đồ hành lý để tại tiệm họ Châu nơi ngoài thành cửa phía Nam môn, tôi trở về đó đợi anh, khi anh đi qua Trương gia mà tính việc anh xong rồi anh sẽ đến đó kiếm tôi. Hai người dặn dò nhau xong rồi, bèn xuống lầu tính trả tiền cơm rồi phân nhau ai đi đường nấy.

Thanh Sơn bèn dắt hai tên gia đình thẳng đến nhà Trương Đình Hoài, bước ngay vào thờ phòng ngồi xuống và cho mời vợ Đình Hoài là Lý thị ra nói rằng :

- Nay tôi vâng lời mấy vị anh hùng trên Ngưu đầu sơn đem một ngàn lượng bạc xuống đây tính việc cho Trương huynh, tôi đã đem đồ thực vật và mấy trăm lượng bạc vào ngục giao cho Trương huynh chi dụng, nên phải đến đây nói cho chị hay, xin chị chó lo, mấy anh em tôi sẽ lo mưu cứu ảnh ra.

Lý thị nói :

- Tôi rất cảm ơn liệt vị .

Thanh Sơn dặn dò các việc xong rồi liền từ biệt Lý thị dẫn hai tên gia đình quảy đồ hành lý thẳng ra cửa Nam môn tìm đến tiệm họ Châu, nhằm lúc Dương Xuân đang đứng ngắm trông, lúc thấy Thanh Sơn đi đến liền quảy đồ hành lý, lấy grom đeo vào, rồi hiệp nhau tuốt về Ngưu đầu sơn.

Lúc ấy bọn Triệu Phương Thanh đương trông đợi , thấy Thanh Sơn đi về thì hỏi rằng :

- Công việc thế nào ?

Hồ Thanh Sơn bước tới nói rằng :

- Tôi vâng lệnh xuống đó, vào đến ngục, chúng nó thấy bạc thì mừng, liền dắt tôi vào giáp mặt Trương huynh còn bao nhiêu bạc tôi giao cho Trương huynh để phòng chi dụng , rồi trở ra an trí việc nhà của Trương huynh ; các việc xong rồi, tôi mới đi tìm quán dùng cơm. Khi đi vào tửu lầu, tôi lại gặp Bạch huê xà Dương Xuân, tôi có dắt theo về đây đặng thương lượng việc ấy.

Mấy anh em nghe nói thấy liền mừng rỡ, liền hỏi Thanh Sơn ra rước vào.

Thanh Sơn chạy ra nói với Dương Xuân rằng :

- Máy anh em cho mời anh vào.

Dương Xuân liền theo Thanh Sơn vào, ra mắt mọi người.

Triệu Phương Khánh hỏi rằng :

- Mấy năm xa nhau đã lâu , lúc này hiền đệ thế nào ?

Dương Xuân nói :

- Từ ngày cách biệt hai anh đến nay, lưu lạc giang hồ đã gần hai năm, mới năm ngoái đây tôi về ký ngụ lại Thái hồ, kết bạn rất nhiều, bề thế bây giờ khá hơn khi trước, còn nhơn huynh ở đây làm ăn nghề chi, xin nói cho tôi rõ với ?

Triệu Phương Khánh nói :

- Từ ngày phân biệt nhau rồi thì anh dạo chơi khắp xứ , gặp việc cũng nhiều.

Bèn đem hết đầu đuôi các việc, và việc Trương Đình Hoài thừa lại một hồi, rồi lại nói rằng :

- Nay may mà gặp hiền đệ đây, vậy xin bày mưu chi cứu cho Đình Hoài ra khỏi.

Dương Xuân nghe nói ngẫm nghĩ một hồi rồi đứng dậy đáp rằng :

- Việc như vậy thì phải dấy binh đánh thẳng vào ngục mà cướp Đình Hoài, ấy là chước hay . Phùng huynh dẫn binh mã một trăm, Triệu huynh dẫn binh mã một trăm , tôi cũng trở về Thái hồ dấy binh mã một trăm, qua đây hiệp nhau khởi sự, thì việc ắt xong.

Triệu Phương Khánh nói :

- Kế ấy rất hay, vậy thì Trần huynh phải dẫn binh mã một trăm ở nơi ngoài thành Tô châu, cách chừng hai dặm mai phục nơi ngoài cửa Nam môn, chờ cho bé thành, hễ nghe súng nổ , thì cũng phải ào ra tiếp ứng ; tôi và Hồ huynh cũng dẫn binh mã hai trăm, ở phía trong cửa Nam môn, mai phục các chỗ, hễ thấy các nha môn có binh ra, thì phải đánh cho chúng nó lui lại, bằng không thì thôi, cứ việc mai phục đứng ra.

Dương huynh và Thanh Sơn dẫn binh mã một trăm đánh tuốt vào ngục mà cướp Đình Hoài ra ; rồi tôi sẽ đánh thẳng vào phủ đường giết phút Tri phủ ; hạn trong tháng này ngày mười tám, giờ thìn thì dấy việc. Trước khi dấy việc thì Thanh Sơn phải đem rượu mà vào ngục mà dụ quân giữ ngục uống cho say mê rồi sẽ ra tay.

Thương nghị xong rồi chờ cho đến kỳ mà dấy việc.

Đêm ấy Dương Xuân nghỉ ngơi tại đó .

Sáng ra , bữa sau dùng cơm lót lòng rồi, từ biệt mấy anh em tuốt về nhà .

Khi Dương Xuân đi rồi, mấy anh em dặn dò Hồ Thanh Sơn rằng :

- Ngươi hãy đem hai trăm lượng bạc, và một gói thuốc mê tuốt xuống Tô châu, vào ngục thương nghị với Đình Hoài, cứ theo kế ấy mà làm, chớ nên sơ lậu, việc ấy là việc chí yếu phải cẩn thận cho lắm.

Thanh Sơn lãnh mạng, dắt hai tên gia đình ra đi, nhằm Tô châu tấn phát.

Đi chừng vài ngày xuống đến Tô châu, ba người tìm quán nghỉ ngơi , qua bữa sau dùng cơm lót lòng xong xuôi bèn đi vào ngục ra mắt Đình Hoài đem hết các việc như vậy nói nhỏ với Đình Hoài, rồi từ giả lui ra trở về chỗ ngụ , chờ cho đến kỳ hành sự.

Lần hồi ngày lun tháng qua như bay, bóng thiều quang qua như thoi trở.

Đến ngày mồng mười tháng tám, gần tiết Trung thu, thiên hạ lãng xăng lo mua trà bánh khánh thưởng tiết lành, ấy là lệ thường năm nào cũng vậy.

Nói về Dương Xuân từ biệt mấy anh em rồi, tuốt về Thái hồ.

Mấy tên đầu mục chạy ra nghinh tiếp.

Dương Xuân bèn hỏi rằng :

- Nhị vị đại vương ở tại trại nào ?

Mấy tên tên Đầu mục đáp rằng :

- Nhị vị đại vương đều ở nơi đại trại .

Dương Xuân nghe nói bèn khiến lâu la dọn một chiếc thuyền nhỏ đi qua đại trại.

Khi đến nơi bèn bước lên bờ đi thẳng tới trước Tụ thắng đường.

Nguyên hai vị đại vương ấy một người tên là Châu Giang, còn một người tên là Trương Văn Chiêu .

Ngày nọ đang ngồi trong Ngưu bì trướng , nghe nói Dương Xuân đã về bèn bước ra nghinh tiếp và hỏi rằng :

- Chẳng hay đại ca đi thám thính trong thành Tô châu sự thể dường nào ?

Dương Xuân đáp :

- Sự thể tốt lắm, nay có một cuộc buôn bán rất lớn, nên anh phải về đây thương nghị với hai em.

Bèn đem hết nhưng việc gặp Thanh Sơn dắt về Ngưu đầu sơn ra mắt mấy vị anh hùng thương nghị đi cướp nghe thuật lại một hồi.

Châu Giang lại hai việc như vậy đại ca liệu thể nào ?

Dương Xuân đáp rằng :

- Anh ở tại Ngưu đầu sơn đã ước định với mấy vị anh hùng ấy rồi, nay bọn anh em ta phải dấy binh hai trăm hạn trong tháng này ngày mười sáu giờ thìn dấy việc. Vậy thì đến ngày mười hai, mười ba này phải khởi hành, anh với em dẫn binh ra đi còn tam đệ thì ở nhà giữ trại.

Châu Giang nói :

- Vậy thì hay lắm, song ngày giờ cũng đã cận rồi, phải chọn binh mã ròng mạnh sắm sửa cho kịp kỳ.

Dương Xuân liền truyền lệnh cho mấy tên đầu mục, coi chọn hai trăm lâu la cho mạnh mẽ và thao luyện cho thuần thục, rồi kéo hết ra tới.

Nói về bọn Ngưu Đầu sơn cũng lo chọn binh ròng hai trăm .

Triệu Phương Khánh dẫn hết một bọn đồ đệ đến kéo đi một lượt nhắm Tô châu tấn phát.

Khi ấy Dương Xuân và Châu Giang đã đến Tô châu, ở nơi ngoài thành cách chừng mười dặm hạ trại .

Chưa đầy nửa ngày binh mã Ngưu Đầu sơn cũng đến, hai đảng bèn hội nhau lại thương nghị.

Ngày ấy là ngày mười ba, Dương Xuân xem thấy binh mã tụ đến đủ rồi, bèn nói với mấy vị anh hùng rằng :

- Nay hạn kỳ đã gần đến, vậy thì mấy anh em hãy tính lẽ nào ?

Ai nấy đều nói :

- Cứ y theo lời nghị hôm trước mà làm thì xong.

Dương Xuân bèn nói với Triệu Phương Khánh rằng :

- Triệu huynh hãy coi mà điều khiển binh mã cho đặng vẹn toàn.

Triệu Phương Khánh nói với Dương Xuân rằng :

- Em hãy đi với Thanh Sơn đến nhà Đình Hoài, biểu nội nhà phải thu góp những đồ tế nhuyễn rồi chở hết lên Ngưu Đâu sơn mà ở, lại khiến Thanh Sơn ngày ấy dắt đường cho em vào ngục, còn Châu đại vương thì dẫn một trăm năm chục binh mã vào ngục cứu Đình Hoài ra, còn Trần huynh dẫn một trăm binh mã mai phục cách thành chừng hai dặm . Còn Phùng huynh cũng dẫn binh mã một trăm ở nơi ngoài thành Tô châu mai phục, hễ nghe súng nổ thì ào ra tiếp ứng, hễ đến ngày rằm giờ thân thì vào thành chớ nên làm việc. Ai nấy đều tuân lệnh cứ theo thứ lớp mà đi.

Ngày ấy Thanh Sơn đang ở trong tiệm kêu hai tên gia đình dặn rằng :

- Nay đã mười bốn tháng tám rồi, hai người hãy đi dọn coi hai xứ binh mã đã đến chưa, mi phải về báo cho ta hay.

Gia đình lãnh mạng đi liền, Thanh Sơn sai gia đình đi rồi, thì cũng sắm sửa mua trà bánh đem vào trong ngục nói với mấy tên giữ ngục rằng :

- Anh tôi là Trương Đình Hoài ở tại trong này, nhờ có mấy anh thương tưởng, thiệt tôi không biết lấy chi báo đáp ; vậy đến mai này là tiết Trung thu nên tôi phải đem cho mấy anh một trăm cân bánh và hai chục lượng bạc, để thưởng tiết lành, xin mấy anh tạm dùng lấy thảo.

Vừa nói vừa đưa bánh cùng bạc ra.

Mấy tên giữ ngục mừng rỡ bội phần liền ngửa tay thọ lãnh và nói rằng :

- Thiệt anh có lòng tốt quá, anh em tôi không biết lấy chi đáp lại .

Thanh Sơn nói :

- Lễ hèn chút đỉnh có đủ chi mà cảm tạ .

Nói rồi liền bước vào ngục nói với Đình Hoài rằng :

- Tôi đã đem rượu và bánh mứt cho mấy vị nhân huynh rồi, vậy thì ngày mai anh hãy ăn uống chơi với mấy anh em đồng giải muộn.

Nói rồi lại coi chừng mấy tên quân đi ra ngoài , liền bảo nói nhỏ với Đình Hoài rằng :

- Ngày mai anh hãy cứ y như vậy , như vậy . . mà làm.

Trương Đình Hoài gật đầu .

Thanh Sơn liền từ giả trở ra về chỗ ngụ thì thấy hai tên gia đình và Dương Xuân đang chờ sẵn đó .

Thanh Sơn bèn hỏi rằng :

- Sự thế dường nào ?

Dương Xuân nói :

- Binh mã ta đến rồi, ngày mai giờ thân thì vào thành, những công việc phân anh thì phải sắp đặt cho rồi đi, qua bữa mười sáu giờ thìn thì phải ở tại tiệm đây mà chờ tôi đến , rồi dắt đường cho tôi vào ngục đừng có ra tay : nay anh phải đi đến nhà Trương Đình Hoài biểu nội nhà phải góp đồ tế nhuyễn rồi chuyển lần ra ngoài thành ; sẽ có người tiếp ứng .

Nói rồi từ giả ra đi .

Dương Xuân đi rồi , Thanh Sơn liền tuốt qua nhà Trương Đình Hoài, vào ngôi nơi thơ phòng thỉnh Lý thị ra rồi nói rằng :

- Nay binh mã đã tựu đến rồi, chờ đến ngày mười sáu , giờ thìn thì dấy việc ; chị hãy góp nhóp những đồ báu vật, khiến gia đình chuyển lần ra cửa Nam môn, sẽ có người tiếp ứng, phải cho cẩn thận, chớ có sai lầm .

Lý thị nghe nói, lập tức hỏi tôi trai tứ gái, lo sắm sửa sắp đặt trong ngoài rồi rút lần ra thành.

Thanh Sơn liền từ biệt trở về chỗ ngụ . □

Qua bữa sau là chánh ngày rằm, hai bên phố xá, nhà nhà đều khánh thưởng Trung thu ,
cờ cặm đèn treo trong ngoài rực rỡ.

Đêm ấy trăng tỏ lâu lâu, mấy tên quân giữ ngục nhờ có hai chục lượng bạc của Thanh
Sơn mới cho, bèn mua vịt ngỗng, gà rươi dọn ra hơn hai mươi tiệc, ăn uống vui vầy với
bọn tội nhon .

Còn Đình Hoài nhờ có bạc của Thanh Sơn đem vào, bèn xài phí với mấy tên tội mạnh mẽ
trong ngục đặng mua lấy lòng , lại tỏ hết việc mình cho bọn ấy biết .

Đêm ấy vừa lúc canh ba, Trương Đình Hoài với bọn tri kỷ tội nhon bước ra nói với mấy
tên giữ ngục rằng :

- Từ ngày tôi vào đây đến nay, nhờ có mấy anh chiếu cố, không biết lấy chi báo nghĩa
cho phi tình, nay nhon dịp Trung thu giai tiết, nên phải dâng vài chung rượu mà báo đức
cho mấy anh.

Mấy tên quân liền đứng dậy nói rằng :

- Trương huynh xài phí đã nhiều, nay còn dâng rượu nữa thiệt là lòng anh rất tốt.

Trương Đình Hoài nói :

- Ấy là việc bổn phận của tôi, xin mấy anh chớ ngại.

Vừa nói vừa rót rượu ra mỗi người vài chén.

Trương Đình Hoài thừa dịp lén bỏ thuốc mê vào rượu, rồi ngồi lại chỗ cũ, mấy tên quân
giữ ngục thấy vậy bèn nói với nhau rằng :

- Bọn ta lính coi ngục đã gần vài mươi năm rồi, tù tội cũng nhiều mà chưa hề thấy có ai
sơ tài trượng nghĩa như Trương Đình Hoài làm vậy, hèn chi mà va làm việc cả thể như
vậy mới đặng. Thôi, đêm nay nhờ có va hậu tình thế này, thì anh em ta cứ việc uống vui
mà chơi , sáng ra sẽ lo việc bổn phận.

Rồi đó mạnh ai nấy uống, say đà bê bết, kẻ nằm trên giường, người nằm dưới đất mà ngủ
chính chông , không biết đầu đít chi nữa.

Trương Đình Hoài cả mừng bèn bê gông cho mình, rồi bẻ luôn cho mười mấy người tri
kỷ , sắp đặt sẵn sàng chờ đến giờ mà đẩy việc.

Nói về Dương Xuân và Châu Giang hai người dẫn binh một trăm lục tỵ vào thành, phân
nhau lải rải tìm quán nghỉ ngơi, lại tìm đến tiệm họ Châu mà thương nghị với Thanh Sơn.
Sáng ra bữa sau là ngày mười sáu, Dương Xuân với Thanh Sơn đi tìm Châu Giang dặn dò
nhau , cơm nước xong xuôi , Thanh Sơn và Châu Giang liền dẫn năm mươi binh mã kéo
thẳng vào ngục mà cứu Đình Hoài, còn Dương Xuân thì dẫn năm mươi tên tuốt vào nha
Tri phủ .

Lúc ấy Trương Đình Hoài xem thấy Thanh Sơn đã dẫn binh đến, còn mấy tên giữ ngục
thì say mèm, liền phá cửa ngục, dất bọn tội nhon xông ra một lượt .

Thanh Sơn liền khiến một tên gia đình mạnh mẽ công Đình Hoài chạy ra khỏi nha, mấy
tên tội phạm cũng chạy theo sau ; vừa gặp Phương Khánh tiếp ứng tuốt ra khỏi thành.

Nói về Tri phủ đang ở trong nhà, vùng nghe súng nổ vang đây, lại thấy gia đình vào báo :
- Có giặc cướp ngục, thả hết tội nơn ra rồi.

Tri phủ thất kinh mặt mày tái ngắt , vừa muốn ra xem thì Dương Xuân đã dẫn binh đánh tới nội đường rồi.

Những bọn nha lệ thấy binh mã đông lắm, không dám chống ngăn, tìm đường mà trốn rảo .

Tri phủ liệu thế không xong, vừa muốn chạy trốn, bị Dương Xuân chạy tới nắm cổ và nạt rằng :

- Loài ô quan, mi biết ta chẳng ?

Vừa nói vừa chém sả một đao, đứt làm hai đoạn, rồi đánh tuốt vào nội phòng, bắt hết vợ con mỗi người một đao, phân phát rất đều không ai nhiều ai ít. Mấy người ấy thấy chia đều như vậy, bèn an tâm, lãnh mỗi người mỗi đao dắt nhau về âm phủ .

Xong rồi Dương Xuân bèn ra khỏi nhà, nổ súng lên hội binh lại kéo tuốt ra thành, mấy đạo binh ở ngoài thành tiếp ứng, hiệp nhau lại kéo tuốt về Ngưu đầu sơn.

Lúc ấy các võ dinh nghe súng nổ vang biết là có giặc, song không biết binh giặc ít nhiều nên chẳng dám ra chừng thấy đi hết rồi, mới dẫn binh ra thành mà rượt theo.

Nói về bọn anh hùng khi ra khỏi binh rồi, thì để cho Dương Xuân bảo hộ Đình Hoài đi trước, còn Triệu Phương Khánh với mấy anh em thì đoạn hậu, khi đang đi, thì thấy phía sau bụi bay mịt trời .

Triệu Phương Khánh bèn nói với Trần Phiêu và Phùng Trung rằng :

- Ấy chắc có quan binh đuổi theo, vậy thì phải đánh họ một trận, cho họ biết bọn ta lợi hại.

Phùng Trung nói :

- Tôi xin tuân lệnh, song chẳng biết làm kế nào ?

Phương Khánh nói :

- Phùng huynh phải dẫn binh mã mai phục nơi chân núi phía tả, chờ cho binh họ qua khỏi rồi, sẽ xông ra chặn.

Phùng Trung lãnh lệnh dẫn binh đi liền .

Triệu Phương Khánh lại nói với Trần Phiêu rằng :

- Trần huynh cũng dẫn binh mã mai phục nơi chân núi phía hữu, chờ cho quân đi qua phân nửa, thì phải ra chặn khúc giữa mà đánh làm cho binh họ phải rã hai, chừng ấy tôi sẽ có kế hay mà đánh.

Trần Phiêu cũng lãnh binh đi liền, đạo nào đạo nấy đều lấy tiếng súng làm hiệu.

Khi hai đạo binh ấy đi rồi, Triệu Phương Khánh liền cứ việc dẫn binh huồn huồn mà đi.

Nói về Lại đô ti với Tả dinh Thiên tổng, Hữu dinh Thiên tổng, ba người dẫn ba trăm binh mã đuổi nà theo, nơn thấy binh giặc chẳng xa, Lại đô ti bèn giục ngựa lướt xông tới trước, thôi thúc binh dinh nỗ lực rượt theo.

Lúc binh đang đi , vùng nghe tiếng súng nổ vang, có một đạo binh ở phía bên hữu xông ra, chặn ngang khúc giữa mà đánh ; Trần Phiêu tay cầm trường thương nạt lớn lên rằng :

- Người đến đây chịu chết hay sao ?

Lại đô ti liền hươi đao rước đánh.

Hai người đánh nhau hơn hai chục hiệp, chưa phân hơn thua, lại nghe tiếng súng nổ vang, Triệu Phương Khánh quỳ binh trở lại, tay cầm giáo lướt tới, hai phía đánh đồn lại, còn hai viên Thiên tống thì đã bị Phùng Trung chặn lại mà đánh, cho nên tới giúp không đặng .

Lại đô ti thấy binh mình đổ hết, liệu thế không xong, vừa muốn bỏ chạy, song chạy chẳng khỏi, trở tay chẳng kịp, bị Triệu Phương Khánh chém sả một đao đứt làm hai đoạn.

Còn hai tên Thiên tống đang đánh với Phùng Trung .

Phùng Trung vừa muốn đuổi theo, vùng nghe chiêng gióng thâu binh, liền dẫn binh trở lại hiệp nhau kéo về Ngưu đầu sơn, anh em chuyện vãn với nhau thấy đều mừng rỡ . Rồi khiến lâu la làm thịt trâu bò ăn mừng.

Lúc ấy gia quyến của Trương Đình Hoài đã về trên núi trước rồi.

Trương Đình Hoài liền bước ra tạ ơn mấy anh em và nói rằng :

- Mong ơn mấy anh em có lòng cứu tôi, lại lo lắng rước gia quyến tôi về trước cho đặng bảo toàn, thì cái ơn này dầu xương tan thịt nát cũng không trả đặng.

Dương Xuân nói :

- Hễ anh em thì là tay chơn xương thịt, hoạn nạn giúp nhau, lẽ thường phải vậy , lựa phải tạ ơn làm chi, duy có một điều cớ ngực giết quan thì việc lớn bằng trời, chẳng bao lâu cũng có đạo binh đến đây, phải lo mưu chi mà ngừa trước.

Phùng Trung nói :

- Duy nhờ Dương huynh và Triệu huynh liệu định.

Dương Xuân nói :

- Phải sai người xuống núi thám thính rồi sẽ thương nghị, như có quan binh tiến nữa thì phải dụng kế đánh họ một trận, rồi sẽ kéo hết binh mã dời qua Thái hồ mà tụ nghĩa với nhau, vì tại đó bút mã đặng năm ngàn, lương thảo cũng đủ dùng trong vài ba năm , nay phải đem hết gia quyến cùng châu báu tiền bạc qua đó trước đã , chẳng hay liệt vị tướng ra thế nào ?

Mấy vị anh hùng thấy đều khen phải, bèn tuân theo kế ấy mà làm.

Nói về hai vị Thiên tống dẫn binh chạy về Tô châu, vào đến giáo trường điếm tra quân sĩ lại thì chết hết bảy mươi tám tên, còn bị bịnh chẳng biết bao nhiêu ; sai người dò coi mới biết bọn ấy ở tại Ngưu Đầu sơn , liền vội vã chạy tở bẩm cho quan Hiệp trấn và cho quan Niết đài hay, xin hỏa tốc phát binh tiêu diệt, và trừ hậu hoạn.

Quan Hiệp trấn là Huỳnh Đắc Thắng, tiếp đặng văn thơ, liền đến quan Thiết đài là Trần Văn Thạnh mà nói rằng :

- Nay lũ Ngưu đầu sơn hung hăng như vậy, ấy là hoạn trong lâm phúc, phen trước nó cướp giựt Hàng châu giết hết cả nhà quan Phủ, nay lại đến Tô châu cướp giựt tội nhờn, giết quan Phủ và quân lính cũng nhiều ; nếu chẳng phát đại binh đi chinh liệu cho sớm , để lâu ngày ắt sanh họa to, thành Tô châu này ắt là phải khôn. Xin đại nhơn hãy nghĩ lấy.

Trần niết đài nói :

- Bồn ti có nghe Thánh thượng cải tên đổi họ đi du ngoạn khắp xứ Giang Nam, tìm kiếm hiền tài, tham cách những tham quan ô lại chẳng biết là bao nhiêu ; nếu nay đi tiêu trừ lũ ấy thắng thì có công, bại thì phải chết, thoãng như Thánh thượng hay đặng thì thừa làm sao ?

Huỳnh hiệp trấn giận nói :

- Việc lớn như vậy, thì để tôi dẫn đại binh đi đánh, như có công thì tôi nhượng cho đại nhơn, bằng có sơ thất thì tôi chịu lấy .

Trần niết đài nói :

- Ngài tự quyết muốn đi, tôi không lẽ cản , nhưng ngài phải châm chước liệu dùng .

Huỳnh hiệp trấn mặt giận hầm hầm, bèn bỏ ra ngoài mà nói rằng :

- Những bọn dung nhu, khó tính chi với nó đặng.

Liên dẫn kẻ tùng nhơn về nha, lập tức phát binh truyền cho Tả dinh Thủ bị là La Đại Quan, Hữu dinh Thủ bị là Khu Trấn Oai, Tiền dinh Thiên tổng, Hậu dinh Thiên tổng, mỗi người đem binh một ngàn, tựu đến giáo trường tháo luyện ba ngày rồi sắm sửa tề cờ ra binh.

Ngày ấy Huỳnh hiệp trấn ngồi tại tướng đài phát lệnh rằng :

- La Đại Quan phải dẫn binh ba trăm làm Tiên phuông đi trước cách Nguru Đầu sơn năm dặm hạ trại, chớ nên vi lệnh.

La Đại Quan vâng lệnh dẫn binh đi liền.

Huỳnh hiệp trấn lại kêu Hữu dinh Thủ bị truyền lệnh rằng :

- Hãy dẫn binh ba trăm làm đạo thứ hai kéo đến Nguru Đầu sơn cách chừng năm dặm hạ trại, gần đạo binh La Đại Quan, chớ binh ta đến đó sẽ hay .

Khu Trấn Oai vâng lệnh dẫn binh ra đi .

Huỳnh hiệp trấn lại kêu hai viên Thiên tổng truyền lệnh rằng :

- Hai người dẫn binh theo ta, làm tả hữu , chừng lên đến đó ta sẽ điều độ .

Hai viên Thiên tổng vâng lệnh lui ra .

Hiệp trấn phát lệnh xong rồi, liền nổ ba tiếng súng kéo binh ra đi , nhắm Nguru đầu sơn tấn phát .

Nói về bọn anh hùng đang ở trên sơn trại, nghị luận với nhau, bỗng thấy quân chạy về phi báo rằng :

- Nay có quan Hiệp trấn Tô châu là Huỳnh Đắc Thắng , dẫn một ngàn binh đến gần chân núi cách chừng năm dặm hạ trại xong, xin lão gia liệu định .

Mấy vị anh hùng nghe báo bèn thương nghị với nhau .

Trương Đình Hoài bước ra nói rằng :

- Tôi bị nạn tại Tô châu nhờ có mấy anh em cứu khỏi, ơn ấy đến thác tôi cũng chẳng

quên, nay tôi xin ra một chức mọn làm cho chúng nó chẳng còn manh giáp .

Nói rồi liền lên trưởng mà ngồi rồi truyền lệnh rằng :

- Trần Phiêu phải dẫn binh mã một trăm, đem những lưu hoàng và đồ dẫn lửa, đêm nay lổi chừng canh hai đến gần đại binh của chúng nó, lên phía trên gió nổi lửa lên, chớ nên vi lệnh ; Phùng Trung cũng dẫn binh mã một trăm, đem đồ dẫn lửa, lổi chừng canh hai, xuống đốt tả dinh , hễ lửa dậy rồi thì ra sức đánh nhau vào , tôi sẽ cho người tiếp ứng .

Dương Xuân và Châu Giang cũng dẫn binh mã hai trăm , đi vòng phía sau núi ra khỏi chừng mười dặm mà chặn đường về , hễ binh nó thua chạy đến đó thì phải chặn lại mà giết cho sạch ; Triệu Phương Khánh và Nhiệm Thiên phải dẫn binh mã một trăm, hễ thấy lửa dậy thì đánh rốc vào trung dinh chớ nên vi lệnh.

Chư tướng vâng lệnh ai theo phận nấy lục tục kéo đi.

Lúc ấy nhằm lúc sơ tuần tháng chín, gió Bắc mới thổi, nếu dùng hỏa công lẽ nào chẳng thắng .

Nói về Huỳnh Đắc Thắng dẫn binh kéo đến Ngưu đầu sơn, xa núi chừng năm dặm , cách dinh La Đại Quan chừng nửa dặm hạ trại, rồi đòi hai viên Thủ bị mà nói rằng :

- Nay binh ta mới đến , hãy nghỉ ngơi một đêm rồi mai sẽ hay .

Hữu dinh Thủ bị là Khu Trần Oai bước tới nói rằng :

- Binh ta mới đến chưa biết tin tức binh giặc thế nào, thoãng như chúng nó kéo đến cướp trại, thì họa chẳng nhỏ, xin đại nhơn phải đề phòng lấy.

Huỳnh hiệp trấn nói :

- Nhưng bọn ong bày kiến lủ mà có mưu trí gì, hễ nó nghe đại binh của ta đến, thì chúng nó đã thót ruột, há dám đến đây mà cướp dinh sao ?

Hữu thủ bị chẳng nói nữa, bèn lui về trưởng nói với La thủ bị rằng :

- Hiệp trấn khi giặc như vậy ắt là phải bại, vậy tôi với anh đêm nay phải ráng đề phòng.

La thủ bị nói :

- Lời anh nói đó rất nên nhằm lý.

Bèn truyền lệnh cho các đội, người không lìa giáp, ngựa chẳng lìa yên , ai nấy đều thức dự bị đề phòng.

Đêm ấy gió Bắc thổi mạnh, vừa bước qua đầu canh hai , Trần Phiêu dẫn binh đến đại dinh của Huỳnh hiệp trấn , lựa phía trên gió nổi lửa lên .

Lúc ấy Huỳnh hiệp trấn và hai viên Thiên tổng đang ngủ mê man, nghe quân vào báo ngoài dinh lửa dậy, liền vội vã chạy ra, bị Phi San hổ là Nhiệm Thiên dẫn binh riết vào trong trưởng .

Huỳnh hiệp trấn hơi thương lên ngựa chạy càn, lại bị Trần Phiêu dẫn binh đón đánh, liền giục ngựa chạy đông ; chạy xa chừng mười dặm, có một đạo binh là Dương Xuân và Châu Giang xông ra đón lại, Huỳnh hiệp trấn gắng gượng mà đánh, chưa đầy vài hiệp trong lòng rối loạn , khí lực đã suy, bị Dương Xuân chém sả một đao, đầu rơi xuống đất,

còn bao nhiêu quân sĩ thấy đều cúi đầu xin dung mạng.
Dương Xuân thấy vậy chẳng nở giết bèn tha về hết rồi thân binh trở lại .

Nói về hai viên Thiên tống đều cầm đại đao ngăn chống, lúc ấy quân sĩ đã tứ tán chạy hết, bị đại binh Trần Phiêu gặp đầu chém đó, giết chết rất nhiều, Hữu dinh Thiên tống đánh với Nhiệm Thiên, chưa đặng vài hiệp, bị Nhiệm Thiên đập cho một thương té nhào xuống ngựa , Tả dinh Thiên tống quỳ ngựa bỏ chạy thì bị Trần Phiêu đón lại chém sả một đao đứt làm hai đoạn ; binh mã vỡ tan chạy ráo .

Nói về Phùng Trung đêm ấy qua đến canh hai, dẫn binh đi đến tả dinh, ở phía trên gió mà nổi lửa , song Hữu thủ bị cũng biết binh cơ, cho nên hiệp với Tả thủ bị mà dự bị trước rồi .

Khi nghe lửa dậy vội vàng mang giáp lên ngựa hươi thương, truyền lệnh binh đình chẵn cho diều động.

Khi ấy binh mã của Triệu Phương Khánh tuy là riết đến, song Thủ bị Khu Trấn Oan ngăn đánh, cho nên không vào trại đặng ; hai đảng đánh nhau cho tới trời sáng , quân lính bị thương trốn gần hết, còn Phùng Trung đánh với La Đại Quan cũng chưa phân hơn thua, chừng hai dinh Thủ bị nghe báo, đại dinh đã thất, hai viên Thiên tống tử trận, thì không dám đánh nữa, bèn tìm đường mà chạy .

Triệu Phương Khánh xua binh đuổi theo, hai viên Thủ bị đang chạy, bị Trần Phiêu và Nhiệm Thiên chặn lại mà đánh một trận, hai người quỳ ngựa chạy qua nẻo khác ; chẳng dè có binh Nhiệm Thiên giăng ra chặn trước rồi .

Khu thủ bị kinh hồn hoảng vía, liền xuống ngựa cúi đầu nói rằng :

- Tôi không dè đại vương giá lâm, bọn tôi vâng lời quan trên sai khiến nên phải đến đây , nay xin tình nguyện thọ tội .

La thủ bị thấy vậy cũng phải xuống ngựa quì mọp dưới đất mà nói rằng :

- Bọn tôi tình nguyện đầu hàng.

Nhiệm Thiên bèn nói với hai viên Thủ bị rằng :

- Nay ta tha cho hai người, hãy trở về chỉnh đốn binh mã, lên đây đánh nữa, nếu ta bắt một lần thứ nhì, thì ta quyết chẳng dung.

Hai viên Thủ bị ôm đầu chạy như chuột.

Nhiệm Thiên và Châu Giang bèn hiệp binh lại kéo về Ngưu Đầu sơn.

Còn Khu Trấn Oai và La Đại Quan thân góp binh tàn chạy về thành, bỗng thấy trước mặt có hai người ở đằng kia đi tới, chừng đến gần Khu Trấn Oai coi kỹ lại, liền nhảy xuống cúi đầu quì mọp nơi dưới đất.

Hồi 21 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Tiếp Thánh giá, Khu Trấn Oai lên chức Kết sui gia , Châu Nhựt Thanh ngâm thơ

Nói về Cao Thiên Tứ và Châu Nhựt Thanh đi du ngoạn nơi Quan âm sơn mấy ngày, trải xem phong cảnh nơi mấy chỗ vui , ngày ấy nghe dân đồn rằng :

- Quan binh đánh với bọn Ngưu đầu sơn mấy trận mà đánh không lại, binh chết hết nhiều .

Thiên tử bèn dắt Nhựt thanh trở về nhà Trương Đình Hoài ; đi đến nửa đường vừa gặp hai viên Thủ bị đầu binh về thành.

Khu Trấn Oai biết là Thiên tử, bèn quì xuống tâu rằng :

- Từ tôi về Kinh dần kiến biết đặt hình dung, sau lãnh chức ra tòng sự tại Giang Nam đã hai năm rồi, không hay Thánh giá hạnh lâm, thấy việc bảo hộ, tội đáng muôn thác.

Nói rồi lại đem việc đi đánh Ngưu Đầu sơn và Hiệp trấn Huỳnh Đắc Thắng chẳng nghe lời phải, đến đổi bại binh và tử trận , mà tâu hết một hồi.

Thiên tử nói với Khu Trấn Oai rằng :

- Người dụng binh rất có thao lược trăm biết đã lâu, nay trăm phong cho người làm chức Hiệp trấn thế cho Huỳnh Đắc Thắng, La Đại Quan thì làm chức Đô ti ; còn việc Ngưu đầu sơn hoặc phát binh chinh tiện, hoặc khiến tướng chiêu hàng, thì phải chờ có lệnh chỉ của trăm ra rồi sẽ thi hành ; hai người trở về huấn luyện binh mã , nay phải tạm bãi binh cho sanh linh khỏi bị nơi đồ thán ; trăm với Nhựt Thanh còn qua Dương châu dạo chơi; bọn người chớ khá thịnh dương, và cũng chẳng cần chi hộ tống.

Hai người quì lạy đưa đi, Thiên tử đi rồi mới đứng dậy dẫn binh vào thành, vào ra mắt Trần niết đài đem việc Huỳnh hiệp trấn chẳng nghe lời phải đến đổi bại binh và tử trận, bẩm hết một hồi , rồi lại nói rằng :

- Khi anh em tôi về đến nửa đàng, vừa gặp thánh thượng, may nhờ lúc tôi về Kinh dần kiến, cho nên mới biết đặt thánh dung, tôi bèn quì xuống bên đường thỉnh tội, Thánh thượng liền phong cho tôi làm chức Thủ lý Hiệp trấn, còn La thủ bị thì làm Thủ lý đô ti, người lại dặn dò chớ nên thịnh dương cho ai biết , còn việc Ngưu đầu sơn thì phải dẹp lại đó, chẳng bao lâu có thánh chỉ đến đây, rồi sẽ thi hành .

Trần niết đài nói :

- Vậy thì Khu hiệp trấn và La đô ti hãy về nha mà nghĩ chờ cho thánh chỉ ra đây sẽ hay. Hai người từ tạ lui ra, ai về nhà nấy.

Ngày ấy quan Tuần phủ Giang Tô là Trang Hữu Cung tiếp đặt một tờ mật chỉ dạy đem bọn giặc Ngưu đầu sơn và Thái hồ phân tán ra, cho về theo nông nghiệp, còn những mấy tay tướng tài, võ nghệ siêu quần, thì soạn danh mã cử dụng.

Trang Hữu Cung liền tuân chỉ thi hành, bèn đem bọn Trương Đình Hoài, Dương Xuân,

Triệu Phương Khánh, Phùng Trung , Trần Phiêu , Nhiệm Thiên, Châu Giang, Hồ Thanh Sơn, và Trương Văn Chiêu, đấng đấng thầy đều bảo cử.

Nói về thiên tử và Châu Nhựt Thanh qua đến Dương châu, nơi dọc đường gặp một ông già, đầu bạc mà tóc còn trẻ, sau lưng thì có quày một tấm bảng đề bốn chữ rằng " Tướng pháp như thần " (coi tướng như thần).

Ông già ấy xem thấy thiên tử bèn dừng chơn lại nói rằng :

- Chẳng hay quý khách đi đâu, hoặc là tìm anh em bạn chẳng ? Trời đã tối rồi sao chưa vào tiệm mà nghỉ ?

Thiên tử đáp rằng :

- Tôi đi tìm bạn mà chưa gặp, còn ông này tấm bảng sao dám đề bốn chữ : "Tướng pháp như thần" , hay là khoe miệng mà chơi chẳng, nếu như thiệt ông xem tướng giỏi, thì ông xem thử tướng tôi đây coi ra thể nào ?

Ông già nói :

- Vậy thì vào tiệm mà nghỉ, rồi thủng thẳng tôi sẽ coi cho.

Rồi đó ba người đồng hiệp nhau, qua khỏi Tiểu giáo trường; trở qua phía Nam môn, tìm nào một tiệm, hiệu là Lý gia điểm, chọn một phòng sạch sẽ , vào ngồi nghỉ ngơi .

Ông già bèn nói rằng :

- Phàm xem tướng mà luận việc sang hèn thì tại nơi xương thịt, còn mạng nếu thì tại nơi dung sắc , nên hư thì tại nơi quyết đoán , lấy đó mà xét ra, thì ngôn điều không sai một.

Thiên tử nói :

- Tiên sanh xem tướng tôi thể nào ?

Ông già nói :

- Xem ông nơi mặt thì trên bực công hầu , xem ông nơi lưng, thì sang không biết đâu mà nói.

Thiên tử lại hỏi :

- Tuy vậy là thể nào ?

Ông già nói :

- Ông là mày rồng mắt phụng , tướng mạo khác thường, tôi đoán chắc tướng ông là Thiên tử.

Thiên tử nói :

- Nếu ông coi như vậy thì không linh nghiệm rồi ; tôi là người ở tỉnh Trực Lệ, vốn là lái buôn, nếu tiên sanh nói vậy chẳng là sai lầm.

Ông già nói :

- Nếu ông quả là dân bình thường thì tôi phải đập bể tấm bảng của tôi đi, quyết không biết tiếc ; ông xưa rày đã bị nhiều phen hung hiểm, mạng lớn trùng trùng ; may nhờ có tả phụ hữu bật, cho nên nguy mà lại an, hiện bây giờ đây thì ẩn đường sáng sủa, dữ đi lành tới, rất mừng, rất mừng.

Nói rồi bèn dạy lại coi tướng Nhựt Thanh, coi rồi lại nói rằng :

- Cậu này mi thanh mục tú, tuổi nhỏ mà đã đắc rồi , lại thêm hai bên ẩn đường cũng là sáng suốt , ắt có sự mừng gần tới, nội ngày nay chắc gặp tin hôn nhân.

Thiên tử cười ngất lên rằng :

- Hai cha con tôi đang lúc giữa đường, có lẽ đâu gặp cuộc ấy , ông khéo nói lếu thì thôi.

Ông già nói :

- Nếu như vậy thì tôi coi sao đặng.

Nói rồi liền bỏ ra đi, chẳng thèm từ biệt chi hết .

Nguyên ông già này là Lữ Thuần Dương lão tổ, vì thấy Thiên tử ghe phen gặp nạn, nên giả đến chỉ điểm một phen.

Khi ông già ấy đi rồi, Thiên tử bèn nghĩ rằng :

- Ông già này không phải là người thường, công việc của ta ông đã biết hết, ông lại nói nội ngày nay sẽ có tin hôn nhân, để ta coi quả có hay chẳng ?

Khi chủ tiệm là Lý Thái Công đem cơm vào phòng, rồi lại nói rằng :

- Cách đây chừng năm dặm có một nhà họ Sài, Sài viên ngoại lại có một người con gái đương kén chồng, va ra đề thơ như ai làm đặng thì va gã con cho, nhị vị khách quan sao không đến đó làm thử chơi, hoặc may đặng cũng không biết chừng ; đến ngày rằm tháng này thì khai cuộc.

Thiên tử nghe nói bèn đáp rằng :

- Vậy thì đến kỳ tôi cũng đi coi chơi.

Qua đến ngày rằm , Thiên tử bèn dắt Châu Nhựt Thanh tìm đến Sài gia trang, quả thấy lầu cao rực rỡ, những trai tơ tụ đến đông đầy .

Lúc ấy Thê Loan tiểu thơ, tuổi vừa mười tám, môi son má phấn, mắt phụng mày ngài, hình dung bé nguyệt tu hoa, nhan sắc ngư trầm lạc nhạn.

Ngày nọ vâng mạng cha lên chỗ thê lâu ra một câu đối, trao cho a hườn đem xuống nói với mấy vị thi ông rằng :

- Nay Tiểu thơ tôi ra một câu đối này, trong liệt vị như ai đối cho thông, ngâm cho thông, thì đặng chiêu thân.

Ai này đều lấy câu đối ấy xem.

Câu đối như vậy :

Bạch diện thơ sanh, trong bụng không tài đừng tưởng quý.

Lúc ấy ai nấy đều cúi đầu suy nghĩ , song chẳng ai đối cho đặng thông.

Thiên tử thấy vậy mỉm cười, bèn dạy Nhựt Thanh rằng :

- Hồng nhan nữ tử , bên hông có vật ngạo anh hiền.

Nhựt Thanh bèn lấy viết viết ra, rồi trao cho a hườn đem dung cho Tiểu thơ.

Tiểu thơ xem thấy cả mừng, bỗng nhiên thấy có một con thềm thờ nhẩy trên mặt đất,

Tiểu thơ bèn rút cây trâm đâm chết , rồi khiến a hườn đem ra dâng cho mấy vị thi ông, xin lấy đó làm đề , mỗi người đều làm một bài thơ, ai nấy cũng làm chưa đặng.

Thiên tử làm thế cho Nhựt Thanh một bài tứ tuyệt như vậy :

Thềm thờ vật nọ hời đi đâu

Nên nổi trâm kia xắn trúng đầu

Vì bởi khi xưa ăn giả nguyệt

Ngày nay nàng Tô báo oan cừ.

Nhựt Thanh liền viết ra rồi giao cho a hườn đem dâng cho Tiểu thơ.

Tiểu thơ ngâm tụng một hồi rồi khen rằng :

- Thiệt quả là tài tử.

Liền khiến a hườn đem dâng cho Viên ngoại xem, rồi trở về phòng .

Còn mấy vị kia thấy tiểu thơ chắm lấy bài thơ của Nhựt Thanh rồi thì biết mình không có phận, nên dất nhau về hết.

Khi Viên ngoại xem rồi bèn hỏi a hườn rằng :

- Bài thơ này cô mi chắm đậu thứ nhứt hay sao ?

A hườn thưa :

- Phải.

Viên ngoại bèn cho thỉnh Thiên tử và Nhựt Thanh vào đến thính đường, phân ngôi chủ khách mời ngồi , rồi hh gia đồng dọn trà thết đãi.

Trà nước xong rồi, Viên ngoại bèn hỏi rằng :

- Chẳng hay nhơn huynh tên họ là chi, người ở xứ nào, xin nói cho tôi biết. Nay con gái tôi có phước đặng sánh với hiền lang , thiệt là hay lắm.

Thiên tử đáp :

- Tôi là người ở kinh đô , họ Cao tên Thiên Tứ , con nuôi tôi là Châu Nhựt Thanh, học hành còn thừa thớt, may đặng chọn vào làm rể , tôi cũng hồ thâm, nay mong ơn Viên ngoại chẳng bỏ . Vậy thì tôi phải chọn ngày nạp sánh lễ cho con tôi .

Nói rồi liền từ biệt Sài viên ngoại, dất Nhựt Thanh trở về chỗ ngụ, lấy tiền ra trao cho chủ tiệm , cậy vào thành mua giùm những bánh trái và các lễ vật , rồi cho người khiêng đến Sài gia trang .

Sài viên ngoại tiếp đặng lễ vật rồi, liền khiến gia đình bày tiệc mời hết bà con họ hàng đến vui vầy một tiệc , ăn uống đến khuya mới tan .

Cách chừng năm ngày đã đến giai kỳ, Thiên tử bèn sắm vật làm lễ thân nghinh, mướn người khiêng đi vì khiến Nhựt Thanh đưa lễ vật qua nhà Sài viên ngoại rồi nội đêm ấy làm lễ thành hôn.

Vợ chồng bèn lạy trời đất, lạy Viên ngoại rồi dất nhau vào chón động phòng ; a hườn đã dọn tiệc huê chúc trong phòng sẵn rồi.

Hai người bèn đầu chén uống với nhau, gọi là giao bôi.

Xong rồi tiểu thơ lại nói với Nhựt Thanh rằng :

- Tôi xin ra một câu đối nữa, như chàng đối đặng thông thì mới đặng bắt tay.

Nhựt Thanh nói :

- Nàng muốn ra câu chi thì ra đi.

Tiểu thơ liền viết ra một câu đối như vậy :

Hảo mạo hảo tài chơn khã ái.

Châu Nhựt Thanh ngẫm nghĩ một hồi, rồi đối lại rằng :

Đồng khâm đồng chắm mạc hiềm bản.

Thích nghĩa ra nôm như vậy :

Tốt mạo tốt tài nên đáng kính.

Chung mền chung gối chớ chê nghèo.

Thê Loan tiểu thơ xem rồi khen rằng :

- Thiệt rõ ràng là bực tài lang .

Nói rồi hai người bèn thay đổi y phục mà vầy cuộc gió trăng với nhau ; đêm ấy loan điền

phụng đảo vui chẳng hay cùng , vả lại trong đời có đêm nào vui cho bằng đêm động phòng huê chúc, ấy là lẽ thường, ai ai cũng biết . Sáng ra bữa sau, hai vợ chồng đều thức dậy rửa mặt mày xong rồi, bèn dắt nhau ra lạy Viên ngoại.

Viên ngoại nói với Nhựt Thanh rằng :

- Hiền tể tài cao bậc đầu, thi phú đều hay, con gái lão mà đặng sánh đôi, thiệt là may lắm.

Nhựt Thanh nói :

- Tiểu tể tài thường, nhạc gia khen chi quá.

Viên ngoại lại hỏi :

- Chẳng hãỵ mấy bữa rày tôn đại nhơn ở ngụ tại đâu ?

Nhựt Thanh nói :

- Cha tôi ngụ tại tiệm Lý gia.

Viên ngoại nói :

- Nay đã thành sui gia rồi, nhà này cũng rộng rãi ; vậy thì thỉnh lịnh tôn về đây mà ở , chẳng là tiện hơn, lại hôm sớm đặng chuyện vãn với nhau, chẳng hay hiền tể ý ra thế nào ?

Nhựt Thanh nói :

- Mong ơn nhạc phụ có lòng như vậy . Xin để tôi bẩm lại với cha tôi. Như người đẹp ý thì tôi sẽ mướn người đem đồ hành lý về đây .

Nói rồi liền trở vào phòng nói lại cho Tiểu thơ hay .

Tiểu thơ cả mừng nói rằng :

- Nếu cha chịu về đây thì tôi đặng cung phụng hôm sớm cho trọn đạo dâu con , mà rồi lang quân cũng đặng thần tình mộ khang, cha con gần gũi, vậy thì lang quân hay đi đi .

Nhựt Thanh nhơn thấy cha vợ và vợ thấy đều một ý, liền qua tiệm Lý gia, vào ra mắt

Thiên tử rồi nói rằng :

- Nay cha vợ và vợ tôi thấy cha ở tại tiệm một mình, e không người cung phụng, nên sai tôi về đây rước cha qua đó ở, vậy thì xin cha sắm sửa đi theo tôi .

Nguyên vì Thiên tử thấy vắng Nhựt Thanh thì buồn , nay thấy Nhựt Thanh về rước thì mừng vui chẳng xiết, liền sắm sửa hành lý, mướn người khiêng đi theo Nhựt Thanh qua Sài gia trang mà ở .

Khi về đến nơi, Nhựt Thanh chạy vào báo trước.

Sài viên ngoại cả mừng, chạy ra nghinh tiếp, vào đến trung đường , phân ngôi chủ khách ngồi .

Thiên tử bèn nói rằng :

- Mong ơn Viên ngoại chẳng bỏ nên tôi phải đến đây, chớ thiệt lòng tôi còn ngại .

Viên ngoại nói :

- Nay đã là sui gia với nhau rồi còn ngại gì làm chi .

Nói rồi liền khiến gia đình quét dọn một phòng phía bên Đông thính cho sạch sẽ cho ông sui nghỉ ngơi .

Từ ấy Thiên tử ngụ lại Sài gia trang, ngày thì đi du ngoạn các nơi, tối lại trở về mà nghĩ, hoặc ngâm thi vịnh phú , hoặc uống rượu đánh cờ chơi, lần hồi ngày tháng như thoi đưa, ở đó đã hơn vài tháng.

Lúc ấy nhằm sơ tuần tháng tư , cảnh sắc đượm nhuần, Thiên tử với Nhựt Thanh dắt nhau dạo chơi, đi đến Mã vương miếu , xem thấy miếu võ rộng rãi, thiên hạ tới lui đông đảo , những kẻ buôn bán bánh hàng, và thầy bán thuốc, thầy tướng cùng thầy coi quẻ cũng đông ; bước vào cửa thứ hai, lại thấy có người đang ngồi nói chuyện, Thiên tử và Nhựt Thanh dừng chơn lại nghe coi nói chuyện gì, ai ngờ người ấy đang nói tới Đại Minh

Chánh đực hoàng đế giá du Giang Nam, tại tửu lâu Hí phụng. Thiên tử nghe nói tích ấy thì khen rằng :

- Thiệt quả phong cảnh Giang Nam rất tốt , xem chơi chẳng nhàm, rất đỗi là đế vương xưa còn đến đây thay hưởng chi là trẫm.

Xem chơi một hồi trời đã gần tối , bèn dắt Nhựt Thanh ra khỏi cửa miếu, ý muốn về nhà ; đi đến giữa đàng vùng gặp một người thiếu niên vừa đi vừa khóc .

Thiên tử bèn bước tới hỏi thăm lai do .

Hồi 22 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Huỳnh thổ hào ỷ giàu hiếp khó Trương tú tài sợ khảo chết oan

Nguyên tại Dương châu phủ thành, ở nơi phía ngoài thành có một xóm kia kêu là Đồng An Lý , có một người nhà giàu họ Huỳnh tên Nhơn, tự Đắc Minh , gia tài ước có mấy mươi muôn, ruộng đất rất nhiều, tôi trai mọi gái cũng đông, có bốn đứa con trai, con lớn tên là Phi Long, cưới vợ là Châu thị ; con thứ hai tên là Phi hồ , cưới vợ là Vương thị, con thứ ba tên Phi Hồng , con út tên Phi Bưu đều chưa vợ, Phi Long và Phi Hồ đã vào nhà võ học, còn Huỳnh Nhơn thì mua chức Đồng Tri hãm, thường hay ý thể cướp đoạt vườn ruộng của người, lại gian dâm vợ con người ta, không có điều ác nào mà chẳng làm ; ngày kia nhằm lúc Thanh Minh giai tiết, nhà nhà đều đi tảo mộ. Thuở ấy lại có một người đàn bà, tên là Dương thị , tuổi mới năm mươi, chồng là Kế Xương mới mất, có để lại một người con gái tên là Nguyệt Kiều. Ngày ấy mẹ con dắt nhau đi tảo mộ, vừa gặp cha con Huỳnh Nhơn cũng đi tảo mộ , người con thứ ba là Phi Hồng ngó thấy Nguyệt Kiều dung nhan đẹp đẽ, cốt cách phương phi, cứ ngó theo hoài không nháy mắt, trong lòng khoan khoái yêu thương, song chẳng biết là con nhà ai, nên khi tảo mộ xong rồi, cứ đi sau lưng mẹ con Nguyệt Kiều theo về tới nhà , hồi thăm lối xóm mới biết là con gái của Kế Xương, bèn trở về nhà nói cho mẹ là Lý thị hay, muốn cưới Nguyệt Kiều làm vợ.

Đêm ấy Lý thị nói với Huỳnh Nhơn rằng :

- Hôm nay Phi Hồng đi tảo mộ, nó gặp một đứa con gái rất nên xinh đẹp, lấy làm vừa ý, muốn cưới làm vợ, nó đã hỏi thăm rồi, nàng ấy tên là Nguyệt Kiều , cha nàng là Kế Xương đã qua đời rồi, duy còn mẹ goá con cô, nếu mình đi nói thì không lẽ họ để làm chi mà không gả , vậy thì ông hãy cậy mai đi qua đó nói thử coi ra thế nào ?

Huỳnh Nhơn nói :

- Hèn chi hôm nay không thấy nó lạy mỗ mà chi hết , khi lên tới mộ nó gặp hai mẹ con nàng ấy thì nó theo đi mất, tôi cũng lấy làm lạ, không biết nó đi đâu , nay mẹ nói lại thì tôi mới hay, thôi, hể trúng ý nó, thì ta cậy mai nói phứt cho rồi .

Nói rồi liền kêu gia nhor là Huỳnh An vào dặn rằng :

- Người hãy đi qua Hoà An Lý kêu mẹ Trần má qua đây, vì ta có việc cậy va .

Huỳnh An lãnh mạng đi liền.

Qua đến nơi vào nhà nói với Trần má rằng :

- Lão gia có việc cậy dì, nên cho tôi qua đây kêu dì, vậy thì dì phải sắm sửa đi cho mau .

Trần má nói :

- Việc chi gấp dữ vậy, thôi để ta đóng cửa rồi sẽ đi , vừa nói vừa khoá cửa lại , rồi theo Huỳnh An tuốt qua Huỳnh gia trang, vào nhà ra mắt Huỳnh Nhơn , rồi nói rằng :

- Chẳng hay lão gia có việc chi đòi hỏi đến tôi ?

Huỳnh Nhơn nói :

- Chị chưa rõ vì hôm qua cha con tôi đi tảo mộ, gặp con gái của Kế Xương là nàng Nguyệt Kiều, dung nhan đẹp đẽ, cốt cách phương phi, tôi muốn cưới cho thằng con thứ ba của tôi là Phi Hồng, vậy nên tôi phải kêu chị qua đây mà cậy chị một phen, như chị nói cho thành việc rồi, thì tôi sẽ đền ơn cho chị, xin chị hãy ráng công một phen.

Trần má nói :

- Lão gia giàu có, lẽ nào va lại không gả ; vậy để tôi qua đó nói thử coi, như va nói lẽ nào thì tôi sẽ về thưa lại .

Nói rồi liền từ biệt Huỳnh Nhơn tuốt qua nhà Dương thị .

Dương thị ra rước vào nhà mời ngồi rồi hỏi rằng :

- Chẳng hay chị qua đây có việc chi ?

Trần má nói :

- Tôi qua đây nói với chị một chuyện, vì nay Huỳnh gia trang Tam công tử là Phi Hồng muốn đi nói con chị, nên cậy tôi làm mai , chẳng hay ý chị thế nào ?

Dương thị nói :

- Việc ấy thì tốt lắm ngặt vì lúc chồng tôi còn sanh tiền, đã hứa gả cho người khác rồi.

Trần má lại hỏi :

- Hứa gả cho ai ?

Dương thị nói :

- Hứa gả cho con trai Trương Đình Hiến, tên là Trương Chiêu, đã đậu Tú tài rồi ; ngặt năm ngoái anh sui tôi mới mất, tang phục chưa mãn, cho nên chưa đặt thành hôn.

Trần má nói :

- Nếu lệnh ái đã hứa gả cho Trương tú tài rồi thì thôi, để tôi về nói cho Huỳnh lão gia rõ .

Nói rồi liền từ biệt Dương thị trở về nói với Huỳnh Nhơn rằng :

- Nguyệt Kiều đã có chồng rồi, vì lúc cha nó là Kế Xương còn sống, thì đã hứa gả cho Trương tú tài , nhơn vì hai đảng đều mắc tang cha, cho nên chưa cưới.

Huỳnh Nhơn nói :

- Thôi, như vậy thì để tôi coi có nơi nào khác rồi tôi sẽ cậy chị.

Trần má bèn từ biệt ra về .

Khi Trần má về rồi thì Huỳnh Nhơn bèn kêu Phi Hồng nói rằng :

- Cha đã cậy Trần má đi nói Nguyệt kiều cho con, té ra mẹ nó là Dương thị nói rằng : Đã hứa gả cho Trương tú tài rồi, song hai đảng đều mắc tang cha, nên chưa cưới. Thôi, để cha đi kiếm chỗ khác cưới cho con cũng đặt.

Phi Hồng nghe nói, miệng tuy làm thinh nhưng trong lòng chẳng đẹp , bèn trở vào phòng trần trọc xồn xang, vùng phát bệnh lên, nằm liệt hơn mấy ngày không dậy.

Vợ chồng Huỳnh Nhơn vào phòng hỏi rằng :

- Con đau bệnh chi mà nằm hoài vậy hả , nói cho cha mẹ biết, đặt chạy thuốc cho con .

Phi Hồng đáp :

- Từ hôm đi tảo mộ về cho đến nay , trong lòng buồn bực chẳng an, nên mới sanh bệnh ra như vậy .

Nói rồi liền nhắm mắt lại nằm thiêm thiếp chẳng nói rằng chi nữa.

Vợ chồng Huỳnh Nhơn bèn trở ra ngoài thương nghị với nhau rằng : Nếu nó đau như vậy

thì phải rước thầy đến coi mạch cho nó mới xong.

Nói rồi liền kêu Huỳnh An sai đi rước thầy .

Huỳnh An lãnh mạng đi rước về một ông thầy tên là Hà Hữu Tế ; về đến nơi, Huỳnh An để ông thầy ngồi ngoài, rồi chạy tuốt vào phòng nói với Phi Hồng rằng : ông với bà dạy tôi đi rước thầy coi mạch cho cậu . Nay tôi đã rước thầy về đó, vậy xin cậu ráng ra ngoài cho thầy coi mạch .

Phi Hồng nói :

- Trong mình ta bủn rủn, dậy không nổi, vậy thì mời ông thầy vào đây mà coi .

Huỳnh An bèn chạy ra mời ông thầy vào .

Ông thầy theo vào trong phòng đặt tay coi mạch, coi rồi lại hỏi thăm căn bệnh phát tại ngày nào , xong rồi bèn trở ra ngoài nói với Huỳnh Nhon rằng :

- Trong mình của lệnh lang âm hỏa vọng lên, tim gan không đặng nở , ấy là tại trong lòng có việc chi không đặng xứng ý , nên mới sanh ra bệnh như vậy, nếu chẳng làm thang an tâm đều lý thì không mạnh đặng.

Liền lấy thuốc trao ra rồi từ biệt lui về .

Đêm ấy Phi Hồng uống thuốc vào rồi, bệnh chẳng thấy bớt chút nào hết, uống luôn hơn mấy bữa, bệnh càng thêm nặng .

Huỳnh Nhon lo rầu, bèn nói với vợ rằng :

- Mụ hãy vào phòng hỏi thiệt nó lại coi, vì có chi nó đau như vậy ?

Lý thị nghe lời chồng, đêm ấy vào phòng hỏi Phi Hồng rằng vậy chớ duyên có làm sao con đau như vậy , con hãy nói thiệt cho mẹ tính cho .

Phi Hồng nói :

- Căn bệnh của con đây có khi mẹ đã biết hết rồi, từ ngày con thấy mặt Nguyệt Kiều tới nay trong lòng hằng thương nhớ , cho nên mới sanh bệnh như vậy, nay dầu cho ông Biển Thước có sống lại đi nữa, thì cũng khó trị bệnh con , tưởng có khi con sống lâu chẳng đặng rồi .

Nói rồi liền nhắm mắt .

Lý thị nghe lời con nói như vậy liền trở ra ngoài nói với chồng rằng :

- Con mình đau đó là vì nó tư tưởng con Nguyệt Kiều, nên mới sanh ra bệnh như vậy, tôi tưởng có thuốc chi đi nữa thì cũng vô dụng ; vậy ông phải lo thế nào cứu mạng cho con, bằng để vậy thì tôi e bất tiện.

Huỳnh Nhon ngẫm nghĩ một hồi rồi nói rằng :

- Nguyệt Kiều đã hứa gã cho người rồi , dầu có lo thế nào đi nữa cũng không phải dễ, vậy thì để mai tôi kêu Trần má qua đây coi va có kế chi chẳng ?

Qua bữa sau, Huỳnh Nhon lại sai Huỳnh An đi kêu Trần má .

Huỳnh An vâng lệnh đi chẳng bao lâu, đã dắt Trần má về tới .

Huỳnh Nhon bèn nói với Trần má rằng :

- Cũng vì đi nói Nguyệt Kiều không đặng, cho nên Phi Hồng mang lấy bệnh tương tư , thuốc men điều trị hết hơi mà không mạnh, nên tôi phải kêu chị qua đây, coi có mưu chi đặng giải cứu .

Trần má nói :

- Nếu đau bệnh ấy thì có thuốc chi cứu cho đặng, duy có cưới cho ông Nguyệt Kiều thì bệnh mới lành , lão gia phải lo mới đặng .

Huỳnh Nhon nói :

- Nguyệt Kiều đã hứa gã cho Trương tú tài rồi , lo làm sao cho đặng ?

Trần má nói :

- Việc ấy lão gia chẳng muốn thì thôi, chớ lão gia muốn, thì tôi ra một kế, Nguyệt Kiều ắt đặt về tay .

Huỳnh Nhon nói :

- Kế ra thế nào ?

Trần má nói :

- Tôi nhắm Trương Chiêu là một tên Tú tài nghèo khổ, cho một người tới lui làm quen với hán, rồi thừa cơ khuyên hán nhượng vợ lại, bắt quá cho hán đôi ba trăm lượng bạc thì hán ắt mừng, bằng nếu hán chẳng chịu, thì lão gia sai người đem tang vật phao cho hán, rồi vu cáo cho hán chứa ăn cướp , vả lại lão gia vẫn có thân thiết với quan Phủ lăm, hãy cầu người sai quân đến bắt hán đem giam vào ngục, rồi hại hán cho chết đi, chừng ấy có lo chi là Nguyệt Kiều không đặt về tay ; tôi tính như vậy, song chưa biết lão gia tưởng ra thế nào ?

Huỳnh Nhon nghe nói cả mừng , bèn khen rằng :

- Tôi không dè chi có mưu cao như vậy , thôi, để mai tôi sai người qua đó thử coi .

Đêm ấy Trần má ở tại Huỳnh gia dùng cơm tối, ăn uống no say rồi mới về nhà .

Ngày thứ Huỳnh Nhon bèn chọn đặt một người , tên là Ngũ Bình, vốn có quen biết với Trương Chiêu , liền giao cho Ngũ Bình mười lượng bạc ròng, khiến đi làm việc ấy .

Ngũ Bình lãnh bạc rồi bèn tìm đến nhà Trương Chiêu nói rằng :

- Tôi có một người bạn hữu, muốn mượn anh vẽ ít cây quạt , chẳng hay anh tính bao nhiêu ?

Trương Chiêu nói :

- Anh em quen biết nhau rồi, bao nhiêu cũng đặt, lựa là phải nói giá làm chi .

Ngũ Bình bèn giao quạt và tiền công cho Trương Chiêu, rồi lại nói rằng :

- Hôm nay tôi được mấy lượng bạc hoạnh tài, muốn lên tiên lầu kiếm rượu tốt uống chơi, như Tú tài chẳng bỏ bụng tôi thì đi với tôi cho vui .

Trương Chiêu nói :

- Tôi không muốn làm cho anh tốn tiền như vậy.

Ngũ Bình nói :

- Anh em với nhau ngại gì làm chi.

Rồi đó hai người dắt nhau tìm đến tửu lầu , lựa chỗ ngồi xong rồi liền kêu tửu bảo đem rượu ngon lại.

Tửu bảo vâng lời, đem đồ ăn và rượu lại để nơi trên bàn ; hai người liền rót ra uống.

Ngũ Bình bèn mở ví ra nói rằng :

- Cách nhau đã lâu, chẳng hay năm nay bề làm ăn thế nào, bác còn mạnh giỏi hay chẳng , vợ con đã cưới hay chưa ?

Trương Chiêu nói :

- Năm ngoài cha tôi đã mất, vì có tang nên chưa cưới vợ , trong mấy năm nay tôi duy có vẽ quạt mượn cho họ kiếm chác mà chi độ cho qua ngày, không lấy chi làm khá.

Ngũ Bình lại giả ý hỏi rằng :

- Lúc bác còn sanh tiền đã nói con ai cho anh, trong bọn anh em với nhau chẳng hề chi, anh hãy nói cho em biết với.

Trương Chiêu nói :

- Lúc cha tôi còn sanh tiền, đã nói con gái của Ân Kế Xương, song nhạc gia của tôi cũng đã qua đời rồi, hai bên đều có tang phục, cho nên việc cưới gả phải đình lại đó.

Ngũ Bình lại hỏi :

- Có phải là con bà Dương thị, bà ấy trạc chừng năm chục ngoài tuổi, nàng ấy phải tên là Nguyệt Kiều chăng ?

Trương Chiêu nói :

- Phải đa, sao anh biết đặng ?

Ngũ Bình nói :

- Như ai thì tôi không nói, chớ tôi với anh đã quen biết lâu năm, kết giao đã hậu, cho nên không lẽ mà tôi không nói, vì người đàn bà ấy thiệt là chẳng hiền , lúc còn nhỏ thì ở đã chẳng ra gì, nay lại dạy con làm điều bất chánh, trai gái với người ta, người người đều biết, không lẽ anh không hay.

Trương Chiêu nghe nói làm thình ngấm nghĩ hồi lâu , rồi mới mở miệng hỏi rằng :

- Lời anh nói quả thiệt như vậy sao, còn người trai gái với nó là ai ?

Ngũ Bình nói :

- Tôi nghe người ta nói rằng người trai gái với nó là Phi Hồng, là người con thứ ba của Huỳnh Nhon , thường tới lui với nhau hoài, may là chưa cưới hỏi chi, như chừng cưới hỏi rồi, thì anh phải cẩn thận cho lắm, nếu để qua lại với người tình nhon nhiều lần, thì tánh ma5ng anh ắt chẳng khỏi lâm tay độc thủ; anh hãy tính trước cho sớm.

Trương Chiêu nghe Ngũ Bình nói vậy thì không yên, song cũng không biết chơn giả thể nào , bèn uống sớ sịa một hồi rồi nói với Ngũ Bình rằng :

- Lời anh chỉ là nghe người ta nói, chớ mắt cũng chưa thấy thiệt rõ ràng, còn như tôi thì nghèo sát đất lấy chi mà lo tính bây giờ . Ngũ huynh có kế chi hay, xin dạy biểu giùm tôi với .

Ngũ Bình nói :

- Tôi có một lời , song chưa biết anh có bằng lòng cho tôi nói hay chăng ?

Trương Chiêu nói :

- Nếu anh có lời chi hay xin chớ ngại, hãy nói ra cho tôi rõ với.

Ngũ Bình nói :

- Những đờn bà không hiền như vậy, dù có cưới về nhà thì cũng không tốt gì , mà lại còn sợ nó sanh hậu hoạn ra nữa, chi bằng hồi phút nó đi , cho nó lấy Phi Hồng, mình lại khiến người đến nói với Phi Hồng mà khấu bán vài ba trăm lượng, đi kiếm chỗ khác cho hiền lương mà cưới , anh liệu ra thể nào ?

Trương Chiêu nói :

- Sự tình như vậy, thì phải suy xét cho chẵn, lời người ta nói chẳng nên vội tin, để tôi dò cho minh bạch rồi bữa khác sẽ hay.

Khi hai người ăn uống rồi, bên xuống lầu từ biệt nhau mà đi, ai về nhà nấy.

Đêm ấy Trương Chiêu về nhà nằm ngủ chẳng yên, trông cho mau sáng, sai người qua bên nhà mẹ vợ, đem những việc ấy mà tra hỏi một hồi, mới hay Huỳnh Nhon đã có cây Trần má làm mai qua nó mà mẹ vợ mình không gả, chừng ấy mới biết Ngũ Bình gạt mình , bèn lập chủ ý, lo vẽ cho rồi hết mấy cây quạt của Ngũ Bình, rồi đợi va qua sẽ hay.

Chừng mấy ngày Ngũ Bình qua lấy .

Trương Chiêu bèn giao hết quạt cho Ngũ Bình và nói rằng :

- Ngũ huynh, như mấy lời anh nói hồi trước đó tôi đã dọ lại chắc chắn rồi, ấy là tại anh nghe họ đồn huyền , may chớ không thì tôi đã hỏi vợ tôi đi rồi còn gì, anh hãy về nói lại với Huỳnh Nhon , chớ có tưởng quấy mà uống công.

Nói bấy nhiêu điều rồi bỏ mà đi vào chẳng thèm chuyện vắn chi với Ngũ Bình nữa.

Ngũ Bình mắc cỡ liền lấy quạt rồi đi về một nước.

Tuốt qua Huỳnh gia trang, vào đến thơ phòng, ra mắt Huỳnh Nhon mà nói rằng :

- Việc ấy chẳng xong, tôi đã đến làm bộ mướn Trương Chiêu vẽ quạt , rồi dặt va lên tiên lầu uống rượu , kiếm lời dụ gạt va, chẳng dè va dọ lại hơn mấy ngày , hôm nay tôi đến lấy quạt, bị va mắng cho một hồi, va lại nhắn tôi về nói lại với cha con Thức thai, chớ có tưởng quấy mà phiền lòng. Va nói bấy nhiêu lời rồi quày quả vào trong chẳng thèm nói chuyện với tôi nữa, thiệt va khi đời quá , tôi lấy làm tức giận . Thức thai phải có phương pháp gì làm cho hấn chết đi, vả lại Thức thai với quan Phủ có tình thân thiết với nhau lắm, sá chi một tên học trò khó như vậy mà để cho nó địch thể với mình sao , phải làm cho tới chuyện thử coi Nguyệt Kiều có về tay ta hay không cho biết, chẳng hay Thức thai có kể chi chẳng ?

Huỳnh Nhon nói :

- Việc ấy có khó chi, để mai ta làm một lá đơn, vào nha quan Phủ mà báo rằng ta bị ăn cướp, cầu người sai bắt Trương Chiêu, nói rằng nó là đứa ngòi không mà chia của, đồng loả với ăn cướp ; còn người đem đồ tang giấu vào nhà nó cho sẵn, hễ bắt đặng đồ tang, thì còn chi là nó, kể ấy người liệu thể nào ?

Ngũ Bình nói :

- Hay lắm, vậy thì phải làm cho mau, chớ nên để lâu.

Huỳnh Nhon bèn viết một lá đơn rồi trao cho Ngũ Bình xem thử.

Đơn như vậy :

Bẩm vì tôi là Huỳnh Nhon, niên canh sáu mươi tuổi người ở đất Dương châu , nhon bị ăn cướp, nay dọ đặng thiệt tang chứng rõ ràng, nên đến nhờ ơn Công tổ lão gia sai người đi bắt : Nguyên vì tên ấy ở tại Đồng An Lý, thưở nay cũng chẳng chi lạ, chẳng dè hôm ngày mồng năm tháng tư năm này , chừng lúc canh ba, có một bọn ăn cướp hơn ba mươi người, đều cầm binh khí phá cửa xông vào cướp giựt vàng bạc và đồ nữ trang rất nhiều , tri hô không kịp . Qua bữa sau, tôi mới cho người dọ coi, rõ đặng đồ tang tại nhà Tú tài Trương Chiêu, và bọn ăn cướp thường vắng lai với va, thiệt rõ ràng là va đồng mưu với nó, ngòi không mà chia của , nếu chẳng bẩm thỉnh xét bắt, thì địa phương sao đặng an ninh , nên phải sai gia nhon là Huỳnh An, dâng lá đơn này, ngửa trông lượng trên, sai quân xét bắt, như quả có đồ tang, thì cứ công pháp mà làm án, tôi rất cảm đội muôn đời Công tổ đại lão gia đài tiền.

Tôi xin kể những đồ mất ra sau này, xin ngài ra ơn mà thi hành.

Năm.. tháng tư... ngày

Huỳnh kim chúc năm đôi, nặng nổi năm mươi lượng ; vàng lá ba trăm lượng , bạc ròng hai ngàn lượng ; trân châu hai hộp, hơn trăm ngoài hộp ; áo bào năm mớ ; quần hàng quần kiểu đàn ông đàn bà, mỗi thứ mười cái ; ngọc chúc năm đôi, triều châu hai bộ ; kim giai chỉ bốn cái ; lư đồng ba bộ , đồ thiếc hơn ba trăm cân , mền hàng tám cái ; đồ cổ ngoạn hơn sáu mươi món ; đồng hồ năm cái ; san hô thợ lớn nhỏ hơn ba mươi cây ; đồ thủ suất bằng vàng ước hơn hai trăm món ; bằng bạc cũng hơn hai trăm món , đồ đồng tạp vật lớn nhỏ tính hơn ba trăm món ; đồ ngọc khí hơn một trăm cái ; bằng chỉ ba cái , áo hàng hơn năm chục cái ; áo vải hơn hai trăm cái , còn nhiều vật khác khó kể cho hết .

Cộng kể hết thảy, ước đáng giá bạc hơn ba muôn dư lượng.

Ngũ Bình xem rồi, bèn trao lại cho Huỳnh Nhon và nói rằng :

- Đơn này làm rất hay , vậy phải sai người đầu độ cho sớm.

Huỳnh Nhon liền viết một phong thơ riêng nữa rồi trao cho Huỳnh An, đem đến nha Tri phủ, giao cho hiệu phòng dâng vào .

Ngày ấy Tri phủ tiếp đặng lá đơn và thơ của Huỳnh Nhon, liền vội vả sai Từ ban nha dịch hơn hai chục người, hiệp với Ngũ Bình đi đến nhà Trương Chiêu, chẳng nói chi hết cứ áp vào bắt đặng Trương Chiêu còng lại, còn Ngũ Bình thì đã có giấu sẵn đồ tang trong mình, giả vào phòng Trương Chiêu xét, rồi lấy ra cầm nơi tay tri hô lên rằng mình xét đặng.

Quan nha dịch liền dẫn về công đường.

Lúc quan Phủ đã ngồi tại công đường chờ sẵn; thấy dẫn Trương Chiêu về thì hét lên rằng:

- Hãy đem phạm nhon vào đây cho mau.

Quan nha dịch liền dẫn Trương Chiêu và đem đồ tang vào dâng lên rồi biểu Trương Chiêu quì xuống.

Tri phủ bèn nạt rằng:

- Sao ngươi dám cả gan, mình đã làm một tên Tú tài, sao chẳng giữ bổn phận, lại chứa lủ gian, đặng ăn cướp tài vật của Huỳnh gia, hôm nay đã bắt đặng tang tích rõ ràng, còn lẽ gì chối cãi nữa sao?

Trương Chiêu bèn khóc bầm rằng:

- Tôi con nhà học trò, thường an phận thủ pháp, đâu dám kết liên với bọn phi đồ mà ăn cướp hay sao, nhon vì Huỳnh Nhon dòm thấy vợ tôi có nhan sắc, muốn cưới cho con và nên sai Ngũ Bình đến dụ tôi bán vợ cho Phi Hồng, tôi không chịu, lại mắng nhiếc Ngũ Bình, nên mới sanh ra điều oán hận; nay va lại vu cho tôi đồng lõa với quân gian, ngồi không chia của, xin Công tổ đại lão gia tra cho minh bạch tha tôi về thì ơn ấy sánh tày non biển.

Tri phủ nói:

- Ngươi nói rằng ngươi chẳng phải đồng lõa với quân ăn cướp, vì có nào đồ tang có tại trong phòng ngươi, nếu chẳng khảo ngươi thì ắt chẳng chịu khai.

Nói rồi liền nạt quân nha dịch biểu đánh cho đau.

Lúc ấy Huỳnh Nhon đã hối lộ với quân nha dịch rồi, cho nên khi chúng nó nghe có lệnh quan Phủ dạy đánh, liền áp ra bắt Trương Chiêu lột hết y phục, dè xuống đánh hơn năm chục roi.

Quan phủ nói:

- Hỏi nó coi có chịu khai hay không?

Trương Chiêu nói:

- Oan tôi lắm, không biết chi mà khai.

- Quan Phủ nói:

- Nếu chẳng dụng trọng hình thì nó không chịu khai.

Bèn khiến quân trói kẻ lại rồi treo lên hồng chơn. Treo đặng chừng một khắc, có tên thơ lại bầm rằng:

- Treo nó đã chết giắc rồi, xin lão gia hãy thả nó xuống, chớ nó tỉnh rồi sẽ dỗ nó mà hỏi thì mới xong cho.

Quan Phủ nghe nói liền khiến quân thả xuống.

Lúc ấy Trương Chiêu bị treo hôn bất phụ thể, mở xuống giây lâu mới tỉnh lại đặng.

Tên thơ lại bầm lại gần đỡ rằng:

- Trương tú tài, nếu ngươi chẳng chịu khai, thì chịu khảo nữa sao nổi, vậy thì khai đỡ đi rồi sẽ liệu toan thể khác chẳng là hay hơn.

Trương Chiêu bèn nghĩ thầm rằng:

- Hôm nay nếu ta chẳng khai thì ắt là phải chết, chi bằng khai đỡ đi cho khỏi bị khổ hình.

Nghĩ rồi bèn nói với quân nha dịch rằng :

- Thôi, để ta khai phứt cho rồi .

Quân nha dịch liền bước tới bẩm rằng :

- Hần đã chịu khai rồi .

Tri phủ cả mừng , bèn khiến mở trói ra, lại giao giấy mực cho làm tờ khai .

Trương Chiêu không biết làm sao, phải lãnh giấy viết ra một tờ khai như vậy :

Bẩm vì làm lời khai, tôi là Trương Chiêu hai mươi hai tuổi , ở tại phủ Dương châu, nhon vì nghèo khổ, không đủ ăn, nên phải kết liên với bọn ăn cướp, hôm ngày rằm tháng tư , dắt nhau đến đánh nhà Huỳnh Nhon, giựtặng bạc vàng chia nhau mà xài , nay đã bị bắt nên phải khai ngay .

Năm . . . tháng . . . ngày . . .

Quan Phủ xem tờ khai rồi, liền dạy đem giam vào ngục.

Ngày ấy Ngũ Bình dọặng mình bạch, bèn chạy về nói với Huỳnh Nhon rằng :

- Nay Trương Chiêu đã chịu khai rồi , quan Phủ đã giam chàng vào ngục, vậy thì phải lấy bạc cho quân giữ ngục, khiến nó tuyệt lương cho hắn chết phứt đi, rồi sẽ khiến người ôm lễ vật đến nhà Dương thị , như va chẳng chịu thì lại làm một lá đơn khác bẩm nữa, nói rằng va loại hôn (lương gạt của mà không gả con) . Chừng bắt va đến Phủ rồi thì có lo chi là va không gả .

Huỳnh Nhon nói :

- Vậy thì cứ y theo kế mà làm.

Nói rồi lấy bạc ra, giao cho Ngũ Bình đem vào ngục hành sử .

Ngu Bình lãnh bạc lộn vào lưng đem vào trong ngục, nói với quân giữ ngục rằng :

- Nay tôi vâng lệnh Huỳnh lão gia, đem bạc vào đây cho nhon huynh, xin tuyệt lương cho Trương tú tài chết đi, như quả nên việc thì người còn tạ ơn thêm nữa, còn như bạc này đây, chẳng qua là làm tình chút đỉnh đó mà thôi .

Quân giữ ngục nói :

- Anh hãy về nói lại với Huỳnh lão gia việc ấy xin để mặc tôi .

Nói rồi liền thò tay lãnh lấy gói bạc.

Ngũ Bình giao bạc xong rồi liền trở về ra mắt Huỳnh Nhon và nói rằng :

- Việc ấy đã xong rồi, vậy thì phải sắm sửa bạc vàng lễ vật cho sẵn, chớ chừng ít ngày rồi ta sẽ tính.

Huỳnh Nhon lại đưa bạc cho Ngũ Bình và nói rằng :

- Người hay đem bạc ra tiệm bánh đặt bánh cho sẵn .

Ngũ Bình lấy bạc đi liền .

Nói về quân giữ ngục tên là Huỳnh Giang, ăn lót bạc của Huỳnh Nhon rồi, thiệt quả nó bỏ đói Trương Chiêu hơn mấy ngày, rồi lấy mở heo rang một chén com nguội mà cho ăn ; khi ấy Trương Chiêu đã đói quá rồi, thấy com thì ăn liền, đêm ấy quả nhiên sanh bệnh, trong mình nóng vùi, Huỳnh Giang lại lấy nước bã đậu cho uống .

Trương Chiêu uống chén bã đậu vào rồi thì chảy ngay sống trường, chẳng đầy hai ngày, hồn về địa phủ.

Huỳnh Giang liền đi báo bẩm cho quan Phủ hay rằng :

- Trương Chiêu lâm bệnh mà bỏ mình.

Khi ấy Ngũ Bình vào ngục dọ đã rõ ràng, bèn trở về ra mắt Huỳnh Nhon và nói rằng :

- Trương Chiêu nay đã thác rồi, vậy thì phải kêu Trần má qua thi hành việc ấy.

Huỳnh Nhon liền sai Huỳnh An đi kêu Trần má đến rồi dặn rằng :

- Hôm nay chị phải ở đây mà nghĩ, ngày mai sẽ đi với Ngũ Bình, đem trà bánh lễ vật bạc vàng qua bỏ đại bên nhà Dương thị và nói rằng : Ngày mồng hai tháng sáu sẽ qua rước dâu, coi va nói làm sao cho biết.

Trần má vàng lời ; qua bữa sau dắt Ngũ Bình đi theo và những phu nhon hơn mười người, khiêng hơn mười tạ bánh trái và lễ vật, đem qua nhà Dương thị .

Khi đến nơi vừa bước chơn vào, bèn nói với Dương thị rằng :

- Kính mừng, kính mừng.

Dương thị hỏi :

- Có chi mà mừng .

Còn Nguyệt Kiều ngó thấy Trần má đến nhà thì bỏ đi vào phòng.

Dương thị chưa kịp nói chi, bỗng thấy hơn mười người khiêng lễ vật hơn mười tạ dư, đem thẳng vào nhà .

Dương thị sùng sốt, không biết là việc gì, bèn hỏi rằng :

- Các người làm chi vậy ? Hay là đem lộn nhà hay chẳng ?

Trần má nói :

- Có lộn gì đâu, vì hôm tháng trước tôi vâng mạng Huỳnh lão gia đến đây làm mai nói lĩnh ái cho tam công tử , lúc ấy An nhon đã hứa chịu rồi, nay lại quên hay sao mà nói như vậy . Nay đặng tốt ngày nên phải đem lễ vật qua định ngày, chừng mồng hai tháng sáu sẽ qua rước dâu .

Nói dứt lời, liền sắp hết trà bánh lễ vật ở nơi giữa nhà.

Dương thị nói :

- Hôm trước tôi đã có nói rằng : Con tôi đã hứa gã cho Trương tú tài, lẽ đâu một gái mà gã hai chồng, hôm nay còn qua mà nói chi lạ vậy ?

Trần má nói :

- Nhon vì rết của chị là Trương tú tài đồng lỏa với bọn phi đồ mà đi ăn cướp, quan Phủ bắt về tra vấn, va đã khai thiệt, nên phải bị giam vào ngục, nay đã chết rồi, tôi tưởng lại Huỳnh Nhon đây là một người giàu có tiền của đầy đủ, đất vườn chẳng thiếu, nếu gã lĩnh ái vào đó chẳng là có phước lắm sao , dẫu cho chị không chịu cũng không đặng.

Dương thị nói :

- Việc cưới gã thì hai nhà khứng chịu mới xong, chớ có lý nào lại ép ổng hiếp bức người gã con cho mình , nếu vậy thì chẳng có phép vua hay sao ?

Trần má cười rằng :

- Nay Tri phủ với Huỳnh lão gia thân thiết với nhau lắm , nếu chị không chịu, thì tôi e mẹ con chị chẳng khỏi bị bắt đến công đường, chừng ấy ăn năn đã muộn.

Dương thị nói :

- Vậy thì lễ vật chị hãy đem về để tôi thương nghị với cháu tôi là Lâm Phiêu, bữa khác chị đến tôi sẽ trả lời cũng chẳng muộn chi.

Trần má nói :

- Lễ vật thì để đó trong chừng ba ngày tôi sẽ qua nói chuyện.

Nói rồi bèn dắt Ngũ Bình và mười đứa nhon phu ra về .

Dương thị biết mình có thể khó nổi cự đương , thiệt là khó khốc với trời mà khôn than cùng , bèn trở vào phòng nói với con mình là Nguyệt Kiều rằng :

- Nay Trần má lại đến cưỡng bức mẹ gã con hoài va lại nói rằng chồng con đã bị quan phủ bắt giam , thác tại trong ngục rồi . Như vậy làm sao mẹ con ta không hay không biết

chi hết , vậy thì để mẹ cho người đi kêu anh con là Lâm Phiêu qua đây , biểu nó dò coi việc ấy thế nào, rồi sẽ lo liệu .

Nguyệt Kiều nói :

- Nó hiếp người như vậy thiệt là vô lý , thoãng như nó có đến nữa thì con duy có thác mà thôi ; xin mẹ hãy đi kiếm anh con , đặng cậy đi dò nghe coi cho biết chồng con bị người nào mưu hại, và vì làm sao mà thác cho biết.

Dương thị nghe lời con nói bèn cậy người lối xóm đi kiếm Lâm Phiêu .

Chẳng bao lâu Lâm Phiêu đến nhà hỏi rằng :

- Chẳng hay dì kêu cháu đến đây có việc chi chẳng ?

Dương thị nói :

- Cháu chưa rõ, nhơn vì ngày hôm qua này có Trần má dắt người khiêng lễ vật qua đây, nói rằng Huỳnh Nhơn muợn cưới em cháu cho con va, dì nói rằng đã hứa gả cho họ Trương rồi, Trần má lại nói : Trương tú tài hiếp lửa ăn cướp, nên bị quan Phủ bắt giam nay đã thác rồi , vậy thì cháu phải lam ơn đi dò giùm tin em rể của cháu, coi bị người nào mưu hại, rồi cháu về đây nói cho dì nghe thử coi việc ấy thế nào .

Lâm Phiêu nghe nói bèn đứng dậy từ giả đi liền, qua đến giờ thân mới trở về , đem hết đầu đuôi các việc mình đã dò nghe rõ ràng mà thuật lại một hồi .

Nguyệt Kiều bèn khóc rống lên nói rằng :

- Loài cường nhơn rất nên độc ác , nó âm mưu hại thác chồng tôi , nếu nó đến nhà làm bức tôi , thì dầu có thác tôi cũng chẳng nghe .

Nói rồi liền lấy đồ tang phục và lập một chỗ linh vị mà thờ chồng .

Dương thị thấy con trình tiết như vậy thì cũng chịu theo ý con , rồi cầm Lâm Phiêu như Trần má có đến thì có người giúp đỡ .

Cách ít ngày quả có Trần má đến nữa, Lâm Phiêu bước tới mắng rằng :

- Bậy quả là đồ súc vật , nay còn dám tới nữa sao, bây dùng mưu hại em rể ta thác rồi, nay còn đến làm bức em gái ta nữa sao ? Có đâu mà ngang ngược như vậy , nếu mi chẳng về đi, thì ta ắt đánh chết.

Trần má nói :

- Ngươi là người chi mà dám nói ngang như vậy . Nguyệt Kiều đã hứa gả cho nhà họ Huỳnh, trà bánh lễ vật đã thâu nạp rồi , sao ngươi cả gan lại dám mắng ta, ngươi tên họ là chi hãy nói cho ta biết.

Lâm Phiêu nói :

- Ta là Lâm Phiêu, Nguyệt Kiều là em ta, Dương thị là dì ta, mi chẳng biết ta sao, để ta làm cho mi biết mặt.

Vừa nói vừa huơ tay, thoi Trần má hai thoi rất nặng.

Dương thị e Lâm Phiêu giận đánh sảy tay mà mang hoạ , bèn bước tới khuyên giải Lâm phiêu rằng :

- Cháu đánh nó làm chi , hãy đuổi nó ra cho khỏi cửa thì thôi .

Lâm Phiêu nghe lời bèn vói nắm tay Trần má kéo tuốt ra ngoài, thoi thêm ít thoi, đá thêm vài đá, rồi bỏ đó vào đóng cửa lại, chẳng thềm nói tới .

Lối xóm thấy đều sợ thế Huỳnh Nhơn, chẳng ai dám nói rằng chi hết ; duy có một vài người biết việc mẹ con Dương thị bị hiếp, hậm hực ra khuyên giải rằng :

- Hôm nay cũng đã tối rồi, chị đây gây gỗ làm chi, hãy về cho rồi thì tốt hơn. Lại năm ba chú thiếu niên can đảm, chẳng biết sợ ai, thấy việc như vậy thì cũng bắt bình dùm cho mẹ

con Dương thị, bèn chưởi mắng Trần má om sòm.

Trần má thấy vậy nên phải nhịn thua chạy tuốt về ra mắt Huỳnh Nhơn, đem việc Dương thị chẳng chịu, Lâm Phiêu chưởi mắng đánh đuổi thuật lại một hồi.

Huỳnh Nhơn că giận nói rằng :

- Nó đã thọ lễ vật và tiền bạc của ta, sao nay không chịu, lại còn xúi cháu làm hung, nếu ta chẳng ra tay độc, thì nó chẳng biết ta lợi hại thế nào.

Trần má nói :

- Phải hại nó như rết nó vậy, thì mới gọi là tay thủ đoạn.

Huỳnh Nhơn nói :

- Có khó chi .

Ngẫm nghĩ một hồi rồi làm một lá đơn nữa như vậy :

Bẩm vì tôi là Huỳnh Nhơn sáu mươi tuổi chẵn, ở tại Dương châu, nhơn vì sự gặt gẫm lễ vật, gian loại hôn nhơn, xin quan trên ra ơn cho người đi bắt, và khiến va gã phứt cho rồi, cho trọn nghĩa nhơn luân. Nguyên thẳng con thứ ba của tôi tên là Phi Hồng, có cây mai dong là Trần má, hồi tháng tư này đi đến nói con gái của Dương thị là Nguyệt Kiều, lễ vật bạc vàng thảy đều nạp đủ, hiện có hôn thờ để làm bằng cứ ; mới hôm mồng hai tháng sáu này, Trần má qua đó đặng trình ngày chẳng dè Dương thị lại trở lòng mà cự chẳng chịu giao con, lại xúi người cháu tên là Lâm Phiêu, xông ra chưởi mắng đánh đuổi mai dong ra cửa, mai dong về nói lại, tôi lấy làm kỳ dị, sau hỏi dò nghe coi mới hay rằng anh em nó thông gian với nhau, nên mới không chịu lấy chồng, bởi nó gian trá gặt gẫm lễ vật, thông gian loại hôn, thiệt là coi vương pháp như không, nên tôi phải đến cầu quan trên ; Xin bắt mẹ con Dương thị và thông hung thủ là Lâm Phiêu, đến chốn công đường hỏi tra cho rõ ngay gian, làm cho Dương thị đưa con qua nhà tôi cho xong cuộc hôn nhơn, thì ơn lão gia rất nặng.

Công tổ đại lão gia đài tiền, ấn chuẩn thi hành.

Năm... tháng... ngày...

Khi Huỳnh Nhơn viết đơn rồi, lại viết thêm một phong thơ riêng, sai gia nhơn là Huỳnh An đem đi.

Huỳnh An vâng lệnh lãnh đơn và thơ đi đến Tri phủ nha môn, tìm vào Hiệu phòng đầu đệ

Đêm ấy quan Phủ ngồi tại nội đường xem những đơn từ, xem đến lá đơn và phong thơ của Huỳnh Nhơn rồi nghĩ rằng : Phen trước đã hại Trương Chiêu rồi, nay lại còn bằm việc loại hôn nữa ; thôi để mai ta sai người đến hỏi va mà mượn một ngàn lượng bạc, như va chịu cho thì ta ra sức còn như va không cho thì ta bỏ qua, coi va liệu thế nào cho biết.

Nghĩ rồi bèn viết thơ, sáng ra sai người đem cho Huỳnh Nhơn. Trong thơ ấy có câu như vậy :

Việc Dương thị đó thì tôi đã sai người bắt rồi, song hôm nay tôi có túng xài chừng một ngàn lượng, xin nhơn huynh nghĩ tình anh em cho tôi mượn đờ ít ngày, chừng lương vụ xong rồi thì tôi hườn lại .

Khi Huỳnh Nhơn tiếp đặng thơ ấy thì biết ý quan Phủ, rõ ràng muốn khấu mình một ngàn lượng bạc thì mới chịu làm, cực chẳng đã không biết làm sao, phải đem y số giao cho Huỳnh An đem đến dâng cho Tri phủ.

Tri phủ bèn nói với Huỳnh An rằng :

- Người trở về nói với Huỳnh lão huynh rằng : Ta rất cảm ơn, còn việc ấy để mặc ta liệu định .

Huỳnh An từ tạ lui về nói lại cho Huỳnh Nhon hay .

Còn quan Phủ, khi Huỳnh An về rồi, thì lập tức đòi sai dịch vào trong dặn rằng : Người phải đi bắt Dương thị, Nguyệt Kiều và Lâm Phiêu cho mau, chớ nên chậm trễ mà làm công sự.

Tên sai dịch vâng lệnh ra ngoài kêu thêm ít tên, tuốt qua nhà Dương thị chẳng nói chi hết, áp vào bắt hai mẹ con Dương thị và Lâm Phiêu ba người, trói lại dẫn về công đường, vào bẩm cho Tri phủ hay .

Tri phủ liền ra giữa công đường, hai bên thơ lại và sai dịch đứng hầu.

Tri phủ liền nạt quân sai dịch dẫn Dương thị vào trước.

quân sai dịch tuân lệnh dẫn Dương thị vào để quỳ trước án đường, quan Phủ bèn nạt rằng :

- Huỳnh Nhon kiện người rằng gạt gẫm tài vật, lại dung túng cho con gái thông gian với cháu là Lâm Phiêu, nên chẳng chịu gả, nay ta dạy người phải mau mau về gả cho Huỳnh Phi Hồng lập tức, thì ta dung thứ , bằng nghịch ý thì pháp luật khó dung.

Dương thị bẩm rằng :

- Nào tôi có thâu nạp lễ vật của va bao giờ, vì con thứ ba của va lúc đi tảo mộ, thấy con gái tôi xinh đẹp, nên có cậu Trần má đến nói con tôi, ngặt vì con tôi đã hứa gả cho Trương tú tài, không lẽ mà gả hai chồng nên tôi không dám chịu, từ chối đôi ba phen , hôm tháng trước đây va lại sai nhiều người đem lễ vật qua nói rằng , rở tôi ăn cướp bị giam đã chết rồi, ép tôi phải gả con tôi, song tôi cũng không chịu, va lại bỏ lễ vật đó không chịu đem về, tôi bèn sai cháu tôi là Lâm Phiêu đi dò nghe thì mới rõ là rở tôi bị va mưu hại. Tôi nghĩ lại va là cừu nhon, lẽ đâu đi gả con cho quân gian ác, và lại con gái tôi tình nguyện thủ tiết , chớ không thêm cái giá mà lấy kẻ thù ; đến nay lễ vật cũng còn y nguyên , một mảy tôi không động tới , xin lão gia tra hỏi lại cho minh bạch, mà tha mẹ con tôi về, còn lễ vật ấy của va thì va lấy lại ; xin lão gia rộng xét cho mẹ con tôi nhờ.

Quan Phủ nạt rằng :

- Người chớ nói hồ đồ, thiệt rõ ràng là người dung túng cho anh em hấn thông gian, lại gạt người lấy của ; hãy tuân lời ta phán cho mau, cho khỏi bị hình.

Dương thị nói :

- Hôn nhân là việc lớn , hai bên ý muốn mới đặt ; chớ như nay xử hiệp cho con tôi phải lấy kẻ thù, thì thà là chết, chớ tôi không tuân mạng .

Tri phủ nói :

- Mụ này già hàm thiệt nếu không đánh thì ắt chẳng tuân.

Bèn nạt quân sai dịch vả miệng cho đau.

Quân sai dịch vâng lệnh xốc lại, vả luôn một hơi hơn hai mươi vả, thương hại cho Dương thị, miệng mồm sưng vù, lại gãy hết hai cái răng, máu me lai láng. Song cũng ráng nói rằng :

- Hiệp đáp ta thế nào, dẫu cho đánh chết ta cũng chẳng tuân.

Tri phủ nổi giận hỏi quân đánh nữa.

Quân sai dịch lại và thêm hơn mười vả nữa.

Dương thị chịu không nổi té xỉu xuống đất chết ngay .

Quan Phủ dạy khiêng ra ngoài. Còn Nguyệt kiều và Lâm Phiêu thì đem giam vào ngục.

Hồi 23 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Bá Chế Quân , mấy phen kiếm chúa Đường giáo đầu, hai bận giải vây

Nói về quan Phủ dạy Dương thị gã Nguyệt Kiều cho con họ Huỳnh, chẳng dè Dương thị quyết ý chẳng gã, lại nói nhiều lời cứng cỏi, bèn nổi giận mà đánh chết đi . Chừng nghĩ lại thì trong lòng không an, nên không nỡ làm bức Nguyệt Kiều nữa, song mắc hối lộ của Huỳnh Nhon đã nhiều nên phải làm cho hết lòng đặng nuốt cho trơn cổ , bèn dạy giam Nguyệt Kiều và Lâm Phiêu vào ngục, rồi khiến bọn đờn bà bị giam thủng thẳng đồ lằn, chẳng dè Nguyệt Kiều quả nhiên trinh tiết, chẳng hề đổi chí .

Tri phủ cũng không biết làm sao, sang nói dối với Huỳnh Nhon rằng :

- Mình đồ lằn phải đặng , chẳng nay thì mai Nguyệt Kiều cũng phải về tay .

Phi Hồng nghe vậy thì tin rằng thiệt, cho nên trong mình giảm bệnh hết nhiều , lần lần đi ra đi vào mạnh lành như cũ .

Việc ấy còn lâu. Đây nói về quan Chế quân là Bá Đạt, từ ngày gặp đặng Thiên tử tại Trấn Giang, Đồn đồ huyện khuyên thỉnh Thiên tử hồi trào, ngặt vì người đi chơi chưa đủ nên chưa chịu về .

Bá Đạt đã tuân thánh chỉ , sai trung quân quan đem binh đến bắt cả nhà Thái Chấn Võ mà giải về tỉnh, lại đem mật chỉ giao cho Trang tuần phủ , bắt hết cả nhà Diệp binh bộ giải về kinh , rồi dẫn bốn bộ binh đình đi tuần miệt Trường Giang mãn kỳ một năm, bèn trở về trào phục mạng , lại đem việc mình gặp Thiên tử tại Đồn đồ huyện tâu cho Thái hậu hay . Thái hậu liền sai Bá Đạt đi tuần theo miệt Trường Giang một lần nữa, lại dặn dò phải ráng mà tìm Thiên tử , khuyên thỉnh về trào, chớ nên lưu luyến ở ngoài lâu ngày không ổn.

Bá Đạt lãnh mật chỉ của Thái hậu rồi vội vã dẫn kẻ tùng nhơn dọn thuyền nhắm Giang Nam tấn phát.

Khi đi đến nơi , thuyền vừa đậu vào bờ, quan địa phương liền nghinh tiếp vào nhà công quán mà nghĩ .

Bá Đạt bèn sai người tâm phúc đi rảo khắp nơi tìm Thiên tử, kiếm hơn mấy tháng mà chưa đặng tin, bèn dắt bốn tên gia đình qua Dương châu tìm quán ở ngụ, đặng có đạo chơi các chỗ , trước là dò tin Thiên tử , sau là thăm coi các quan địa phương hiền dữ thế nào.

Nói về Thiên tử và Châu Nhựt Thanh, ngày ấy đi dạo chơi nơi Ma vương miếu mà về, đi đến giữa đường, vùng gặp một người thiếu niên than khóc cùng đường, bèn đón lại hỏi thăm duyên cớ.

Thiếu niên ấy liền bước tới vừa khóc vừa nói rằng :

- Tôi họ Lâm tên Báo , nhơn vì dượng tôi tên là Ân Kế Xương, vốn là người ở Quảng Đông, cửa nhà giàu có, dì tôi là Dương thị sanh đặng một gái tên là Nguyệt Kiều, ở tại xứ này buôn bán, năm ngoái này dượng tôi đã mất sớm rồi , qua năm nay hai mẹ con dì tôi dắt nhau đi tảo mộ, trong xứ này lại có một người thổ hào , họ Huỳnh tên Nhon, cũng dắt người con thứ ba là Phi Hồng đi tảo mộ , nhơn thấy Nguyệt Kiều xinh đẹp nên muốn cưới thiếp cho mình, dì tôi không chịu vì đã có hứa gã cho Trương tú tài rồi . Huỳnh Nhon bèn lo với quan Phủ sở tại, phao vu cho Trương tú tài là ăn cướp, quan Phủ nghe lời bèn bắt Trương tú tài giam cầm cho đến chết đi ; rồi Huỳnh Nhon lại khiến người khiêng lễ vật

qua bỏ đại trong nhà dì tôi . Dì tôi nổi giận mắng nhiếc va một hồi, va bèn làm hôn thơ giả bảm với quan Phủ, nói rằng bọn tôi gặt gẫm lễ vật và loại hôn . Quan phủ lại nghe lời bắt hết hai mẹ con dì tôi , với anh tôi là Lâm Phiêu mà giam và tra hỏi dì tôi ; vì bởi dì tôi ăn nói khăng khái, nên bị tham quan đánh chết tại giữa công đường ; nay còn anh tôi và em tôi còn giam tại ngục, chắc chết chớ không sống đặng ; tôi không biết phương chi cứu đặng , nên mới than khóc mà thôi .

Thiên tử nghe nói nổi giận, bèn muốn phát tác, song nhớ lại mấy lần trước ghe phen gặp nhiều nguy hiểm, nên phải dằn lòng, bèn nói với Lâm Báo rằng :

- Thôi, để ta làm giùm cho mi một lá đơn , mi đem đến nha Tri phủ mà đầu đệ, như va chẳng chấp, thì mi phải về cho hãy đặng ta lo phương khác, ta ở tại tiệm Lý gia chờ mi. Lâm Báo nghe nói liền tạ ơn và hỏi thăm tên họ.

Thiên tử nói :

- Ta họ Cao tên Thiên Tứ.

Nói rồi bèn dắt Lâm Báo vào quán mua giấy mực mà viết đơn, viết rồi coi lại một hồi , lại khiến Nhựt Thanh chép lại, rồi mới giao cho Lâm Báo, lại khiến Nhựt Thanh lấy ra một đĩnh bạc ròng mà cho và dặn rằng : Người hãy cứ việc đem đi chớ có sợ chi .

Lâm Báo lãnh bạc và đơn rồi từ tạ Thiên tử tuốt đến nha Tri phủ .

Lúc ấy nhằm ngày mồng tám, là ngày xử kiện, bá tánh đến nha thừa kiện rất đông , trời vừa đúng ngọ quan Phủ mới ra hầu, hai bên sai dịch hầu hạ nghiêm trang, bá tánh lục tục đem đơn vào dâng lên, Lâm Báo cũng dâng theo, quan phủ tiếp lấy đơn Lâm Báo, liền mở thư ra xem .

Đơn như vậy :

Tôi là Lâm Báo, tuổi vừa mười chín . người Dương châu, bảm vì thô hào ỷ thế, hiệp buộc việc hôn nhơn. Nguyên vì tôi có một bà dì, nhơn lúc tháng ba, dắt em tôi là Nguyệt Kiều đi tảo mộ, cha con Huỳnh Nhơn là người thổ hào xứ này , thấy em tôi có nhan sắc, bèn muốn cưỡng bức cưới cho đặng, lại đem lễ vật bỏ vãi vào nhà, dì tôi không chịu , va lại làm hôn thơ giả và vu việc hiệp loã ăn cướp , thông gian loại hôn mà cáo dì tôi, làm cho mẹ con dì tôi và anh tôi đến đời bị giam ; cũng vì vụ ấy mà Trương tú tài uổng mạng, dì tôi lại bỏ mình, nay còn anh tôi là Lâm Phiêu, và em tôi là Nguyệt Kiều, còn đang bị giam xin ngài tha ra cho khỏi thác . Chí như cha con Huỳnh Nhơn, mai dong là Trần má, ác ôn là Ngũ Bình, xin hãy bắt hết đem về tra cứu , nhờ ơn Công tổ đại lão gia . Muôn đời tôi vẫn ghi tạc.

Năm.. tháng.. ngày..

Lâm Báo cúi bảm

Tri phủ xem đơn của Lâm Báo rồi bèn nổi giận vỗ án mắng rằng :

- Mi chớ nói hồ đồ ; anh của mi gian dâm dẫu người, chiếm đoạt vợ người , ta tra đã rõ ràng, mi còn dám đến đây cáo gian nữa sao, lẽ thì bắt mi trị tội, song ta nghĩ vì mi tuổi còn thơ ấu vốn chẳng biết chi, nên ta tạm tha cho đó .

Nói rồi liền xé nát lá đơn và hỏi lính đuổi ra.

Khi Lâm Báo bị lính đuổi ra rồi, chạy tuốt về tiệm Lý gia, ra mắt Thiên tử và thuật việc ấy lại.

Thiên tử nghe nói cả giận, bèn nói rằng :

- Thôi, để ta làm một lá đơn khác nữa, người hãy đem đến tỉnh thành tìm vào nha Án sát mà cáo .

Lâm Báo nói :

- Vậy thì xin khách quan viết giùm, đừng tôi đi một phen nữa.
Thiên tử ngẫm nghĩ một hồi, liền lấy viết ra nã, rồi khiến Nhựt Thanh chép lại, và cũng lấy thêm một đĩnh bạc nữa giao cho Lâm Báo và dặn rằng :
Người hãy đem lá đơn này đến tỉnh thành đầu đê, mưa chớ dần dà, ta sẽ ở đây chờ người.
Lâm Báo lãnh bạc và đơn rồi vội vã xuống bến sông tìm đò mà đi.
Ngày kia đi đến tỉnh thành, Lâm Báo bèn bước lên bờ, thấy trời còn tối phải tìm quán xá nghỉ ngơi.
Sáng ra bữa sau kêu chủ tiệm dọn cơm, lót lòng , rồi tuốt vào thành tìm đến nha Án sát, hỏi thăm lại thì ngày ấy Niết đài chẳng có xuất nha, nên phải trở lại tiệm mà nghỉ .
Qua bữa sau là bữa Niết đài ra hầu , bá tánh lãng xăng đem đơn vào nạp .
Nguyên quan Niết đài này họ Hoát tên Đạt Thanh , người ở tỉnh Quảng Đông , làm quan thanh liêm chánh trực , xử đoán cẩn thận, duy có một điều là nhu nhược lắm mà thôi.
Ngày ấy ra ngồi nơi công án, thâu hết đơn của bá tánh ; khi thu tới đơn của Lâm Báo , thấy cáo quan Tri phủ Dương châu, thì trong lòng kinh hãi.

Đơn như vậy :

Người đứng đơn là Lâm Báo, mười chín tuổi, ở tại phủ Dương châu. Bẩm vì sự vũ đoán vầy vò, giết oan người vô tội, xin quan trên lấy đức cứu sanh, và rửa oan cho người cơ quả . Nguyên tôi có một bà dì, người quán Quảng Đông, dựng tôi buôn bán, bắt hạnh đã mất sớm đi rồi, có để lại một người con gái ; đã định hôn với một viên Tú tài tên là Trương Chiêu . Khi nhằm tiết tháng ba , dì tôi với em tôi là Nguyệt Kiều nhơn đi tảo mộ , cha con thổ hào là Huỳnh Nhơn ngó thấy em tôi xinh đẹp , nên muốn cưỡng bức , quyết cưới cho được mới nghe, lại đem lễ vật bỏ vãi trong nhà, bởi dì tôi không chịu, nên va vu cáo dì tôi . Quan phủ lại chẳng xét trước sau cho rõ, trước đã ăn hối lộ , hại Trương tú tài chịu thác oan , sau lại bắt dì tôi, anh tôi và em tôi giam và ngục, xử ép dì tôi phải gả con cho họ Huỳnh, dì tôi không chịu, cho nên quan Phủ dạy quân sai dịch đánh vã dì tôi cho đến vỡ mạng, nay còn giam anh tôi và em tôi nơi ngục. Tôi thấy vậy nên phải làm đơn đến phủ đường kêu oan ; chẳng dè quan Phủ mắc ăn hối lộ đám kia, cho nên chẳng hề thương xót dân lành, bèn xé lá đơn của tôi, lại khiến nha dịch đánh đuổi tôi ra cho khỏi cửa ; việc rất nên oan ức, nếu chẳng bẩm nơi quan trên, thì cái oan này làm sao cho rõ đặng, nên phải đến đây khẩn cầu xin quan trên hãy tra lại Dương châu Tri phủ, và tha giùm anh tôi là Lâm Phiêu, em tôi à Nguyệt Kiều là người không tội mà bị giam , còn nhưng thổ hào là cha con Huỳnh Nhơn, mai dong là Trần má, ác côn là Ngũ Bình, xin bắt chúng nó đến trị tội ; thiệt là tôi cảm đức muôn đời .

Cúi trông quan cả án chuẩn thi hành.

năm tháng ngày

Lâm Báo cúi bẫm.

Khi Hoát niết đài xem lá đơn rồi, bèn nói với Lâm Báo rằng :

- Người cáo quan Tri phủ ăn hối lộ và giết oan người vô tội, việc ấy hoặc chơn hoặc giả ta chưa tin đặng, vậy thì để ta sai người đi thám cho rõ ràng, rồi sẽ thẩm tra minh bạch.

Lâm Báo bẫm rằng :

- Việc ấy chắc chắn rõ ràng, nếu có gian dối tôi cam chịu tội .

Niết đài nói :

- Vậy thì người hãy về mà chờ lệnh , để ta ta hỏi cho ra rồi ta sẽ xử .

Lâm Báo thấy nói làm vậy không biết làm sao, nên phải từ tạ lui ra khỏi nha, về chỗ ngụ

quấy đồ hành lý xuống đò trở lại Dương châu, tìm đến tiệm Lý gia ra mắt Thiên tử và đem hết những lời Niết đài mà thuật lại một hồi .

Thiên tử nói :

- Như quan Niết đài nói vậy thì để chờ chừng nửa tháng hoặc mười ngày, coi ra làm sao rồi sẽ liệu bề khác nữa .

Lâm Báo nói :

- Cao khách quan có lòng cố cập, tôi phải vung lời .

Nói rồi liền từ biệt trở về nhà đợi hơn một tháng có dư , lại cậy người dò nghe công việc trong phủ , thì chẳng có tin tức chi của Niết đài hết.

Nguyên quan Niết đài này vốn là anh em bạn thiết với quan Tri phủ, nên khi thấy lá đơn của Lâm Báo cáo quan Tri phủ thì yểm đi không ngó tới Lâm Báo dò dạng tin ấy bèn tìm đến tiệm tổ cho Thiên tử nghe, và xin người lập kế chi khác giải cứu .

Thiên tử nghe nói cả giận mắng rằng :

- Loài cầu quan thiết là đáng giận, để mai ta vào thành luận biện với nó mới xong.

Đêm ấy nghỉ ngơi, sáng ra bữa sau hỏi người chủ tiệm dọn cơm lót lòng, ba người dùng rồi, liền dắt nhau vào thành , đến nha Tri phủ.

Thiên tử bèn khiến Lâm Báo đánh trống lên.

Tri phủ nghe trống vội vã ra trước công đường, nạt quân sai dịch rằng :

- Hãy bắt người đánh trống vào đây cho mau.

Sai dịch áp ra bắt Lâm Báo dẫn vào để quì trước công án .

Quan Phủ ngó thấy Lâm Báo thì nổi giận nạt rằng :

- Mi đến có việc chi, dám cả gan đánh trống om sòm như vậy ?

Lâm báo nói :

- Hôm tháng trước tôi có vào đơn, nhưng lão gia không thèm chấp, nay phải đến một lần nữa mà cầu lão gia, xin tha đại ca và biểu muội tôi ra, và bắt cha con Huỳnh Nhơn mà tra hỏi , thì tôi rất cảm đức muôn đời.

Quan Phủ nạt rằng :

- Mi thiệt lớn gan, hôm tháng trước đến đây cáo gian cho người , ta thấy ngươi nhỏ dại nên ta chẳng bắt tội, ngươi lại tìm qua nha Niết đài cáo ta rằng thiên đoán, nếu chẳng trừng trị mi, thì kẻ sau hay bắt chước.

Nói rồi liền khiến kẻ tả hữu đề xuống mà đánh một trăm roi .

Thiên tử liền bước tới nói rằng :

- Ngươi làm quan Phủ, sao lại hiếp đáp bá tánh như vậy, đã giết oan Trương tú tài và đánh chết Dương thị là người vô tội, ấy cũng là lớn gan về sự làm quấy đã rồi, nay còn dám đánh hiếp người lương thiện nữa sao ; ta khuyên ngươi hay nghe lời ta , phải mau mau thả Lâm phiêu và Nguyệt Kiều ra, bằng dụ dự thì phép vua ngươi khó thoát.

Tri phủ nạt rằng :

- Ngươi ở đâu dám đến đây mà nói lẽ thể ấy , ngươi biết chỗ này là chỗ chi chẳng ?

Thiên tử nói :

- Sá chi một cái nha Tri phủ như vậy, nơi tướng phủ kia ta còn coi cũng như không.

Tri phủ nói :

- Ngươi khi bôn Phủ là nhỏ, để ta làm cho mi biết lợi hại thế nào.

Nói rồi liền nạt quân sai dịch đuổi ra.

Quân sai dịch vâng lệnh ào ra, bị Thiên tử tay thoi chơn đá, quân sai dịch ngã lăn , Tri phủ liệu thế không xong, liền chạy vào nhà trong, xảy có mấy mươi sai dịch tay cầm binh khí áp ra phủ vây thiên tử.

Lúc ấy Lâm Báo và Nhựt Thanh thấy việc chẳng hiền , nên đã chạy trước ra ngoài , còn Thiên tử thấy có một tên sai dịch cầm thương đâm tới liền né qua một bên, rồi thừa cơ giật đặng cây thương đánh với bọn kia mở đường chạy tuốt ra ngoài, quân sai dịch rượt theo .

Thiên tử vừa đánh vừa chạy tuốt ra khỏi thành, vừa đến Mã vương miếu .

Nói về Đường Hoán, từ ngày cứu giá đến nơi Anh võ viện đến sau, đã ghe phen muốn vào Kinh sư , ngặt không tiền lộ phí, lại không dám về Anh võ viện, nên phải lánh mặt đi xa, đi dọc đường cứ chuyên một nghề mãi võ mà nuôi miệng, đến Dương châu đã hơn một tháng.

Ngày ấy vừa muốn khai tràng mãi võ nơi miếu Ma vương, bỗng thấy một người tay cầm thương bén , hơ hải chạy tới còn sau lưng hơn mấy mươi người đều cầm binh khí rượt theo .

Đường Hoán coi kỹ lại, mới biết là Thiên tử, mà mình đã gặp nơi Anh võ viện lúc trước ; trong lòng thất kinh liền hơi thiết côn xóc ra kêu lớn lên rằng :

- Cao lão gia chớ sợ, có tôi đến đây .

Thiên tử coi lại thì là Đường Hoán, hai người liền hiệp lực trở lại rượt đánh, quân sai dịch rượt theo vừa đến bị Đường Hoán hơi thiết côn đánh lia, đánh thối, quân sai dịch kẻ bẽ đầu , người nát óc, máu chảy đầm dề, liền dất nhau chạy ráo .

Đường Hoán vừa muốn đuổi theo, Thiên tử cản lại mà nói rằng :

- Chớ rượt nữa làm chi, hãy theo trẫm về tiệm rồi sẽ chuyện vãn với nhau .

Đường Hoán liền dẹp hết võ cụ, theo Thiên tử về tiệm.

Nhựt Thanh và Lâm Báo đang ở trong mà chờ, thấy Thiên tử về tới thì mừng rỡ hỏi thăm, Thiên tử bèn đem việc Đường Hoán giúp sức mà thuật lại một hồi , rồi xuất tiền ra trao cho chủ tiệm đi mua ngỗng, và rượu, thịt về làm tiệc đặng có ăn uống với nhau .

Rồi đó Thiên tử hỏi Đường Hoán rằng :

- Đường khanh , từ ngày biệt trẫm nơi Anh võ quán đến nay bèn ăn ở thế nào ?

Đường Hoán nói :

- Từ tôi cách biệt Thánh thượng đến sau, chẳng dám trở về Anh võ viện, cũng muốn tìm xuống Kinh sư, song không biết Thánh thượng đã về trào hay chưa, nên chưa dám ra đi , phần thì lộ phí không có nên phải chuyên nghề mãi võ cho qua ngày ; còn thánh thượng chẳng hay vì có chi mà bị chúng quân rượt theo dữ vậy ?

Thánh thiên tử nói :

- Ấy cũng là tại tánh trẫm hào hiệp, thấy sự bất bình thì không nín đặng nên mới có chuyện như vậy .

Nói rồi bèn đem việc gặp Lâm Báo khóc lóc dọc đường, đầu đuôi thuật hết một hồi rồi lại hỏi rằng :

- Chẳng hay Đường khanh ở đâu; có anh em chi chẳng ? Đặng có dùng một chức cho hay mà cứu Lâm Phiêu , Nguyệt Kiều ra , và giết phứt Tri phủ ấy đi mà trả hồn cho trẫm .

Đường Hoán tâu rằng :

- Thánh thượng là một vị thiên tử, xin chớ làm điều nguy hiểm như vậy, hãy làm một tờ mật chỉ, giao cho Chiết giang Tuần phủ lấy lẽ công mà xử đoán ; vả chẳng hôm trước đây, có một người tùng nhơn mang bệnh ở tại nơi tiệm Đường gia . Tôi cho thuốc mạnh rồi, bèn hỏi thăm người chủ là ai ; người ấy xưng mình là kẻ tùng nhơn của quan Khâm mạng tuần giang Bá Tổng đốc, nhơn đến đây phỏng sát dân tình, vậy xin thánh thượng giao cho người biện thẩm vụ này thì mới tiện cho , chớ chẳng nên đập vào nơi nguy hiểm

Thiên tử nói :

- Bá Đạt đến đây phen này chắc là tìm trẫm về trào, ý trẫm cũng muốn về trào đã lâu , ngặt vì vụ này chưa xong, về không an dạ ; vậy thì khanh hãy đi đến tiệm ấy nói với kẻ từng nhờn, và giao cái nang chỉ của trẫm cho khanh lúc trước đó cho hắn, biểu hắn dâng cho Bá Đạt, hễ Bá Đạt xem thấy thì phải ra mặt với khanh, chừng ấy khanh sẽ nói thiệt với Bá Đạt rằng trẫm ở tại Sài gia thành, lại dặn va, hễ khi thấy trẫm thì đừng có làm đại lễ mà thiên hạ biết.

Đường Hoán vâng mạng.

Kế lấy chủ tiệm dọn ra một tiệc bi bàn, mấy người đều ngồi lại ăn uống, ăn uống rồi bèn phân nhau đi nghỉ .

Sáng ra bữa sau, Thiên tử dạy Lâm Báo về nhà , còn Đường Hoán thì trở qua tiệm Đường gia .

Khi hai người đi rồi , Thiên tử bèn tính tiền com , tiền phòng trả cho tiệm, rồi dắt Nhựt Thanh trở về Sài gia trang .

Sài viên ngoại chạy ra rước vào mừng và hỏi thăm rằng :

- Hôm nay anh sui đạo chơi xứ nào .

Thiên tử nói :

- Tôi đi cùng các xứ , chỗ nào cũng có đạo chơi.

Chuyện văn một hồi , rồi bước qua Đông thính thay đồ mà nghỉ.

Nói về Đường Hoán qua đến tiệm Đường gia vào nói với kẻ từng nhờn ấy rằng :

- Nay ta vâng mạng Cao Thiên Tử lão gia, muốn ra mắt chủ người, như không tin, thì đem cái nang chỉ này giao cho người xem thì rõ minh bạch.

Kẻ từng nhờn lãnh cái nang chỉ đem vào , chẳng bao lâu liền trở ra nói với Đường Hoán rằng :

- Chủ tôi thỉnh ngài vào trong.

Đường Hoán nói :

- Xin dắt dùm tôi vào .

Từng nhờn dắt Đường Hoán vào ra mắt Bá chế quân.

Bá chế quân bèn hỏi rằng :

- Chẳng hay thai huynh tên họ là chi ? Ở tại đâu mà gặp đặng Thánh thượng, xin hãy ngồi đây nói chuyện cùng nhau .

Đường Hoán nói :

- Đại nhờn ngồi đó tôi đâu dám ngồi.

Bá chế quân nói :

- Thai huynh vâng mạng chúa tới đây, thì khác chi như một vị Khâm sai, có lý nào chẳng dám ngồi.

Đường Hoán thấy Bá chế quân khiêm nhường lắm , nên phải cáo lỗi rồi mới ngồi xuống mà nói rằng :

- Tôi họ Đường tên Hoán, người ở tỉnh Phước Kiến , lúc trước tôi ở nơi Anh võ viện của Diệp hoằng Cơ là em của Diệp binh bộ mà làm giáo đầu ; nhờn vì thánh chúa vào đó xem chơi, sau gây việc ra, bị sắp gia đình vây khốn , tôi đang ngủ ngày, có thần nhờn mách bảo, nên tôi mới hay mà cứu giá, thánh thượng bèn cho tôi một cái nang chỉ, rồi chúa tôi phân biệt nhau ai đi đằng nấy, từ ấy đến nay tôi trôi nổi giang hồ, duy có mãi võ mà độ nhựt, mới đây tôi đến Dương châu ở tại miếu Mã vương mãi võ, thì gặp Thánh thượng

cũng đương bị khổ, tôi liệu ra sức bảo giá đặng an, rồi dắt nhau về tiệm, chúa tôi chuyện vãn với nhau, mới hay Tri phủ Dương châu ăn hối lộ mà giết oan người vô tội.

Nói rồi liền đem chuyện Huỳnh Nhon muốn cưới thiếp Nguyệt Kiều và Thiên tử làm đơn giùm cho Lâm Báo, quan Phủ chẳng chấp, lại xé mà quăng đi, đầu đuôi nhứt nhứt thuật hết một hồi .

Rồi lại nói rằng :

- Nay nghe đại nhơn đã đến đây , nên tôi vâng mạng thánh thượng đến đây cậy Đại nhơn biện tra vụ ấy .

Bá chế quân nghe nói bèn trả lời rằng :

- Tôi cũng đang lo tìm kiếm Thánh thượng hơn mấy tháng nay mà không gặp, nay may mà người ở đây, xin Thai huynh dắt tôi đến nơi đặng lạy mừng Thánh thượng, ước có nên chăng ?

Đường Hoán nói :

- Lúc tôi ra đi, thì Thánh thượng có dặn tôi rằng : Người về ở tại Sài gia trang, như đại nhơn có đến ra mắt thì chớ có làm đại lễ mà thiên hạ biết, duy làm theo bằng hữu mà thôi.

Bá chế quân nói :

- Nếu có mạng vua thì tôi phải vâng theo.

Nói rồi liền dẫn hai đứa tòng nhơn theo Đường Hoán thẳng đến Sài gia trang.

Khi đến nơi khiến người thông báo .

Thiên tử liền cho Nhựt Thanh ra rước vào trong, hai người theo Nhựt Thanh vào đến thờ phòng, lấy lễ thường mà ra mắt Thiên tử.

Lúc ấy Thiên tử đã làm một đạo mật chỉ sẵn rồi , bèn khiến Nhựt Thanh lấy ra trao cho Bá Đạt và dặn rằng :

- Khanh hãy cứ y theo đó mà làm.

Bá Đạt lãnh tờ mật chỉ rồi, lại lấy tờ ý chỉ của Thái hậu mà dâng cho Thiên tử và tâu rằng :

- Xin Thánh thượng hãy tuân theo trong chỉ ấy, mưa chớ ở lâu, mà Thái hậu nhọc lòng trông đợi.

Thiên tử nói :

- Ta đã hiểu rồi, để chờ vụ này cho xong thì ta sẽ trở về, khanh hãy dắt Đường khanh theo với mà biện việc ấy cho xong.

Bá chế quân dâng lệnh, rồi với Đường Hoán dắt kẻ tòng nhơn trở về chỗ ngụ mở thánh chỉ mà xem .

Tờ mật chỉ như vậy :

Vâng trời nương vận, Hoàng đế chiếu rằng : Trẫm đi dạo chơi Giang Nam đây . Một là tìm kẻ hiền lương , hai là tra sát quân gian nịnh. Hôm tháng trước đến phủ Dương châu gặp một người tuổi trẻ tên là Lâm Báo khóc lóc cũng đường, trẫm hỏi ra duyên có thì người trẻ ấy nói rằng : Dượng nó là Ân Kế Phong, dì nó là Dương-thị sanh đặng một đứa con gái tên là Nguyệt Kiều, dượng nó chẳng may mất sớm, dì nó mẹ goá con cô, hủ hỉ mẹ con cho qua ngày tháng, mới hồi tháng ba năm nay, hai mẹ con dắt nhau đi tảo mộ, bị cha con Huỳnh Nhon ngó thấy Nguyệt Kiều vốn có nhan sắc, nên muốn cưỡng bức mà cưới cho đặng, lại đem lễ vật bỏ vãi trong nhà, hai mẹ con Dương thị từ chối , rằng mình đã hứa gã cho Trương tú tài rồi.

Huỳnh Nhon lại âm mưu hạ thác Trương tú tài đi , rồi làm hôn thơ giả và hối lộ với Tri phủ là Quê Văn Phương vu cho Dương thị loại hôn và giựt của. Quan phủ chẳng xét lại

bắt hết mẹ con Nguyệt Kiều và Lâm Phiêu mà giam, ép uổng đánh khảo làm cho Dương thị vô tội bị thác oan ; còn Nguyệt Kiều và Lâm Phiêu thì giam vào ngục , Lâm Báo viết đơn kêu oan, Tri phủ lại xé mà quăng đi và đánh đuổi ra ngoài. Lâm Báo lại làm đơn khác, đến với Niết đài đã hơn một tháng mà chưa thấy hỏi tới, thiết là coi dân mạng như không. Nay trẫm đã tra rõ, khanh phải xuất trát cho Niết đài là Hoát Đạt thành, lập tức bắt Tri phủ Quế Văn Phương đến nha mà tra hỏi : và bắt cha con thổ hào là Huỳnh Nhơn và Huỳnh Phi Hồng, mai dong là Trần má , côn đồ là Ngũ Bình, giam hết vào ngục, rồi phân biệt án luật trọng khinh mà xử đoán, chớ nên vi mạng ; khanh hãy tuân lấy.

Khi Bá chế quân xem tờ mật chỉ ấy rồi, liền viết trát, sai người đem qua Niết đài nha môn ; rồi khiến Đường Hoán làm Trung quân quan, dắt nhau qua đó hiệp đồng tra biện . Ngày ấy Niết đài đang ngồi trong nha thự, bỗng nghe quan báo có trát của Bá chế sai đến, Niết đài tiếp lấy mở xem.

Trát như vậy :

Khâm mạng tuân dượt Trường giang Thủy sư quân vụ Tổng đốc Bồ đường Bá.

Vì trát xuất sự, cứ theo đơn Lâm Báo cáo bẩm, nguyên dượng nó là Ân Kê Xương đã thác, để mẹ con dì nó lập là Dương thị với Nguyệt Kiều, hơn lúc tháng ba năm nay dắt nhau đi tảo mộ, bị cha con thổ hào là Huỳnh Nhơn ngó thấy Nguyệt Kiều có nhan sắc, muốn cưới về làm dâu, Dương thị có nói rằng con mình đã hứa gã cho Tú tài Trương Chiêu, không lẽ mà gã hai chồng.

Thổ hào lại sai người đem đồ lễ vật bỏ vãi trong nhà. Dương thị chẳng chịu, thổ hào lại vu rằng loại hôn, rồi hỏi lộ với quan Phủ mà hiệp bức cho Dương thị với Trương tú tài chết đi, lại bắt Nguyệt kiều với Lâm Phiêu giam nữa ; vì sự oan ức nên nó đã có đến nha Tri phủ dâng câu tha, quan phủ lại giận mà xé đơn rồi lại đuổi nó ra. Nay ta đã rõ những điều tình tệ nên phải , phú cho Gai ti tuân chiếu biện , hễ trát đến ngày nào thì phải lập tức truyền đòi Tri phủ Quế Văn Phương đến án đường mà hầu tra, và phải bắt cho đăng cha con Huỳnh Nhơn, cùng Trần má với Ngũ Bình giam lại mà tra hỏi . Chớ nên trễ nải, phải tuân theo trát này.

Khi Hoát niết đài dâng trát của Bá chế quân rồi, thì chẳng dám trễ nải , vội vàng cho đòi Tri phủ đến nha mà hầu tra, lại khiến quân sai dịch đi bắt Huỳnh Nhơn, Phi Hồng, Trần má và Ngũ Bình đem về giam hết vào ngục ; lại sai người qua bên nha Tri phủ mở ngục tha Nguyệt Kiều và Lâm Phiêu ra , rồi dắt hết về nha để quì trước công án.

Hoát niết đài bèn lấy lời dịu ngọt mà vỗ về rằng :

- Ta đã rõ biết những việc oan ức của mi nên nay ta tha hai anh em mi về nhà, và phải làm tội hành hình cha con Huỳnh Nhơn mà báo cừu cho mẹ và chồng mi.

Nguyệt Kiều nghe nói vùng khóc rống lên.

Hoát niết đài bảo :

- Nay ta đã quyết báo cừu cho mi, sao mi còn khóc là có chi vậy ?

Nguyệt Kiều nói :

- Chồng tôi bị cha con Huỳnh Nhơn mà thác, vậy xin đại nhơn cho tôi đến nơi mộ chồng tôi mà lay một phen, thì tôi đội ơn đại nhơn vô cùng.

Niết đài nói :

- Nếu mi muốn như vậy thì để ta cho người đi với mi.

Nói rồi liền sai người dắt Nguyệt Kiều đến mộ Trương tú tài.

Nguyệt Kiều vừa ngó thấy mộ , liền lăn khóc một hồi rồi đập đầu vào bia đá mà thác .

Tuy đã thác rồi mà thân không chịu ngã , người ấy sưng sột vôi vãi chạy về bám lại cho quan Niết đài hay .

Quan Niết đài thất kinh liền đi theo người ấy đến đó mà coi, thấy thân đứng trơ như sống, mặt không đổi sắc, bèn hứa rằng :

- Thôi, để ta đem cha con Huỳnh Nhơn đến đây mà chém, còn Trần má và Ngũ Bình thì mỗi đứa đánh một trăm roi, rồi đóng gông cả hai trói để nơi trước mộ cho đủ một tháng mà răn chúng, Quế Tri phủ thì ta lại đày ra chôn Quân đài đặng lấy công mà chuộc tội . Quan Niết đài liền trở về nhà làm văn thơ gởi cho Bá chế quân xin tâu cho trào đình hay, đặng truyền cho quan địa phương lập miếu mà thờ, bốn mùa tế tự .

Nói về Đường Hoán đã biện cái án ấy xong rồi liền từ giã Bá chế quân trở về Sài gia trang mà tâu hết đầu đuôi cho Thiên tử hay.

Thiên tử nghe đến việc Nguyệt Kiều liêu mình mà thác thì khen rằng :

- Thiệt rõ ràng là trang liệt nữ.

Thiên tử khen rồi viết một bức chiếu chỉ giao cho Hoát niết đài đem về kinh đặng thăng bỏ đi nơi khác.

Hoát niết đài lãnh chiếu đem về Kinh giao cho quan lại học sĩ là Lưu Dung.

Lưu Dung tiếp lấy rồi mở ra xem .

Chiếu rằng :

Vâng trời nương vận Hoàng đế chiếu rằng : Trẫm dạo chơi Giang Nam, đi ngang qua Dương châu thấy có một người liệt nữ tên là Nguyệt Kiều, đã hứa gả cho Trương tú tài mà chưa kịp cưới, bị thổ hào là Huỳnh Nhơn cưỡng bức mà cưới, lại hối lộ với tri phủ là Quế Văn Phương bắt chồng giam cho đến chết, lại còn bắt Nguyệt Kiều cầm ngục, khi trẫm hay đặng thì trẫm khiến Hoát án sát tha nàng ấy ra, chẳng dè nàng lại đến nơi mã chồng than khóc rồi đập đầu vào bia đá mà thác đi ; khi thác rồi thân không ngã, trẫm thấy người trinh tiết như ấy thiệt rất đáng thương, Khanh hãy khiến quan địa phương lập tại chỗ đó một liệt nữ từ, bốn mùa tế tự cho an trinh hồn, phải xuất bạc kho tại xứ ấy ra chừng vài ngàn lượng mua điền sản, lấy huê lợi chi phí việc tế tự mỗi năm, Khanh hãy tuân theo mà làm, chớ phụ ý trẫm.

Khi Lưu Dung đọc chiếu rồi, liền tuân theo đó, khiến quan địa phương tại phủ Dương châu lo lập liệt nữ từ, và xuất bạc kho ra hai ngàn lượng mua điền sản , bốn mùa tế tự hương hoá chẳng dứt.

Đến sau thường hay hiển thánh hồ hộ dân gian. Còn Hoát Đạt Thành thì thăng lên chức Bồ chánh , bỏ đi trấn nhậm lại Chiết giang .

Nói về Thiên tử từ ngày hạ chỉ rồi, nhưng còn nghĩ Nguyệt Kiều trinh tiết, người mẹ là Dương thị lại bị Tri phủ đánh chết , thương tiếc chẳng cùng, bèn viết một tờ mật chiếu khiến Lâm Phiêu nối dòng cho Ân Kế Xương mà giữ phần hương hỏa, còn những sự nghiệp của Ân Kế Xương cũng giao lại cho Lâm Phiêu gìn giữ và thưởng thêm một ngàn lượng bạc cho Lâm Phiêu để cưới vợ, như sau có sanh đặng con trai thì để một đứa nối dòng cho Trương Chiêu ; lại thưởng áo mão theo hàng Thất phẩm , bỏ làm chức Bá tổng, cho học trập cung mã, chừng nào Lâm Phiêu học đặng tinh thực rồi sẽ đến chỗ nhậm lãnh chức cho tỏ lòng trung nghĩa.

Khi viết mật chỉ rồi liền giao cho Lâm Báo , khiến đem trao lại cho anh, lại dặn dò chẳng cần chi phải đến tạ ơn.

Lâm Báo lãnh chỉ đi rồi, Thiên tử lại nói với Đường Hoán rằng :

- Nay trẫm với Nhựt thanh còn đi các chỗ khác dạo chơi ít bữa, khanh hãy theo Bá Đạt tuần thị các xứ, chừng nào công việc xong rồi sẽ về Kinh, thì khanh phải đến ra mắt đại học sĩ Lưu Dung, hễ người thấy chiếu chỉ của trẫm thì người ắt sai khanh đi trấn nhậm, nay trẫm gia phong khanh làm chức Hiệp trấn .

Nói rồi liền viết một tờ mật chỉ giao cho Đường Hoán.

Đường Hoán lãnh chỉ rồi cúi đầu tạ ơn lui ra, tìm qua theo Bá chế quân đi tuần thị các xứ.

Hồi 24 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Đãi Nguyệt lâu , Phấn Bàng hộ giá Tâm Phương thị , Lương Hải vong thân

Nói về thiên tử thưởng hai ngàn lượng bạc cho quan địa phương lập miếu Liệt nữ tử mà thờ Nguyệt Kiều , lại ra ơn nhuận phong quan chức và thưởng bạc cho Lâm Phiêu rồi lại viết một tờ mật chỉ giao cho Đường Hoán, dạy hễ công việc xong rồi thì phải về Kinh ra mắt Lưu đại học sĩ thì ắtặng phong làm Hiệp trấn , chừng có chỗ khuyết thì ặng bổ liền.

Đường Hoán tạ ơn lãnh chỉ đi liền.

Rồi đó Thiên tử và Nhựt Thanh từ biệt Sài gia trang dạo chơi chỗ khác, đi đến một chỗ kia, nhà cửa đông dày, thiên hạ đông đảo, kêu là chợ Tâm phương thị . Lúc ấy trời đã trưa rồi , hai người bèn vào chỗ tửu lâu, mùi phần u nhả, trên có tấm biển hiệu đề ba chữ lớn bằng vàng "Đãi Nguyệt lâu" .

Hai cha con lựa một bàn sạch sẽ mà ngồi, tiểu nhị dâng trà xong, Thiên tử kêu tửu bảo dọn đồ uống rượu, cha con vừa uống ặng vài tuần, bỗng nghe dưới lầu có tiếng cãi lẫy om sòm , không biết là việc chi, trong giây lát lại nghe có tiếng người :

- Thằng du côn, mi đã uống rượu sao không trả tiền ?

Rồi lại nghe có tiếng trả lời rằng :

- Ta là Tái Kim Cang thường thường như vậy, mi dám đòi tiền ta sao ?

Chủ tiệm hỏi nữa thì nó xoang tay xoang chơn mà đánh, thiên hạ tỵ đến đông dày ; tên du côn ấy lại rút ra một cặp Trước điệp băng đao nặng hơn mười mấy cân, hơi lia chém lịa, những người trong tiệm bỏ chạy trốn hết, còn người ngoài đường thì tỵ đến càng đông đứng vây trước tiệm ; tên du côn ấy đi ra không ặng, nguyên nó có dắt theo một đứa học trò, hai thầy trò liền ra sức tung hoành đập bàn đá ghé la hét om sòm.

Nhựt Thanh ở trên lầu thấy vậy nhin không ặng, liền bước ra lan can nhảy phốc xuống , chẳng nói chi hết cứ việc đánh nhau .

Tên du côn thấy có người ra tay , liền nạt lớn rằng:

- Mi chẳng biết thời vụ , dám đến trước đầu cạp bắt rận sao, như muốn còn tánh mạng thì hãy chạy đi cho mau .

Nhật Thanh nghe nói như lửa chế dầu, bèn thuận tay giựt đặng cạp đao lớn trong tiệm đánh với tên du côn .

Đánh đặng chừng mười hiệp , sức đà muốn đuối .

Thiên tử ở trên lầu thấy vậy liền nhẩy xuống lôi hai người dang ra rồi hỏi rằng :

- Mi là du côn ở đâu mà đến đây , đang giữa thanh thiên bạch nhật lại dám làm điều vi pháp như vậy, chẳng sợ vương pháp quan hình sao ?

Tên du côn ấy xem thấy Thiên tử tướng mạo nho nhã thì liền chắc không phải là tay đối thủ, liền hét lên rằng :

- Mi là một đứa thơ sanh ốm yếu, nếu ta chẳng chém đứt đầu ngươi, chẳng đánh gãy xương ngươi, thì ngươi chẳng biết ta là tay thủ đoạn tại xứ Tầm Phương Thị này , ai chẳng biết ta là Tái Kim Cang Lương Hải, và sư đệ của ta là Thiết Tý Tử Lý Giao hay sao, mà mi dám cả gan khua môi múa mỏ .

Thiên tử nói rằng :

- Mi uống rượu của người đã chẳng trả tiền thì chớ , lại còn ý mạnh hiếp người chẳng vậy thì vương pháp vô thân, nếu mi chẳng nghe, để vào đến quan nha thì tất phải bị trọng hình, chừng ăn năn sao kịp .

Tái Kim Cang chẳng nghe còn khá , chớ nghe rồi lại càng nổi giận, trợn mắt nghiêng răng, hươi đao chém đại .

Thiên tử liền lấy tay tả dùng thế Thoát san đỡ khỏi, còn tay hữu thì giựt đòn cân tạ trong tiệm làm rơi mà đánh lại, hai người đánh vùi với nhau hơn mấy mươi hiệp .

Lúc ấy Thiên tử bụng còn đang đói , bị uống mấy chén rượu nên sức muốn yếu, coi mồi ngẩn đánh chẳng lại .

Nhật Thanh thấy vậy vừa muốn vào tiếp.

Thiết Tý Tử thấy Nhật Thanh vào tiếp liền rút Song tiên chặn lại mà đánh.

Bốn người đánh vùi với nhau một hồi .

Nhật thanh liệu đánh không lại, bèn thừa thế nhẩy phóc khỏi đầu những kẻ đứng coi, tuốt ra phía ngoài .

Thiết tý tử thấy Nhật Thanh chạy rồi thì không rượt theo, bèn trở lại giúp thầy mình mà đánh Thiên tử .

Lúc ấy Thiên tử mệt đổ mồ hôi, hai cánh tay đỡ sao nổi bốn cây binh khí, muốn thừa dịp mà chạy, song mắc người ta đứng coi vây chặt, chạy ra không khỏi trong lòng rất nên bối rối, nhưng người là chơn mạng Thiên tử có Bá linh phò trợ , những thần tướng hộ trì cùng Du thần Thổ địa thấy Thiên tử nguy cấp như vậy liền chạy đi kiếm cứu tinh đến giúp.

Thuở ấy nơi phía Tây cách chợ Tầm Phương Thị năm mươi dặm, có một làng kia tên là Trung Tín thôn, trong làng ấy có mười mấy người thiếu niên, cả ngày thường tập quyền bổng, tuy xưng là vô loại, song thuở nay chẳng hề sanh sự, chẳng trộm cướp của ai, duy xưng mình là anh hùng mà thôi, những kẻ phú hộ trong làng đều nhờ bọn ấy mà khỏi canh giờ chi hết , cho nên hễ đến lễ tiết nào thì thầy đều đem tiền bạc lễ vật mà dâng . Quan địa phương thấy không sanh sự chi, cho nên cũng chẳng màng nói tới ; người đầu đảng vẫn là người ở Tô châu, họ Lý tên Phấn Bàn, ở với anh và mẹ rất nên hiếu đễ , tánh nét khoan hòa . Bởi có ấy cho nên thiên hạ đều gọi là Sanh Di Đà.

Ngày ấy dùng cơm sớm mai vừa rồi, liền dắt chúng bằng hữu đến Tầm Phương Thị mà

chơi, vừa vào đến chợ thì nghe những người qua lại đồn chuyện với nhau rằng :

- Hôm nay hai thầy trò Lương Lão Hồ lại ỷ mạnh mà khi người, vào Đãi nguyệt lâu uống rượu, đã không chịu trả tiền lại còn hành hung hiếp một người học trò nho nhã , không ai gián can cho đặng. Mấy anh em Sanh Di Đà nghe nói liền dắt nhau tuốt đến Đãi Nguyệt lâu, xô vệt những kẻ đứng coi ra , chen vào giữa đám, ngó thấy một người lạ mặt, nghi biểu phi phạm, chùng coi lại còn quyền thấy còn sức đỡ ngăn, chớ hết phương đánh lại . Nguyên Lý Phần Bàng vẫn đã biết Lương Lão Hồ thường hay ỷ sức mà khi người, liền lướt xông vào đỡ ba người đang ra và nói rằng :

- Xin liệt vị dừng tay.

Ba người nghe nói liền dừng tay lại .

Lý Phần Bàng hỏi rằng :

- Chẳng hay vì có chi mà liệt vị đánh nhau như vậy ; người này giết người kia chẳng tốt, người kia giết người nọ cũng chẳng hay chi, xin hãy nghe theo lời tôi, hai đảng hòa nhau, cho khỏi cản trở việc buôn bán , như có muốn đánh cũng xin nói cho tôi rõ minh bạch rồi sẽ đánh cũng chẳng muộn chi.

Lương Lão Hồ nói :

- Việc này là việc của ta, can có chi mi mà hỏi.

Lý Phần Bàng nói :

- Đã biết rằng chẳng can chi đến tôi, nhưng tôi khuyên ba vị hòa nhau đó mà thôi.

Lương Lão Hồ nói :

- Nội chợ này hơn ngàn dư phố cùng bốn phương đường sá, ai chẳng biết ta Lương Hải, ta với chủ tiệm rầy lộn , cái thẳng vong mạng cuồng đồ này nó lại ra giúp mà đánh với ta, vả lại xứ này biết bao nhiêu là anh hùng còn phải sợ ta, huống chi nó là người lạ mặt, người chớ có làm khôn mà giải hòa, hãy đi đi cho rảnh, để ta giết nó cho rồi, cho nó biết thủ đoạn của Lương Lão Hồ .

Nói rồi lại dạy vào đánh với Thiên tử nữa.

Lý Phần Bàng thấy vậy nổi xung, liền rút Song tiên nhắm ngay đầu Lão Hồ mà đánh xuống rất mạnh .

Lương Lão Hồ khen giỏi, liền hươi song đao rước đánh ; hai người đánh nhau hơn mấy mươi hiệp chưa phân hơn thua, những kẻ đứng coi thấy đều sững sốt, hai người đánh với nhau chùng nào tinh thần càng thêm mạnh chùng này.

Thiết tý tử thấy thầy mình đánh Phần Bàng chẳng xuể , liền buốt tới đánh giúp.

Thiên tử chặn lại mà đánh. Còn Lương Lão Hồ đánh Phần Bàng chẳng phủng, bên nghiêng mình né qua rồi dạy lại chém ngang hông một đao rất mạnh .

Phần Bàng lẹ mắt, tròng lại một bên mà tránh .

Lão Hồ liền rùng xuống, hươi song đao chém quét qua một cái.

Phần Bàng giậm chân nhảy lên, tay tả cầm roi đỡ vệt ra, còn tay hữu thì hươi roi đánh xuống.

Lão Hồ né chẳng kịp, bị trúng nhằm một roi, từ trên đầu trượt xuống tới vai, lại đánh bồi thêm một roi nữa Lương Lão Hồ chết tốt.

Thiết Tý Tử thấy thầy đã chết trong lòng sớn sác vừa chậm tay một chút, thì Thiên tử đánh cho một đòn cân, thầy trò liền theo nhau một lượt.

Những kẻ đứng coi thấy đều khen dạy, rồi đem nhau tản lần đi hết , trời đã gần tối, chủ tiệm chạy ra mời vào tiệm dùng trà và khen tạ chẳng cùng, rồi lại nói rằng :

- Chẳng biết nhị vị tên họ là chi, quê quán tại đâu, hôm nay tuy là vì tiệm tôi mà trừ loài hung bạo, ngặt vì hai cái nhơn mạng tại đó , nếu quan trên hay đặng thì liệu làm sao ?

Thiên tử nói :

- Tôi là người ở Bắc Kinh , họ Cao tên Thiên Tứ , nhơn đi với con tôi là Nhựt Thanh tới nơi đây thăm bạn hữu , nầy giờ mắc đánh lộn, không biết nó chạy đi đâu .

Nói chưa dứt lời Nhựt Thanh đã bước vào tiệm , chủ tiệm cũng mời vào uống trà.

Thiên tử bèn hỏi người chủ tiệm ấy rằng :

- Chẳng hay ông chủ tiệm tên họ là chi, quê quán ở đâu , đến đây buôn bán đã bao lâu rồi ?

Người chủ tiệm đáp rằng :

- Tôi là người Chiết Giang, họ Khu tên Ván, thp với bạn đồng hương, đến đây lập cái tửu lâu nầy mới đặng ba bốn tháng nay ; chẳng hay ông này tên họ là chi, mà anh hùng thể ấy ?

Lý Phần Bàng nói :

- Tôi ở lại làng Trung Tín thôn, cách chợ nầy năm chục dặm, họ Lý tên Phần Bàng , bỗn hiệu là Sanh Di Đà, nhơn dịp anh em dạo chơi đến đây gặp việc bất bình nên phải ra tay cứu giúp .

Chủ tiệm liền mời hết mấy người bạn hữu vào tiệm hỏi thăm tên họ và mời uống trà, rồi thương nghị với nhau về việc hai cái nhơn mạng ấy.

Thiên tử nói :

- Việc ấy chớ lo, quan phủ tại đây là bạn tri giao với tôi, để tôi tính thì xong.

Nói rồi liền lên lầu, lén viết một tờ mật chỉ, giao cho Nhựt Thanh đến cho quan phủ.

Nói về quan phủ xứ ấy vốn là người ở Hồ Nam, họ Huỳnh tên Trung Tồn, làm quan rất nên thanh chánh, Thiên tử vẫn thường nghe danh, cho nên viết mật chỉ sai Nhựt Thanh đem đi. Trong tờ mật chỉ có dặn rằng : Khanh hãy bỏ qua cái án ấy đi và cũng đừng tìm đến mà nhìn trộm , sợ e người ngoài biết đặng .

Khi Nhựt Thanh đi rồi bèn trở về tiệm, cùng nhau vậy tiệc ăn uống chuyện trò.

Thiên tử bèn hỏi Phần Bàng rằng :

- Nay Lý huynh có làm nghề nghiệp chi chẳng ?

Phần Bàng nói :

- Tôi nhơn nhà nghèo chẳng có nghề chi làm ăn , duy cứ mỗi ngày dạy võ mà nuôi miệng, cũng thường muốn rủ anh em đi xuống đầu quân đặng ra sức với trào đình mà lập thân, ngặt không biết chỗ nào mà đến, phần thì không ai tiến dẫn, lại thêm lúc nầy là lúc thái bình, võ tướng cũng chẳng ai dùng, cho nên phải chịu mai một , ngày nào qua ngày nấy .

Thiên tử nói :

- Việc ấy rất dễ , quan Đề đài tỉnh nầy là Lý Công cũng là anh em tôi , như Lý huynh chịu đi, thì đi với tôi, đến ra mắt quan Đề đài thì người ắt dùng, chừng có chỗ khuyết, thì lại dùng dịp ấy mà xuất thân rất dễ.

Lý Phần Bàng cả mừng liền đứng dậy tạ ơn rằng :

- Mong ơn Cao lão gia có lòng tiên dẫn , thiệt ơn rất sâu, nhưng ở nhà tôi còn có mẹ già , xin để cho tôi về bẩm lại rồi tôi sẽ đến, ước đặng cùng chẳng .

Thiên tử nói:

- Lê thì phải vậy, song đêm nay tôi tính đi qua xứ khác, khó đợi anh, vậy thì tôi viết một bức thơ, anh cầm đem đến ra mắt quan Đề đài cũng đặng ; song người có hỏi thăm tôi thì anh nói tôi đã đi rồi.

Dặn rồi liền viết một tờ mật chỉ phong niêm tử tế giao cho Phần Bàng.

Phấn Bàng lãnh thơ rồi từ tạ đi liền.

Khi Thiên tử thấy Lý Phấn Bàng đi rồi bên từ biệt chủ tiệm dất Nhựt Thanh đi tìm nhà khách sạn nghỉ một đêm.

Sáng ra bữa sau liền quảy gói đạo chơi nơi khác, chừng Huỳnh Tri phủ đến tiệm tìm thì người đã đi rồi, bèn trở về nhà mà triệu sự và dạy người đem chôn hai thầy thầy trò Lương Lão Hồ.

Nói về Lý Phấn Bàng dâng thơ tiến cử thì mừng rỡ bội phần, khi về đến nhà liền thưa với mẹ rằng :

- Hôm nay con đi chơi với mấy anh em ra đến Tầm Phương thị gặp một người ở xa đang đánh lộn với Lương Lão Hồ tại tiệm Đãi Nguyệt lâu đôi bên đánh chết Lương Lão Hồ , chẳng ngờ người ấy là bạn thiết với quan Tri phủ, cho nên cái án ấy đã bỏ qua, không ai truy cứu ; người ấy là người ở Bắc kinh họ Cao tên Thiên Tứ, lại là bà con với quan Đề đài tỉnh này, cho nên người tiến cử tôi cho quan Đề đài nếu có khuyết đầu thì bỏ đó , nay tôi bầm cho mẹ hay dâng ngày mai thì đến đó trao thơ , chắc làm sao cũng dâng chỗ xuất thân.

Nguyên Phấn Bàng có một người anh, tên là Phấn Biểu, cũng là người nghĩa khí thâm trọng võ nghệ cũng tinh thực, song chẳng bằng người em, nay nghe em nói vậy thì mừng, chờ cho em lập dâng thân rồi thì sẽ theo em mà ra sức với triều đình.

Khi Lý Phấn

Bàng từ biệt mẹ và anh rồi liền tìm đến nha môn quan Đề đài, trao bức thư ấy cho người giữ cửa mà vào.

Quan Đề đài xem thơ rồi liền vội vả sai người ra thỉnh Phấn Bàng vào rồi mời ngồi.

Phấn Bàng nói :

- Đại nhơn là người trên trước, tôi đâu dám ngồi ngang.

Quan Đề đài nói :

- Người mà nhơn huynh gặp đó là đương kim Thiên tử, nhơn huynh chẳng biết hay sao ? Lý Phấn Bàng nghe nói, chừng ấy mới biết Cao Thiên Tứ là đương kim hoàng đế, trong lòng cả mừng.

Rồi đó quan Đề đài bèn truyền quân dọn bàn hương án rồi mở chiếu ra đọc rằng :

Vâng trời nương vận, Hoàng đế chiếu rằng : Nay trẫm dạo chơi đến đây có nghe danh khanh là người mưu dũng, lại hết lòng vì nước vì dân, thiết đáng tôi lương đồng ; trẫm lại gặp Lý Phấn Bàng là người trung dũng lưỡng toàn, nên khiến va đến ở theo bộ hạ, như có khuyết chức chi chừng lối tam tứ phẩm thì phải bổ Lý Phấn Bàng vào đó, chờ trẫm về trào thì trẫm sẽ triệu về mà dùng, khanh thấy chiếu này thì phải tuân theo, và chẳng cần phải đến ra mắt trẫm làm chi, nội ngày mai trẫm đi xứ khác du ngoạn, khanh khá tuân hành .

Quan Đề đài đọc chiếu rồi liền dạy qua phía Bắc tạ ơn. Rồi đòi Tri nhựt quan vào dạy điểm tra lại, thì có khuyết một chức Đô phủ ; liền khiến Lý Phấn Bàng bái tạ và lãnh văn bằng rồi từ biệt đi ra chỗ nhậm .

Đến sau vua triệu về kinh cho làm quan lớn rất nên vinh hiển.

Nói về Thiên tử Và Nhựt Thanh đi tới một làng kia mười phần u nhã, thương tòng trăm cội, túy trúc ngàn cây, hoa trở sắc ngần, nước khoe màu bích, trên nhành chim múa , dưới suối cá đua, phong cảnh rườm rà, trăm hoa đua nở.

Thiên tử và Nhựt Thanh xem chơi mê mẩn, còn đang ngó nước nhìn hoa, bỗng nghe tiếng sấm nổ vang, dường như đá lăn núi sập, Thiên tử và Nhựt Thanh cả kinh.

Hồi 25 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Dục tú thôn bá điều nghinh Hoàng Tiểu đào nguyên vạn hoa chào Thánh

Nói về Thiên Tử và Nhựt Thanh lúc đang vui xem phong cảnh, xảy nghe tiếng sấm nổ vang thì giựt mình, ai ngờ là một cây đại thiết thọ, cao hơn mấy trượng, nhành lá sum sê, cây ấy vốn của họ Liễu trông ra đã mấy mươi năm mà chưa trở bông, hôm nay thành linh trở ra hai bông rất lớn, rục rờ như châu, thiệt là tươi tốt trên đời ít có.

Nguyên vì làng ấy gọi là Dục Tú thôn, là chỗ của Vương, Liễu hai họ ở, hai nhà ấy có lập ra hơn mười tòa Tiểu đào nguyên, thiên hoa bá điều chẳng thiếu giống chi, hoặc ở xứ nào có giống hoa chi lạ, có thứ chim nào lạ kỳ, dầu cho mắc mỏ thể nào cũng mua cho đặng đem về mà thả vào đó, cho nên trọn một tỉnh Giang Nam hoa, điều, chẳng có chỗ nào hơn chỗ ấy, phần thì giàu giáp một quận nhưng đường công danh thì ít lắm, vì con cháu đều chuyên có một việc an phận thủ thường mà thôi, chớ không ưa làm quan, họ Vương có hơn năm ngàn người, còn họ Liễu cũng hơn ba ngàn người.

Nguyên xưa tổ tiên của hai họ ấy là bạn đồng song, kết bạn với nhau rất thiết, đến nay con cháu mấy đời cũng cứ noi theo lời của tổ tông để lại mà kết giao với nhau đời đời, ông tổ họ Vương tên là Thừa Hựu, vẫn là một vị Cử nhơn, còn ông tổ họ Liễu là một người học trò chớ cũng chẳng phải là con quan hiển tước chi hết, nhưng hai người cũng đồng một chí, tánh ưa cuộc thanh nhàn.

Lúc ấy Thiên Tử và Nhựt Thanh đang xem huê kiêng, bỗng nghe một trận gió thổi tới ào ào, mùi thơm bay nức mũi một bầy chim rất đẹp bay qua trước mặt.

Thiên Tử bèn nghĩ thầm rằng:

- Đây chắc là vạn hoa bá điều đến châu trẫm.

Còn đang suy nghĩ, bỗng nhiên bầy chim đậu mất, duy thấy đây vườn tinh những là con gái trạc chừng mười bảy mười tám, dung nhan xinh đẹp, tướng mạo dịu dàng, má phấn môi son, mày tằm mắt phụng, áo xiêm rục rờ, giày dép xuê xang xảy thấy sứ của điều và sứ của bá hoa đang có giành nhau triều bái.

Thiên Tử làm thinh để coi chúng nó giành nhau làm sao cho biết.

Kế thấy một người con gái mặc áo hồng, vừa muốn bước tới múa lạy, lại thấy một người con gái áo trắng, bước tới mắng rằng:

- Mi là đứa tiện tỳ, mặt mày đỏ hoe đỏ hoét, dám cả gan giành lạy trước hay sao? Mi bất quá là một Thạch lựu, tuy là có sắc mà chẳng có mùi thơm, lẽ phải lui tránh, chớ ta đây là văn thái phong lưu, nghệ dung hoa lệ chớ có phải như bọn mi hễ ngã xuống thì lấm bùn, còn rụng rồi thì trôi theo giòng nước chảy vậy hay sao?

Lựu hoa tiên nghe nói đỏ mặt tía tai bèn mắng lại rằng:

- Mi là loài hạc, cẳng chưa lông thông, nên thân gì mà khoe khoan hoa lệ phong lưu, như

bọn mi hễ đưa nào mập thì để cho người ăn thịt, còn đưa nào ốm yếu thì chết đói nơi bãi cát, chỗ bầy ở là chỗ lạnh lẽo không ai chịu nổi, buồn bực muốn chết chớ bì sao cho đặng như chỗ bọn ta ở, đều là lầu son gác tía mà mi lại dám giành phần trước ta sao?

Bạch hạc tiên nói:

- Ta với mi chẳng cần chi là đấu khẩu với nhau cho mệt, vậy thì hai đàng ra nơi trước mặt Vạn tuế nhờ người bình luận coi ai trước ai sau thì xong .

Rồi đó Thạch lựu tiên bèn thỉnh Phú quý hoa vương Mẫu đơn ra. Hai đàng ra đứng ngay trước mặt Thiên Tử mà thi lễ và chúc thọ, cùng tỏ ý tranh nhau việc triều bái.

Thiên Tử thấy hai đàng tranh giành như vậy thì nói rằng:

- Bọn người hai nước, hơn mấy trăm tên, nay chẳng kể nhiều ít làm chi, hễ ai có các sở trường nào thì hãy dâng cho trăm xem, hoặc ca, hoặc múa, hoặc ngâm, hoặc chiến thầy đều dâng đặng, rồi trăm sẽ bình luận ai hay ai dở, hễ ai hay thì châu trước, còn ai dở thì châu sau.

Vua vừa nói dứt lời, Phụng hoàng liền hô chúng thượng thọ .

Khổng tước tiên (con công), mình mặc áo ngũ thể hà bước ra nói rằng:

Thiên Tử xem rồi khen ngợi chẳng cùng, rồi dạy lại nói với Mẫu hoa vương rằng :

- Còn nước của người, có cái chi hay, hãy dâng cho trăm xem, nếu giỏi hơn thì trăm cho châu trước.

Mẫu đơn vương vâng lệnh hoa tiên tử cũng bước ra dâng lên một bài phú.

Thiên Tử bá điều là trước, còn lấy phú quý mà luận thì bá hoa đứng đầu, là bởi vì loài lông cánh là loại phi cầm, chưa đặng tốt hơn hết, vậy thì Hoa vương châu trước mới phải.

Mẫu đơn nghe vua nói vậy, liền dứt hết bá hoa bước tới chúc tụng một hồi, rồi Phụng hoàng mới dẫn hết bá điều ra chúc sau .

Thiên Tử cả đẹp bèn nói rằng:

- Tự hậu hai nước chớ có ý cái sở trường của mình mà tranh cạnh với nhau, thôi hãy lui ra.

Hai nước tạ ơn lui ra, bỗng thấy một trận gió thổi tới ào ào vừa nháy mắt, bá hoa bá điều thấy đều biến mất, thấy còn cái vườn trơ trơ như trước, ngược mặt ngó lên thấy có một tấm biển bằng đá đề ba chữ rằng: "Tiểu đào nguyên".

Thiên Tử và Nhựt Thanh hớn hớn bước lần tới, Thiên Tử ý muốn vào đó ngồi nghỉ giây lát, bèn khiến Nhựt Thanh gõ cửa, trong giây phút có đưa tiểu đồng trác chừng mười ba mười bốn tuổi bước ra và xá và hỏi rằng:

- Hai vị quý nhơn có phải là Cao Thiên Tứ và Châu Nhựt Thanh chăng? Chủ tôi đợi đã lâu rồi xin hai ông hãy theo tôi vào.

Thiên Tử và Nhựt Thanh vừa vào tới trong, lại có một cặp hậu sanh chạy ra nghinh tiếp theo vào khỏi mười lóp cửa mới đến một tòa đại thính mười sáu cột rất lớn, lại thấy một người trạc năm mươi tuổi, ở trong bước ra cúi đầu quì lạy lạy rồi bèn đứng lại một bên, chớ không dám ngồi.

Thiên Tử hỏi rằng:

- Chẳng hay ông chủ nhà này tên họ là chi, sao lại biết tên học của tôi, xin nói cho tôi rõ?

Người ấy đáp:

- Tôi họ Vương tên An Quốc, người ở tại xứ này, ông cha tôi đều là Hiếu Liêm, nhơn đêm hôm qua con gái tôi nằm chiêm bao rất kỳ dị, thấy thổ địa xứ này đến mách bảo rằng: Ngày mai ắt có chơn mạng Thiên Tử tên là Cao Thiên Tứ và Càn điện hạ là Châu Nhựt Thanh đều tới chôn này, ngài lại nói con gái tôi có phần lương duyên với Càn điện hạ, nên tôi đã bày giai yến sẵn sàng xin Vạn tuế với Càn điện hạ ăn uống cho vui rồi tính

giùm việc hôn nhơn ấy cho rồi, thiệt tôi cảm ơn ngàn trùng.

Thiên Tử nói:

- Té ra người là một tên sanh viên, chẳng hay gia thế người ra thế nào?

Vương An Quốc nói:

- Vợ tôi là Ngô thị, sanh đặng một trai một gái, một trai tên là Gia Ký con gái là Nhược Lan, năm nay đã mười bảy tuổi rồi, song chưa hứa gả cho ai, hôm sớm mai này con gái tôi nói với tôi rằng: Đêm hôm qua nó thấy một đôi Thanh y đồng tứ đến thỉnh nó đến một chỗ kia, lầu các nguy nga, vào đến một chỗ đại điện, có một vị Phán hôn nữ chúa ngồi giữa, thấy nó bước vào thì nói rằng: Mi với Châu Nhựt Thanh điện hạ có tiền duyên lục đế với nhau, ta cho mi một cặp minh châu này, để phòng ngày sau có sanh sánh lân nhi thì khỏi lo đau đớn chi cả, người ấy giờ mùi sẽ tới, đi với một người họ Cao tên Thiên Tứ, là Đương kim thiên tử. Bởi có ấy cho nên tôi đã dọn bày diên yến sẵn sàng, lại thêm bông kết tụi trong ngoài rục rờ cho phải cuộc động phòng huê chúc.

Nói rồi liền sai a hườn vào trong báo cho Nhược Lan hay, biểu phải sửa soạn thay đổi đồ mới mà thành thân với Càn điện hạ. Thiên Tử thấy vậy bèn nói nhỏ với Vương An Quốc dặn dò chẳng nên tiết lộ với ai, vì e có người ám toán, duy cứ nói rằng bà con thân thích mà thôi .

Rồi đó vua bèn khiến Nhựt Thanh theo gia nhơn vào trong thay đổi y phục tân lang, ra lạy thần thánh tổ tiên, rồi lạy cha mình và cha vợ, làm lễ xong rồi đờn nhạc thổi lên, ăn uống qua canh khuya, họ hàng về hết, Vương An Quốc bèn khiến gia nhơn rước Cao khách quan vào phía tây thơ phòng mà nghỉ, còn bên kia tân lang và tân nương thì động phòng huê chúc, vợ chồng ân ái nói chẳng hay cùng.

Nói về Thiên Tử theo thơ đồng qua đến Tây thơ phòng vừa ngồi xuống ngó ra cửa sổ, thấy trăng tỏ lầu lầu hoa đóm rục rờ, lại nghe tiếng đế thanh thao, Thiên Tử bèn bước ra ngoài, có ý thưởng trăng hoa chơi giây lát rồi sẽ trở vào nghỉ, vừa bước ra ngoài ngồi nơi ghé đá, bỗng nghe có tiếng người nói chuyện và uống rượu với nhau, Thiên Tử bên ngó hết bốn phía, thấy bên phía Nam có một tòa Đình tứ, có hơn mười người tiên nữ ngồi tại đó uống rượu với nhau, cô nào cô nấy như hoa tợ ngọc, xinh đẹp chẳng ai bì, chỗ ấy có đề ba chữ lớn: Lưu tiên đình.

Thiên Tử làm thinh lẳng lặng để vậy coi, xảy nghe một người nói rằng:

- Uống rượu hành tịnh e không thú vị, chi bằng lấy cái ống thi ra đây thì vui hơn.

Tức thì có một người lấy ống thi ra để chính giữa, rồi giao kết với nhau, hễ ai rút ra nhằm cây xâm nào thì cứ theo chữ trong ấy mà làm đề, bất kỳ là cách nào, hoặc làm thất ngôn tuyệt cú hay là ngũ ngôn tuyệt cú gì cũng đặng, hễ hay thì thưởng, bằng dở thì phải phạt ba chén lớn.

Rồi đó tám người vầy lại một đoàn, phía ngoài thì có vài con a hườn hầu hạ, tám người lại nói lên một lượt rằng:

Phải nhượng cho ai tuổi lớn thì rút trước .

Rồi hỏi Quê Tiên mấy tuổi:

- Quê Tiên đáp: 22 tuổi.

Hỏi Diệu Tiên thì 21 tuổi, còn Phụng Tiên với Lan Tiên thì 18 tuổi, một tuổi với nhau, duy có Quỳnh Tiên, Liên Tiên, Quý Ngọc và Châu Nhi bốn người đều có 16 tuổi.

Hồi 26 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Du hoa viên đề tặng giai nhân từ Náo tân phòng hy hước phong lưu thoại

Nội đó Quế Tiên là lớn, ai nấy đều nhường rút trước .

Quế Tiên liền bước tới rút ra nhằm một cây xăm có đề bốn chữ "Xuân cảnh đào hoa", bèn ngâm bốn câu rằng:

Xuân ấm đồ tô phước thọ miên,
Cảnh tân vật hoán hứng du nhiên,
Đào hồng ánh tụy yên chi điện,
Hoa khí xâm nhơn túy nhược tiên.

Quế Tiên ngâm rồi, ai nấy đều khen dậy, và nói rằng:

- Ấy là lời ăn tiếng nói của người lớn tuổi, dùng chữ cũng lão thành, vậy xin chị uống một chén nữa giúp vui cho cuộc rượu.

Quế Tiên cứ đứng cười hoài, ai nấy xúm nhau ép mãi. Quế Tiên từ chối rằng mình yếu rượu, song bị ép quá phải ráng uống .

Uống rồi thò đũa xuống gắp lên một miếng tuyết, lê, đưa ra ngâm rằng:

- Vô đá lê huê thâm bế môn

Kẻ đó Diệu Tiên thò tay vào ống xăm rút ra nhằm một cây xăm có đề bốn chữ: "Phi hoa túy nguyệt" .

Bèn ngâm bốn câu rằng:

Phi hôn thượng giáp diễm ngưng chi,
Hoa phấn hương lưu ngọc xỉ thì.
Túy hương quỳnh lâu thiên tháp thượng,
Nguyệt quang là lự chiếu hương ky.

Ngâm rồi cả bọn đều khen rằng:

- Ấy là cách thơ của phong lưu mỹ nữ, câu nào chữ nào cũng luyện, bài thơ trước của chị Quế Tiên là thơ lão thành, còn bài thơ của chị đây là thơ phong thái, phải uống ba chén.

Diệu Tiên chẳng từ chối chi hết, uống luôn một hơi hai chén, hai má đào thơ thớ càng nõg càng xinh, rồi gắp một miếng thịt gà gior lên ngâm rằng:

- Kẻ thỉnh kinh khởi oan ương mộng.

Ngâm vừa dứt tiếng, ai nấy đều vỗ tay cười rộ và nói rằng:

- Thiệt rõ ràng là gà gáy làm cho giựt mình tỉnh giấc chiêm bao oan ương đó chút, vì ngày ngày hay mơ tưởng chồng ân ái khoái lạc đó.

Diệu Tiên nghe nói thì cứ làm thỉnh cười hoài.

Tới phiên Lan Tiên rút ra nhằm một cây xâm có hai câu, mỗi câu bốn chữ, câu đầu là:
"Văn thái phong lưu" .

Còn câu sau thì: "Tài cao bát đấu", câu đầu thì phải ngâm ngũ ngôn tuyệt cú, câu sau thì tùy tiện, còn bỏ tửu thì phải ngâm một câu bảy chữ, và một câu năm chữ, nếu khỏi bị phạt, thì không thưởng rượu, nghĩ vì cực lòng mà ngâm thi ấy nên Lan Tiên ngâm rằng:

Văn đàn táng đờm tâm
Thái tháo trợ cao ngâm
Phong xõ kinh nhơn cú
Lưu hà túy thượng tâm

Ai nấy nghe dứt rồi thầy đều khen rằng:

- Quả thiệt tài nhơn thình khẩu, chẳng ai bì kịp, đáng để chỉ đứng đầu .

Phụng Tiên nói:

- Đề coi còn một bài nữa thế nào tưởng có khi còn hay hơn nữa .

Lan Tiên nói:

- Mấy người nhiều chuyện quá, nếu còn bày chuyện nữa thì tôi không ngâm nữa đâu.

Ai nấy nghe nói đều làm thình lảng lạng.

Lan Tiên bèn ngâm rằng:

Tài nhơn quảng lượng chánh kham khoa,
Cao xướng đề châm cú tợ hao,
Bát hõ văn thành nhơn tận túy
Đấu lương chúc văn y song sa

Ngâm rồi bèn gấp lên một miếng thanh mai, liền ngâm một câu bảy chữ rằng:

Mai tử thanh thanh thái thọ tiên.

Rồi lại ngâm một câu năm chữ rằng:

Thanh mai kham chữ tửu.

Tới phiên Quỳnh Tiên, thì Quỳnh Tiên đứng dậy nói rằng:

- Tôi không ưa ngâm thơ, xin cho tôi kiêu.

Ai nấy đều nói:

- Không đặng, vì đã có giao kết rõ ràng rồi, không lẽ mà kẻ vậy người khác, phải cứ theo đó mà làm, bằng không thì phạt ba chén lớn mà giúp vui cho cuộc làm thơ.

Quỳnh Tiên không biết làm sao cực chẳng đã , phải thò tay vào ống thi rút ra một cây xâm thầy có đề hai chữ: "Hỷ hoan" .

Bèn ngâm hai câu rằng:

Hỷ túy huynh lâm yển.

Hoan cam kiếp cần bôi.

Ngâm rồi thò đũa gấp một miếng tuyết ngẫu giờ lên rồi ca một bài như vậy:

Đại ngẫu chư chu hề, loan bích hải, tiểu ngẫu như lý hề, chẩm tượng sàng, đại hiệp như
bồng hề, sơ phong tị võ trường chi tợ cao kê, phá lãng xông ba, ngọc vi cốt hề, sanh tự
tại, băng vi phách hề, thủy trung ương, tủng sư bích ngọc dĩ khai, tại hừu ngân tư nang
cát.

Ca dứt rồi liền uống ba chén rượu, kể Phụng Tiên rút nhằm một cây có bốn chữ: "Hoa quý ung dung", bèn ngâm rằng:
Hoa lệ tiên nga túy tịch trung,
Quý Phi vị lộ mạo dung dung:
Ung ung vị thị thân tà ý,
Dung chỉ tây lai hựu vãng đông.

Ngâm rồi liền uống ba chén rượu, rồi thò đũa gắp một trái đào gior lên mà ngâm rằng:
- Tam hoạt đào hoa lãng.

Còn đang ăn uống vui cười, bỗng nghe ở trong có tiếng cười, có ba bốn người con gái tóc xuống tới vai, diện mạo phương phi, nét na yếu điệu, thiệt là tuyệt sắc giai nhơn, ở trong bước ra cười và nói rằng:

- Mấy chị ham vui, chẳng thèm đợi chị em tôi ăn uống với, vậy thì sao cho công bình.

Quế Tiên nói:

- Bọn người nín ở trông mà không chịu ra, hay là có bạn rồi chẳng, đêm nay Châu cô gia với Nhị cô nương khoái huợt chẳng biết chừng nào, chẳng bao lâu đây cũng tới phiên bọn người.

Bốn người nghe nói liền háy và nói rằng:

- Bọn tôi đã có lời thề, quyết chẳng lấy chồng, tình nguyện vào đạo tu hành cho trót đời, chớ không phải như chị Quế cứ ràng buộc vui về với chồng vậy đâu.

Ai nấy nghe nói thấy đều cười rộ.

Chân Nhi bèn nói rằng:

- Mấy chị em ta đang ăn uống vui vậy, bị bọn người ra làm cho vỡ đám, lẽ thì phải phạt, mà nay ba chị em ta cũng chưa làm thơ, vậy thì ba chị em ta cũng tình nguyện chịu phạt mà chẳng ngâm thơ: đặt lập ra lệnh mới khác, ước đặt cùng chẳng?

Ai nấy đều khen phải.

Rồi đó ba người đều uống mỗi người ba chén rồi nói rằng:

- Bọn mới ra là Oanh muội với Quyên muội đồng ngâm một bài thất luật, còn Ngọc Thiềm muội muội với Thu Hà muội muội thì mỗi người ngâm một bài thất tuyệt, rồi bọn tôi cũng hòa chung một bài trường lục ca rồi sẽ nghĩ.

Oanh muội và Quyên muội đồng ngâm rằng:

Ca thính uyển chuyên quá kiêu đông,
Thảm thiết bi lưu huyết nhiễm hồng:
Hoặc hướng liễu tiên nghinh hữu nhựt,
Cấp tùng hoa để oán xuân phong,
Phi lai các thượng trình tiều ngữ,
Sầu đôi đờm tiền tố khổ nung,
Thượng uyển đề thời thiêm vạn thọ,
Ngũ canh hiều xử hạng nan cùng.

Hai người ngâm rồi, một vui một buồn, chưa đặng hay trọn, ai nấy đều xúm lại ép uống ba chén, rồi nghe Ngọc Thiềm ngâm rằng:

Cao thọ cao ngâm ý tự hào.

Bất trí nhựt noãn dữ phong cao.
Chi đầu yên quá chi chi thực,
Phẩm cách siêu phạm húng tự đào.

Thu Hà ngâm rằng:
Đương thời ngọc mạo nhược thiên nhiên,
Bất cận giai nhơn phẩm tợ tiên,
Khả tích kinh thu chi diệp lậ,
Minh niên phương đắc phục kiều hiền.

Ngâm rồi mỗi người đều uống ba chén, mấy người kia bèn hiệp nhau lại mỗi người mỗi câu mà hòa một bài "Mang đường xuân" như vậy .

Quế Tiên ngâm:
Kiều quý tùng lai chường nguyệt trung,
Thường cư ngọc khuyết dữ châu cung.

Diêu Tiên ngâm:
Hình hương tự thị kham vi thủ.

Lan Tiên ngâm:
Nỗn nhị đô nhơn ý khí nung.

Quyển Tiên ngâm:
Cũng thượng vô duyên y phần đại.

Phụng Tiên ngâm:
Kế trung hữu hạnh bặt bàn long.

Chân Nhi ngâm:
Hồng nhan Ngọc mạo da thiên diệm,
Nhã độ phong lưu thẳng đạm dung.

Mấy người ngâm rồi, vừa muốn cụng chén với nhau mà uống, vù nghe Thiên tử khen rằng:

- Hay thiệt, ấy cũng nên gọi là nữ trung học sĩ.

Mấy chị em nghe nói giựt mình bèn nói với nhau rằng:

- Có ai rình nghe kia cà, thiệt là lớn gan dữ đây!

Liên sai a hườn đi coi cho biết ai, chẳng dè đưa thơ đồng đi theo Thiên tử đó tên là Phước Nhi, bèn bước tới nói rằng:

- Liệt vị cô nương chớ ngại, ấy là ông thân của Châu cô gia tên người là Cao Thiên Tứ, chẳng hề chi đâu mà sợ.

Mấy người nghe nói, liền kêu con a hườn lại rồi dắt nhau bước tới trước mặt Thiên tử mà thưa rằng:

- Nếu Cao lão gia nghe thì chị em tôi lấy làm thẹn lắm, vì thi của chị em tôi làm cà rỏn mà chơi, nếu người nghe tới sợ e như tai người chẳng, vả lại người có khi cũng là tài cao

học rộng vậy xin người để cho ít câu đặng cho chị em tôi học thêm, thiệt là may lắm đó. Thiên tử chẳng chối từ chi hết.

A huòn đem dâng giấy viết còn Phước Nhi thì mài mực sẵn sàng, Thiên tử liền lấy bút huoi lia một bài phú rất hay.

A huòn tiếp lấy đem dâng cho mấy vị cô nương xem, xem rồi thấy đều khen rằng:

- Thiệt là bắt đầu thất bộ chi tài cũng chẳng hay hơn đặng.

Nói rồi liền dâng trả và xin đề tên vào bài phú ấy đặng để treo trong phòng làm dấu tích. Thiên tử cất bút giơ lên không biết viết chữ chi, bèn ngẫm nghĩ một hồi rồi viết như vậy: Phụng thương sứ giả Cao Thiên Tứ, bốn chữ trên là có ý viết ẩn bốn chữ Phụng Thiên thừa vận, sau rồi mới rõ.

Mấy vị tên cô thấy đều khen ngợi.

Lúc ấy đêm đã canh tư, Phước Nhi bèn nói rằng:

- Trời đã khuya rồi, xin Cao lão gia hãy về phòng mà nghỉ.

Thiên tử bèn đứng dậy từ giã ra về, mấy vị tiên cô theo đưa ra ngoài rồi mới bái biệt trở lại.

Thiên tử về đến thơ phòng thay áo mà nghỉ.

Trời vừa sáng ra vợ chồng Nhựt Thanh thức dậy, ra ngoài làm lễ chào mừng tân khách, rồi bày tiệc ăn uống vui chơi cho đến tối, bọn con nít lại vui mừng hơn nữa, rủ nhau đến coi tân nương.

Nguyên vì làng ấy, hễ có đám cưới thì vui vẻ phi thường, phần thì nhà Vương An Quốc là nhà phú hộ, cho nên bày tiệc ăn uống luôn hơn mười ngày.

Đêm ấy tiệc rượu gần mãn, kể có một bọn thiếu niên kéo tới, đặng vấn hi tân nương:

Người đầu đặng xưng là Thạch đầu thái Tuế, còn người kia xưng là Thiết chỉ oanh Ca.

Nguyên bọn ấy dầu cho chủ nhà không tỉnh, thì chúng nó cũng dùng mưu này kể kia tới cung hạ cho đặng mới nghe, ban đầu còn chẳng nói chi, đến lúc bọn thiếu niên hỏi đó tân nương, thì mới ra nghề, dầu có ai giỏi thể nào cũng chẳng sợ, đêm ấy hiệp với bọn thiếu niên tới đó trong bọn ấy có một người bước ra nói rằng:

- Tôi có một câu giáp liễn, như biện đặng thì tôi cũng nên cúi đầu chịu thua.

Cả bọn đều nói:

- Vậy thì ra đề đi.

Người ấy nói:

- Một câu bảy chữ mà chẳng dùng theo đề, duy phải lấy theo ý đề mà làm mới đặng, nay tôi ra đề: "Phụ phụ hòa hài, câu đầu phải nói phụ phụ, câu sau phải nói hòa hài, mà nói bóng mới đặng, chớ không cho phạm đề, phải biểu tân phụ ra giữa đây mà đáp, như đáp không đặng thì phải phạt hai trăm lượng vàng, và mười tiệc rượu.

Lúc ấy tân nương ngẫm nghĩ một hồi rồi đọc một câu như vậy:

- Xương tỳ cọng toại tam sanh nguyện.

Ai nấy đều cười rằng:

- Ấy là phụ xương phụ tỳ, duyên ba sanh gặp gỡ, từ đây sắp tới đêm đêm thường chung gối chung mền, vui vẻ giắc oan ương, câu đầu hay rồi, đặng rồi, còn câu sau nữa hãy làm luôn đi.

Tân nương lại đọc một câu nữa như vậy:

- Hoan lạc đồng canh bá tuế ca.

Ai nấy đều khen rằng:

- Thiệt rõ ràng là tài nữ.

Trong bọn ấy lại có một người bước ra nói rằng:

- Ấy là nghề mọn, có chi làm hay để tôi viết ra bốn câu thi, cho tân nương hòa lại một bài, và phải bộ theo nguyên vận, song chẳng cho phạm đề, như họa tại hay thì thưởng ba chén, bằng họa chẳng hay thì phạt mười tô rượu, nếu uống chẳng nổi, thì phạt y như trước.

Nói rồi liền ngâm một bài tứ tuyệt như vậy:

Tịch nhiễm bang hồng thống sát kiêu,
Thương thương hạ điệp chiến diêu diêu,
Phong cuồng vũ sậu vân sơ bãi,
Lưu trú lang quân bã mục tiêu.

Tân nương nghe rồi chẳng ngẫm nghĩ chi hết, liền hòa lại một bài thơ như vậy:

Tịch diện ân tình dạ dạ kiêu.
Thượng ca hạ vũ ý diêu diêu,
Phong di thực dược tu sơ bãi,
Lưu đích xuân hồng bất nhẫn tiêu.

Bọn ấy nghe rồi bèn vỗ tay khen rằng:

- Thiệt là tân nơn khâu khí, thi phú lệ làng.

Có kẻ lại nói:

- Chẳng phải vậy đâu, con trai tuy đa tài, chớ xét lại chẳng bằng con gái ở nơi chỗ khoái lạc, làm sao cũng phải giỏi.

Thạch đầu thái Tuế không chịu nhin thua bèn nói rằng:

- Tôi có hai chữ "Tân nương", hãy lấy cái ý mà làm, làm sao cho có nghĩa vợ chồng, nói về vợ chồng động phòng thì mới nhằm, nếu có tài cao mà nói đặng nữa, thì tôi mới nhin thua cho.

Cả bọn đều khen phải, rồi hỏi biểu ra đề.

Thạch đầu thái Tuế nói:

- Phải lấy hai chữ: công bà mà giải cái ý và giải nghĩa ra, và cũng phải làm làm sao cho trong câu ấy cũng có chữ động phòng lạc thì mới nhằm cho.

Tân nương nghe nói bèn đối lại liền, đối như vậy:

"Công dã phu giả, phu vi công, thê vi bà, động phòng huê chúc lạc như bà".

Ai nấy đều khen rằng:

- Thiệt là tài nữ, bọn tôi không bì kịp.

Lúc đang đối đáp vui cười, bỗng nghe phía ngoài người ta ngựa hí vang dậy, ai nấy thấy đều sợ hãi.

Hồi 27 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Cấp khước tiên phuông, phùng ân đặc

xá

Đầu hoài liễu yếu cứu chúa thành thân

Khi ai nấy đang lúc vui cười, bỗng nghe người la ngựa hí thì không biết có chi, Vương công bèn sai gia nhơn ra hỏi coi cho biết là ai và đem binh mã đi đâu đó vậy?

Gia nhơn đi rồi trở vào bẩm rằng:

- Có một lũ cường đạo mười phần lợi hại, bộ có, kỵ có, đao thương sáng chói, đến muốn mượn cho đủ năm ngàn lượng bạc, nếu chẳng cho mượn, thì chúng nó phá nhà, xin lão gia liệu định.

Vương An Quốc nói:

- Năm ngàn lượng bạc mà có bao nhiêu, muốn thì mượn, lựa phải đem binh mã đến làm rộn ràng như thế, người hãy ra nói với chúng nó bãi binh đi, rồi ta sẽ đem bạc ra cho chúng nó mượn.

Thiên tử nghe nói thì cản lại và nói rằng:

- Sao lại phải sợ nó như vậy, để tôi ra mắng cho nó ba điều và đuổi nó đi cho rãnh, để làm cho chúng nó ngày sau chẳng dám tới nữa.

Nói rồi liền xông ra ngoài nói lớn lên rằng:

- Chúng bây thiết là vô lễ, đang lúc đêm hôm dẫn binh mã vào ăn cướp nhà người là đạo lý chi vậy, không lẽ mà bây không sợ vương pháp hay sao?

Lúc ấy bọn cường đạo còn đang điệu võ gương oai, bỗng thấy cửa mở, có một người bước ra nói hơi khí khái, thì liệu chắc là người đờm đống .

Nguyên người đầu đấng là họ Huỳnh tên Thiên Hựu, lấy hiệu là Cấp khước tiên phuông, còn người thứ nhì thì họ Trương tên Quốc Tuấn, hõn danh là Tiểu ôn hầu, hai người kết làm anh em với nhau, Huỳnh thiên Hựu tuổi vừa hai mươi bảy, mặt đỏ râu ria, con mắt sáng như sao, mười phần hùng dũng, còn Trương Quốc Tuấn nhỏ hơn Huỳnh Thiên Hựu ba tuổi, mặt như ngọc đúc, môi tợn thoa son, mười phần thanh nhã, coi chẳng phải tướng võ, hai người chiêm cứ núi Phi nga đã hơn mấy năm mà chẳng hề cướp giựt của ai, cho nên quan binh không màng tới.

Nay trên núi lương thảo chẳng đủ dùng, phải tìm xuống nhà Vương viên ngoại mượn đỡ năm ngàn lượng bạc, rồi sau sẽ lo trả lại chẳng dè lại gặp Cao Thiên Tứ ngăn trở.

Khi Huỳnh thiên Hựu thấy Thiên tử nạt lớn như vậy thì nói rằng:

- Nay anh em ta võ nghệ cao cường, lại thêm có bọn đầu mục và chúng lâu la, đến mượn năm ngàn lượng bạc, chẳng phải là lấy ngang, vì bởi trên núi thiếu lương, nếu nói nữa tiếng rằng không thì ta e nhà cửa phải cháy tan hoang, chừng ấy ăn năn sao kịp.

Thiên tử hét lớn lên rằng:

- Sao mi không chạy cho rồi, lại dám cả gan ở đây khoe giỏi.

Huỳnh Thiên Hựu chẳng nói chi hết, cứ huơ đao chém nhâu .

Thiên tử liền rút gươm đeo rước đánh, đánh đặng mấy hiệp, trong nhà một bọn gia đình và Nhựt Thanh chạy ra đánh tiếp, ngoài kia Trương Quốc Tuấn có người tiếp, liền dẫn lâu la áp vào chặn đánh, hai bên đánh vùi với nhau tối trời tối đất, trong giây phút Nhựt Thanh đuối sức, đánh chẳng lại nên lui lại.

Trương Quốc Tuấn lại xông vào giúp Thiên Hựu nữa .

Thiên tử bị vây, tả xông hữu đột mà ra không khỏi, rất nên nguy cấp.

Ấy là :

Rồng nằm nước cạn tôm lờn mặt

Cọp xuống đất bằng chó ngoắt đuôi.

Thuở ấy trong xóm họ Liễu, có một nàng con gái tên là Yên Cô, tuổi vừa mười tám, môi son má phấn, mắt phụng mày tằm, cốt cách giống tiên nga, hình dung như thần nữ, thiết là ngư trầm lạc nhận chi dung, bệ nguyệt tu hóa chi mao. Thi từ ca vận, món món đều thông, lại thêm võ nghệ, mười tám món binh khí đường nào cũng giỏi . Người cha tên là Liễu Xuân Huy, sanh có một mình nàng ấy mà thôi, cho nên cưng lắm, muốn học chi thì học chẳng nài hao tổn. Nàng ấy cũng là người trinh tịnh, lại thêm hiếu thuận với mẹ cha. Đêm ấy Yên Cô đang ở trong phòng đánh cờ với chị em bạn gái, vùng nghe có tiếng chinh chiến gần nhà, bèn sai a huờn ra coi việc chi cho biết.

Con a huờn đi một hồi lâu rồi trở về bẩm rằng:

- Noi đầu xóm tại nhà Vương tú tài, bị ăn cướp tới đánh, người sui gia ra đánh với nó, lại bị nó vây khốn rất gấp.

Yên Cô nghe nói bèn bẩm với cha rằng:

- Ở một xóm với nhau lẽ phải tiếp nhau, con xin đề đao đến đó cứu người trong cơn nguy cấp.

Người cha ban đầu hãy còn cản trở, vì con gái đêm hôm chẳng nên ra khỏi nhà mình, chùng thấy con quyết ý muốn đi, liền khiến mười mấy tên gia đình tinh dũng theo giúp Yên Cô.

Yên Cô nai nịt hẵn hời, rồi đề đao lên ngựa, dẫn gia đình tuốt đến Vương Gia Trang, xảy thấy ăn cướp đang vây phủ một người rất nên nguy cấp.

Yên Cô liền hét lên một tiếng, hơi bay thom ngát.

Lúc ấy ăn cướp còn đang đắc ý, bỗng thấy một người tiên nữ cỡi ngựa lướt tới, lại có dất theo mười mấy tay hảo hớn xông vây mà vào, bèn hô lên rằng:

- Hãy bắt người xinh đẹp này đem về núi rồi sẽ bắt chủ nhà.

Liên dạy binh lại đánh với Yên Cô.

Yên Cô nạt lên rằng:

- Quân ăn cướp, hãy nói tên ra đặng chịu chết.

Hai tên đầu đảng thấy Yên Cô là gái thì khi, bèn đáp lại rằng:

-Mi chẳng biết Phi Nga sơn Huỳnh Thiên Hựu với Trương Quốc Tuấn hay sao?

Nhờ dịp ấy Thiên tử thoát ra khỏi vây, rồi dạy lại xem thấy một viên nữ tướng đang đánh với bọn ăn cướp thì biết là đánh giúp mình, bèn thừa thế trở vào, đánh thôi bọn lâu la tan nát.

Còn Huỳnh Thiên Hựu với Trương Quốc Tuấn, ban đầu còn khi Yên Cô là gái sức lực chẳng bao nhiêu, đến sau thấy Yên Cô võ nghệ phi thường coi thế đánh không lại .

Huỳnh Thiên Hựu liền ráng sức huơ đao nhằm chỗ cần yếu mà chém, còn Trương Quốc Tuấn cũng huơ cây phương thiên họa kích nhằm ngay hông Thiên tử mà đâm, bốn người đánh vui với nhau một chỗ hơn ba mươi hiệp mà chưa phân hơn thua .

Yên Cô vùng hét lên một tiếng bắt sống Huỳnh Thiên Hựu, Trương Quốc Tuấn thất kinh lính quính một hồi rồi cũng bị Thiên tử bắt sống, còn bao nhiêu lâu la võ tan chạy ráo.

Gia đình họ Vương và mấy thầy trò Yên Cô đều dắt nhau vào nhà Viên ngoại, trong nhà chạy ra nghinh tiếp, rồi trói hai tên ăn cướp để nơi sau vườn, chờ trời sáng sẽ đem nạp cho quan làm tội.

Rồi đó trong nhà bày tiệc ăn mừng, lại sai người đi mời Liễu viên ngoại qua dự tiệc đặng có tạ ơn cho con cứu giúp.

Đêm ấy ăn uống vui vầy, tiệc mãn rồi từ tạ nhau ai về nhà nấy.

Sáng ra bữa sau, Vương viên ngoại vừa muốn giải hai người ấy cho quan làm tội, Thiên tử bèn nói rằng:

- Hãy đem chúng nó ra đây cho tôi tra hỏi thử coi rồi sẽ nạp cũng chẳng muộn chi.

Gia đình vâng lệnh dẫn Huỳnh Thiên Hựu và Trương Quốc Tuấn ra, hai người đứng trông chẳng chịu quì.

Thiên tử bèn nạt rằng :

- Bậy đã bị bắt rồi, còn chống cự chẳng chịu quỳ sao?

Hai người đáp rằng:

- Muốn giết thì giết, muốn nạp quân thì nạp, mà chớ nhiều lời.

Thiên tử thấy hai người nghiêu đồng như vậy, lại thêm tướng mạo khôi ngô, bèn nói rằng:

- Nếu hai người quả thiệt bị bức, nên phải đi làm điều bất lương như vậy, thì nói thiệt cho ta nghe, không hề chi, ta chẳng những là chẳng nạp quan mà thôi, lại còn tiến cử hai người có chỗ xuất thân.

Hai người thấy vậy bèn nói thiệt ra, Huỳnh thiên Hựu hỏi rằng:

- Chẳng hay hào kiệt tên họ là chi, quê quán xứ nào?

Châu Nhựt Thanh đứng một bên, đáp rằng:

- Ông này họ Cao tên Thiên Tứ, người ở xứ Bắc Kinh, vốn là môn sanh yêu dẫu của Thừa tướng tại triều, còn ta đây họ Châu tên Nhựt Thanh con nuôi của người, từ ở kinh đô tới đây, thấu chẳng biết bao nhiêu anh hùng và trừ không biết bao nhiêu tham quan ô lại rồi, còn đi dọc đường gặp việc bất bình thì lại cứu giúp, dẫu cho ai vẫn như Tử Kiến, võ tợ Tôn, Ngô đi nữa, cũng chẳng sợ chi, nếu hai người chịu khừ tà quy chánh, thì hãy đem xứ sở và lai lịch nói thiệt ra đi.

Huỳnh Thiên Hựu nói:

- Tôi vốn là người ở Tòng Giang, cha mẹ mất sớm còn lại có một mình, học đặng nghề võ chút đỉnh, phần thì nhà nghèo không nghề chi làm ăn. Ngày kia tôi đi dạo nơi Tòng Giang phủ thành, gặp một người kia bắt một người đàn bà mà nói là người chồng mắc nợ không trả nổi, đem vợ ra thế, nên bắt đem về làm bé, tôi hỏi ra mới hay người ấy là Công tử con của Mã cầu quan, hơn vì người đàn bà ấy dung nhan đẹp đẽ, đi tảo mộ với chồng, bị nó ngó thấy nên muốn đem trăm lượng bạc ép người chồng bán vợ lại cho mình, người chồng không chịu, người vợ cũng không đành, nên nó làm tờ giả vu cho người ấy thiếu nợ nó rồi bắt vợ người ấy đi. Tôi hỏi lại thì người ấy xưng là Tạ Đức, nhà ở phía Nam nơi ngoài thành, chuyên có một nghề bán gà độ nhựt, bởi vậy cho nên Mã cầu công tử nó khi người cô thế làm ngang như vậy, nên bàng hơn cũng chẳng ai dám nói, tôi thấy sự bất bình nên đón lại đánh, ban đầu cũng tưởng là giựt người đàn bà ấy lại cho đặng thì thôi, không dè đến sau đánh chừng nào người đồng chừng nấy, tôi đánh hura tay, rui đánh nó chết đi nên phải trốn qua đây tị nạn. Còn người này tên là Trương Quốc Tuấn cũng người ở lối xóm với tôi, đều gặp sự bất bình đánh chết người ta, nên trốn theo tôi qua đây nương nấu, chờ cho lúc nào triều đình dụng võ thì sẽ ra đầu quân. Hôm nay trên núi thiếu

lượng, nên phải xuống xóm này mượn, rồi ngày sau sẽ lo trả lại, chớ chằng phải có ý cướp giết chi, nay tôi bị bắt, người đã chằng giết, lại còn muốn tiến cử anh em tôi nữa thì ơn ấy rất sâu, ngàn năm tôi cũng ghi lòng chạm dạ .

Thiên tử nghe nói bèn than rằng:

- Thiệt cũng chằng nên trách, ấy là anh hùng thất chí, tráng sĩ vô nhan.

Nói rồi liền dạy lại hỏi Vương viên ngoại rằng:

- Tôi muốn tha hai người này đi có đặng chằng?

Wương viên ngoại nói:

- Điều ấy tùy ý Cao lão gia liệu lấy.

Thiên tử bèn khiến Nhựt Thanh mở trời cho hai người.

Hai người vội vàng cúi lạy tạ ơn.

Thiên tử lại nói rằng:

- Nay ta có một phong thơ, hai người hãy cầm đem đến tỉnh thành trao cho Trang Tuần phủ, thì sẽ có chỗ an thân, song hai người ra mắt Trang đại nhơn rồi thì nói ngày mai ta sẽ đi xứ khác thăm bạn, chớ đên đây làm chi.

Hai người tiếp lãnh thơ rồi liền từ tạ trở về núi nói cho bọn thủ hạ hay rằng:

- Bọn người hãy giữ sơn trại, để hai anh em ta xuống đó yên rồi, như có thiếu chức chi, thì ta sẽ kêu xuống đặng hiệp lực báo đáp cho trào đình.

Dặn dò rồi hai anh em bèn dắt nhau ra đi, chằng mấy ngày đã đến Trang tuần phủ nha môn, hai người gói bức thơ ấy vào trong, chằng bao lâu, xảy thấy có người ra thỉnh vào.

Hai người bèn xóc sửa khăn áo theo vào nhà trong làm lễ lạy mừng Trang đại nhơn xong rồi, đứng lại một bên.

Trang Tuần phủ bèn hỏi rằng:

- Nay Cao Thiên Tứ còn ở tại nhà Vương viên ngoại chằng?

Hai người đồng đáp rằng:

- Cao lão gia nay đã đi chơi xứ khác rồi, người có dặn tôi bám lại với đại nhơn, chằng bao lâu người sẽ về Kinh, chằng cần chi phải tìm kiếm.

Trang đại nhơn bèn khiến hai người ngồi xuống.

Hai người nói:

- Đại nhơn ngồi đó, bọn tôi đâu dám ngồi theo.

Trang tuần phủ nói:

- Không hề chi, người biết Cao Thiên Tứ là người chi chằng?

Hai người nói:

- Người có nói với tôi rằng người là môn sanh của Lưu Thừa tướng.

Trang Tuần phủ cười rằng:

- Cao Thiên Tứ là Đương kim thiên tử đó, người dạo chơi Giang nam nên đi ngang qua đây.

Hai người nghe nói bèn ngược mặt lên trời tạ ơn Thánh thượng.

Trang Tuần phủ nói:

- Hai người ở tại phủ Tòng Giang đánh chết người ta, nên phải tị thân nơi sơn trại, may gặp Thiên tử, nay người đã dạy ta bỏ cái án ấy đi, và phải bắt Tri phủ Tòng Giang giam lại, rồi thượng biểu về trào, chờ cho Hình bộ phát lặc, còn nay không thiếu chức chi, vậy thì hai người hãy tạm lãnh chức Tuần thành thủ bị, chừng nào có công ta sẽ thăng thưởng.

Hai người cả mừng, tạ ơn lui ra.

Rồi đó Trang Tuần phủ cứ y theo mật chỉ mà làm, bắt Tòng Giang Tri phủ giam lại, và bỏ cái án Huỳnh Thiên Hựu đi.

Nói về Thiên tử khi thấy hai người đi rồi, thì trong lòng vui đẹp, vìặng thêm hai người võ tướng trung dung như vậy, bèn nói thiệt với Vương An Quốc rằng:

- Nhơn huynh coi tôi là người gì?

An Quốc nói:

- Văn võ song toàn, thiệt là quý gia Công tử.

Nhật Thanh nói:

- Ấy là Đương kiêm Thiên tử đó, nhơn qua Giang Nam dạo chơi mới đi tới đây, song chẳng nên nói cho ai biết, e người ám toán.

Cả nhà nghe nói thấy đều quý xuống tung hô vạn tuế và xưng rằng tử tội.

Thiên tử nói:

- Hễ không biết thì có tội chi đâu, nay ta có một chuyện muốn luận với Vương huynh, song chưa biết có chịu hay chẳng?

Vương An Quốc nói:

- Vạn tuế có dạy điều chi, tôi cũng phải tuân theo.

Thiên tử nói:

- Ta muốn cậy Vương huynh làm mai, nói con gái của Liễu viên ngoại là Yên Cô cho ta, xin Vương huynh ráng giúp cho xong.

Vương An Quốc vâng lệnh, liền qua nhà Liễu viên ngoại tỏ ra việc ấy, Liễu viên ngoại mừng phen vui đẹp bèn nói rằng:

- Hèn chi con gái tôi lúc mới sanh có chim én bay vào lòng, nên mới đặt tên là Yên Cô, nay quả là ứng theo điềm ấy.

Nói rồi bèn đi theo Vương an Quốc qua lạy ra mắt Thiên tử và nói rằng:

- Nay Thánh thượng chẳng chê con tôi là bồ liễu phận hèn, lại cho nó sánh đặng mình rồng thì là may lắm, nhưng tôi e con tôi quê mùa, bề phục thị chẳng kham.

Thiên tử nói:

- Ý trẫm đã quyết, khanh chớ chối từ, lệnh ái nghề văn nghiệp võ tinh thông dung mạo lại thêm xinh đẹp có phải là quê mùa chi, nay trẫm phong cho khanh làm chức Quốc trượng, chùng trẫm hồi trào, sẽ về theo trẫm hưởng sự vinh hoa.

Liễu Xuân Huy tạ ơn rồi đứng dậy.

Thiên tử bèn cho Vương An Quốc đứng danh Cữu nhơn, lại thưởng thêm hàm Ngũ phẩm.

Vương An Quốc tạ ơn rồi tâu rằng:

- Hôm nay huỳnh đạo tốt ngày, xin vạn tuế hãy qua bên Liễu phủ hiệp坎 với Liễu tiểu thơ.

Ngày ấy Liễu Xuân Huy dọn dẹp trong ngoài, cả bày điện yển, kèn nhạc rền trời, lại đối với thiên hạ rằng gả con cho một người môn sanh của Lưu Thừa tướng, vẫn là một vị Công tử, con nhà thế gia. Hai người cầm lại không đặng, nên phải làm tiệc đưa đi.

Từ đó, Thiên tử với Nhật Thanh vừa đi du ngoạn vừa trở về Kinh lần lần, việc ấy còn lâu.

Đây nói về xứ Trần Giang có một người khách kia họ Lý tên Tu, hiệu là Dục Hương cư sĩ, tánh hay ưa đàm luận việc cổ kim thánh hiền hưng phế, văn này phú kia, lấy làm thú vị, có nhiều khi đàm luận từ sớm mai cho đến tối, không hề biết mỏi, cho đến đổi quên ăn

bỏ ngủ cũng không biết nhàm, lại nghe nói thuở ấy tại núi tên là Bồng Lai sơn , Vân Mộng nam, phía Tây cách chừng ba chục dặm, có một tòa Tam bửu tháp của Đại La Tiên lập ra, đến nay đã mấy ngàn năm, mà cũng còn sáng suốt chói lòa, những đồ chạm trổ chẳng hề hư hoại, thiết là tiên gia diệu thủ, cho nên đã lâu đời rồi mà chẳng hề mòn mẻ chút nào, nay lại khi lặn khi mọc không chừng, cho nên hễ không phải tiên thì không tới đó đặng, từng trên có để một vị Như Lai phật tổ, từng giữa có để một vị Thông Thiên giáo chủ, từng dưới có để một vị Thái Thượng lão quân.

Ban đầu thì quần tiên thường tụ tập tại đó, đến sau nhiều người đến đó chơi bời, làm ra sự uế trược, cho nên quần tiên chẳng còn đến đó nữa, thiên hạ thấy tiên tích đã tuyệt rồi, thì cũng ít ai đến nữa, lặn lặn hương hỏa cũng tuyệt.

Thuở ấy tại tỉnh Giang Tô có ba người thế gia Công tử, thầy đều giàu có, nguyên là người quê quán ở tại Phước Kiến, xưa người ông vẫn là Thị lang xuất thân, họ Huỳnh tên Tuế Đức, vì có công với nước nên đăng tập ấm hai đời, nhưng Tuế Đức tánh ưa phong lưu, phần thì gia tài bá vạn, nên chẳng chịu làm quan, cứ ở nhà ăn chơi thong thả, phu nơn là Lý Thị, sanh có một người con trai tên là Vĩnh Tân biệt tự là Vĩnh Thanh, tuổi vừa hai tám, tài mạo song toàn, lại thêm kìm, sắt, tiêu, thiều, môn nào cũng giỏi, mặt trông như ngọc, môi đỏ như son, tài như Tử Kiến xuất khẩu thành thi, mạo tợ Phan An, mi thanh mục tú tuy là thế gia Công tử, mà vì giải đãi việc thi thơ, thị công danh là vô dụng, cho nên cha mẹ chưa chịu cưới vợ, lại kết anh em với hai người cũng là thế gia Công tử, một người họ Trương tên Hóa Nơn tự Lễ Tuyên, xưa ông là Hương đạo xuất thân, còn một người họ Lý tên Chí tự Vân Sanh, người cha đang làm chức Ngự sử, ba người tuổi tác chẳng lớn nhỏ hơn nhau, gia tài bá vạn.

Bởi giàu có như vậy, cho nên coi hai chữ công danh như không, xài vàng như đất, ba người đều kết bạn sanh tử với nhau, keo sơn gắn chặt, ngày ngày thường dắt nhau dạo chơi, hoặc huê thuyền hoặc tửu lầu, ăn uống chơi bời ngày nào cũng vậy, vì cha mẹ cung con nên chẳng hề câu thúc.

Ba người tuy là con nhà thế gia, nhưng chẳng hề ý thế khi người, ăn ở có đức tánh tính thuần hậu.

Hồi 28 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Si tình công tử luyện xuân quang Mỹ mạo ca cơ ta mạng bạc

Tại đó lại có một chỗ lầu xanh, tên là Lưu Xuân động, hiệu là Thiên Hương các, nhà cất khéo lẫm, chẳng khác chi Quãng hàn tiên phủ, phán ra làm ba tầng, bọn ca kỹ cũng phân làm ba hạng, hạng nhứt thì ở tầng trên có ba hạng giá, như vào uống trà và thấy mặt một chút thì giá là một đồng, đứng đãi khách ăn uống một tiệc thì mười đồng, còn ở lại trọn đêm, vậy cuộc gió trăng đủ việc thì ba chục đồng, những trang phong nhã đến đó, hoặc ca một bản, hoặc tặng một bài, hoặc đờn, hoặc cờ, tùy theo ý khách cho nên tầng trên đều là những tay phong lưu tài tử quý khách hoạn gia, cùng là mấy thầy khăn be áo lớn, thường

lên đó mà chơi. Còn từng giữa thì để cho mấy chú lái buôn, giá rẻ hơn từng trên phân nửa, còn kỹ nữ thì cũng có kém hơn từng trên. Chí như từng dưới thì để cho bọn làm công, hoặc bọn chài, cùng mấy bọm bán cà rem và bán kẹo, vì ham giá rẻ, cho nên chẳng màng chi tốt xấu miễn là cho có thì thôi.

Ngày ấy Huỳnh Vĩnh Thanh với Trương, Lý ba Công tử dắt nhau đến Thiên Hương các mà chơi, nguyên Vĩnh Thanh đã có quen trước một nàng tên là Kỳ Vân, nàng ấy đã có thiên tư quốc sắc, lại thêm cầm kỳ thi họa đủ điều, tuổi vừa mười tám, thiết là hạng nhứt trong lầu ấy, chơn mày vòng nguyệt con mắt như sao, môi chẳng nhuộm mà hường, mặt chẳng dôi mà trắng, thiết rõ ràng là:

Làn thu thủy, nét xuân sơn

Hoa ghen thua thắm, liễu hờn kém xanh.

Còn Trương công tử thì quen với một nàng tên là Thoại Vân, tuổi vừa mười bảy, hương trời sắc nước, nhả đạm phong lưu, má phấn môi son, mày tằm mắt phụng, dầu cho người đá tượng gỗ thấy cũng tiêu hồn lạc phách.

Lý công tử thì lại quen với một nàng tên là Thê Vân, nhan sắc cũng mường tượng như Kỳ Vân, chẳng hơn chẳng kém, tuổi mới mười lăm, ba nàng đều ở lại từng trên, kết bạn chi lan với nhau rất nên thân thiết, đã có lập chí, xin cho mỗi người đều gặp đặng một người tình nghĩa hơn tài, thì mới phỉ tình ước nguyện, nay thấy ba vị Công tử đều là tình đầu ý hiệp, nên mới định cuộc lâu dài.

Ngày ấy sáu người đang ngồi uống trà, Huỳnh Công tử nói:

- Hôm nay là tiết mộ xuân, khí trời còn lạnh, bọn ta hãy dùng dịp này uống ít chén đưa xuân ước có nên chăng?

Trương, Lý, đều khen phải, rồi nói với nhau rằng:

- Vậy thì bọn ta hãy dắt nhau ra nơi vườn hoa dưới gốc cây mà đưa xuân một phen, uống chơi vài tuần rồi sẽ trở vào lầu mà chung vui với nhau cũng đặng.

Rồi đó sáu người dắt nhau ra nơi sau vườn, xem thấy trong vườn sắp đặt rất xinh, hoa thơm cỏ dại chẳng thiếu chi, trăm hoa đua nở, muôn cỏ tốt tươi, con a hườn của Kỳ Vân tên là Đãi Nguyệt, a hườn của Thoại Vân tên là Xuân Đào còn a hườn của Thê Vân thì tên là Hạnh Hoa, ba con a hườn cũng đều xinh đẹp, giống như một đoàn tiên nữ hạ phàm trần.

Lúc ấy sáu người ngồi chung một tiệc, Kỳ Vân thì dựa Huỳnh Sanh, Thoại Vân thì dựa Trương Sanh, Thê Vân thì dựa Lý Sanh, còn ba con a hườn thì đứng một bên mà đãi rượu, uống đặng vài tuần, Huỳnh Sanh bèn nói rằng:

- Ăn uống như vậy thì cũng chưa mấy vui, chi bằng dời cái bàn lại nơi gốc cây đào, rồi dọn một tiệc khác, đặng có phú thi mà tiễn tặng hoa thần, ước đặng cùng chăng?

Ai nấy đều nói rằng:

- Ấy mới phải là cách của người phong nhã. Nói rồi liền khiến a hườn dọn ra một tiệc, hương hoa hồng chúc, văn phòng tứ bửu sẵn sàng.

Huỳnh công tử nói:

- Hôm nay ai nấy cũng đều có ý thưởng xuân, nên tới chỗ xuân hoa mà tống biệt, vậy phải làm mỗi người một bài hoặc thi hoặc phú chi, lấy sự đưa xuân làm đề, như làm hay thì thưởng ba chén, còn dở thì cứ theo số mà phạt.

Ai nấy đều ưng chịu, liền thỉnh Huỳnh Sanh làm trước.

Huỳnh Sanh bèn làm một bài Tống xuân như vậy:

Duy xuân ký mộ, xuân nghi cần, xuân sắc hương tàn, xuân quang dị lão, đào lý hàm sầu, hận xuân tình chi bất cập.

Hải đường đê thủ, thân xuân cảnh chi vô đa, xuân phong cuồng hê lạc hoa mãn địa, xuân võ loan hê phi nhự tùy ba, não oanh tàn hê bất ngữ, phòng yên lược hê sanh bi.

Điệp sứ phi lai, đô thán xuân quang bạc hạnh, phong điệp tần đáo, đồng ta xuân sắc vô tình.

Ca rồi lại ngâm thêm một câu thơ bảy chữ mà giúp vui tiệc rượu, cũng cứ lấy hai chữ "nhứt xuân" mà làm đề.

Nhứt xuân vô sự vị hoa mang.

Ngâm rồi bèn uống ba chén rượu, kể tới phiên Trương Sanh, vừa muốn mở miệng, rồi lại nói rằng:

- Hai người là một cặp của trời sanh, vậy thì phải ngâm luôn theo cho có cặp.

Nói rồi lại hỏi Kỳ Vân rằng:

- Hãy ngâm đi cho mau chớ có gàn trở bợn tôi.

Kỳ Vân đáp rằng:

- Mấy ông là kim mã ngọc đường, lẽ phải ngâm trước, chớ như chị em tôi thì nương dựa theo mà thôi, lời ăn tiếng nói thô sơ, e làm nhơ tai mấy ông mà chớ.

Trương sanh và Lý Sanh đều cứ mời hoài.

Cực chẳng đã Kỳ Vân phải ngâm một câu bảy chữ trước rằng:

Nhứt xuân vô hạ loại lưu trang.

Ngâm rồi lại ca nối thêm một bài rằng:

Thiên sanh nó hê hà phiêu bạc, địa tãi nó hê hà tiện tác, phụ hê sanh ngã hà gian nan, mẫu hê cúc ngã hà mạng bạc, hận hải nan điều về vạn lý, sầu thành nan phá hê thiên trùng, ta quyên lụy chi hê nan cang, thân oanh hầu chi hê mỗi yết, hoa tiền đối tửu hê cường lạc, tướng đề thừa hoan hê nại hà, vọng đa tình hê vật phụ, nguyện tri kỹ hê ai lân.

Ca dứt rồi, cả tiệc thấy đều chẳng vui, song cũng gắng gượng mà uống vài chén rồi nói rằng:

- Thân thiếp cũng như cái hoa mùa xuân, nên phải lấy tâm sự ra mà đưa xuân, bây giờ tới phiên Trương lang, xin hãy ngâm đi.

Trương Sanh liền ngâm rằng:

- Nhứt xuân sầu võ mãn gian thành

Ngâm rồi làm thinh hồi lâu chẳng nói năng chi hết, ai nấy đều cười rằng:

- Sao chẳng ca luôn đi, hay là nói mãn thành phong võ rồi, lại gần tiết Trùng Dương nên bị người thân thể cản lại chẳng ?

Trương Sanh nói:

- Không phải vậy đâu, mỗi người đều phải nghĩ mau chậm khác nhau.

Thê Vân nói:

- Nghĩ về việc chi, ấy chẳng qua là nương theo Thoại Vân hứng tình đó mà thôi.

Thoại Vân liền háy một cái rồi nói rằng:

- Ấy là tại lòng chị nóng nảy nên muốn nói ý đặng có dất nhau về phòng cho sớm, sao lại đổ thừa cho ai vậy?

Nói rồi cả bọn đều cười.

Thê Vân nói:

- Thôi, đừng có gàn trở, để cho Trương lang ngâm đi.

Trương sanh bèn thuận khẩu ngâm rằng:

Nhứt vẫn xuân khứ tiện tương ti,

Khả tích đào linh dữ lý phi.

Lưu thủy vô tình ta cọng biệt,

Lạc hoa hữu ý hận đồng bi.

Hoa sầu biểu oán tu đường tích,

Tữu lục đặng hồng khúc biệt ly.

Dung dị tiền xuân kim nhứt khứ,

Mình niên hườn cọng hứ tương tư.

Ngâm rồi uống ba chén, kể tới phiên Thoại Vân.

Thê Vân nói rằng:

- Chị Thoại vẫn là người hay sầu hay giận, có chí có tình, ắt là nghị luận hay hơn.

Thoại Vân nói:

- Mi chớ kiếm nhiều chuyện mà đê ẹp ta, để ta ngâm cho rồi.

Thê Vân nói:

- Cơ khổ dữ chưa anh Trương đề chị chớ tôi có đề chị bao giờ

Ai này nghe nói thấy đều cười rộ, rồi nói rằng:

- Thôi đừng có nói chơi nữa, để cho nàng Thoại Vân ngâm đi cho rồi.

Thoại Vân bèn ngâm rằng:

Dương liễu hàm sầu, hải đường đái hận, nhứt nhứt vi xuân điền đảo, thậm đắc cự hận tân sầu, đô thị thương xuân hoài bảo, tổng thị điệp mộng thể lương, oan hồn thảm thiết, thảm thiết, thậm thiết, bá thời biệt.

Rồi lại ngâm thêm một câu rằng:

- Nhứt xuân vô kế cọng lưu hoa.

Thê Vân nói:

- Ấy có phải là hay sầu hay giận, tình chừ phân phân hay không, ấy là con gái mền xuân mà Trương lang tiếc Thoại Vân cười mà chẳng nói, cứ liếc ngó Trương Sanh, kể tới phiên Lý Sanh .

Lý Sanh bèn ngâm rằng:

Bữa sức đòn hề khai quỳnh diên, diêu sanh lộng hề kinh túy trực, tiền xuân quy hề mi tữu, lưu xuân quang hề kinh ba, bi xuân khứ chi tốc hề nung đào diệm lý, xướng hoa hương chi tạ hề lục thâm hồng sầu, nhơn măng xuân nhi sanh cảm, xuân biệt nhơn nhi bất lâm. Oanh thính uyển chuyên, xướng xống xuân ca, quyên ngữ thể lương, sái ly tuân lục khả tri vật du như thử, nhi nhơn khởi vô tình hồ.

Ngâm rồi uống ba chén lại ngâm thêm một câu rằng:

- Nhứt xuân mạng tảo mãm viên huê .

Tới phiên Thể Vân .

Thể Vân bèn uống trước ba chén rồi ngâm một câu rằng:

- Nhứt xuân điệp mộng đáo Bồng lai .

Thoại Vân nói:

- Như mi thiệt quả nằm chiêm bao thấy đến Bồng lai, thì ngày sau mi ắt đặng thành tiên, nên mới có chiêm bao lạ như vậy, ấy là tiên phong đạo cốt đó, Lý lang chớ có mơ tưởng làm chi cho mất công.

Thể Vân nói:

- Nếu chị nhiều chuyện lắm vậy thì tôi chẳng ngâm nữa đâu.

Nói rồi cứ việc làm thình .

Thoại Vân nói:

- Nãy giờ chưa ai bị phạt, đến phiên chót lại phải bị phạt, vậy thì mi phải uống ba chén lớn.

Thể Vân không chịu uống ngặt bị chúng ép quá, nên phải ráng uống, trong giây phút mặt ửng đỏ bèn huờn huờn ngâm rằng:

Xuân tình dị tả, xuân hận nan điền, xuân thủy đa sầu xuân san khôn tú, điệp mộng thủy lân, xướng xuân quang chi dị khứ , hoa hồn thùy điệu, ta xuân sắc chi nan lưu từng thử dương liễu sanh, sâu đào hoa táng phách, tràng đoạn hải thường hoa hạ, tâm huyền thực được lang biên, thiên sầu vạn hận như xuân khứ, vạn tư thiên hồng cộng não xuân, túc phổ thiên chi hạ như vật giai nhiên, ai tai thống tai.

Thể Vân ngâm rồi, ai nấy đều khen ngợi rồi rằng:

- Lời ấy thiệt bọn ta lấy làm thống khoái, thiệt khắp cả dưới trời, ai thấy xuân quang mau già mà chẳng sanh bi cảm, lời luận ấy rất hay, đáng lấy túi gấm mà đựng, vậy thì phải uống ba chén nữa.

Thể Vân không chịu uống bèn nói rằng:

- Tôi uống ba chén thì đã đủ rồi.

Mấy người đều ép hoài, Thể Vân phải ráng mà uống.

Uống vừa rồi, Vùng nghe dưới gốc cây phù dung có tiếng tăng háng, ai nấy đều giựt mình.

Hồi 29 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Huân Ngọc các cường đồ hiệp thế Thiên Hương lầu nghĩa sĩ trừ gian

Khi mấy người ăn uống vừa rồi, vùng nghe dưới gốc cây phù dung có tiếng người đàng háng, ai nấy đều giựt mình muốn chạy, xảy thấy ông già đầu bạc, ở dưới gốc cây chun lên, trạc chừng bảy mươi ngoài tuổi, tóc bạc mà mặt còn trẻ, có khí tượng thần tiên, bước tới chấp tay nói rằng:

- Lão đây là thần giữ hoa, rất cảm mấy ông có lòng tế điện, biết xót ngọc thương hương mà làm lễ đưa xuân, chí thiên cảm cách, bọn tôi không biết lấy chi báo đáp, nên muốn

cứu bọn ông thoát vòng khổ hải cho khỏi ở nơi trần thế mà lục lục như vậy.

Ai nấy nghe nói thì biết là thần nhơn, liền rùng rùng quỳ xuống chấp tay nói rằng:

- May nhờ thần thánh giáng lâm, xin ra ơn cứu vớt bọn đệ tử gái trai cả thầy vượt khỏi nhơn gian trần khổ, thì bọn tôi tình nguyện rưới quét tiên động thiết cũng vui lòng, chẳng hay thần thánh có khứng thâu nạp cùng chăng?

Thần nhơn nói:

- Nay có Đương kim Thiên tử dạo chơi tại tỉnh này, chẳng bao lâu người sẽ đến đây, bọn ông hãy thấy nguy thì phò thấy cấp thì cứu, hãy thấy người nào tên là Cao Thiên Tứ thì là Thiên tử đó, ghi lấy, nhớ lấy, chớ nên sai lầm.

Nói dứt lời, vùng hóa một trận hương phong biến mất.

Ai nấy mừng rỡ chẳng cùng, bèn ngược mặt lên trời vái lạy khấu tạ lại day mặt nơi đám hoa mà tạ ơn. Vừa muốn dọn thêm một tiệc nữa ăn uống cho vui, bỗng nghe trên lầu phía Tây nơi Huấn Ngọc các, có người ăn uống reo cười inh ỏi, rồi lại nghe có tiếng đánh lộn, không biết là việc chi.

Nguyên chỗ ấy có bọn du ác, đến đó uống rượu say sưa rồi đánh lộn với nhau, thường thường như vậy, người đầu đảng là một tên thổ hào tại xứ ấy, họ Khu tên Hồng, hỏn danh là Phi Thiên Pháo, trong nhà có cửa, nên thỉnh giáo sư đến, học đặng một hai miếng chi đó, rồi tự một lũ vong mạng, hãy tới đâu thì gây gỗ tới đó, ngày ấy đến Huấn Ngọc các uống rượu, nhơn giành chỗ ngồi nên mới sanh ra sự đánh lộn.

Nguyên vì tại chỗ bàn giữa đã có một người đến ngồi trước rồi, bọn ấy đến sau, lại muốn đuổi đi mà giành chỗ cho mình, chẳng dè nhằm người cứng cỏi, không chịu nhịn thua, nên mới sanh sự.

Lúc đang đánh lộn với nhau, may gặp Thiên tử với Nhựt Thanh vừa đi đến đó, nghe có tiếng đánh lộn, liền chạy tuốt lên lầu, coi như có việc bất bình thì ra tay đánh giúp, khi hỏi ra thì biết Khu Hồng dọc ngang, phần thì người ấy có một mình, không ai giúp sức, vì những kẻ đứng coi đều sợ oai thế Khu Hồng, nên chẳng ai dám nói chi tới.

Nhựt Thanh thấy vậy dần lòng không đặng liền xúc tới thoi lia đánh lia, đánh thoi, những quân vong mạng lẫn nghiêng lẫn ngã, rùng rùng xuống lầu kéo nhau chạy mất.

Người ấy bèn lạy Thiên tử và Nhựt Thanh mà nói rằng:

- Cúi trông nhị vị cứu chữa, thiết ơn ấy rất dày, chẳng hay hai vị khách quan tên họ là chi, người ở xứ nào, có việc chi đến đây cứu tôi như vậy?

Thiên tử nói:

- Ta là người ở Bắc Kinh, họ Cao tên Thiên Tứ, đi với con ta là Nhựt Thanh, đến đây thăm bà con, vì nhứt sanh ta hay can thiệp sự bất bình nên hãy gặp ai ý thế khi người thì ta đánh liền, nay thấy tức hạ diện mạo đoan trang, ắt chẳng phải người thường, nên khiến con ta giúp sức đánh bọn ấy, nó đã chạy hết rồi, xét lại thì lũ ấy là đồ vô dụng dám ý thế khi người, chẳng hay tức hạ tên họ là chi?

Người ấy nói:

- Tôi họ Vương tên Nhuận, buôn bán hàng lụa sô sa, nhơn lúc rảnh rang đến đây ăn uống chơi, tôi tới trước lựa chỗ tốt mà ngồi, lũ ấy tới sau, nó lại ý đông mà hiếp người, biểu tôi phải nhường chỗ lại cho nó, bởi tôi không nhường nên mới sanh sự đánh lộn, may nhờ nhị vị đến đây cứu tôi, thiết là ơn rất nặng, tiếm tôi cách đây chẳng xa, xin mời nhị vị đến tiếm tôi chuyện văn chơi cho biết.

Thiên tử nói:

- Việc nhỏ mọn chút đỉnh có đủ chi phải tạ ơn, nay túc hạ đã có lòng tốt, thì ta cũng tuân theo.

Rồi đó Thiên tử, Nhựt Thanh và Vương Nhuận ba người ra khỏi Huấn Ngọc Các, dắt nhau về tiệm phân ngôi chủ khách mời ngồi, trà nước xong rồi, Vương Nhuận liền hỏi gia nhơn dọn ra một tiệc bĩ bàn thết đãi hai người, uống đặng vài tuần .

Wương Nhuận bèn nói rằng:

- Nhị vị khách quan nếu ưa đi chơi thì để ngày mai tôi dắt đi chơi một chỗ rất vui.

Đêm ấy ăn uống rồi Vương Nhuận cầm hai người ở lại nơi tiệm mà nghỉ.

Sáng ra bữa sau dùng cơm điểm tâm rồi, ba người sắm sửa ra đi, dắt theo một đừa tiêu đồng, thẳng đến Thiên Hương Các.

Ngày ấy bọn Huỳnh Vĩnh Thanh và Trương, Lý ba người cũng có đến đó ăn uống vui chơi.

Nguyên vì chỗ ấy có phân ra Đông, Tây, Nam, Bắc bốn lầu đều cất giống nhau một kiểu, mỗi một lầu dọn đặng mười mấy tiệc, dẫu cho khách đông chừng mười mấy người cũng còn rộng rãi thông thả.

Thiên tử, Nhựt Thanh và Vương Nhuận lên Nam lầu ngồi, những bọn má phấn môi son đều trang điểm tề chỉnh, bước ra thi lễ và mời vào tiệc ăn uống tự tình, một nàng tên là Diêu Cơ, một nàng tên là Thê Cơ, một nàng tên là Lệ Cơ, ba nàng thấy đều dưới hai mươi, dung nhan xinh đẹp, tài mạo gồm đủ, uống đặng vài tuần vùng nghe xa xa bên phía Tây lầu có tiếng người ăn uống chơi bời rất nên vui vẻ.

Nguyên tại chỗ ấy là chỗ bọn Huỳnh Vĩnh Thanh ăn uống tại đó, mấy người đang xúm lại ép Thê Vân uống rượu.

Thê Vân nói:

- Liệt vị uống trước, thiếp sẽ uống sau.

Lý Sanh nói:

- Xin khanh hãy uống cho mau, tôi có chuyện hay mà nói.

Thê Vân bị ép quá nên phải uống thêm ba chén lớn, ai nấy đều vỗ tay cười rằng:

- Con si tình tỳ nữ này nó đợi cho Lý lang ép nó mới chịu uống, vậy mới là chung tình cho chớ.

Thê Vân nói:

- Tôi bị mấy người ép tôi uống tới ba chén lớn, rồi lại xúm nhau cười tôi nữa sao?

Nói rồi kêu con a huờn đem dọn ra thêm một tiệc rồi nói rằng:

- Để tôi bày ra một cái tửu lịnh khác cho mãn cái tiệc này, vì hôm nay hai vị Công tử và hai chị chưa uống bao nhiêu để em bày ra một tiệc này đặng uống vui với liệt vị một bữa, như ai thua thì không phải là tửu lý anh hùng.

Ai nấy đều khen hay, nhơn thấy Thê Vân đã mấy lần uống ba chén lớn, lại thấy nàng ra lịnh làm vậy thì mừng lắm, chắc làm sao nàng cũng say vui đặng có xúm nhau mà cười. Trong giây phút tiệc đã dọn rồi ghé bàn đều thay đồ mới, dọn dẹp chỉnh tề, chính giữa để một cái Nan kinh tháp, chung quanh ghé cỗ ngoạn sắp đầy, nào là tân thi cổ họa, nào là kim giản van tiền, hai bên vách phần treo đầy những tranh tượng có danh, mai, lan cúc, trúc, bên tả có để một cặp túy ông ý, bên hữu có bày một cái trương quý phi sàng, nơi trước lầu thì có để mấy bồn huê thơm cỏ lạ, hơi bay nức mùi, chính giữa có treo đèn tiêu ngao san, bốn phía thì treo đèn lục giác pha ly, sáng suốt như ban ngày, còn trên bàn thì

đồ ngon vật lạ chẳng biết là bao nhiêu, sáu người ngồi vào tiệc.

A huôn đứng hầu hai bên, lúc ấy vừa đầu canh một, trăng tỏ lầu lầu, a huôn lại đốt thêm mấy ngọn liên hoa đăng, lại càng thêm thú .

Thê Vân bèn khiến Thu Nguyệt đem ống chiếm linh và bòn đồ hột ra, mỗi người đều phải đồ hột trước, như ai đồ ít hường hơn thì phải rút ống xâm trước, còn ai đồ không có hường, thì phải bị phạt trước một chén lớn, hoặc đồ có hường bất kỳ nhiều ít thì phải đặt lên mà kêu.

Rồi đó Huỳnh Sanh đồ trước, hót hột đồ ra, thì đặng năm mặt nhì một, mặt nhứt, rồi nói rằng:

- Ấy là: Bắc nhận tiêu dương.

Đền phiên Trương Sanh đồ đặng một mặt nhứt, một mặt ngẫu, bốn mặt sa, rồi nói rằng:

- Ấy là: Nguyệt minh quân hạc thủ mai hoa.

Lý Sanh đồ đặng ba mặt lục, ba mặt tứ, rồi nói rằng:

- Ấy là: Hồng vân tán tỵ nã thiên biên.

Kỳ Vân đồ đặng năm mặt nhứt, một mặt tứ rồi nói rằng:

- Đề tôi cho một cái tên mới cho các người nghe, ấy gọi là: Cửu thiên nhựt nguyệt khai tân vân.

Thoại Vân liền hót hột đồ tiếp theo, bốn mặt sa, một mặt nhứt, một mặt lục, rồi nói rằng:

- Ấy là Thiên vân quy nha ngộ nguyệt minh.

Rốt hết tới phiên Thê Vân đồ đặng sáu mặt ngẫu rồi nói rằng:

- Ấy là Mãn địa mai hoa.

Tuy vậy mà đen hết, Thoại Vân bèn nói rằng:

- Mi đồ đặng lục phú không có hường, cứ theo lời giao, thì mi phải uống một chén lớn rồi ngâm bài thi chi đó thì ngâm cho ta nghe thử.

Thê Vân không biết làm sao, nên nói rằng:

- Uống thì uống, ngâm một bài rồi tôi sẽ đồ lại.

Mấy người đều nói:

- Như vậy thì phải rồi, hãy ngâm đi cho mau, nếu chậm trễ thì không đặng.

Thê Vân bèn ngâm rằng:

- Tình thơ nhứt chỉ , ký dữ tình lang, tư ức đa tình lưỡng lụy uông, tỵ đáo tliu lang nguyệt dạ đồng tư ước, thệ đồng sanh lữ bất phan tương, ám tưởng ngả lang biệt hậu vô âm tín, nhá hại tương tư số nguyệt trường, hậu nô mạng bạc như thu điệp, điềm đặc hóa vi hồng nhận khứ tâm lang, miễn đặc hương khâm dạ dạ vô nhơn bạn, điêu trưởng thời thời bất kiến lang, hựu thính đặc quyền đề thính thắm thiết, tỵ thị sấu nhơn thính đặc cánh đoạn can trường.

Ngâm rồi lại hót hột mà đồ, đồ ra một mặt tứ, năm mặt lục, bèn nói rằng:

- Ấy là: Tướng quân tranh quái ấu.

Còn đang ăn uống vui cười, vùng nghe dưới lầu có tiếng xao xuyên rầy rà, ai nấy giựt mình đều làm tỉnh lẳng lặng nghe coi.

Còn bên kia Thiên tử và Nhựt Thanh cũng đứng dựa lan can nghe, té ra một bọn côn đồ vào lầu xanh lựa mấy cô điếm lịch mà giựt, phần thì ngoài đường không ai dám tiếp .

Nhựt Thanh thấy vậy bất bình bèn chạy theo đoạt con điếm ấy lại, rồi giựt đặng một cây đao bề dài bốn thước rượt chém lũ côn đồ tan tác, máu chảy đầy đường, trong giây phút côn đồ chạy ráo.

Nguyên lũ ấy là đồ phỉ loại, duy có ý đông hiệp người cô thế, chùng gặp tay cảm động thì chạy như cua gậy càng.

Lúc ấy, trong lầu xanh mục Kiền bà dất hết cả bọn ra lạy tạ ơn, lại bày tiệc thỉnh Cao Thiên Tứ, Châu Nhựt Thanh và Vương Nhuận vào thết đãi.

Bên kia Huỳnh Vĩnh Thanh đến mời, liền dắt Nhựt Thanh và Vương Nhuận qua qua bên Tây lầu ba vị Công tử xem thấy liền đứng dậy nghinh tiếp, hai đảng làm lễ ra mắt nhau xong rồi, Huỳnh Vĩnh Thanh hỏi rằng:

- Chẳng hay tam vị tên họ là chi, quê quán xứ nào, xin nói cho tôi rõ?

Wương Nhuận nói:

- Tôi họ Vương tên Nhuận vẫn là người ở xứ này, buôn bán nghề hàng nhiều, còn vị này họ Cao tên Thiên Tứ, người ở đất Bắc Kinh, còn vị này là con nuôi của người, họ Châu tên Nhựt Thanh, ngày trước cũng can thiệp việc bất bình cứu đặng tôi, chẳng dè hôm nay lại gặp bọn ác đồ này nữa.

Thiên tử nói:

- Ấy cũng là vì quan quân chẳng đặng hết lòng, nên bọn ấy mới dám làm lộng như vậy, để tôi đi bảm cho quan Tuần phủ người hay, đặng người răn trách quan viên bên phía võ biên, thì chúng nó mới hết lòng vì dân vì nước, chẳng hay ba vị tên họ là chi?

Huỳnh Sanh nói:

- Tôi đây là người ở xứ này họ Huỳnh tên Vĩnh Thanh, ông tôi xưa làm chức Thị lang, còn hai người này cũng là con nhà thế gia.

Thiên tử nghe nói khen rằng:

- Té ra ba vị cũng là dòng giống trung thân, hèn chi khảng khái như vậy, chẳng hay ba vị còn là học sanh hay là đã có khoa mục chi chưa?

Huỳnh Vĩnh Thanh đáp:

- Ba anh em tôi một giải áo xanh cũng chưa có, nhơn tánh ưa du ngoạn, cho nên chẳng ham sự công danh.

Nói rồi liền khiến dọn tiệc, sáu người vậy lại ăn uống với nhau, Thiên tử nhơn thấy ba người nghĩa khí thâm trọng bèn nghĩ thầm rằng:

- Ba người này diện mạo bề ngoài thì đặng, song chưa biết bề trong tài học thế nào, chi bằng ta khiêu thử coi cho biết, nếu quả có tài kinh luân mĩng phúc, thì đề phòng ngày sau ta đầu nạp bết đặng phò tá trào đình.

Nghĩ rồi bèn đem những việc cổ kim thánh hiền hưng phế và trị quốc an bang hỏi.

Ba người đối đáp như lưu .

Thiên tử thấy vậy khen rằng:

- Ba vị Công tử đều là tài cao bác đáo, lựa phải buộc theo sự thi thơ làm chi, nếu chịu vào khoa ứng khảo, thì có lo chi là hành quế chẳng vào tay.

Ba người đều nói rằng:

- Ấy chẳng phải là chỗ ba anh em tôi muốn, duy có chùng nào nhà nước có việc nguy cấp, hoặc là nhằm năm cơ khản thì anh em tôi mới ra sức với triều đình.

Thiên tử nghe nói trong lòng vui đẹp.

Khi ăn uống rồi ai nấy đều từ biệt nhau trở về chỗ ngụ.

Ngày ấy Thiên tử dắt Nhựt Thanh đi dạo chơi các xứ .

Xảy nghe thiên hạ ồn rằng:

- Đàng giữa ban ngày có yêu quái hại người.

Hồi 30 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Đông Ngưu sơn lão thử tinh tác quái Phi Nga sơn cường đạo khấu bị tru

Nói về Thiên tử và Nhựt Thanh, khi ở nơi Thiên Hương lầu từ biệt ba vị Công tử rồi dắt nhau đi các xứ dạo chơi, đi chưa đầy hai ba dặm đường, bỗng thấy bá tánh vừa chạy vừa nói rằng:

- Đang giữa ban ngày mà yêu quái hiện ra, phải tránh đi cho mau.

Thiên tử bèn đón lại hỏi :

- Ở đâu ?

Bá tánh lại nói rằng:

- Chớ nên đến đó làm chi, e gặp yêu quái rồi chạy không kịp, như có muốn đi thì hãy đi đến nơi làng phía trước đây thì thấy.

Thiên tử bèn dắt Nhựt Thanh tìm đường đi lần đến đó gặp một ông già chừng bảy tám chục tuổi, đang ngồi giữa đàng.

Thiên tử bèn hỏi rằng:

- Lão trượng tên họ là chi, chẳng hay vì có nào lại có yêu quái hiện ra ban ngày mà hại dân như vậy, xin nói cho tôi rõ.

Ông già nói:

- Lão đây họ Lâm hiệu là Lập Đức, quê quán ở xứ này, nguyên làng này gọi là Đông Lưu thôn, trong làng có một người tài chủ, họ Mã tên Kiến Nhơn, gia tài bá vạn, vợ là Vương thị, sanh có một đứa con gái, tên là Châu Nhi, dung nhan đẹp đẽ, cốt cách phương phi, thi từ ca phú, món nào cũng giỏi, năm ngoái ngày rằm tháng tám, đi thường trăng thu, bị yêu ma bắt mất hơn mấy tháng nay, không nghe tin tức chi cả, năm nay lại đến nhiều hại nữa, song không biết con yêu cũ đó hay là con yêu khác nữa, đêm nó lại làm lung hơn nữa. Con yêu ấy mặt xanh râu hồng, tóc đỏ mắt vàng, tay cầm cây trùy hồn thỉnh mạng đao, chẳng khác chi quỷ Huỳnh bào, đã bao phen thỉnh những hoà thượng, pháp sư và đạo sĩ, thầy đều trừ nó chẳng nổi, lại bị nó rượt chạy ù gần chết, nay chẳng ai dám động tới nó nữa, nó lại bắt bọn tôi sớm tối phải sắm hương hoa tửu soạn mà cúng dường, bằng không thì nó quăng ngói liệng gạch khó chịu cho nổi, lại thêm một nỗi khuấy phá đờn bà con gái làng xóm không yên, chẳng hay khách quan ở đâu đến đây, tên họ chi, đến đây có việc gì?

Thiên tử đáp rằng:

- Tôi là người ở Bắc kinh, anh em bạn thiết với quan Tuần phủ tỉnh này, nay nhờ rảnh việc, dắt con là Nhựt Thanh đến đây viếng người, tôi là Cao Thiên Tứ, chuyên có một việc thấu yêu trừ quái, xu trục tà ma, dầu cho nó có ba đầu sáu tay, pháp thuật cao cường đi nữa, hễ nó thấy tôi, thì nó cũng không dám làm dữ, xin lão trượng dắt tôi đến đó, đặng tôi trừ mối hại cho dân.

Ông già nghe nói cả mừng, bèn nói rằng:

- Nếu Cao khách quan có tài thủ đoạn như vậy thì là phúc trong làng này đó.

Nói rồi bèn đứng dậy chống gậy đi trước dẫn đường, tới một chỗ gần bên một cái vườn lớn, trong ấy có mấy tên thiếu niên chạy ra nghinh tiếp, mời thẳng vào nơi Mẫu đơn đình, có một ông già bước tới hỏi rằng:

- Xin hỏi khách quan tên họ là chi, chẳng hay việc thâm phục yêu quái này, có phải lập đàn tràng hay không, xin khách quan dạy biểu đặng tôi còn sắm sửa.

Nhật Thanh nói:

- Cha tôi họ Cao tên Thiên Tứ, người ở đất Bắc kinh, nhơn đến đây đi viếng anh em, đi đến chỗ này nghe tin lão trượng nói rằng tại quý phủ có yêu tà tác quái, nên dốc lòng đến trừ nó mà cứu dân, còn tôi đây tên là Nhật Thanh, chẳng hay tước tặ tên họ là chi, yêu quái chừng nào mới đến?

Người thiếu niên nói:

- Tôi họ Lâm tên Ngọc Ca, người chủ nhà này là anh tôi . Con quái ấy đến đây lúc tháng trước, đến nay đã ngoài một tháng, phá khuấy đã hơn mười mấy phen rồi, ban ngày thì nó ở ngoài vườn làm quái, ban đêm thì nó vào nhà mê hoặc người nhà, anh tôi đã thỉnh những thầy phương sĩ và pháp sư cũng nhiều, mà chẳng ai trừ đặng, hôm nay có hai vị đến đây, ắt trừ nó đặng.

Thiên tử nói:

- Chẳng cần lập đàn và vẽ bùa niệm chú và cũng chẳng cần ăn chay thỉnh Phật làm chi, để hai cha con tôi dùng cơm tối rồi, nội đêm nay sẽ bắt nó cho.

Rồi đó trong nhà họ Lâm vội vã quét dọn vườn huê, trong ngoài sạch sẽ, rồi thỉnh hai người dùng cơm.

Thiên tử , Nhật Thanh và hai anh em họ Lâm, bốn người ngồi lại ăn uống và đàm luận những việc tế khốn phò nguy với nhau .

Cơm nước xong rồi, Thiên tử và Nhật Thanh nai nịt hẫ hời, tay cầm bửu kiếm đi thẳng vào nhà, trong nhà đờn bà con gái đã tránh đi nơi khác hết .

Qua đến canh hai xảy thấy một con quái mặt xanh mình vàng, đầu đội tử kim mào , mình mang kim mao tiểu chiến bào, chơn mang giày thủy ba văn báo bì, đứng trên một cái tiêu thiết xa cầu , mỏ nhọn như rắn, lại có râu rìa, tay cầm cây thước sắt tướng mạo dữ dằn hình dung cổ quái, vừa múa vừa nhảy đến .

Nhật Thanh xem thấy, liền huoi gươm nhảy tới chém nhầu, con quái cũng huoi thước ngăn đỡ, đánh chừng nào sức lực càng mạnh.

Nhật Thanh liệu đánh không lại vừa muốn tháo lui .

Thiên tử liền nhảy tới huoi gươm tiếp đánh .

Nói về con quái ấy, khi thấy có người đánh tiếp, liền ra sức thần thông, huoi thước lia đánh tới . Hai đàng đánh vùi với nhau qua đến canh ba, nguyên con quái ấy là loại yêu tà, phạm sao cho nổi tới bực chí tôn, đánh đến bốn mươi hiệp. Con quái ấy trong lòng khiếp sợ liền hóa ra một đạo kim quang mà chạy mất.

Thiên tử cả mừng, vừa muốn đem nhau đi nghỉ, bỗng nghe một trận quái phong thổi đến, hơi tanh khó chịu, liền thấy con quái ấy lại dật đến một con quái khác nữa, con quái này cao và mình trắng ngần như bạc, tướng mạo lại càng gớm ghê hơn nữa.

Hai cha con cứ việc huoi gươm nhảy tới đánh nhầu, hai con quái cũng huoi binh khí ngăn đánh.

Hai đàng đánh nhau qua đến canh tư.

Thiên tử và Nhật Thanh, hai người đà đuối sức, coi thể đánh không muốn lại, chẳng dè

chọn mạng Thiên tử vẫn có bá linh phò trợ, cho nên bốn xứ Thổ địa và trí nhựt Công tào thấy vậy, vội vàng đi thỉnh một vị Kim tinh ngọc diện miêu tinh (con mèo).

Nguyên vị Miêu tinh này tu luyện tại Tây sơn đã lâu năm rồi mà chưa thành chánh quả, nên dùng dịp này thỉnh đến cứu giá đặng có thọ phong cho thành chánh quả.

Khi hai người đặng vân giá võ đến nơi, tiểu đồng vào trong báo bẩm, Ngọc Diện chọn nhơn liền dẫn dò tiểu đồng coi động, rồi theo Thổ địa và Công tào tuốt đến nhà họ Lâm, thấy hai con thử tinh (chuột thành tinh) đang đánh với Thiên tử và Nhựt Thanh, bèn hiện lại nguyên hình nhảy tới chụp con Huỳnh mao thử cắn chết, con Bạch ngân thử thất kinh, vừa muốn chạy trốn, song chạy không kịp bị cắn chết luôn, một cặp thử tinh hiện ra nguyên hình là hai con chuột, một con vàng, một con trắng nằm chết ngáy trên mặt đất.

Lúc ấy Thiên tử và Nhựt Thanh ngó thấy một lần hào quang xẹt ra, trong giây phút vùng nghe im lặng, thì biết hai con quái ấy đã thua mà chạy rồi.

Còn Ngọc Diện chọn nhơn khi cắn hai con chuột chết rồi, liền hiện lại hình người bước tới cúi lạy.

Thiên tử cả mừng, bèn nói rằng:

- Té ra có pháp sư đây mà ta thất kính.

Chọn nhơn nói:

- Tôi đâu dám, nguyên vì hai con chuột ấy nó tu luyện đã lâu năm, song tại nó tham dâm nên chưa thành chánh quả, nó lại bắt con gái họ Lâm, song chẳng biết nó giấu ở đâu? Tôi phải đi tìm cho đặng.

Nói rồi liền bay bổng lên mây, ngó hết bốn phía, thấy giấu tại Tích Vân động, liền đáp xuống nhảy vào trong động, thấy con gái họ Lâm đang ngồi khóc, thấy Chọn nhơn bước vào thì tưởng là thử tinh, lại càng khóc rống hơn nữa.

Chọn nhơn nói:

- Chớ có khóc nữa, ta đây là Ngọc Diện chọn nhơn, hai con thử tinh đã bị ta giết rồi, nay ta đến đây cứu nàng về nhà .

Lâm Chân Nhi nghe nói vui mừng chẳng xiết, liền lau nước mắt bước đến tạ ơn.

Chọn nhơn nói:

- Việc nhỏ mọn một chút có đủ chi phải trả ơn.

Nói rồi liền hóa ra một trận gió, đem Châu Nhi trở lại Lâm gia trang, đáp xuống gõ cửa mà vào.

Người trong nhà xem thấy cả mừng, liền hiệp với Chọn nhơn ra đến vườn huê lạy Thiên tử với Châu Nhựt Thanh .

Thiên tử xem lại thì thấy Ngọc Diện chọn nhơn diện mạo thanh kỳ, vẫn có tiên phong đạo cốt, lại thêm có công với thiên hạ trừ diệt yêu tà, bèn hỏi rằng:

- Chẳng hay đạo trường ký tích tại xứ nào?

Chọn nhơn nói:

- Bàn đạo ở Tây sơn, luyện khí nơi Tàng tu động, nhơn có Công tào đến kêu tới đây cứu bệ hạ và thâm trừ yêu quái nay chúng nó đã chết rồi, vậy thì lột da chúng nó rửa sạch phơi khô, để dành trừ loài sâu và loài kiến, còn thịt nó thì quăng phứt xuống sông cho cá ních cho rồi.

Cả nhà họ Lâm đều dắt nhau ra coi, thiệt rõ ràng là hai con chuột, một con vàng, một con

trắng, lớn bằng con trâu, họ Lâm bèn khiến gia đình lột da rồi khiêng bỏ dưới sông.

Nhật Thanh bèn nói với Thiên Tử rằng:

- Nay đã trâu trừ yêu quái, lại cứu đặng con gái họ Lâm, đều là nhờ sức Chơn Nhơn, xin cha hãy phong pháp hiệu cho người đặng thành chánh quả mà báo công cho xứng đáng.

Thiên tử liền phong cho Ngọc Diệm chơn chơn làm chức Phục ma thiên nhơn.

Đạo sĩ cúi đầu tạ ơn, rồi hóa ra một trận thanh phong đi mất.

Nhật Thanh lại thỉnh phong cho Lâm Châu Nhi một đạo hiệu .

Thiên tử liền phong cho Lâm Châu Nhi làm Trinh tiết đạo cô, lại phong tặng một tấm biển để treo trước nhà cho rõ quốc triều ơn rộng.

Châu Nhi tạ ơn lui vào.

Rồi đó trong nhà họ Lâm dọn bày diện yến, mời hết thân bằng cố hữu đến ăn mừng, ăn uống chơi bời trót hơn mười ngày mới thôi.

Thiên Tử sợ e có người biết đặng thì bất tiện cho mình, liền từ biệt họ Lâm đi chơi các xứ.

Họ Lâm cảm hết sức không đặng, nên phải làm một tiệc tiễn hành, lại đem ra ba trăm lượng bạc mà đền ơn.

Thiên tử không lãnh, họ Lâm cứ nài nỉ khàn cầu hoài, cực chẳng đã Thiên Tử phải khiến Nhật Thanh thâm lấy, rồi từ biệt ra đi.

Cả nhà họ Lâm theo đưa hơn mười dặm mới trở lại.

Thuở ấy tại phủ Tòng Giang phía Đông, cách chừng một trăm hai mươi dặm có một hòn núi tên là Mã Vĩ sơn, trên núi ấy có ba vị Đại vương, chuyên có một việc cướp nhà giựt của, bá tánh bị hại đã nhiều, đại Đại Vương là Châu Thông, nhị Đại Vương là Mã Đại Hồng, tam Đại Vương là Ngô Phấn Giao, ba người thầy đều võ nghệ cao cường, lại có một vị Quân sư tên là Giã Thiệu Thành, trên núi lâu la ước đặng ba ngàn.

Ngày kia rảnh việc ba vị Đại Vương bèn thương nghị với Quân sư rằng:

- Nay binh mã thì đông mà lương thảo không đủ, vả lại lời người xưa có nói: Hễ là lương thực đủ thì giữ mới bền, nếu lương không đủ thì ắt sắp nội biến, liệu làm sao bây giờ, vậy thì Quân sư phải chọn một ngày hai trăm lâu la dũng mãnh, phân ra Đông, Tây, Nam, Bắc, bốn đường, phía Đông một đạo.

Châu đại vương lãnh lâu la ba trăm, tiểu tướng ba viên, cứ phía Đông mà đi, mai sớm xuống núi, chừng lối canh hai phải tạt đến một lượt, hễ nghe liên châu pháo nổ lên thì đánh ào vào Không gia trang, mỗi đạo đều dùng một trăm năm mươi người giữ đường, một trăm năm mươi người vào nhà, song chẳng nên giựt nhiều, liệu chừng lương thảo vừa đủ thì phải lui binh, trước phải dùng tiểu tướng hai viên, dẫn một trăm năm mươi lâu la giải bạc về núi, còn phía sau là thì chánh tướng cũng dẫn binh huồn huồn kéo theo, chớ nên thối loạn, thoảng như có gặp quan binh thì phải đánh rút đi, ấy là kế hay.

Giả quân sư nói:

- Tôi có nghe tại Tô Châu có tên Không Phương là nhà giàu bá vạn, tánh rất hà tiện, lại hay hà khắc nhà nghèo, vả lại va làm giàu đó là nhờ của khắc bạc, cho nên mình có giựt của va thì cũng chẳng lỗi gì, song e quan binh theo, nên phải phân binh ra làm bốn đạo thì mới tiện cho.

Châu Thông nói:

- Kế ấy hay lắm, vậy mặc tình Quân sư điều khiển.

Giả quân sư lại dặn dò chẳng nên sát hại lương dân, sợ e trào đình dấy đại binh thì núi ấy

khó giữ cho bền, hoặc trong năm ba năm, quan trên tâu với triều đình thì hoặc may mình cũngặng chiêu an.

Rồi đó Quân sư bèn khiến Mã Đại vương dẫn ba trăm lâu la, ba tên Phó tướng đi phía Nam đánh tới, hễ bước qua đầu canh hai nghe tiếng pháo hiệu thì phải phân binh ra, một nửa thì giữ đường, còn một nửa thì xông vào Khổng gia trang, lại khiến Ngô đại vương đái lãnh Phó tướng ba viên dẫn ba trăm binh rờng đi phía Bắc đánh tới, hễ đến nơi thì phân binh ra, một nửa giữ đường, một nửa vào nhà lấy đồ, hễ nghe tiếng pháo hiệu thì phải ra tay.

Ba người lãnh lịnh, phân nhau dẫn binh ra đi, còn Giả quân sư thì cũng dẫn ba viên Phó tướng, binh rờng ba trăm, rần rần rộ rộ kéo xuống Tô Châu, cùng hết lâu la một ngàn hai trăm, lớp thì giả người buôn bán, lớp thì giả kẻ ăn mày, kẻ thì giả đi làm công, phân nhau trà trộn vào thành.

Qua đến canh hai Giả quân sư liền nổi pháo hiệu lên, mấy đạo binh đều phân ra làm hai, giữ gìn bốn phía chắc chắn, còn sáu trăm thì ào vào đánh phá tung bùng.

Tráng đình thất kinh chạy tuốt vào trong phi báo, Khổng Phương liền hồi tráng đình giống thanh la và la lên cầu cứu, còn lớp thì dùng đao thương cung tiễn mà cự.

Giả Quân sư thấy vậy liền xua đạo tiên quân đến đánh cầm cự với tráng đình, còn đạo hậu thì lón vào nhà bắt hết đờn bà con gái trói lại. Thường đờn bà thì hay nhất gan, cho nên vừa mới bị trói thì của tiên để đâu đều chỉ hết.

Lâu la bèn áp vào giựt đặng rồi kéo nhau lui ra, mấy tên Phó tướng giơ tay lên ngoắt một cái, bao nhiêu binh mã đều lui ra hết.

Tráng đình đuổi theo, ngặt bị quân giữ đường ở ngoài chặn lại đánh.

Tráng đình túng phải lui vào, chừng quan binh đến cứu thì ăn cướp đã kéo xa lác rồi, phần thì lối xóm ai ai cũng ghét Khổng Phương, cho nên chẳng có một người tiếp cứu, chừng Quan trưởng nghe báo đến đó nghiệm coi thì thấy tiền bạc bị mất hết nhiều, song chẳng biết làm sao, duy có sai người đi dò ăn cướp tụ tại xứ nào, đặng có sai binh đi dẹp mà thôi.

Còn bọn ăn cướp lấy làm đắc ý kéo nhau về núi, tụ tại Kinh Trung đường điếm bạc lại và thâu cất vào kho, rồi bày tiệc ăn mừng.

Thuở ấy tại phía Nam cách núi ấy có một hòn núi kêu là Phi Nga sơn, trên núi cũng có một vị Đại vương tên là Diêu Phi, bôn hiệu là Phi thiên tiễn sức mạnh đánh muôn người, thủ hạ binh đinh ước cũng đặng vài ba trăm, làm nhiều điều hung bạo, hay giựt đàn bà con gái về núi không có điều dữ nào mà chẳng làm.

Ngày kia, Diêu Phi dẫn hai, ba mươi lâu la xuống núi dạo chơi, vào đến một làng kia, khí trời nóng nẩy, ý muốn tựu một chỗ mà thừa lương, cùng kiếm trà giải khát. Chẳng dè kiếm không đặng tiệm trà, nên phải tìm nhà đặng xin mà uống, xảy gặp một người con gái xinh đẹp vô hời, Diêu Phi xem thấy hòn phi phách tán, đứng nhìn sững sốt dường như tượng gỗ hình cây, lâu la thấy vậy thì hỏi rằng:

- Đại vương tìm trà mà uống, sao đi đến đây rồi đứng trơ như vậy?

Diêu Phi nói:

- Nay ta thấy người con gái ấy, thì có làm cho ta đã hết khát nước rồi, chúng bây có kẻ chi bắt nó về núi cho đặng thì ta ắt trọng thưởng.

Lâu la nghe nói liền hè nhau áp tới bắt đại người con gái ấy chạy bay về núi, Diêu Phi đi sau đoạn hậu, đi vừa đến đến nửa đường, lại gặp Châu Thông ngày ấy cũng hiệp với

Quân sư dẫn vài ba mươi lâu la xuống núi dạo chơi, thấy bọn Diêu Phi đi cướp giựt đàn bà con gái làm vậy thì biết không phải là hảo hớn, phần thì nghe người con gái ấy la khóc mắng nhiếc om sòm.

Châu Thông bước đến hỏi rằng:

- Xin đại ca hãy để nàng ấy xuống, tôi muốn hỏi một điều chẳng hay đại ca có khứng cho tôi hỏi cùng chăng?.

Diêu Phi nói:

- Ta cũng để nó xuống coi bọn ngươi là bọn vô danh, làm chi ta cho biết.

Nói rồi liền dạy lâu la để nàng ấy xuống rồi nói rằng:

- Có việc chi hãy nói cho mau.

Châu Thông bước tới hỏi nàng ấy rằng:

- Nàng có điều chi oan ức hãy nói hết cho ta nghe, có bọn ta đây chớ có sợ nó bắt nàng về núi, dầu cho việc lớn bằng trời thì ta cũng đơm đương đưa nàng về nhà làm phúc.

Người con gái ấy và khóc tức tưởi và đáp rằng:

- Thiếp là người ở tại làng Tụ Hiền thôn, họ Ngu tên Nhược Lan, nhơn ra cửa húng mát, bị lũ cường đạo này ngó thấy, bèn sanh dạ bắt lương, giả vào xin nước uống, rồi thừa dịp bắt thiếp đi, nay may gặp liệt vị anh hùng. Xin ra ơn cứu khỏi, vì cha mẹ tôi đã hứa gả tôi cho Hồ tú tài cũng là người ở một làng, xin liệt vị làm nhơn, tôi cảm ơn rất nặng.

Nói rồi lại tức tưởi khóc hoài.

Châu Thông bèn trở lại lấy lễ mà nói với Diên Phi rằng:

- Chẳng hay đại ca xuống núi dạo chơi bao giờ, tôi chẳng biết mà cản đường thiệt tôi có tội, song tôi với anh cũng là người đồng đạo, xin anh hãy vị tình tôi mà thả nàng ấy cho tôi, thiệt là tôi cảm tình anh rất nặng.

Nói rồi lại xá dài. Diêu Phi nói:

- Tuy là mi có hai ba anh em, binh mã cũng đông, ta cũng chẳng sợ chi đâu, mi có giỏi thì đánh với ta, nếu hơn ta đặng, thì ta giao nàng ấy cho mi đưa về, chớ có để nói giai môi miệng.

Châu Thông cả giận mắng rằng:

- Loài thất phu, không biết phải biết quấy, hãy lại đây đánh với ta.

Diêu Phi liền huơ đao xóc tới chém nhâu .

Châu Thông cũng huơ thương rước đánh đao qua thương lại đánh một hồi lâu, Châu Thông coi ý sút sức, bèn sanh ra một kế lấy mắt lấy Nhược Lan.

Nhược Lan hội ý, liền hốt cát vãi ngay vào mặt Diêu Phi.

Diêu Phi không đề phòng bị cát văng vào con mắt, xồn xang khó chịu, ngẩn đánh không nổi nên phải chạy dài, lâu la thấy đầu đảng chạy rồi nên cũng hè nhau chạy mất.

Giã quân sư nói:

- Chúng nó đã chạy rồi, chớ theo làm chi vô ích.

Châu Thông liền khiến lâu la lấy xe chở Nhược Lan đưa về nhà giao cho cha mẹ.

Nói về Diêu Phi về đến sơn trại rồi tức giận bồi hồi, nghĩ rằng:

- Để mai ta điếm hết binh mã kéo đến núi nó, xuất kỳ bất ý giết nó cho sạch, mới đã nư giận của ta.

Nghĩ rồi trời đã tối, bèn dùng cơm nước nghỉ ngơi.

Nói về Châu Thông và Giã quân sư, khi sai người đưa Nhược Lan về rồi, bèn nói với bọn lâu la rằng:

- Chúng bây hãy về núi trước đi. ta với Quân sư còn dạo chơi rồi sẽ về sau.
Lâu la nghe đặng liền dắt nhau về núi.

Lúc ấy mới vừa canh một, hai người dắt nhau xuống chợ, tìm đến Hạnh Huệ lâu, lâu ấy rất nên sạch sẽ, trên có tấm bảng Hải tiễn thiêu mã tửu yên điểm tâm cụ toàn, nhiệm ý đình xa tiểu chước. (Đồ biễn, thịt quay, gỏi rượu đều đủ, mặc tình liệt vị dùng xe ăn uống).

Hai người bèn dắt nhau lên lâu ngồi xuống, kêu tiểu nhị đem rượu thịt lên ăn uống với nhau.

Giã quân sư nói:

- Việc hôm nay đó, tuy là Diêu Phi chạy rồi, song nó ắt chẳng cam, ngày mai làm sao nó cũng đến xâm phạm núi ta, vậy thì hai ta hãy ở nán lại đây tìm nơi nghỉ một đêm, đặng dò nghe sự thể thế nào, như binh ta thắng cũng chẳng nói làm chi, như binh ta thất, thì ta lên núi đốt phứt trại nó đi, ắt là nó phải trở về cứu, chừng ấy hai đầu ta đánh ép lại, cho chúng nó đầu đuôi cứu nhau không đặng, dầu cho nó mạnh như hùm, cũng không thoát ra cho khỏi Đại vương tướng ra thế nào?

Châu Thông nói:

- Kế ấy rất hay, vậy thì hai ta phải đến gần chơn núi của nó núp đó mà rình, chờ nó xuống núi thì mình lôn theo phía sau coi nó đánh, như nó chạy thì mình chặn lại đánh, còn như nó có thắng thì mình sẽ đốt núi nó đi.

Hai người thương nghị xong rồi, sáng ra bữa sau dắt nhau ra núp dọc đàng, quả thấy Diêu Phi dẫn ba trăm người ngựa, sát khí đặng đặng, huồn huồn kéo qua Mã Vĩ sơn, vừa đến chơn núi .

Châu Thông liền nghe tiếng quân reo dậy, chiêm trống rên trời, coi chừng trời đã xế qua thấy binh Diêu Phi chạy về thì biết va đã bại trận rồi, còn binh mình đặng thắng.

Châu Thông liền xông ra chặn đánh một hồi, bao nhiêu lâu la tản lạc, trong giây phút Diêu Phi chạy đến, thấy binh mình đầu mất, còn phía sau thì binh giặc đuổi nà, không biết tính làm sao, cứ việc chạy nhậu tới trước, chẳng dè Quân sư và Châu Thông xem thấy rõ ràng liền hơi binh khí xông ra, xuất kỳ bất ý nhằm chỗ nhược chém nhau .

Diêu Phi trở tay không kịp bị một đao, ô hô ai tai, phục di thượng hưởng!

Châu Thông liền hiệp binh lại kéo thẳng lên Phi Nga sơn quét sạch, râu hết bọn lâu la, mở kho chỡ hết lương thảo, lại đốt sơn trại đi, trống đắc thẳng kéo binh về núi điểm binh lại thì đặng thêm hơn trăm ngoài, lương thảo và đao thương khí giới cũng nhiều.

Từ ấy oai danh cả dậy, những bọn ăn cướp ở gần thấy đều qui phục, quan binh xem thấy ăn cướp có nghĩa, nên cũng chẳng thềm nói đến, lần lần tích tụ lương thảo rất nhiều, cho nên ít hay đi phá khuấy lê dân.

Đêm kia vừa lúc canh ba, Châu Thông thấy một điềm chiêm bao rất nên kỳ quái, thấy một ông Thổ địa đến mách bảo rằng:

- Nay có Đương kim thiên tử bị vây tại Thiên Hương lâu, phải đến cứu giá cho mau.

Sáng ra Châu Thông nói lại cho Giã quân sư nghe .

Giã quân sư nói:

- Tôi có nghe đồn rằng: Thiên tử dạo chơi tại xứ này, song tôi không biết giả chơn, nay có thần nhưn mách bảo, thì ta phải tính, vậy thì ngày mai phải điểm hai ba trăm lâu la ròng mạnh, để Phó tướng ở lại giữ núi, bọn ta bốn người dắt lâu la xuống đó xem coi động tịnh thế nào?

Ai nấy đều y theo lời, hiệp nhau dẫn binh huồn huồn ra đi, dọc đường chẳng hề làm cho

kinh động bá tánh.

Nói về ngày ấy Thiên tử và Nhựt Thanh đến Thiên Hương lâu tìm bọn Huỳnh Vĩnh Thanh, khi lên lầu rồi thì có bọn ca nữ mỹ nhân đến dâng trà và cầu vạn phúc. Thiên tử liền khiến dọn tiệc ra, rồi hỏi thăm ba anh em Huỳnh Vĩnh Thanh có đến đó chăng?

Sắp a huòn đáp rằng:

- Mấy bữa rày sao không thấy đến, hay là việc nhà chi đó, nên đến không đặng.

Rồi đó bày ra những sơn trân hải vị, Thiên tử bèn ngồi lại ăn uống với hai nàng ca cơ, một nàng tên là Toại Tâm, một nàng tên là Thủy Tâm, ăn uống đặng vài tuần, bèn dạy qua cuộc đờn, rất nên vui vẻ, lúc đang đờn ca, bỗng a huòn chạy lên nói rằng:

- Bọn Huỳnh Công tử ba người đã đến.

A huòn nói chưa dứt lời, thì ba người đã lên lầu rồi, ngó thấy Cao, Châu hai người thì vui mừng chẳng xiết, bèn nói rằng:

- Hôm nay tôi có ý trông, chẳng dè lại gặp nhau tại đây thiệt rõ ràng là tam sanh hữu hạnh đó.

Thiên tử nói:

- Cao mỗ cũng nhớ ba vị, nên đến đây hỏi thăm, ai dè bất kỳ nhi ngộ, thiệt là may lắm.

Nói rồi liền khiến a huòn dẹp tiệc ấy đi mà dọn tiệc khác.

Trong giây phút tiệc dọn vừa xong, mấy chị em Kỳ Vân cũng tựu đến, vậy lại ăn uống chuyện trò với nhau rất nên thích ý.

Thuở ấy trong xứ lại có một đứa du côn, tên là Phùng Tất Kỳ, thường hay phá xóm phá làng, nghênh ngang lừng lẫy, chẳng có điều dữ nào mà không làm.

Ngay nghe đồn rằng:

- Có Thiên tử đến xứ ấy dạo chơi, song không biết tại phương nào, bèn kết liên với một tên ăn cướp tên là Nhiêu Vị Đạt, dọ đặng tin Cao Thiên Tử ở tại Thiên Hương lâu, bèn dẫn lâu la áp đến phủ vây bốn phía, lại hô lên rằng:

- Phải ra nạp cho ta năm muôn ngàn từ cho mau, nếu không thì ta ắt ra tay đánh róc vào lâu cho biết ai là Cao Thiên Tử.

Vừa nói vừa bước lần vào.

Nguyên Phùng Tất Kỳ với Nhiêu Vị Đạt, hai đứa cường đạo này mười phần hùng dũng, một đứa tay cầm cang đao, một đứa tay cầm trường thương, sức mạnh vô cùng, nhảy tuốt lên lầu.

Nhựt Thanh và Thiên Tử sức cự không lại, còn những người trong viện thấy đều vô dụng, đánh nhau hơn trót ba giờ, ráng hết sức mà không thắng nổi.

Lúc đang nguy cấp, bỗng thấy dưới lầu lâu la rút lần ra hết, la hét vang dậy, bị một tốp khác ở ngoài đánh vây vào (ấy là bọn Châu Thông) giết lâu la tan tác.

Nhiêu Vị Đạt ra cự, bị Ngô Phấn Giao chém chết rồi lại bêu đầu lên.

Phùng Tất Kỳ xó rớ một hồi rồi cũng bị Châu Thông chém sã một đao đứt làm hai đoạn, còn bao nhiêu lâu la cũng bị rượt chém, la khóc om sòm, trong giây phút chẳng còn một đứa.

Thiên tử bèn bước xuống ra mắt với bốn người, hỏi thăm tên họ rồi phong hết bốn người làm chức Đô ti, dạy tạm về núi, ban cho một đạo thánh chỉ để phòng ngày sau đem đến Trang Tuần phủ, thì người ắt trọng dụng.

Bốn người tạ ơn lãnh chỉ lui về.

Chùng ấy ba anh em Huỳnh Công Tử mới biết Cao Thiên Tứ là Đương kim thiên tử, liền bước đến thỉnh tội, và nói rằng:

- Tôi muốn thỉnh Thánh giá đến nhà tôi nghỉ ngơi, chẳng hay tôn ý thế nào?

Thiên tử thấy ba người hậu ý, nên phải đi theo.

Từ đó Trương Công tử và Lý công tử cũng ở tại phủ Huỳnh Vĩnh Thanh mà cầu Thiên tử dạy tập văn thao võ lược, lấy làm đắc ý.

Rồi đó ba vị Công tử lại cầu Thiên tử hạ chỉ phân tán bọn ca cơ nơi Thiên Hương lầu cứu chúng nó ra cho khỏi nơi đọa khổ hải, lại cầu tứ hôn Kỳ Vân, Thê Vân và Thoại Vân ba nàng cho ba anh em.

Thiên tử thấy ba người tài mạo song toàn, tánh tình trung hậu, nên cũng nhận lời, liền hạ chỉ thả hết bọn ca cơ nơi Thiên hương lầu ra.

Hồi 31 - Càn Long Du Giang Nam - Thanh Phong dịch

Lý Toàn Trung báo thù lập lôi đài Trần Phụng Hiếu phân giải tan cừ oán

Ba vị Công tử đặng bọn Kỳ Vân ba nàng, của ai nấy lãnh, đem về làm vợ, lấy làm xứng ý.

Cách ít ngày, Thiên tử lại muốn dạo chơi nơi khác, liền từ biệt bọn Huỳnh Vĩnh Thanh mà đi ; ba người cầm lại không đặng, nên phải bày tiệc tiễn hành, lại sắm lễ trình nghì, để cho Thiên tử dùng làm phí lộ.

Thuở ấy lại có một người anh em bạn thiết của Lôi Đại Bàng tên là Lý Toàn Trung, hai đảng kết bạn với nhau từ nhỏ đến lớn, tâm đầu ý hiệp, đái nhau hơn anh em ruột. Từ ngày Lôi Đại Bàng mắc lên núi học võ, cho nên hai đảng xa cách nhau ; đến sau lại nghe Lôi Đại Bàng vì bạn mà báo cừ, có lập lôi đài, ý muốn gặp nhau một phen, ngặt vì trong mình có bệnh nên đi không đặng. Đến khi nghe Lôi Đại Bàng bỏ mạng tại lôi đài, thì trong lòng đau đớn thương xót vô cùng, muốn đi báo cừ giùm, ngặt vì cha mẹ quản thúc hằng ngày, chưa dám khinh động ; nay cha mẹ đã qua đời hết rồi, cho nên coi mình như không có, mới tính xuống Tân Hội thành , lập một cái lôi đài đặng coi có người nhà họ Hồ ra thì báo cừ. Tính như vậy rồi dặn dò gia nhol giữ gìn nhà cửa, đem hết mười tám món binh khí theo xuống Tân Hội thành .

Nguyên vì Lý Toàn Trung lúc nhỏ đã thọ giáo với Lôi Lão Hồ, sau lại nhờ Lý Tiểu Hườn dạy thêm, cho nên học đặng mười tám món binh khí, món nào cũng giỏi , song sở trường hơn hết thì có một cặp băng đao, nặng nổi mười cân ngoài, và một cặp phi báo, dùng hai món ấy thiết là thần xuất quỷ nhập, lại thêm trong mình luyện cứng như sắt . Hai cánh tay có sức mạnh hơn mấy trăm cân , hình thù thấp nhỏ, thiên hạ đều gọi là Thiết Tứ Tử, bởi ý mình võ nghệ cao cường nên mới quyết ý báo cừ cho bạn hữu .

Khi xuống đến Tân Hội thành rồi, thì không có quen biết với ai, như nhớ lại lúc cha mình còn sanh tiền thì vẫn có quen với một viên Thủ bị họ Huỳnh, nay hiện đang còn làm Thủ bị tại Tân Hội thành, bèn tính đến đó đăng có xin niêm biểu, và xin binh lính gìn giữ lôi đài giúp oai .

Nghĩ rồi liền đi thẳng vào thành, tìm quán nghỉ ngơi .

Qua bữa sau mới hỏi thăm đường tìm đến nhà quan Thủ bị, dùng thẻ diệt danh thiệp cậy nhờ người giữ cửa đem vào báo bẩm .

Trong giây phút người ấy trở ra thỉnh vào .

Lý Toàn Trung xóc sửa khăn áo theo tên giữ cửa đi ngay vào nhà thính, cúi đầu làm lễ ra mắt quan Thủ bị rồi chờ dậy đứng lại một bên.

Nguyên quan Thủ bị này họ Huỳnh tên Quốc An, khi thấy Lý Toàn Trung thì hỏi rằng :

- Hiện diệt đến đây có việc gì ?

Toàn Trung nói :

- Thúc phụ chưa rõ, nguyên vì cháu với Lôi Đại Bàng từ nhỏ có kết giao sanh tử với nhau , lúc họ Lôi Đại Bàng có lập lôi đài báo cừu cho bạn , rồi bị Hồ Huệ Càng đánh chết, rất nên đau đớn, từ ấy đến nay cháu lấy làm thống hận, giờ khắc chẳng hề quên.

Nói đến đó thì nước mắt xuống như mưa, nói khôngặng nữa, Huỳnh Thủ bị hiểu ý bèn nói rằng :

- Việc nhỏ mọn như vậy có đủ chi mà lo, để mai chú khiến quân sĩ lập cho cháu một cái lôi đài, và chú cấp thêm ít chục tên quân mạnh cho cháu dùng, có khó chi .

Lý Toàn Trung mừng rỡ , bèn tạ ơn rằng :

- Nếu đăng như vậy tôi rất đội ơn, dầu có thác xuống cửu tuyền tôi cũng còn cảm đức.

Rồi đó Huỳnh thủ bị bèn khiến quân bày tiệc rượu thịt đãi Toàn Trung ăn uống với nhau cho đến khuya mới đi nghỉ .

Qua bữa sau, Huỳnh Thủ bị khiến quân cất một cái lôi đài rộng lớn, bề cao ba trượng, gần bên lôi đài lại cất một tòa tráng đình xường, hai bên bày ra cờ ngũ sắc, binh khí sáng ngời, lại chọn ba bốn mươi binh , tính tráng bảo thủ chung quanh rất nên oai dũng, trên đài có treo một tấm biển đề ba chữ lớn : "Tiết hận đài" , hai bên có hai câu liên năm chữ :

Thi ngó tân thủ đoạn

Tiết hữu cừu oan cừu

Phía bên tả có treo một tờ cáo thị như vậy :

Tân Hội dinh Thủ bị Huỳnh,

Vi hiểu dụ sự, xét rõ Lý Toàn Trung là người nghĩa khí thâm trọng, như cái cừu của Lôi Đại Bàng chưa trả nên phải đến đây trả cừu, đăng có rửa hờn cho bạn , thoảng có con cháu hoặc là bạn bạn của Hồ Huệ Càng, thì hãy lên đài tỵ thí, hai đảng sanh tử chẳng ai truy cứu, song chẳng đăng lén đem binh khí theo mình, cứ dùng tay chơn đánh với nhau , chẳng luận là người bực nào đều đăng lên đài tỵ thí, duy trừ ra có ba đạo là Nho, Thích và Đạo mà thôi, hạn trong một trăm ngày trở lại như có ai là bạn của Hồ Huệ Càng thì hãy lên đài, nay cho hay trước, vì trong quyền khước giao gia, thì thế chẳng dung tình, ai nấy phải hiểu, nay lời hiểu dụ.

Năm tháng ngày .

Lúc ấy kẻ qua người lại, nghe nói việc đả lôi đài, thì mừng vui chẳng xiết, kẻ dắt bà con, người dắt anh em vào thành mà coi, còn những kẻ bán đồ ăn thập vật thấy đều tựu tới đông đầy như nhóm chợ, vui chẳng xiết chi.

Lý Toàn Trung chọn đăng ngày mồng mười tháng tám là huỳnh đạo , kiết kỳ . Lúc ấy nhằm tết Trung thu khí trời mát mẻ , Lý Toàn Trung nai nịt hăn hời, rất nên oai mãnh, đầu đội thanh sô nhuộm bao cân, mình mặc hồ sa hiệp bào, trong mang hồng cầm tiểu chiến bào, trước ngực có mang hộ tâm kiến, dưới bận củng màu lục , chơn đeo nhĩ ma bài, cỡi ngựa theo quan Thủ bị thẳng tới lôi đài . Quân binh ra nghinh tiếp, Lý Toàn Trung liền nhảy thốt lên đài .

Những kẻ đứng coi thấy đều le lưỡi và khen rằng :

- Đài cao đường ấy, mà nhảy lên đăng , hèn chi dám lập lôi đài tử võ .

Lý Toàn Trung đứng trên đài ngó xuống nói rằng :

- Tiểu đệ vốn là người ở tại phủ này, hơn kết bạn sanh tử với Lôi Đại Bàng, sau Đại Bàng tử võ với Hồ Huệ Càng, Hồ Huệ Càng ám toán mà giết đi, đến nay oán cừ chưa trả , nên tôi phải đến đây báo cừ giùm cho bạn hữu , thoảng như có bà con thân thuộc của Hồ Huệ Càng, bất luận là người bực nào, đều đăng tử thí, song chẳng cho lên đem binh khí theo mình, cứ dùng tay không mà đối địch với nhau, bằng bất tài thì xin chớ lên đài, e chết uổng mạng, vì lúc quyền khước giao gia, thì thiệt khó dung tình, xin chư quân tử hãy xét lấy .

Nói rồi liền cởi áo sô bào ra ngồi làm thỉnh trên đài chờ người đến tử võ.

Thiên hạ đến coi đông như kiến cỏ , đầy đài lấp nẻo, chen lấn nhau chẳng khác như coi hội.

Mặt trời gần chen lặn, mà chẳng có một người nào dám nhảy lên đài.

Lý Toàn Trung phải trở về nhà mà nghỉ.

Huỳnh Thủ bị bèn hỏi rằng :

- Hôm nay cháu giết đăng mấy người rồi ?

Toàn Trung nói :

- Chẳng có một người nào hết, cháu tưởng chẳng có người giỏi, nên chẳng có ai dám lên đài.

Nguyên Huỳnh Thủ bị cũng là người vô dụng, tánh hay háo thắng , nên nghe Lý Toàn Trung nói vậy thì mừng thầm, khen ngợi Toàn Trung là giỏi cho nên thiên hạ nghe tiếng mà sợ, chẳng dám lên đài tử thí.

Liền khiến bày rượu thết đãi.

Qua bữa sau Lý Toàn Trung cũng cứ việc đi đến lôi đài diệu võ giương oai, nhảy phốc lên đài, đứng nói như trước một hồi , song cũng chẳng thấy động tịnh chi hết, luôn luôn như vậy hơn năm mươi ngày, cũng chẳng thấy ai , những kẻ đi coi đều ngã lòng, thủng thẳng thừa bót lần lần.

Nói về xứ ấy, nơi phía ngoài thành, có một làng kia kêu là Cổ Hòe thôn, trong làng ấy lại có một người họ Lâm tên Phát Diên, mới mười bảy tuổi, một trắng như ngọc, môi đỏ tợ son, hình tướng dịu dàng như con gái, cha mẹ mất sớm chẳng có anh em , ở nhờ nơi nhà người cậu . Từ nhỏ theo thầy học tập, võ nghệ cao cường, hình thù tuy nhỏ, mà sức mạnh vô cùng, gân cốt cứng như sắt nguội . Hai con mắt thường ngó mặt trời mà luyện, rất nên tỏ rạng, ban đêm chiếu ánh có ngời, ban ngày cũng thấy sao trên trời đăng, thiên hạ thấy vậy nên kêu là Kim Nhân Bưu, vốn là bạn thiết của Hồ Huệ Càng. Lúc nghe Hồ Huệ Càng bị khi , thời học chưa giỏi, nên giúp không đăng ; sau nghe đăng Hồ Huệ Càng đắc thắng thì mừng lắm.

Nay Lý Toàn Trung đến lập lôi đài, bèn nghĩ thầm rằng : Nó còn biết báo cừ cho bạn hữu của nó , ta lại há đi chẳng biết vì bạn mà ra oai hay sao ?

Nghĩ rồi liền từ biệt cậu, tuốt vào thành Tân Hội, tìm quán nghỉ ngơi.

Nói về Lý Toàn Trung lập lôi đài ra hơn tám mươi ngày mà chưa gặp tay đối thủ, thì tưởng có khi những thân bằng của Hồ Huệ Càng đã biết rằng Hồ Huệ Càng trước quấy, nên chẳng dám lên đài tỷ thí nữa.

Chẳng dè ngày ấy Lâm Phát Diển thấy khí trời mát mẽ, bèn hỏi thăm đường tìm tới lôi đài ; đứng dưới đài ngó lên, thấy Lý Toàn Trung đang ngồi trên đài, oai phong lẫm lẫm, sát khí đằng đằng.

Lâm Phát Diển bước lên tới bên đài, xem hết bốn phía, rồi vỗ tay nhảy thóc lên đài. . .

Lý Toàn Trung giựt mình ngó lại, thấy người tuổi tác còn nhỏ, và tướng tá cũng chẳng phải người trong bọn nghề võ, sao lại nhảy lên đài đặng, bèn hỏi rằng :

- Người là hậu sanh, lên đây làm chi , chỗ này là chỗ tỷ võ , hãy xuống cho mau .

Lâm Phát Diển nạt rằng :

- Mi là bọn cầu tài, giết chẳng hết, cho nên mi còn đến mãi , vậy chớ mi không biết ông hay sao ?

Lý Toàn Trung hỏi :

- Mi là đứa con nít , ai biết mi là thằng gì, hãy nói tên cho mau. Lâm Phát Diển nói :

- Người hãy ngoáy tai mà nghe, ta đây là bạn hữu Hồ Huệ Càng, tên là Lâm Phát Diển, người là đồ vong mạng, hãy nói tên cho mau đặng ta có đưa người về âm phủ cho rồi.

Lý Toàn Trung giận nói :

- Ta là nghĩa đệ của Lôi Đại Bàng, tên Lý Toàn Trung, dốc đến đây báo cừu tiết hận, như mi có biết danh ta thì hãy xuống cho mau, bằng chẳng vậy thì ắt chết trong nháy mắt.

Lâm Phát Diển chẳng nói chi hết, cứ huơ quyền đánh nhau.

Lý Toàn Trung cúi đầu né khỏi, rồi cũng huơ quyền đánh lại .

Một đàng như long , một đàng tựa hổ .

Lý Toàn Trung bèn dùng thế Hắc hổ du tâm, tay hữu ráng hết khí lực, đỡ hất tay Phát Diển ra, còn tay tả thì sè ngay năm ngón ra, cứng như dùi sắt, nhắm ngay nách Phát Diển mà đâm.

Phát Diển lánh mình né khỏi.

Rồi đó hai đàng huơ quyền đánh nhau với nhau, một qua một lại một tới một lui, một đàng thì vì bạn mà báo cừu, một đàng cũng vì bạn là tiết hận ; hai đàng đều học tập công phu từ nhỏ đến lớn, quyền thế lạ lùng, người thì tốt tướng kẻ thì xấu hình, hai đàng đánh nhau tới trời mịt đất, ban đầu còn thấy kẻ lại người qua, kẻ ngăn người đỡ, đánh thết đến sau thì chẳng còn thấy người, duy thấy một cục đen đen như lùm khói bay qua bay lại đó mà thôi ; những kẻ đứng coi thấy đều khen dật.

Ấy là :

Cờ giỏi lại gặp tay giỏi nữa

Tướng tài còn có kẻ tài hơn

Hai đàng đánh nhau cho đến trời tối , bèn dùng tay lại nhau rằng :

- Hôm nay trời đã tối rồi để mai sẽ đánh nữa mới xong.

Một đàng thì nói nhường cho mi một ngày, còn một đàng thì nói dung cho gã ở đời một đêm nữa.

Hai đàng ai về nhà nấy cơm nước nghỉ ngơi.

Sáng ta bữa sau hai đàng đều nai nịt, sắm sửa tựu đến lôi đài.

Thuở ấy gần thành nơi phía Đông, có một người họ Trần tên Ngọc tự là Phụng Hiếu, nonh ở với mẹ chỉ hiếu cho nên thiên hạ gọi là Trần Hiếu Tử, gia tài bá vạn, tuổi ước ngoài ba mươi, vợ là Ngô thị chưa có con, tánh người hay khinh tài trọng nghĩa, cứu khổn phò nguy , hay thương xót người cô quả, ai có việc chi nguy cấp thì vui lòng cứu giúp , phàm ai có việc chi khó phân khó giải, hễ có va đến thì việc ắt hòa, nay nghe đồn trong thành có lập lôi đài báo cừu cho bạn hữu ; bèn dẫn vợ coi nhà, đi thẳng vào thành, tìm đến lôi đài mà phân giải.

Ngày Ấy Lâm, Lý hai người đang ở lôi đài, vừa muốn ra tay, bỗng nghe dưới đài có tiếng kêu rằng :

- Nhị vị tráng sĩ, xin dừng tay lại cho tôi nói một điều .

Hai người liền dừng tay lại, Trần Phụng Hiếu bèn leo lên đài , xá hai người rồi nói rằng :

- Hôm nay nhị vị vì bằng hữu mà báo cừu tiết hận, thiệt là nghĩa khí thâm trọng, nhưng theo ý tôi thì xin nhị vị hãy hoà với nhau thì hay hơn.

Hai người nghe bèn hỏi rằng :

- Chẳng hay trưởng giả tên họ chi ?

Trần ngọc nói :

- Tôi họ Trần tên Ngọc tự là Phụng Hiếu.

Hai người nghe nói bèn nói một lượt rằng :

- Té ra người là Trần Hiếu Tử, vậy mà hai tôi không biết thiệt là thất ễ , tôi vẫn nghe danh đã lâu, ngày nay đặng gặp, thiệt đã phi nguyện ; nếu trưởng giả đã có lòng đến đây phân giải, thì hai tôi đâu dám chẳng tuân.

Trần Phụng Hiếu cả mừng, rồi đó Lý Toàn Trung bèn khiến người dẹp hết lôi đài, rồi thỉnh Trần Hiếu Tử trở về nhà Thủ bị, và thuật hết các việc cho Huỳnh Thủ bị nghe.

Huỳnh Thủ bị cũng chuộng cái danh Trần Hiếu Tử ; liền bày tiệc rồi cầm Trần Hiếu Tử lại ăn uống chuyện trò cho đến khuya mới tan.

Sáng bữa sau từ biệt nhau ai về nhà nấy.